
LUCINDA
RILEY
ÎNGERUL DE LA
MARCHMONT
HALL
LITERA
blue
MOON


LUCINDA
RILEY
ÎNGERUL DE LA
MARCHMONT
HALL
LITERA
blue
MOON

Capitolul 1. Marchmont Hall, Monmouthshire, Țara Galilor
Capitolul 2. Greta
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16. Marchmont Hall, Monmouthshire, Țara Galilor,
Capitolul 17. Cheska
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24

Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36. Marchmont Hall, Monmouthshire
Capitolul 37. Ava
Capitolul 38. Los Angeles
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48

Capitolul 49

Capitolul 50

Capitolul 51

Capitolul 52

Capitolul 53

Capitolul 54

Capitolul 55. Marchmont Hall, Monmouthshire

Capitolul 56


blue
MOON

LUCINDA RILEY

ÎNGERUL DE LA MARCHMONT HALL

Traducere din limba engleză şi note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București
2020

The Angel Tree

Lucinda Riley

Copyright © 2015 Lucinda Riley

Toate drepturile rezervate



Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Îngerul de la Marchmont Hall

Lucinda Riley

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RILEY, LUCINDA

Îngerul de la Marchmont Hall / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză: Gabriela Cojocaru –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6168-5

ISBN EPUB 978-606-33-6231-6

I. Cojocaru, Gabriela (trad.)

821.111

Surorii mele, Georgia

Capitolul 1. Marchmont Hall, Monmouthshire, Țara Galilor

Ajunul Crăciunului, 1985

David Marchmont îi aruncă o privire pasagerei sale, în timp ce vira pe o stradă laterală. Ningea din abundență, iar drumul, deja înghețat, devenise și mai nesigur.

– Nu mai avem mult, Greta, și se pare că ne-am încadrat în timp. Cred că până mâine-dimineață nu se va mai putea circula pe drumul ăsta. Ți se pare cunoscut? o întrebă cu oarecare ezitare.

Greta se întoarse spre el. Pielea ei albă era încă netedă, deși împlinise 58 de ani, iar ochii mari și albaștri îi accentuau trăsăturile de păpușă. I se păruse mereu că arăta ca o păpușă. Vârsta nu atenuase intensitatea culorii ochilor ei, ci doar îi domolise entuziasmul sau supărarea din privire. Rămăseseră inocenți și inexpresivi ca porțelanul.

– Știu că am locuit aici cândva, David, dar nu îmi amintesc mai mult de atât. Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji, o liniști el știind cât de mult o întrista asta.

Pe de altă parte, se gândea cum ar fi putut să-și șteargă din memorie imaginea devastatoare a casei copilăriei după ce arsese. Simțea și acum fumul și mirosul puternic de lemn carbonizat.

– Desigur, în curând vom termina de renovat Marchmont.

– Știu, David. Mi-ai spus asta la cină, săptămâna trecută. Am mâncat cotlet de miel și am băut o sticlă de Sancerre, afirmă ea defensiv. Mi-ai mai spus că vom sta chiar în casă.

– Chiar așa, ai dreptate, încuviință David, înțelegând nevoia Gretei de a da amănunte despre evenimentele recente, chiar dacă nu își mai amintea nimic

despre cele întâmplate înainte de accident.

În timp ce conducea, străduindu-se să nu derapeze pe drumul acoperit de gheață, se întreba dacă fusese o idee bună să o readucă acolo de Crăciun. Sincer vorbind, îl surprinsese faptul că ea acceptase invitația, după ce ani de-a rândul refuzase să-și părăsească apartamentul din Mayfair.

În sfârșit, după trei ani de renovare minuțioasă prin care încercase să-i redea casei măreția de odinioară, pentru David era momentul potrivit – și tot acum, fără să înțeleagă de ce, își dorise și ea să vină. Cel puțin în casă avea să fie cald și confortabil. Nu știa însă cum se vor simți acolo, date fiind împrejurările.

– Se întunecă deja, observă Greta. Și e doar trei și jumătate.

– Da, sper însă că vom ajunge la Marchmont pe lumină.

– Unde am locuit cândva...

– Da.

– Cu soțul meu, Owen, care era unchiul tău.

– Da.

David știa că Greta memorase pur și simplu detaliile din viața sa, ca pentru un examen. Chiar el fusese cel care o ajutase, învățat la rândul lui de medicii care îi spuseseră să ignore amănuntele dureroase, dar să-i reamintească nume, date, locuri care ar fi putut declanșa în subconștientul ei procesul de rememorare. Uneori, când se afla la ea în vizită, i se părea că observă câte-o scânteie de recunoaștere a întâmplărilor pe care i le povestea, dar nu își dădea seama dacă tot el îi mai vorbise despre acele lucruri sau dacă erau amintirile ei. Și după atâția ani, doctorii – care la început fuseseră siguri că Greta își va recăpăta memoria, după toate examenele la care o supuseseră și care nu indicaseră nici un motiv ca acest lucru să nu se întâmple – vorbeau acum de amnezie selectivă cauzată de trauma suferită în urma accidentului. După părerea lor, Greta nu dorea să-și amintească.

David viră către porțile de la Marchmont. Chiar dacă el era proprietarul și cheltuise o avere pe reconstrucția casei, era de fapt doar îngrijitorul. Casa era acum aproape refăcută, iar Ava, nepoata Gretei, și soțul ei, Simon, se mutaseră din Gate Lodge în Marchmont Hall. Ava urma să moștenească totul după moartea lui David. Momentul nu putea fi mai potrivit, dat fiind faptul că cei doi așteptau nașterea primului lor copil, în mai puțin de câteva săptămâni. David spera ca după

ultimii ani care fuseseră atât de nefaști pentru familia lor, totul să revină la normal odată cu apariția noii și inocentei suflări de viață. Ceea ce complicase însă situația fuseseră evenimentele petrecute după amnezia Gretei. Îi ascunsese aceste lucruri pentru a o proteja. Până la urmă, dacă nu își mai amintea începutul, cum s-ar fi descurcat să înțeleagă sfârșitul. Una peste alta, el, Ava și Simon vor fi cu mare băgare de seamă în timpul conversațiilor cu Greta, dorindu-și ca aceasta să-și recapete memoria, dar cumpănind în același timp cele discutate de față cu ea.

– Vezi, Greta? o întrebă David în momentul în care trecură de porți și Marchmont apăru în fața ochilor.

Casa construită în stil elisabetan era joasă și descria un profil armonios, pe fundalul care începea cu poalele dealurilor și se termina cu vârfurile maiestoase ale munților Black. În față se afla valea largă a râului Usk, iar câmpul de pe ambele maluri strălucea sub zăpada proaspătă. Roșul cărămiziu al vechilor ziduri mărginea acoperișul înclinat al celor trei intrări, iar vitraliul ferestrelor compartimentate reflecta ultimele raze de soare. Chiar dacă lemnul vechi, foarte uscat, fusese mistuit de flăcări și acoperișul distrus, zidurile exterioare supraviețuiseră. După cum îi spuseseră pompierii, asta se datorase ploii torențiale ce începuse la o oră după izbucnirea focului. Doar natura salvase Marchmont Hall de la un dezastru total, făcând posibilă reconstrucția lui.

– O, David! E mult mai frumos decât în fotografiile pe care mi le-ai arătat, exclamă Greta. Arată chiar ca o ilustrată de Crăciun.

Așa i se păru și lui David care parcă mașina cât mai aproape de intrare și văzu lumina caldă a felinarelor deja aprinse și luminițele din pomul dinăuntru. Imaginea contrasta atât de puternic cu amintirile triste și austere pe care le avea din casa copilăriei lui, încât se simți foarte fericit în fața acestei transformări. Poate că focul arsese de fapt trecutul și la propriu, și la figurat. Și-ar fi dorit însă ca și mama lui să fie acolo și să vadă asta.

– Arată chiar foarte drăguț, nu-i așa? spuse el, deschizând portiera și un morman de zăpadă alunecă de pe acoperișul mașinii. Hai să ne grăbim! Mă întorc mai târziu pentru valize și cadouri.

David dădu ocol mașinii pentru a-i deschise și Gretei, iar aceasta coborî cu mare grijă. Pantofii de oraș și gleznele îi dispărură în stratul de zăpadă. Se uită spre casă,

apoi spre zăpada ce-i acoperea picioarele și dintr-odată își aminti ceva. Am mai fost aici... Rămasă nemișcată de uimire, încercă cu disperare să-și reamintească acel fragment din viața ei, dar acesta dispăruse deja.

– Vino, Greta! Te vei îmbolnăvi dacă mai rămâi aici, îi spuse David oferindu-i brațul și împreună străbătură cei câțiva metri până la intrarea în Marchmont Hall.

După ce fură salutați de Mary, servitoarea care lucra acolo de peste patruzeci de ani, David o conduse pe Greta în dormitorul ei și o lăsă să se odihnească puțin. Se gândea la cât de istovitor trebuie să fie pentru ea faptul că își părăsise locuința pentru prima dată după atâția ani și făcuse un drum atât de lung de la Londra până aici. Se duse apoi să o caute pe Mary la bucătărie și o găsi întinzând foi pentru brioșele de Crăciun, în noul loc, special amenajat. David aruncă o privire de jur împrejur, admirând luciul blatului de culoarea granitului și mobilierul frumos finisat. Când întocmise planul restaurării casei, bucătăria și camerele de baie fuseseră singurele concesii pe care David le acceptase în favoarea designului modern. Celelalte încăperi le refăcuse după cum fuseseră înainte de incendiu, ceea ce îi luase foarte mult timp. Petrecuse săptămâni întregi, studiind și căutând fotografii de arhivă în biblioteci sau încercând să își adune propriile amintiri. Angajase o mulțime întreagă de artizani pentru a se asigura că, de la lespedea de pe jos și până la mobilă, totul semăna cât se putea de mult cu vechiul Marchmont.

– Bună ziua, domnule David! îl întâmpină Mary cu un zâmbet larg pe față. Acum zece minute a telefonat Jack să anunțe că trenul lui Tor are întârziere din cauza zăpezii. Ar trebui să ajungă într-o oră. A plecat cu Land Rover-ul, deci nu ar trebui să aibă probleme pe drum.

– A fost drăguț din partea lui să se ofere să meargă după ea. Știu cât de greu îi este să-și lase îndatoririle pe care le are. Cum ți se pare noua bucătărie, Mary?

– E minunată. Totul este atât de nou, răspunse ea cu accentul său galez. Nu pot să cred că este aceeași casă. E atât de cald zilele astea, că aproape nu e nevoie să fac focul.

– Apartamentul tău e confortabil?

Huw, soțul lui Mary, murise cu câțiva ani în urmă, iar ea începuse să se simtă foarte singură în căsuța în care rămăsese doar ea. De aceea, în timp ce lucra împreună cu arhitectul la planul casei, David adăugase în mansardă câteva camere

pentru ea. După cele întâmplate, se simțea chiar fericit să mai locuiască cineva cu el, pentru timpul în care Ava și Simon ar fi fost plecați.

– Da, mulțumesc. Are și o priveliște minunată către vale. Cum este Greta? Să fiu sinceră, am fost foarte surprinsă când mi-ați spus că va veni aici de Crăciun. Am crezut că nu o să mai apuc ziua asta. Ce părere are?

– Nu a vorbit prea mult, răspunse David nesigur dacă Mary chiar se referea la părerea Gretei privind renovarea casei. Acum se odihnește.

– Ați văzut că i-am pregătit vechiul său dormitor, pentru a vedea dacă o ajută să-și amintească, chiar dacă e atât de diferit încât și mie mi-a fost greu să îl recunosc. Chiar credeți că nu știe cine sunt? Am trecut prin multe împreună, pe vremea când locuia aici.

– Te rog să nu fii tristă din cauza asta, Mary. Ne este tuturor la fel de greu.

– Poate că e mai bine dacă nu își amintește tot ce s-a întâmplat, spuse Mary încruntându-se.

– Da, oftă David. Va fi un Crăciun diferit, într-un fel sau altul.

– Poți să mai spui o dată asta. Uneori încă o mai caut prin casă pe mama dumneavoastră, apoi îmi dau seama că nu mai e. Mary se abținu să nu plângă. Sigur că dumneavoastră vă este și mai greu, domnule David.

– Ne va lua ceva timp să ne obișnuim cu unele lucruri. Bine măcar că îi avem pe Ava și Simon și pe copilul lor care se va naște curând, să ne ajute în privința asta, adăugă David și o cuprinse pe Mary pe după umeri. Acum pot gusta una din brioșele tale delicioase?

Ava și Simon se întoarseră după douăzeci de minute și îi găsiră pe David și pe Mary în salon. Mirosea a vopsea proaspătă și a fum de la buștenii ce ardeau în marele șemineu de piatră. David zâmbi și o îmbrățișă pe Ava, apoi dădu mâna cu Simon.

– Arăți minunat, Ava, înfloritoare și într-o stare de sănătate perfectă!

– În ultima lună m-am umflat ca un balon. Sigur voi naște un jucător de rugby, fie el băiat, fie fată, răspunse Ava uitându-se cu dragoste la Simon.

– Să o rog pe Mary să ne facă un ceai?

– Mă duc eu, spuse Simon. Ava, tu rămâi aici cu unchiul David. Pune-ți picioarele sus. Au chemat-o până și în mijlocul nopții să moșească o vacă în

durerile facerii, mai adăugă, ridicând disperat din umeri.

– Sper că și pe mine mă va ajuta cineva să nasc, chicoti Ava, așezându-se pe unul dintre noile scaune tapițate. Simon mă bate la cap întruna să o las mai încet. Dar sunt medic veterinar. Nu îmi pot lăsa pacienții să moară, nu-i așa? Nici pe mine nu mă va lăsa moașa.

– Nu, Ava, dar tu mai ai șase săptămâni până naști, iar Simon e îngrijorat că faci prea multe, asta e tot.

– După Crăciun va sosi la cabinet înlocuitorul meu și lucrurile vor fi mult mai simple. Doar că, pe frigul ăsta, nu e sigur că nu mă vor chema să încălzesc vreo oaie cu hipotermie. Ciobanii au făcut o treabă foarte bună coborând cu turmele din munți înainte ca vremea să se înrăutățească, dar mereu rămâne câte una în urmă. Tu ce mai faci, unchiule?

Ava i se adresase mereu cu „unchiule", deși, tehnic vorbind, erau veri primari.

– Sunt foarte bine, mulțumesc. Am făcut înregistrările pentru spectacolul de Crăciun încă din octombrie, iar de atunci îmi scriu biografia, spuse David roșind încurcat.

– Chiar așa? Trebuie să fie o lectură foarte interesantă.

– Viața mea ar putea fi interesantă, dar problema e că sunt anumite lucruri despre care nu pot vorbi.

– Nu... spuse Ava cu o mină foarte serioasă. Sincer vorbind, sunt surprinsă că te-ai hotărât să scrii. Vreau să spun că mereu viața ta privată a fost un secret.

– Da, dar, din păcate, un jurnalist fără scrupule a decis să pună pe hârtie versiunea neoficială, așa că am hotărât să scriu eu primul... atât cât pot, date fiind împrejurările.

– Aha, atunci am înțeles de ce o faci. Dumnezeule! exclamă Ava și trase aer în piept. Cu o mamă actriță și un văr actor de comedie foarte cunoscut, am ajuns să urăsc ideea de celebritate. Nu vei pomeni despre ce s-a întâmplat cu mine în cartea ta, nu-i așa? Aș muri dacă ai face asta. Mai ales după ce am apărut cu Cheska pe prima pagina a ziarului *Daily Mail*.

– Bineînțeles că nu, Ava. Fac tot ce pot să nu amestec familia. Problema este că astfel nu mai rămân multe de spus. Nu am consumat droguri, nu am suferit vreo cădere nervoasă, nu am consumat nici alcool, nu am avut probleme cu femeile. Va

fi o poveste plictisitoare, oftă David zâmbind forțat. Vorbind despre femei, trebuie să vină și Tor curând.

– Mă bucur că vine și ea, unchiule. Îmi place foarte mult de ea și cu cât suntem mai mulți de Crăciun, cu atât mai bine.

– Bine că am reușit să o conving pe bunica ta să vină la noi.

– Unde este?

– Sus, se odihnește.

– Cum se simte?

– Nu e nici o schimbare. Dar sunt foarte mândru de ea că a avut curajul să vină aici.

De cealaltă parte a ferestrelor se văzură farurile aprinse ale unei mașini care se apropia.

– Cred că a ajuns Tor. Mă duc să o ajut cu bagajele.

După ce ieși David din cameră, Ava se gândi la relația atât de îndelungată și loială dintre el și Greta. Știa că se cunoșteau de când lumea, dar nu înțelegea ce anume îi plăcea atât de mult la ea. LJ, mătușa Avei și mama lui David, care murise cu câteva luni în urmă, îi spusese că fiul ei o iubise întotdeauna pe Greta. Cu siguranță că Greta arăta încă foarte tânără, de parcă pierderea memoriei șterse și urmele fizice ale celor 58 de ani de viață, care în mod normal ar fi trebuit să se vadă pe fața ei ca o hartă a exteriorizării emoțiilor. Avei nu-i plăcea deloc să recunoască asta, dar bunica ei i se părea mai degrabă anostă și infantilă. De câte ori o văzuse pe Greta de-a lungul timpului, avusese impresia că vorbea cu un ou Fabergé, bine modelat, dar gol. Dar se gândea din nou că poate asta se datora accidentului care îi răpise orice urmă de personalitate sau inteligență. Greta se izolase, ieșind foarte rar din casă. Acum era pentru prima dată când își părăsea apartamentul pentru mai mult de câteva ore.

Știa că nu ar fi trebuit să își judece bunica, dat fiind faptul că nu o cunoscuse înainte de accident, dar, în același timp, își dădea seama că mereu o comparase pe Greta cu LJ, care debordase de o poftă de viață nestăvilită, și pe lângă care Greta – chiar și după cele ce i se întâmplaseră – părea ștearsă și fără voință. Iar acum, gândi Ava, mușcându-și buzele, Greta e aici de Crăciun, iar LJ, nu. I se puse un nod în gât, dar îl înghiți, știind că mătușa ei nu și-ar fi dorit ca ea să sufere. „Fă un pas

înainte“, îi spunea mereu când se întâmpla ceva foarte rău. Ava nu se putu abține să nu regrete din toată inima faptul că LJ nu trăise puțin mai mult, pentru a fi acolo la nașterea copilului ei. Măcar văzuse căsătoria ei cu Simon și apucase să știe că Marchmont și Ava vor fi în siguranță.

David și Tor intrară în salon.

– Bună, Ava! Crăciun Fericit! Dumnezeule, mi-e frig! Ce călătorie! spuse Tor îndreptându-se către foc pentru a-și încălzi mâinile.

– Bine că ai reușit și ai venit chiar la timp. Jack mi-a spus că toate celelalte trenuri spre Abergavenny au fost anulate, zise David.

– Da, trebuie să recunosc că nu mi-ar fi plăcut să petrec Crăciunul într-un hotel din Newport, adăugă Tor sec. Iar casa asta arată minunat, Ava. Tu și Simon trebuie să fiți foarte încântați.

– Suntem... E foarte frumos aici și îți suntem foarte recunoscători pentru asta, unchiule. Eu și Simon nu am fi avut niciodată banii necesari să renovăm.

– După cum știi, într-o bună zi va fi casa voastră. A, Simon! exclamă David când îl văzu intrând în cameră. Un ceai fierbinte este exact ce ne trebuie.

Greta se trezi din somn dezorientată și incapabilă să-și amintească unde se afla. Bâjbâi panicată după o lumină și o aprinse. Mirosul proaspăt de vopsea o puse pe gânduri. Stătea pe pat, admirând camera nou mobilată.

Marchmont Hall... casa despre care auzise atâtea lucruri de la David. Mary, servitoarea, îi spusese mai devreme că acesta fusese dormitorul ei și că tot aici o născuse pe Cheska. Se ridică și se duse la fereastră. Ningea încă. Încercă să își readucă în memorie sclipirea pe care o avusese afară când ajunseseră, dar mintea ei refuza cu încăpățânare să-i dezvăluie secretul. După ce se aranjă în baia cochetă de lângă camera sa, își puse pe ea o bluză nouă de mătase crem pe care și-o cumpărase cu câteva zile în urmă. Se rujă puțin și se uită în oglindă, devenind nerăbdătoare să iasă din cameră. Luase hotărârea de a veni de Crăciun la Marchmont, cu ultimele rămășițe de voință pe care le mai avea. Astfel că, după ce văzu expresia uluită a lui David, Greta începu să aibă atacuri de panică și nici nu mai putu dormi, transpirând și tremurând în toiul nopții. Fusese la doctor și primise sedative și pastile pentru reducerea ritmului cardiac. Încurajată de medic și nedorind să mai petreacă încă un Crăciun singură, reușise să-și facă bagajele și să

se urce în mașina lui David. Probabil că medicii s-ar fi contrazis în privința motivelor ei. Unii ar fi spus că, de fapt, Greta era în sfârșit gata, că subconștientul ei îi dăduse forța necesară să ia hotărârea de a se întoarce. Sigur este că, după ce luase această hotărâre, Greta începuse să viseze pentru prima oară după accident. Nici unul dintre vise nu avea noimă, bineînțeles, dar șocul că – la coborârea din mașină – avusese ceea ce medicii numeau „privire retrospectivă", dădea oarecare dreptate convingerilor lor. Greta știa că avea să se confrunte cu și mai multe lucruri. În primul rând era vorba de compania celorlalți și asta pentru multă vreme. Printre cei adunați aici ca să petreacă sărbătorile împreună se afla o persoană cu care îi era teamă să se întâlnească, Tor, prietena lui David. Chiar dacă se întâlnise deja cu ea în apartamentul său din Mayfair, unde venise însoțindu-l pe David, nu petrecuseră niciodată mai mult de câteva ore. Iar dacă, aparent, Tor fusese drăguță și politicoasă, chiar atentă la ceea ce spunea Greta – adică doar câteva cuvinte – se simțise tratată cu superioritate, ca o persoană cu probleme psihice, senilă și bătrână.

Greta se uită în oglindă. Ar fi putut fi în multe feluri, dar nu asta. Tor absolvise la Oxford. Era intelectuală, independentă, atrăgătoare, iar Greta se gândea la ea, cu instinctul său de femeie, ca la o rivală, încercând însă să reprime aceste gânduri. Mai exact, Tor era tot ceea ce Greta nu putea fi, dar îl făcea fericit pe David și asta trebuia să o bucure. Cel puțin David îi spusese că Ava și soțul ei, Simon, vor fi și ei prezenți. Ava, nepoata ei... Legat de ea avea cele mai multe regrete de când își pierduse memoria. Erau de același sânge, era fiica fiicei ei. Cu toate că o întâlnise deseori pe Ava, în ultimii douăzeci de ani și o plăcuse foarte mult, Greta se simțea vinovată pentru faptul că nu reușeau să aibă relația care s-ar fi cuvenit. Deși nu-și amintea nimic despre nașterea Avei, s-ar fi potrivit să simtă ceva mai profund pentru ea. Se gândi că Ava, la fel ca și LJ, credea despre ea că își amintește mai multe, dar că pretinde contrariul. Totuși, în ciuda anilor petrecuți în cabinetele psihologilor, psihanaliștilor și ale altor specialiști în probleme de memorie, starea ei nu se îmbunătățise. Simțea că trăiește în vid, ca un spectator la viețile celorlalți, care își aminteau cu atâta ușurință.

Cel mai aproape se simțea de David, care fusese lângă ea când, după nouă luni de comă, deschisese în sfârșit ochii și care avusese grijă de ea în cei douăzeci și

patru de ani care urmaseră. Dacă nu ar fi fost el să-i umple singurătatea, și-ar fi pierdut de mult orice speranță. David îi spusese că se cunoscuseră imediat după război, cu patruzeci de ani în urmă, când ea avea optsprezece ani și lucra la Teatrul Windmill din Londra. Se pare că îi spusese că își pierduse părinții în război, dar nu mai menționase vreo altă rudă. David îi mai spusese că fuseseră foarte buni prieteni – iar Greta presupuse că nu mai mult de atât – și că, la scurt timp după ce se cunoscuseră, ea se căsătorise cu un bărbat pe nume Owen, care era unchiul lui și proprietarul de la Marchmont.

În tot acest timp, Greta sperase ca prietenia de care îi spusese el să fi fost mai mult de atât. Îl iubea, nu pentru ceea ce fusese pentru ea înainte de accident, ci pentru ceea ce însemna acum. Știa că sentimentele nu erau reciproce și nu avea nici un motiv să creadă că fusese vreodată altfel. David era un actor celebru și de succes și încă foarte atrăgător. Pe lângă asta, în ultimii șase ani fusese împreună cu Tor, care îl însoțea la toate evenimentele de caritate și decernări de premii.

Uneori, Greta credea că tot ceea ce făcea David pentru ea era mai degrabă din spirit de datorie, decât din mărinimie. Erau rude până la urmă. De când părăsise spitalul, unde stătuse un an și jumătate, și revenise în apartamentul ei din Mayfair, David fusese unicul ei vizitator regulat. Se simțise din ce în ce mai vinovată pentru că depindea atât de mult de el și chiar dacă el o asigurase că nu făcea un efort deosebit ca să treacă pe la ea, Greta pretindea adesea că e ocupată când, de fapt, nu era.

Se îndepărtă de la fereastră, știind că trebuie să își facă un pic de curaj și să coboare pentru a-și întâlni familia. Deschise ușa, ieși pe hol și merse până în capătul somptuoaselor scări de stejar, cu balustrada sculptată și terminații minuțios lucrate, strălucind în lumina candelabrului de deasupra. Privind în jos la pomul de Crăciun din hol, simți mirosul delicat de conifere și avu iar o tresărire. Închise ochii, respiră adânc – așa cum îi spuseseră doctorii – și încercă să-și amintească.

***

Locuitorii din Marchmont Hall se treziră în dimineața de Crăciun într-un peisaj idilic de iarnă. La prânz serviră gâscă cu legume cultivate în gospodăria lor.

– Mulțumesc, bunico, spuse Ava, despachetând o păturică moale, albă. Îmi va fi de mare folos.

– Tor și cu mine ne-am fi dorit foarte mult să vă dăruim un cărucior, dar, cum nu mai suntem la curent cu noutățile, am socotit mai potrivit să vă scriem un cec, spuse David, oferindu-i cecul Avei.

– Foarte generos din partea voastră, David, spuse Simon, umplându-și paharul.

Greta era foarte emoționată de cadoul pe care i-l făcuse Ava – o fotografie înrămată înfățișându-le pe vremea când Ava era foarte micuță, iar Greta se afla încă în spital.

– Asta pentru a-ți aminti ceea ce se va petrece foarte curând, îi spuse Ava, zâmbind. Dumnezeule! Vei fi străbunică!

– Chiar așa, spuse Greta, chicotind la gândul acesta.

– Și nu pari nici cu o zi mai în vârstă decât erai când te-am întâlnit întâia oară, adăugă David.

Greta stătea pe canapea, privindu-și încântată familia și, poate că și datorită excesului de vin, se simți dintr-odată, bine-venită. După ce toate cadourile fuseseră despachetate, Simon insistă ca Ava să se retragă pentru a se odihni, iar David și Tor ieșiră să se plimbe, nu înainte însă de a o invita să li se alăture, dar ea refuză politicos. Aveau nevoie să petreacă timp împreună, iar în situațiile astea, trei erau întotdeauna prea mulți. Greta se așeză o vreme lângă foc, moțăind fericită. Revenindu-și în simțiri, se uită spre fereastră. Văzu că soarele coborâse, dar era încă lumină și zăpada strălucea.

Se gândi imediat că o gură de aer i-ar prinde foarte bine și plecă în căutarea lui Mary pentru a-i cere o haină groasă și o pereche de cizme. În cinci minute, într-o pereche de cizme mult prea mari pentru ea și cu o haină veche Barbour, ieși în aerul minunat, proaspăt și tare, pășind apăsat pe zăpada neatinsă. Se opri neștiind în ce direcție să o apuce, sperând că instinctul o va ghida. Se decise să o ia spre pădure. Ridică privirea spre cerul albastru și o bucurie neașteptată îi invadă tot trupul.

Priveliștea era atât de frumoasă încât îi venea să sară de pe un picior pe altul, pe drumul cotit care ducea spre pădure. Ajunsă la o poieniță, văzu în centrul ei un brad maiestuos, ale cărui crengi verzi și încărcate de zăpadă contrastau puternic cu fagii înalți și desfrunziți ce formau restul pădurii. Îndreptându-se spre el, observă o piatră de mormânt chiar sub el. Presupunând că vreun animal de companie al familiei fusese îngropat acolo, poate chiar unul de care auzise, Greta dădu la o parte zăpada și gheața ce se depuseră pe inscripție.

Încetul cu încetul se ivi textul.

JONATHAN (JONNY) MARCHMONT

Fiul mult iubit al lui Owen și al Gretei

Frate al Francescăi

N. 2 iunie 1946

D. 6 iunie 1949

Fie ca Dumnezeu să își conducă îngerul spre Rai!

Greta citi inscripția iar și iar. Inima începu să-i bată cu putere și căzu în genunchi. *Jonny...* Cuvintele de pe piatră spuneau că băiatul acela fusese fiul ei. Știa că Francesca, Cheska, fusese fiica ei, dar nimeni nu pomenise de vreun băiat. Inscripția spunea că murise la vârsta de trei ani...

Răvășită și frustrată, Greta ridică ochii spre cer. Începuse să se întunece. Privi în jur neajutorată de parcă copacii i-ar fi putut vorbi și răspunde la întrebări. De unde stătea îngenuncheată, auzi în depărtare un câine lătrând. Un alt moment asemănător trezi în mintea sa o imagine. Mai fusese în locul acesta și auzise un câine... *Da, da...* Se întoarse și se uită atentă la mormânt. „Jonny... fiul meu, ajută-mă să-mi amintesc. Pentru Dumnezeu, ajută-mă să-mi amintesc ce s-a întâmplat!“ strigă, aproape înecându-se de plâns.

Lătratul câinelui se îndepărtă, iar ea închise ochii și imediat văzu imaginea vie a unui bebeluș pe care îl ținea în brațe, foarte aproape de piept. *Jonny... dragul meu Jonny... copilul meu...*

Soarele dispăru în spatele copacilor și al văii, anunțând căderea nopții. Greta cuprinse piatra funerară în brațe, începând în sfârșit să-și amintească...

Capitolul 2. Greta

1945, octombrie, Londra

Cabina înghesuită a Teatrului Windmill mirosea a parfum Leichner No. 5 și a transpirație. Nu erau suficiente oglinzi, așa că fetele se înghionteau pentru a se ruja și a-și aranja buclele în vârful capului, fixându-le cu apă și zahăr.

– Nu cred că e așa de rău să apari pe jumătate goală. Cel puțin nu trebuie să te mai îngrijești să nu-ți cadă jartierele, spuse râzând o brunetă atrăgătoare privindu-se în oglindă și aranjându-și mai bine sânii în decolteul costumației cu paiete.

– Da, dar săpunul carbolic nu îți lasă pielea proaspătă ca o margaretă, după ce te demachiezi. Nu-i așa, Doris? spuse o altă fată.

Se auzi o bătaie puternică în ușă și un tânăr băgă capul înăuntru, aparent fără să observe fetele sumar îmbrăcate.

– Încă cinci minute, fetelor, strigă înainte să se retragă.

– În regulă, oftă Doris. Încă o bâțâială, încă un ban. Se ridică în picioare. Măcar sunt recunoscătoare că nu mai sunt raiduri aeriene. Acum câțiva ani era un frig cumplit în subsolurile alea nenorocite, doar în maieu și în chiloți. Mi se învinețise fundul. Haideți, fetelor, să le oferim spectatorilor noștri ceva de neuitat!

Doris ieși din cabină, iar celelalte fete o urmară, sporovăind amiabil. Mai rămăsese o fată să se rujeze în grabă. Greta Simpson nu întârzia niciodată. Dar în ziua aceea se trezise foarte târziu, în ciuda faptului că trebuia să fie la teatru la ora 11. Dar meritase efortul să alerge aproape un kilometru până la stația de autobuz, gândi visătoare privindu-se în oglindă. Cele petrecute noaptea trecută când a dansat cu Max până în zori, apoi s-au plimbat pe chei ținându-se de mână, în timp ce soarele se ridica deasupra Londrei, îi justificau întârzierea. Se cuprinse strâns în brațe la amintirea îmbrățișărilor și a sărutărilor lui pătimașe.

Îl întâlnise pe Max cu patru săptămâni în urmă, în clubul de noapte al lui Feldman. De obicei, Greta era foarte obosită după cele cinci spectacole de la teatru și se ducea acasă să se culce. Dar în seara aceea, Doris o implorase să o ajute cu pregătirile pentru serbarea zilei sale de naștere și acceptase în cele din urmă. Cele două fete erau foarte diferite. Greta era tăcută și rezervată, Doris – o roșcovană sâcâitoare și cu voce puternică. Totuși, deveniseră prietene și Greta nu dorise să o refuze. Luaseră amândouă un taxi până la strada Oxford. La Feldman era plin de tot felul de oameni, de la militari britanici și americani demobilizați, până la crema societății londoneze care frecventa cel mai cunoscut swing club din oraș.

Doris ocupă o masă într-un colț și comandă câte un gin pentru fiecare. Greta privea în jur și se gândea cât de mult se schimbase atmosfera de când era pace, în doar cinci luni. În aer se simțea euforia. În iulie fusese ales guvernul Clement Attlee, iar sloganul lor – *Să privim viitorul în față!* – adunase noile speranțe ale poporului englez. Greta se simți dintr-odată foarte binedispusă după ce sorbise din cocktail și se lăsă prinsă de atmosfera din jur. Războiul luase sfârșit după șase ani lungi. Zâmbi în sinea ei. Era tânără, frumoasă, iar vremurile erau promițătoare. Dumnezeu știe, ar fi putut ieși ceva dintr-o legătură cu unul dintre...

Aruncă o privire prin club și observă un tânăr foarte atrăgător stând la bar cu grupul lui. I-l arătă lui Doris.

– Da, unul ca toți ceilalți, pun pariu. Toți yankeii sunt așa, spuse Doris și îl privi cu îndrăzneală drept în ochi pe unul dintre tinerii de la bar.

La Windmill, toată lumea știa că Doris era foarte libertină. Cinci minute mai târziu, chelnerul le aduse o sticlă de șampanie.

– Cu complimente din partea domnilor de la bar.

– Merge ușor când știi ce să faci, îi șopti Doris Gretei în timp ce chelnerul le turna șampania. În seara asta nu vom plăti nimic.

Îi făcu cu ochiul chelnerului și îl rugă să le spună domnilor să vină la masa lor pentru a le mulțumi personal.

Două ore mai târziu, după câteva pahare de șampanie, Greta se trezi dansând în brațele lui Max. Află că era ofițer american și că lucra la Whitehall.

– Cei mai mulți dintre noi sunt în drum spre casă. Voi pleca și eu în câteva săptămâni, îi explică Max. Mai avem de pus la punct unele lucruri. Îmi va lipsi Londra! E un oraș pe cinste.

Păru surprins când Greta îi spuse că lucra la teatrul de revistă.

– Vrei să spui că apari pe scenă? Ești actriță? întrebă el încruntându-se ușor.

Greta își dădu imediat seama că asta nu îl va impresiona deloc și schimbase rapid povestea.

– Sunt recepționeră la o agenție teatrală.

– A, înțeleg! Fața lui Max se relaxă imediat. Teatrul de revistă nu este un lucru potrivit pentru tine, Greta. Tu ești, cum ar spune mama mea, o adevărată doamnă.

După o jumătate de oră, Greta se smulse din brațele lui Max și îi spuse că trebuia să plece acasă. El încuviință politicos și ieși cu ea să-i caute un taxi.

– A fost o seară minunată, îi spuse ajutând-o să urce în taxi. Pot să te mai văd?

– Da, răspunse Greta, înainte să se poată abține.

– Grozav! Mâine-seară, tot aici?

– Da, dar lucrez până la zece și jumătate. Trebuie să văd un spectacol în care joacă unul dintre clienții noștri, minți-se ea.

– Bine, te aștept aici mâine-seară la ora unsprezece. Noapte bună, Greta! Să nu întârzii!

– Nu.

În drum spre casă, în mintea Gretei se amestecau cele mai felurite emoții. Rațiunea îi spunea că era o prostie să înceapă o relație cu un bărbat care mai rămânea doar câteva săptămâni în oraș, dar Max părea un gentleman atât de diferit de huliganii care frecventau Windmill. Își aminti circumstanțele prin care ajunsese la ușa teatrului cu patru luni în urmă. În toate revistele și ziarele pe care le citise când era adolescentă, Fetele de la Windmill apăreau strălucitoare, îmbrăcate în costume frumoase și afișând zâmbete de celebrități. Nevoită să facă rapid o schimbare în viața ei de până atunci, Windmill fusese primul loc pe care îl găsise când sosise la Londra. Lucrurile stăteau însă cu totul altfel. Acum știa asta...

După ce ajunse acasă și se urcă în pat, cu un pulover peste pijama pentru a se proteja de frigul camerei neîncălzite, Greta își dădu seama că Max era pașaportul ei spre libertate. Decise să facă orice pentru a-l convinge că era fata visurilor lui.

Așa cum stabiliseră, se revăzură a doua zi la clubul Feldman și de atunci încolo se-ntâlniră aproape în fiecare seară. În ciuda tuturor avertismentelor lui Doris despre yankeii plini de bani și avizi de sex, Max se purta ca un gentleman adevărat.

După câteva zile o duse pe Greta la o seară de dans la Savoy. Cum stătea la masă în marele salon de dans și-l asculta pe Roberto Inglez cu orchestra lui, hotărî că îi plăcea foarte mult să fie invitată la masă de bogatul și chipeșul ei yankeu și învăță să-l iubească din ce în ce mai mult. Din discuțiile lor, Greta își dădu seama că Max avusese o viață privilegiată înainte să ajungă la Londra, în urmă cu câteva luni. Îi spuse că se născuse în Carolina de Sud, era singur la părinți și provenea dintr-o familie bogată. Locuia chiar la periferia orașului Charleston. Greta rămase mută de uimire când îi arătă casa elegantă, albă, cu coloane, în care locuiau. Max îi mai spuse și că tatăl lui deținea câteva afaceri în Sud, printre care și o mare fabrică de mașini care se părea că o dusese destul de bine în timpul războiului. După întoarcerea din Anglia urma să se alăture și el afacerilor familiei sale. După banii pe care îi cheltuia pe flori, pe ciorapi și pe mesele scumpe, știa că Max era foarte bogat, așa că, în clipa în care începu să vorbească despre „viitorul nostru", o sclipire de speranță se aprinse în inima ei.

În seara aceea, Max voia să o scoată la masă la Dorchester și îi spusese să își pună pe ea ceva deosebit. Urma să se îmbarce spre America în câteva zile și îi spunea iar și iar cât de dor îi va fi de ea. Poate că va putea veni înapoi la Londra să o viziteze, sau poate, doar poate, va reuși ea să strângă bani pentru o călătorie peste ocean. Amintirile ei romantice fură întrerupte de un ciocănit ușor. Privi spre ușă și văzu fața familiară și prietenoasă a lui David Marchmont.

– Nu ești gata, Greta?

Încă o dată accentul clasei aristocrate o luă prin surprindere. Nu se potrivea deloc cu profesia lui de actor. Fiind în același timp și asistentul managerului de program, David devenise și actor la Windmill, folosind pseudonimul de Taffy – o ușoară aluzie la rădăcinile sale galeze și la felul în care i se adresau toți la teatru – și vorbind cu amuzantul său accent provincial.

– Dă-mi două minute, te rog, spuse amintindu-și brusc ce avea de făcut în seara aceea.

– Dar nu mai mult, rosti, încruntându-se ușor. Crezi că reușești? Ești îngrozitor de palidă.

– Sunt bine, mulțumesc, Taffy, minți ea, simțindu-și inima bătând cu putere. Vin într-o clipă.

După ce David închise ușa, respiră ușurată, aplicând ultimele detalii de machiaj. Activitatea de la Windmill fusese cu mult mai grea decât își imaginase. Spectacolele de revistă se jucau de cinci ori pe zi, iar când fetele nu dansau, făceau repetiții. Toată lumea știa că bărbații care veneau la spectacol nu o făceau pentru actori sau pentru cele ce se întâmplau pe scenă, ci pentru a căsca gura la fetele frumoase care mergeau îmbrăcate sumar în jurul scenei.

Greta se strâmbă și aruncă o privire vinovată către haina vișinie, frumos croită, ce atârna în cuier. Nu putuse rezista să nu o cumpere de la Selfridges, dorindu-și să arate cât putea de bine pentru Max. Haina roșie era o dovadă clară și vie a problemelor materiale care o aduseseră în situația aceea – gata să stea aproape goală în fața bărbaților în călduri.

Cu câteva zile în urmă, când domnul Van Damm o rugase să joace în tablouri vii – ceea ce însemna să stea nemișcată într-o poziție elegantă, în timp ce fetele celelalte dansau în jurul ei –, Greta se opusese ideii de a apărea aproape dezbrăcată. Dar acceptase fără tragere de inimă, cu gândul la chiria neplătită și îmboldită de Doris, care fusese în acel rol pentru mai bine de un an.

Se cutremură la ce ar spune Max dacă ar ști – mai aflase că cei din familia lui erau baptiști fervenți și practicanți. Dar avea nevoie disperată de suma de bani pe care i-ar fi adus-o noua postură.

Se uită la ceasul de perete și își dădu seama că trebuia să se grăbească. Spectacolul deja începuse, iar ea trebuia să apară în mai puțin de zece minute. Trase sertarul mesei la care se machia și luă rapid o înghițitură din sticla pe care Doris o ținea ascunsă acolo, sperând să prindă curaj pentru ceea ce urma. Se auzi încă o bătaie în ușă.

– Îmi pare nespus de rău să te grăbesc, dar trebuie să mergem, îi spuse Taffy din spatele ușii.

Aruncând o ultimă privire în oglindă, Greta ieși pe coridorul slab iluminat, înfășurată strâns în pelerină. Văzându-i expresia îngrijorată, Taffy înaintă spre ea

și îi luă mâna într-a lui.

– Știu că îți este frică, Greta, dar odată ajunsă acolo, vei fi bine.

– Chiar așa? Promiți?

– Da, promit. Imaginează-ți că ești modelul unui artist din Paris, pozând pentru un tablou minunat. Am auzit că acolo lumea se dezbracă fără să se gândească de două ori, glumi el, încercând să îi ridice moralul.

– Mulțumesc, Taffy. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Îi zâmbi recunoscătoare și îl lăsă să o conducă în culise.

După șapte ore și trei spectacole care o epuizaseră, Greta se întoarse în cabină. Scena ei stârnise o furtună de aplauze. Mulțumită sfaturilor lui Taffy, reușise să-și înfrângă temerile și stătu sub lumina reflectoarelor ținându-și capul sus.

– Ai trecut de partea cea mai grea – prima dată e cel mai dificil, îi spuse Doris făcându-i cu ochiul în timp ce se așeză lângă ea.

Greta își șterse stratul gros de machiaj, în timp ce Doris și-l reîmprospăta, pregătindu-se pentru ultimul spectacol.

– Acum concentrează-te pe felul în care vei arăta în seara asta. La ce oră te întâlnești cu americanul tău?

– La opt, la Dorchester.

– Oo! Trăiești pe picior mare și fără vină, îi rânji Doris din oglindă după care se ridică și se întinse după podoaba cu pene pe care o purta pe cap. Ei bine, eu ies să defilez iar pe scenă, în timp ce tu zbori spre West End precum Cenușăreasa și prințul ei, zise ea, strângând-o de umăr pe Greta. Să te distrezi, draga mea!

– Mulțumesc, strigă Greta, în timp ce Doris ieșea pe ușa cabinei.

Greta știa că avusese noroc să fie liberă în seara aceea. Îi promisese domnului Van Damm că va lucra ore suplimentare săptămâna următoare. Foarte emoționată, își trase pe ea noua rochie de seară pe care o cumpărase cu banii ce știa că urma să-i câștige în urma noului rol de la teatru. Se fardă iar, își puse haina roșie care îi plăcea atât de mult și ieși din teatru în mare grabă. Max o aștepta în holul din Dorchester. Îi apucă mâinile și se uită la ea.

– Ești încântătoare în seara asta, Greta. Trebuie să fiu cel mai norocos bărbat din Londra. Să mergem!

Îi oferi brațul și amândoi o luară încet spre restaurant.

Imediat după ce terminară desertul, Greta auzi de la el ceea ce sperase atât de mult.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– Eu... Ăăă... Max, ne cunoaștem de puțină vreme. Ești sigur că asta vrei?

– Sunt foarte sigur. Știu că e dragoste ceea ce simt. Vei avea o altfel de viață în Charleston, dar va fi o viață bună. Nu vei duce lipsă de nimic. Îți promit. Te rog, Greta, spune da și îmi voi petrece tot restul vieții făcând tot ce pot pentru a te face fericită.

Greta se uită la fața frumoasă și sinceră a lui Max și îi dădu răspunsul pe care amândoi doreau să-l audă.

– Îmi pare rău, nu am încă un inel să-ți dau, îi spuse zâmbind, luându-i mâna stângă într-a lui. Dar aș vrea să porți inelul de logodnă al bunicii mele când vom ajunge în America.

Greta îi zâmbi și ea extrem de fericită.

– Singurul lucru care contează este că vom fi împreună.

În timp ce luau cafeaua, vorbiră despre planurile lor. Max se va îmbarca în două zile, iar ea îl va urma după ce își va fi anunțat demisia și va fi împachetat puținele lucruri pe care le avea.

Mai târziu, pe ringul de dans, amețită de dragoste și de fericire, Max o trase mai aproape de el.

– Greta, înțeleg dacă nu ți se pare potrivit, dar dacă tocmai ne-am logodit și mai avem atât de puțin timp până plec, ai vrea să vii cu mine la hotel? Jur că nu te voi compromite, dar măcar putem fi singuri...

Greta simți că se înroșise. Din cele ce îi spusese, presupuse că era încă virgin. Dacă urma să-i fie soț, sigur că nu făceau ceva rău dacă se sărutau sau se îmbrățișau.

Mai târziu, la hotelul din St. James, Max o cuprinse în brațe. Greta simți cum devine din ce în ce mai excitat. Și ea la fel.

– Îmi dai voie? îndrăzni el.

Degetele i se opriră pe cei trei nasturi închiși la ceafă.

Greta se gândi că doar cu câteva ore în urmă apăruse aproape goală în fața unor bărbați pe care nici măcar nu-i cunoștea. De ce i-ar fi fost rușine să se dăruiască pentru prima dată bărbatului cu care urma să se căsătorească?

A doua zi, în cabina din Windmill, în timp ce își prindea părul cu agrafe, Greta deveni agitată. Luase o hotărâre bună să se căsătorească cu Max? Își dorise dintotdeauna să apară pe marele ecran, iar mama ei nu o descurajase niciodată, fiind ea însăși atât de obsedată de cinema încât își numise unica fiică după legendara Garbo. O dusese pe Greta la matinee în Manchester și îi plătise ore de oratorie și actorie.

Greta căzu pe gânduri întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să fi fost deja descoperită de cineva pentru o carieră în cinema. La Windmill veneau mereu producători în căutare de talente printre fetele de acolo. În cele patru luni de când era la teatru, două dintre prietenele ei fuseseră alese ca tinere speranțe. Multe fete, printre care și ea, se aflau acolo din acest motiv. Fiecare trăia cu speranța că, într-o bună zi, cineva va ciocăni la ușa cabinei și îi va transmite că un gentleman de la un studio de film ar dori să-i vorbească. Dădu din cap, ridicându-se pentru a ieși din cabină. Cum să nu se căsătorească cu Max? Dacă rămânea la Londra, peste doi, trei sau patru ani ar fi fost încă la Windmill, înjosită și îngropată în datorii. După ce atâția tineri muriseră în război, știa că fusese norocoasă să găsească pe cineva care părea că o iubește și, din câte îi spusese, avea să îi ofere o viață sigură și confortabilă. Azi era ultima zi a lui Max la Londra. Urma să se îmbarce spre America a doua zi dimineață. În seara asta se întâlneau la hotelul Mayfair să ia cina și să discute despre venirea Gretei în America. Apoi vor petrece încă o noapte împreună înainte ca el să plece în zori. Deși știa că îi va fi dor de el, era și o ușurare în același timp, pentru că nu trebuia să mai mintă despre cum își câștiga existența. Ura faptul că îl mințea continuu, inventând mereu povești despre ore suplimentare la serviciu și despre șeful ei foarte exigent.

– Greta, draga mea, mai e puțin și se ridică cortina, o trezi Taffy din visare.

– Vin, îi spuse zâmbind și îl urmă pe coridorul slab iluminat.

– Mă întreb dacă ai dori să bem ceva după spectacol, îi șopti în culise. Tocmai am vorbit cu domnul Van Damm. Mi-a oferit un contract. Aș vrea să sărbătoresc.

– O, Taffy, ce veste grozavă! se bucură Greta sincer. Meriți asta. Ai mult talent, îi spuse întinzându-se să-l îmbrățișeze.

Înalt de peste 1,80 metri, cu părul auriu și ciufulit, cu ochii verzi și veseli, i se păruse dintotdeauna atractiv și credea că și lui îi plăcea de ea. Ieșeau destul de des să mănânce împreună, iar el făcea multe glume pe seama ei – pentru a se menține în formă. Se simți vinovată că nu îi spusese încă de logodna ei.

– Mulțumesc. Ieșim, deci?

– Îmi pare rău, Taffy, nu pot în seara asta.

– Săptămâna viitoare, atunci?

– Da, săptămâna viitoare.

– Greta! Începem! strigă Doris.

– Scuză-mă, trebuie să plec.

David o privi pe Greta cum dispare pe scenă și oftă. Petrecuseră câteva seri foarte frumoase împreună și tocmai când începuse să creadă că poate și ea simte ceva pentru el, ea nu mai acceptase invitațiile lui. Știa de ce, tot teatrul știa. Se ținea după un ofițer american bogat. Cum ar fi putut un actor prost plătit, care încerca să amuze o lume care nu mai știa ce e râsul de câțiva ani, să concureze cu un tânăr chipeș în uniformă. David ridică din umeri. Odată americanul ăsta va pleca. Să aștepte ziua aia...

Max Landers se așeză stângaci și se uită în jurul lui la publicul zgomotos, format numai din bărbați. Nu dorise să vină aici, dar tovarășii săi de la Whitehall voiseră să sărbătorească ultima noapte în Londra și, pe jumătate beți, hotărâseră să meargă la Windmill – obligatoriu de văzut înainte să părăsească orașul. Max nu-i asculta nici pe actori, nici pe cei care cântau, în schimb număra minutele până când s-ar fi putut strecura afară și duce să o întâlnească pe iubita lui, Greta. Știa că urma să-i fie foarte greu mâine când va pleca, iar el trebuia să-și pregătească părinții care își doreau ca, odată întors acasă, să se-nsoare cu Anna-Mae, iubita sa din liceu. Trebuia să îi facă să înțeleagă că el se schimbase. Fusese un copil când plecase, dar acum era bărbat, un bărbat îndrăgostit. Pe lângă toate astea, Greta era o adevărată lady și era sigur că îi va cuceri cu farmecul ei. Max nici nu ridică privirea când sala izbucni în aplauze și cortina se ridică.

Bart, prietenul său, îl bătu pe braț și sări în sus.

– Hei! Trebuie să vezi ce urmează acum. Pentru asta am venit. Bart mimă din mâini corpul unei femei. Se pare că tipa asta e super sexy, frate!

Max dădu din cap.

– Sigur, Bart.

Cortina se mai ridică o dată în ropote de aplauze și fluierături sălbatice. Max ridică ochii către fetele aproape dezbrăcate de pe scenă. Își zise că femeile acelea nu erau cu mult mai bune decât curvele.

– Hei, nu sunt grozave? îl întrebă Bart cu ochi strălucitori. Uită-te la aia din mijloc! Uau! Aproape că nu are nimic pe ea. Dar ce zâmbet frumos are!

Max se uită la fata care stătea nemișcată ca o statuie. Semăna puțin cu... Se aplecă în față și se uită mai atent. „Iisuse Cristoase!“ spuse pentru sine. Inima-i bătea să-i sară din piept. Se uită la ochii mari și albaștri care se priveau undeva deasupra publicului, la buzele ei dulci și părul blond, adunat deasupra capului într-un coc. Aproape că nu se putu uita la sânii plini atât de cunoscuți, cu sfârcurile abia acoperite de niște șnururi și la pântecul ei seducător. Fără nici cea mai mică îndoială, era Greta lui. Se întoarse și-l văzu pe Bart, holbându-se la trupul logodnicei lui. Lui Max îi veni să vomite. Se ridică și părăsi sala.

Greta scoase o a treia țigară din tabachera de argint pe care i-o dăduse Max și o aprinse, uitându-se la ceas pentru a nu știu câta oară. Aștepta de o oră. Unde era? Chelnerul de la bar se uita suspicios la ea, cum stătea singură la masă. Știa exact ce gândea despre ea. Termină țigara și o stinse, uitându-se din nou la ceas. Dacă Max nu va apărea până la miezul nopții, se va duce acasă și îl va aștepta acolo. Știa unde locuiește – o luase de acasă de câteva ori – și era sigură că avea motive bune pentru care întârzia.

Veni și miezul nopții, iar barul se golise. Se ridică încet și plecă. Însă când ajunse acasă, fu foarte dezamăgită că nu îl găsi pe Max așteptând-o afară. Intră în casă și puse ibricul pe plită.

– Nu te panica! își spuse, punând puțin din cafeaua pe care i-o dăduse Max. Va fi aici curând.

Greta se așeză nemișcată, pe marginea patului, tresărind de câte ori auzea pași trecând pe lângă casă, sperând că se vor opri și vor începe să urce. Nu își schimbă hainele și nici nu își șterse machiajul în caz că soneria va suna totuși. În cele din urmă, la trei dimineața, tremurând de frig și de frică, se întinse pe pat, cu ochii în lacrimi. Privea spre tapetul umed și descojit. Îi era din ce în ce mai frică. Nu știa cum să-l contacteze pe Max. Vaporul lui pleca din Southampton, iar el trebuia să fie acolo cel târziu la ora zece. Dacă nu venea la ea până atunci? Nici măcar nu avea adresa lui din America. Îi promisese că îi va da toate detaliile în seara aceea, la cină.

În zori, stelele dispărură de pe cer, la fel ca visul Gretei pentru o altă viață. Era sigură acum că Max nu va mai veni. Era cu certitudine în drum spre Southampton, gata să iasă din viața ei pentru totdeauna. Greta ajunse la Windmill amorțită și extenuată.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Te-a părăsit infanteristul? nu se putu abține Doris.

– Lasă-mă în pace! strigă scurt Greta. Doar știi că e ofițer, nu infanterist.

– Nu trebuie să te enervezi, doar întrebam, spuse Doris sincer rănită. I-a plăcut spectacolul lui Max?

– Ce vrei să... spui?

– Prietenul tău a fost în sală aseară. Doris se întoarse pentru a-și aplica tușul de ochi. Bănuiesc că tu l-ai invitat, îi mai spuse înțepat.

Greta înghiți în sec, încercând să ascundă faptul că nu știuse de prezența lui Max acolo, iar pe de altă parte, să se asigure că ceea ce spusese Doris era adevărat.

– Da, desigur, dar nu m-am uitat deloc spre public. Unde a stat?

– Pe partea stângă. L-am observat pentru că imediat ce cortina s-a lăsat peste noi, s-a ridicat și a plecat. Doris ridică din umeri. Oamenii sunt foarte ciudați, mai ales bărbații.

În seara acelei zile, intrând în camera sa, Greta fu absolut sigură că nu va mai auzi de Max Landers niciodată.

Capitolul 3

Opt săptămâni mai târziu, Greta află că Max îi lăsase o moștenire care urma să-i amintească pentru totdeauna de scurta, dar pasionata lor poveste de dragoste. Era absolut sigură că era însărcinată.

Într-o stare deplorabilă, intră pe ușa teatrului. Se simțea foarte rău, după ce se luptase toată dimineața cu grețurile printre multele drumuri la toaletă. Nu știa ce va face mai departe. Pe lângă toate celelalte inconveniente, în câteva săptămâni sarcina i-ar fi terminat contractul la Windmill. Nu dormise deloc. Frica o făcuse să se perpelească toată noaptea. Se gândise chiar să se întoarcă acasă, dar, în adâncul sufletului, știa că asta nu era o soluție.

Tremurând la amintirea stării în care se afla, încercă să se concentreze pe neplăcerile ce decurgeau de aici. În timp ce se privea în oglinda din cabina teatrului, disperarea puse stăpânire pe ea. Ar fi fost foarte bine să părăsească Windmill și să se ducă în brațele americanului bogat, dar acum o aștepta doar un loc într-una dintre casele care găzduiau femeile în situația ei. Chiar dacă directorii erau amabili, pecetea morală pe care fetele de la Windmill o primeau era de neșters. Și, mai mult decât atât, cel mai mare păcat al unei fete era să fie gravidă și nemăritată.

Greta simțea cum îi fuge pământul de sub picioare. Dacă păstra copilul, toate planurile ei de măritiș sau de carieră cinematografică se năruiau. Dar dacă... se uită în oglindă... nu exista altă scăpare? Trebuia să-i ceară lui Doris adresa doctorului care se ocupa cu problemele de genul celei pe care o avea ea. Făcea oare un lucru corect față de copilul nenăscut? Nu avea nimic să-i ofere. Nici casă, nici bani, nici tată.

Cortina se lăsă la unsprezece fără un sfert, iar fetele se îndreptară obosite spre cabină.

– Doris, șopti Greta, putem vorbi puțin?

– Desigur, iubito.

Greta așteptă ca restul fetelor să intre în cabină, înainte de a începe. Cu tot calmul de care fu în stare, îi ceru lui Doris adresa de care avea nevoie. Doris o scrută îndeaproape cu ochii săi ca două mărgele.

– Oo, Doamne! Infanteristul ăla ți-a făcut un cadou la despărțire.

Greta lăsă privirea în jos și dădu din cap. Doris oftă și o mângâie pe braț. Putea fi foarte dură într-adevăr, dar dincolo de agresivitatea ei se ascundea o inimă de aur.

– Bineînțeles că îți voi da adresa, draga mea, dar te va costa ceva, știi asta...

– Cât?

– Depinde. Spune-i că ești prietena mea și poate îți va cere mai puțin.

Greta se înfioră. Doris vorbea de parcă s-ar fi dus la coafor.

– E sigur? îndrăzni să întrebe.

– Eu am fost la el de două ori și sunt încă aici, dar am auzit și povești de groază. După ce termini, du-te direct acasă și stai întinsă până se oprește sângerarea. Dacă nu se oprește, du-te urgent la spital. Hai să-ți scriu adresa. Treci mâine pe la el și îți va face o programare. Vrei să vin cu tine?

– Nu, voi fi bine. Mulțumesc, Doris, spuse Greta recunoscătoare.

– Pentru puțin. Trebuie să avem grijă una de alta, nu? Și nu uita că nu ești nici prima, nici ultima care face asta.

***

A doua zi dimineață, Greta luă autobuzul către Cricklewood. Găsi strada pe care locuia doctorul și merse încet pe ea. Se opri în fața unei porți și se uită în sus la o casă mică, din cărămidă roșie.

Respiră adânc și deschise poarta. Străbătu aleea și bătu la ușa din față. La scurt timp văzu că perdeaua se mișcă și auzi cum cineva trage zăvorul.

– Da?

Un bărbat neobișnuit de scund deschise ușa. Semăna ciudat de tare cu Rumpelstiltskin – din cărțile pe care Greta le citise în copilărie – și asta îi dădu o stare de neliniște.

– Bună ziua... eu... M-a trimis Doris.

– Atunci intră, te rog.

Bărbatul deschise larg ușa pentru a-i face loc să intre într-un hol mic și sumbru.

– Așteaptă aici, te rog. Tocmai termin cu o pacientă, zise, arătând cu mâna o cameră abia mobilată.

Greta se așeză pe un fotoliu murdar, simțind miros de pisică și mochetă veche. Apucă un număr zdrențuit al revistei *Woman* și începu să-l răsfoiască. Se trezi uitându-se la un model pentru tricotarea unei jachete de bebeluși. Închise brusc revista. Se lăsă în fotoliu, cu ochii ațintiți în tavan. Inima îi bătea cu putere. Câteva minute mai târziu auzi pe cineva tânguindu-se în camera de alături. I se puse un nod în gât când bărbatul se întoarse și închise ușa.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară?

Era o întrebare fără rost și amândoi știau asta. Tânguirile femeii de alături continuau să se audă în ciuda faptului că ușa era închisă. Greta avea nervii întinși la maximum.

– Doris mi-a spus că ați putea să rezolvați... problema...

– Poate.

Bărbatul se uita intens la ea. Își plimba degetele prin cap, aranjându-și cele câteva șuvițe unsuroase pe care le mai avea.

– Cât de avansată e sarcina?

– Opt săptămâni, cred.

– Asta e foarte bine, spuse bărbatul dând din cap.

– Cât va costa, vă rog?

– De obicei, iau trei lire, dar pentru că ești prietena lui Doris, îți voi cere două lire.

Greta își înfipse unghiile în brațele fotoliului și încuviință din cap.

– În ordine. Dacă ești dispusă să aștepți în jur de o jumătate de oră, mă voi ocupa de tine imediat. Să nu amânăm, ești de acord?

– Voi putea merge la serviciu mâine?

– Depinde de cum evoluează lucrurile. Unele fete sângerează foarte mult, altele aproape deloc.

Se auzi o bătaie în ușă și apăru o față respingătoare. Ignorând-o pe Greta, îi făcu semn doctorului să vină.

– Scuzați-mă, trebuie să mă duc la pacienta mea.

Greta își cuprinse capul cu mâinile. *Unele fete sângerează foarte mult, altele aproape deloc...*

Se ridică. Ieși împleticindu-se din încăperea sinistră și alergă de-a lungul holului către ușă. Trase zăvorul ruginit, apăsă pe clanță și deschise.

– Domnișoară, domnișoară, unde...

Greta trânti ușa în urma ei și o luă la fugă pe stradă, în timp ce izbucni în lacrimi.

În seara aceea, după spectacol, Doris se furișă în urma ei.

– Te-ai dus la medic?

Greta dădu din cap.

– Când te-a... știi...

– Săptămâna viitoare.

– O să fie bine, dragă, cu siguranță, spuse Doris și o bătu pe umăr.

Greta stătu jos, nemișcată, până când toate celelalte fete părăsiră cabina. După ce rămase singură, puse capul pe masă și începu să plângă. Tânguirea femeii pe care nu o văzuse o urmărea de când părăsise casa aceea mizerabilă. Conștientă de faptul că se expunea la un viitor extrem de nesigur, știa că nu putea face avortul. Nu auzi bătaia ușoară în ușă și de aceea sări foarte speriată când simți o mână pe umăr.

– Hei! Liniștește-te! Eu sunt, Taffy. Nu am vrut să te sperii. Am venit să verific dacă a plecat toată lumea. Ce s-a întâmplat, Greta?

Ridică ochii spre fața blândă a lui Taffy care o privea cu îngrijorare în oglindă și caută ceva să-și sufle nasul. O înduioșa preocuparea lui, mai ales că nu îi mai dăduse nici o atenție de când îl cunoscuse pe Max. Taffy îi întinse o batistă cu pătrățele, impecabil de curată.

– Poftim. Ai vrea să plec? o întrebă din spate.

– Da. Nu... O, Taffy, suspină adânc Greta. Sunt într-o mare încurcătură.

– Spune-mi despre ce e vorba. Te vei simți mai bine, orice ar fi.

– Nu merit compasiune, spuse scâncind Greta, care se întorsese cu fața la el.

– Nu fi prostuță, vino să te iau în brațe!

O cuprinse între brațele lui puternice, până când suspinele ei se transformară în mici sughițuri. Apoi începu să-i șteargă de pe față urmele de machiaj.

– Suntem o echipă nu-i așa? Și, cum spunea bona mea, nimic nu e așa grav precum pare.

Greta se smulse din brațele lui, simțindu-se dintr-odată inconfortabil.

– Iartă-mă, Taffy! Sunt bine acum.

– Ai mâncat ceva? o întrebă el, neîncrezător. Mi-ai putea povesti despre ce e vorba în timp ce mâncăm niște plăcintă și piure de cartofi. Cred că e mereu de folos când e vorba de povești de dragoste. Căci bănuiesc că asta e problema.

– Problema e puțin mai jos, spuse Greta, dar imediat îi păru rău.

Taffy făcu tot ce putu pentru a-și ascunde emoția.

– Am înțeles... Iar yankeul acela te-a părăsit, nu-i așa?

– Da, dar... Îl privi șocată. De unde știi de el?

– Greta, lucrezi într-un teatru. Toată lumea, de la portar până la director, știe ce se întâmplă cu toți ceilalți. Nici o călugăriță oprită să vorbească nu ar fi putut păstra un secret aici.

– Îmi pare rău că nu ți-am povestit despre el. Ar fi trebuit...

– Trecutul e trecut. Ies până te schimbi și apoi o să te scot la masă.

– Taffy, dar eu...

– Poftim?

– Îți mulțumesc că ești așa de drăguț, spuse Greta, încercând să-i zâmbească.

– Pentru asta sunt prietenii, nu-i așa?

O duse la locul obișnuit, vizavi de teatru. Greta își dădu seama că îi este foarte foame și devoră plăcinta și piureul în timp ce-i povesti durerea sa.

– Am luat deci adresa doctorului și azi am fost acolo, dar, Taffy, nu îți poți imagina cum arăta locul acela. Doctorul avea unghiile negre. Nu pot, nu pot...

– Înțeleg, îi răspunse calm. Americanul tău nu știe că ești însărcinată?

– Nu. S-a îmbarcat a doua zi după ce m-a văzut la Windmill. Nu am adresa lui și, chiar dacă aș avea-o, nu s-ar întoarce la mine după ce m-a văzut pe scenă, nu-i așa? Familia lui e foarte conservatoare.

– Știi zona în care locuiește în America?

– Da, în Charleston. Se pare că e undeva în sud. O, Taffy, eram așa de nerăbdătoare să văd luminile New Yorkului.

– Greta, dacă Max locuiește unde spui, mă îndoiesc că ai fi văzut vreodată New Yorkul. E la sute de kilometri depărtare de Charleston, cam cum e Londra față de Italia. America e o țară imensă.

– Știu, dar toți americanii pe care i-am cunoscut par să fie mult mai deschiși la minte decât noi. Cred că ar fi fost un loc potrivit pentru mine.

Se uită la ea. Sentimentele lui erau un amestec de iritare și îngăduință față de naivitatea ei.

– Dacă te face să te simți mai bine, draga mea, orașul în care erai pe cale să te muți se află exact în mijlocul a ceea ce se numește Centura Biblică. Locuitorii lui sunt atât de credincioși, încât și cele mai devotate suflete engleze par slabe pe lângă ei.

– Max mi-a spus că e baptist, murmură Greta.

– Știi, atunci. Știu că asta nu te consolează, dar îți spun sincer, Greta, atmosfera din Charleston este atât de diferită de cea din New York, precum casa familiei mele din pădurile munților din Țara Galilor, față de Londra. Ai fi fost ca un pește pe uscat acolo, mai ales după ce ai trăit aici. Cred că ai avut norocul să scapi.

– Poate. Greta înțelese că David încerca să o consoleze, dar toată lumea știa că America era Lumea Nouă, pământul posibilităților, în orice parte ai fi trăit. Dar dacă spui că au atâtea principii, atunci de ce Max... știi... îngăimă Greta, înroșindu-se.

– Poate s-a gândit că ar încălca regulile, dacă v-ați fi logodit, spuse David neconvingător.

– Chiar am crezut că mă iubește. Dacă nu m-ar fi cerut în căsătorie, niciodată, niciodată...

Greta fu cuprinsă de rușine și de jenă, iar vocea i se stinse. David o strânse de mână și îi spuse cu blândețe:

– Știu că nu ai fi făcut asta...

– Eu nu sunt ca Doris. Max a fost primul. Ochii i se umplură iar de lacrimi. De ce viața mea merge mereu într-o direcție greșită?

– Așa crezi? Vrei să vorbim despre asta?

– Nu, răspunse ea repede. Îmi plâng singură de milă pentru că am făcut o greșeală atât de gravă.

Privind-o, David se întrebă ce anume o adusese la Windmill pe Greta, o fată educată și care vorbea cu un accent cultivat. Greta era deasupra celorlalte fete de la teatru, acesta era și motivul pentru care se simțise atras de ea. Acum nu era însă momentul potrivit să o întrebe, așa că schimbă subiectul.

– Îți dorești copilul, Greta?

– Nici nu știu, să fiu sinceră, Taffy. Sunt confuză și speriată. Și mi-e rușine. Chiar am crezut că Max mă iubea. De ce am... ? Când am fost în casa aceea groaznică, așteptând să vorbesc cu doctorul pe care mi l-a recomandat Doris, nu am fugit doar pentru că mi-a fost frică. M-am gândit și la ființa aceasta mică din mine. Apoi, în drum spre casă, am trecut pe lângă două sau trei mame care își plimbau bebelușii în cărucioare. Am realizat atunci că e viu, chiar dacă e foarte mic.

– Da, Greta, așa este.

– Deci să fac o crimă pentru că am greșit? Să îi neg bebelușului dreptul la viață? Nu sunt o persoană religioasă, dar nu cred că m-aș ierta vreodată pentru că l-am ucis. Pe de altă parte, ce ne poate aduce ziua de mâine mie și lui? Nici un bărbat nu se va mai uita la mine vreodată. O fată de la Windmill, în club la 18 ani, nu e un trecut prea bun, nu-i așa?

– Ceea ce îți propun este să te mai gândești. Lucrul cel mai important este că nu ești singură. Și... spuse cu voce tare ceea ce gândise în timp ce vorbise ea, te pot ajuta să ai unde locui, dacă decizi să păstrezi copilul. Doctorul de care spui chiar nu inspiră încredere. Poate asta v-ar aduce sfârșitul și ție, și copilului, iar noi nu vrem asta, nu-i așa?

– Nu, dar încă nu sunt sigură că am de ales.

– Crede-mă, Greta, mereu ai de ales. Ce-ai zice să mergi și la domnul Van Damm? Sunt sigur că s-a mai întâlnit cu problema asta.

– O, nu! Nu aș putea face asta. Știu că e foarte drăguț, dar domnul Van Damm se așteaptă ca fetele să fie mai curate decât albul imaculat. Protejează foarte mult imaginea teatrului. Mâine mă va scoate afară de urechi.

– Nu îți pierde încrederea, e doar o părere, spuse și se ridică să plătească. Acum îți voi chema un taxi. Du-te acasă și odihnește-te! Arăți extenuată, Greta.

– Nu e nevoie, Taffy. Pot lua autobuzul.

– Insist.

Făcând cu mâna pentru a opri un taxi, Taffy îi puse niște monede în mână și îi duse un deget la gură când încercă iar să se împotrivească.

– Te rog, vreau să stau liniștit. Somn ușor, Greta, și nu-ți face griji, sunt aici.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, Taffy.

În timp ce chema taxiul, David se întreba de ce încerca să o ajute pe Greta. Răspunsul era însă foarte simplu. Indiferent de ce făcuse, știuse din clipa în care o văzuse pentru prima oară că se îndrăgostise de ea.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, amândoi stăteau în cafeneaua de vizavi de teatru. Greta ieși de la repetițiile de dimineață pentru a se întâlni cu David. Se scuzase că nu se simțea bine și că avea nevoie de puțin aer curat. Ceea ce nu era departe de adevăr.

– Ești îngrozitor de palidă. Te simți bine?

Greta bău din ceaiul foarte diluat și mai adăugă un cub de zahăr.

– Sunt doar obosită.

– Nu mă mir. Poftim jumătate din sandviciul meu.

– Nu, mulțumesc, spuse simțind că i se face rău numai de la miros. O să mănânc mai târziu.

– Să nu uiți. Deci?

– Am hotărât că nu pot trece printr-un avort, deci nu am de ales. Voi păstra copilul și voi suferi consecințele.

– Bine, aprobă David, clătinând ușor din cap. Acum, că te-ai hotărât, am să-ți spun cum te-aș putea ajuta. Ai nevoie de un loc liniștit unde să stai până se naște copilul. Da?

– Da, dar...

– Taci și ascultă ce vreau să spun! Am o căsuță în Monmouthshire, la granița cu Țara Galilor. M-am gândit că ai putea sta acolo o vreme. Ai mai fost acolo vreodată?

– Nu.

– Atunci nu ai de unde să știi ce loc minunat este, adăugă zâmbind. Căsuța este pe întinsa proprietate Marchmont, lângă Munții Negri, într-o vale foarte frumoasă, nu departe de orașul Abergavenny.

– Ce nume amuzant! spuse Greta și reuși să schițeze un zâmbet.

– Cred că te vei obișnui cu limba, odată ajunsă acolo. Eu, lucrând în Londra, nu am nevoie de căsuță pentru moment. Mama mea locuiește pe aceeași proprietate.

Am vorbit cu ea la telefon aseară și este gata să aibă grijă de tine. Cea mai mare parte a pământului este cultivat, deci vei avea mâncare pentru la iarnă. Căsuța e mică, dar curată și confortabilă. Vreau să spun că poți pleca acum de la Windmill și te poți întoarce după nașterea copilului, fără să știe cineva despre asta. Asta e tot. Ce părere ai?

– Sună grozav, dar...

– Greta, asta e tot ceea ce pot să fac pentru tine, spuse văzând teama și ezitarea din ochii ei. Este într-adevăr foarte diferit de Londra. Nu strălucesc luminile, nu prea ai ce să faci serile și te-ai putea simți singură. Dar vei fi în siguranță și la căldură.

– Acesta este locul în care ai crescut tu, nu?

– Da, acolo am făcut și școala, și facultatea. Apoi a venit războiul și am fost înrolat. Nu m-am mai dus acolo atât de des cum mi-aș fi dorit. Sunt sigur că nu ai mai văzut un apus mai frumos decât cel de la Marchmont. Avem peste 500 de acri de pământ, casa e înconjurată de o pădure plină de vegetație și păsări. Prin mijlocul pădurii trece un râu în care cresc somoni. E un loc foarte frumos.

Greta simți o scânteie de speranță pentru viitorul ei ce i se păruse pierdut.

– Spui că mama ta ți-a zis că nu ar deranja-o dacă aș sta acolo? Știe de... copil?

– Da, știe, nu-ți face griji! Mama nu se sperie așa ușor și are o minte brici. Să fiu sincer, chiar cred că se va bucura de prezența ta. Cea mai mare casă de pe proprietate a fost folosită ca spital în război, iar mama a rămas singură de când a plecat toată lumea.

– E chiar foarte drăguț din partea ta, Taffy, dar nu aș vrea să te simți obligat. Am foarte puțini bani pentru a plăti chiria, de fapt nu am deloc.

– Nu trebuie să plătești nimic. Vei fi oaspetele meu, o asigură el. Căsuța e liberă și poți sta acolo, dacă vrei.

– Ești foarte generos. Dacă accept oferta ta, spuse ea gândindu-se că oricum ar fi fost mai bine acolo decât la căminul pentru femeile părăsite, când aș putea pleca?

– Când vrei.

Două zile mai târziu, Greta se duse la domnul Van Damm pentru a-i spune că părăsește teatrul. Când o întrebă de ce, cu toate că era aproape sigură că știa

motivul, Greta spuse că mama ei nu era bine și că trebuia să se întoarcă acasă pentru a avea grijă de ea. Ieși tensionată din birou, dar simțindu-se bine cu hotărârea luată. Puțin mai târziu o anunță și pe proprietăreasa locuinței unde stătea că va pleca la sfârșitul săptămânii. Își petrecu ultimele zile la teatru, încercând să nu își mai facă griji pentru viitor. Toate fetele se semnaseră pe o carte poștală, iar Doris o îmbrățișă la despărțire, strecurându-i discret un plic cu o pereche de botoșei. Greta împachetă rapid puținele lucruri pe care le avea. Îi plăti proprietăresei și își luă la revedere de la camera care o găzduise în ultimele șase luni.

Într-o dimineață cețoasă de decembrie, David o conduse la stația Paddington, pentru a fi alături de ea la începutul lungii călătorii către Abergavenny.

– O, Taffy, mi-aș fi dorit să vii cu mine, spuse Greta, aplecându-se peste fereastră în timp ce David rămăsese pe peron.

– Vei fi în maximă siguranță, Greta, crede-mă. Crezi că ți-aș face ceva rău chiar acum?

– Mama ta mă va aștepta la gară? întrebă ea pentru a treia oară.

– Da, te va aștepta. Încearcă să-ți amintești să-mi spui David când vorbești despre mine. Te asigur că nu i-ar plăcea porecla pe care am primit-o la Windmill, spuse chicotind.

Sărutând-o pe ambii obraji, David se gândi că Greta părea un fugar de 10 ani care fusese trimis spre o locație necunoscută.

Greta îi făcu cu mâna până când David deveni un punct pe peron, apoi se duse în vagonul său și se așeză alături de un grup de soldați demobilizați. Fumau și vorbeau foarte emoționați despre familiile și prietenii lor pe care nu-i mai văzuseră de luni de zile. Diferența dintre grupul de soldați și Greta era izbitor de amară. Ei se întorceau la cei dragi, iar ea se îndrepta spre necunoscut. Deschise plicul pe care i-l dăduse David. Conținea bani și un bilețel pe care scria că sunt pentru necesități urgente.

În timp ce privea pe geam cum clădirile Londrei fac loc câmpiilor unduitoare, Gretei începu să i se facă frică. Se calmă la gândul că avea suficienți bani pentru a se întoarce la Londra, în cazul în care mama lui David s-ar dovedi o femeie nebună, iar casa în care urma să stea nu ar fi mai mare decât un coteț de găini.

Trenul mergea spre vest și oprea în fiecare gară. Soldații coborau pe rând, așteptați de părinții fericiți, soții și iubite. Mai rămăseseră câțiva călători până la Newport, unde Greta trebuia să schimbe trenul. În cele din urmă, rămase singură în compartiment. Încetul cu încetul, începu să se relaxeze, privind peisajul atât de nefamiliar. Odată cu apusul soarelui, își dădu seama că decorul devine mai sălbatic și mai dramatic decât orice văzuse ea până atunci în Anglia. Pe măsură ce se apropiau de Abergavenny, la orizont apărură munți cu crestele înzăpezite.

Când trenul ajunse la destinație, era doar cinci și jumătate și întuneric beznă. Greta își trase valizele de pe suportul de sus, își aranjă pălăria și coborî din vagon. Bătea un vânt rece și își strânse mai bine paltonul pe ea. Merse nesigură către ieșire, uitându-se în jur la oricine ar fi putut-o aștepta. Se așeză pe o bancă în afara micuței gări, în timp ce călătorii se însoțeau cu cei care îi așteptaseră și se îndepărtau în noapte. În zece minute, micuța curte a gării se golise. Greta mai așteptă câtva timp, tremurând de frig, după care se întoarse în gară. Dincolo de geam, funcționarul încă lucra, așa că Greta bătu ușor.

– Scuzați-mă, domnule!

– Da, domnișoară.

– Îmi puteți spune, vă rog, când este următoarea legătură spre Londra?

Funcționarul scutură din cap.

– Nu mai sunt trenuri în seara asta. Următorul tren e mâine-dimineață.

– O, spuse Greta și își mușcă buzele, simțind că o podidesc lacrimile.

– Îmi pare rău, domnișoară. Aveți unde să stați în noaptea asta?

– Trebuia să mă aștepte cineva și să mă ducă spre Marchmont.

Funcționarul își frecă sprâncenele.

– Asta e la câțiva kilometri buni de aici. Nu e o distanță de mers pe jos. Iar Tom, taximetristul nostru, e cu nevastă-sa în Monmouth.

– O, Doamne!

– Nu vă panicați! Eu mai stau aici încă jumătate de oră, îi spuse cu blândețe.

Greta dădu din cap și se retrase pe bancă.

– O, Dumnezeule! oftă și își suflă în palme, încercând să se încălzească.

Apoi auzi zgomotul unei mașini care se apropia. Un claxon asurzitor îi țiui în urechi și o pereche de faruri o orbiră. Imediat ce motorul mașinii se opri, o femeie

strigă dinăuntru:

– Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Bună seara. Sunteți Greta Simpson?

Greta încercă să deslușească persoana care stătea pe locul șoferului în mașina decapotabilă, dar avea ochii acoperiți de niște ochelari de piele.

– Da, sunteți mama lui Taff... David Marchmont?

– Da, vino în mașină, repede. Îmi pare rău că am întârziat. Am avut pană și a trebuit să schimb cauciucul pe întuneric.

– Înțeleg...

Greta se ridică, apucă valizele și le trase spre mașină.

– Aruncă-le în spate, draga mea, pune-ți ăștia și trage peste tine pătura. Va fi puțin curent dat fiind că bătrânica noastră merge cu 30 de kilometri pe oră.

Greta își puse ochelarii și se acoperi cu pătura. După câteva încercări nereușite, motorul mașinii porni și șoferița viră rapid spre ieșirea din gară, cât pe ce să lovească un stâlp.

– Credeam că nu mai veniți, spuse Greta când mașina ieși pe șosea și prinse o viteză înspăimântătoare.

– Nu vorbi acum, draga mea, nu aud nimic din cauza rachetei ăsteia, îi spuse șoferița.

Greta petrecu următoarea jumătate de oră ținând ochii închiși și pumnii strânși. Încheieturile i se albiseră de la încordare. În sfârșit, mașina încetini și în cele din urmă opri brusc, aproape aruncând-o pe Greta în parbriz.

– Poți, te rog, să deschizi porțile?

Greta se dădu jos din mașină tremurând. Păși în fața farurilor aprinse și deschise două porți enorme de fier. Pe una dintre ele se afla o placă de bronz pe care era gravat cuvântul „MARCHMONT“.

– Curaj, draga mea! Aproape am ajuns, strigă șoferița peste zgomotul motorului.

Greta urcă în mașină și porniră pe drumul de pământ.

– Am ajuns. Aceasta este Lark Cottage, spuse oprind mașina, apoi coborî și luă valizele Gretei de pe bancheta din spate. Casă, dulce casă.

Coborând din mașină, Greta o privi pe femeie cum își face drum printr-un pâlc de copaci luminați de lună. O urmă foarte tensionată și răsuflă ușurată când în

fața lor apăru o căsuță. În interior ardeau lămpi de ulei, răspândind afară o lumină galbenă. Femeia deschise ușa din față și amândouă intrară.

– Deci, rosti femeia când își trase ochelarii de la ochi și se întoarse cu fața spre Greta. Asta este casa. Crezi că îți va fi de ajuns?

Era prima ocazie în care Greta își putu vedea tovarășa de drum. Fu imediat șocată de asemănarea dintre aceasta și fiul ei. Era foarte înaltă și avea brațe lungi, ochi verzi pătrunzători și părul cărunt, tuns scurt, dar cu stil. Era îmbrăcată cu pantaloni cu bretele, cizme până la genunchi și o jachetă croită pe talie, masculină și în același timp foarte feminină. Greta se uită în jur, privind recunoscătoare către bușteniii care ardeau în cămin.

– Da, e minunat.

– Bine, mi-e teamă că e foarte sumar totuși. Nu avem încă electricitate. Tocmai voiam să punem când a izbucnit războiul. Toaleta e afară, iar în bucătărie este o cădiță de baie pentru sărbători și zile importante. Se umple însă atât de greu, încât ar fi mai bine să folosești chiuveta.

Femeia înaintă spre foc, apucă vătraiul, mișcă lemnele și mai aruncă trei bușteni din coșul de lângă cămin.

– L-am aprins înainte să vin să te iau. Uleiul pentru lămpi este într-o canistră în toaletă, bușteniii sunt în adăpostul din spatele casei. Ți-am lăsat pentru cină niște lapte, pâine proaspătă și brânză. Sunt sigură că îți este foame. Pune ceainicul pe foc. Va fierbe imediat. Nu uita să pui lemne în fiecare dimineață. Din câte îmi amintesc, consumă foarte mult. Trebuie să plec acum. Am pierdut o oaie, știi? Credem că a căzut într-o râpă. David mi-a spus că îți poți purta singură de grijă, dar voi trece mâine pe aici, după ce te faci confortabilă. Sunt Laura-Jane Marchmont, spuse și îi întinse mâna Gretei. Toți îmi spun LJ. Îmi poți spune și tu la fel. Noapte bună!

Trânti ușa și plecă. Greta dădu din cap nedumerită, oftă și se lăsă în fotoliul jerpelit, dar confortabil, din fața focului. Îi era foame și dorea foarte mult un ceai. Avea însă nevoie să își tragă sufletul după ziua grea pe care o avusese. Rămăsese privind focul și gândindu-se la femeia care tocmai plecase. Nu era nici pe departe cum își imaginase că poate fi mama lui David. De fapt, se așteptase să fie o femeie simplă, din provincie, cu obraji rotofei și lată în șolduri.

Se uită prin cameră și începu să observe interiorul în care se afla. Era plăcut. Tavanul iradia, iar căminul ocupa un perete întreg. Mobilierul cuprindea doar strictul necesar. Un fotoliu, o masă și un raft îndesat cu cărți. Deschise ușa spre bucătărie și coborî două trepte de piatră. Văzu o chiuvetă, un dulap încărcat cu veselă de diferite feluri, o masă de pin, două scaune și o cămară în care găsi o pâine proaspătă, o bucată de brânză, unt, niște conserve de supă și câteva mere. Deschise ușa din spate și, pe partea stângă, văzu cada improvizată. O scară care scârțâia urca de la bucătărie spre dormitor. Acesta avea tavanul jos și aproape tot spațiul era ocupat de un pat robust din fier forjat, acoperit cu o pătură în culori vesele. O lampă cu ulei arunca o lumină caldă.

Greta se uită cu jind la pat, dar știa că, pentru binele ei și al copilului, trebuia să mănânce ceva înainte de a se culca. După supa, brânza și pâinea luate în fața focului, începu să caște. Se spălă cum putu în chiuveta din bucătărie, înțelegând că va trebuie să-și încălzească apă de acum înainte. Apoi, tremurând, își luă bagajul și urcă în dormitor. Se îmbrăcă în cămașa de noapte și își mai puse un pulover pe deasupra. Trase pătura și se cufundă recunoscătoare în patul confortabil. Închise ochii și așteptă să o ia somnul. Liniștea aceea, după zgomotul din camera ei din Londra, o asurzea. În cele din urmă, oboseala o răpuse și căzu într-un somn fără vise.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Greta se trezi în sunetele a doi porumbei aflați la fereastra dormitorului. Dezorientată, se întinse după ceas și văzu că era trecut de 10. Se dădu jos din pat, trase perdelele și se uită pe geam. Cerul era senin, iar înghețul din noaptea precedentă se înmuiase sub soarele slab de iarnă, transformându-se în rouă. Mai jos de casă, se deschidea o vale puțin abruptă, cu pădure deasă de o parte și de alta. Copacii era însă desfrunziți. Se auzea zgomotul unei apei și Greta să gândi că trebuia să fie și un izvor prin apropiere. Dincolo de vale, văzu relieful șerpuitor al unor câmpuri pe care se distingeau niște puncte albe, care trebuie să fi fost oi. Departe, pe partea stângă, era o casă joasă, din cărămidă, înconjurată de peluze și terase de pietre. Mulțimi de ferestruici străluceau în lumina soarelui și pe două din cele patru coșuri mari ieșea fum. Presupuse că trebuia să fie Marchmont Hall. În partea dreaptă a casei se vedeau grajduri și alte adăposturi. Peisajul ce se desfășura în jurul ei o umplu de bucurie. Se îmbrăcă repede, dornică să exploreze ce vedea afară. Coborând scara îngustă, auzi o bătaie în ușă și se grăbi să deschidă.

– Bună dimineața! Am venit doar să mă conving că totul e bine.

– Bună, LJ! spuse Greta vioaie. Sunt bine. Abia m-am trezit.

– Ce bine! Eu sunt trează de la 5 ca să îngrijesc oaia. A căzut în râpă, iar oamenii au avut nevoie de câteva ore să o aducă sus. Se pare că va supraviețui. Trebuie să discutăm despre cum facem cu transportul pentru timpul în care vei sta la noi. Ce-ar fi dacă ai veni diseară să cinăm împreună?

– Ar fi grozav, dar nu aș vrea deloc să deranjez.

– Nu mă deranjezi. Să fiu sinceră, chiar îmi doresc puțină companie feminină.

– Locuiești în casa aceea mare? întrebă Greta.

– Am locuit acolo demult, draga mea. Acum locuiesc în Gate Lodge, lângă poarta principală. Îmi place acolo. Când ieși din casă, faci la dreapta și vii pe cărare. În cinci minute de mers sprinten ar trebui să ajungi. Găsești un felinar în

cămară. Vei avea nevoie de el. Va fi întuneric beznă, precum ai văzut aseară. Trebuie să plec acum. Te aștept la șapte.

– Bine, abia aștept. Mulțumesc, spuse LJ cu un zâmbet, apoi se întoarse și îi făcu cu mâna din capătul cărării.

Greta își petrecu ziua aranjând prin noua sa locuință. Își despachetă bagajul, apoi ieși la plimbare, ducându-se spre locul de unde se auzea curgând apa. După o vreme, găsi izvorul și se aplecă să ia o gură de apă proaspătă. Aerul era foarte rece, dar soarele strălucea. Greta se plimbă pe covorul format de frunzele copacilor. Se întoarse acasă obosită, dar îmbujorată, își puse pe ea ce avea mai bun de îmbrăcat și așteptă ora cinei.

La șapte fără cinci Greta bătu la ușa casei din Gate Lodge. La lumina lunii văzu că era o clădire modestă, dar frumoasă. Arhitectura fațadei semăna cu cea a casei din Marchmont Hall. Grădina din față arăta impecabil. În câteva clipe LJ îi deschise ușa.

– Exact la timp, îmi place asta. Țin foarte mult la punctualitate. Intră, draga mea, spuse și îi luă Gretei felinarul din mână, ajutând-o să-și dea jos haina, apoi o luară pe hol către camera de zi, ceremonioasă și primitoare în același timp.

– Ia loc, draga mea! Să-ți aduc ceva de băut?

– Da, mulțumesc, orice fără alcool.

– Bine, îți pregătesc puțin gin. Nu vă va face câtuși de puțin rău nici ție, nici bebelușului. Eu am băut ca un pește când am fost însărcinată cu David și ai văzut că nu are pereche.

LJ ieși din cameră și Greta se așeză lângă foc. Se uită în jur și observă dulapul de mahon, plin de porțelanuri scumpe și fotografii înfățișând scene de vânătoare. Mobilierul, deși vechi, era evident foarte valoros.

– Poftim, îi întinse LJ Gretei paharul de gin și se așeză în fața ei într-un fotoliu.

– Bine ai venit la Marchmont, draga mea! Sper să te simți foarte bine cât timp vei stai la noi.

LJ luă o gură de gin, în timp ce Greta sorbi puțin din al ei.

– Mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că mă aflu aici. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul fiului tău, adăugă ea timid.

– Întotdeauna a fost impresionat de fetele aflate în nevoie.

– Taffy o duce foarte bine la Windmill, spuse Greta. Domnul Van Damm i-a dat un rol permanent. E foarte amuzant ceea ce face și toate fetele se distrează când îl ascultă.

– Bine. Aș putea să-ți cer o favoare? Cât ești aici, îi poți spune fiului meu pe numele lui de botez? Mă deranjează foarte tare să aud porecla lui lipsită de orice imaginație. Mai ales că este doar pe jumătate galez.

– Desigur, îmi cer scuze. Tatăl său a fost galez, bănuiesc.

– Da, după cum ți-ai dat seama, sunt englezoaică la fel ca tine. Mare păcat că David abia de și-a cunoscut tatăl. Soțul meu, Robin, a murit într-un accident de călărie când David avea doisprezece ani.

– Îmi pare rău! șopti Greta.

– Și mie mi-a părut foarte rău, dar trăind pe o proprietate ca aceasta îți dai seama că moartea face parte din viață.

Greta mai luă o înghițitură de gin.

– Spuneai de dimineață că ați locuit în casa cea mare.

– Da, acolo s-a născut David. Când ne-au luat casa pentru îngrijirea răniților în timpul războiului, m-am mutat aici. Mi s-a părut că e mai bine pentru mine să rămân aici și nu m-am mai întors acolo. Mai ales de când – LJ se opri dintr-odată – fratele mai mare al soțului meu locuiește acolo.

– Înțeleg. Pare un loc foarte frumos, îndrăzni Greta, simțind tensiunea ce o cuprinse pe LJ.

– Cred că da. Totuși e prea mare, iar întreținerea costă foarte mult. Curentul electric e foarte scump. Are zece dormitoare mari. A fost un loc potrivit pentru îngrijirea răniților. Douăzeci de ofițeri și opt asistente medicale au stat acolo în același timp. A servit bine scopului pentru care a fost folosită.

– Te ocupi de proprietate? întrebă Greta.

– Nu. Am făcut asta după ce a murit soțul meu. M-am ocupat de menținerea locului în stare bună, ceea ce, crede-mă, îți ocupă toată ziua. Owen, fratele lui Robin, era în Kenya, dar s-a întors când a izbucnit războiul și a început să se ocupe el de tot. Ferma aproviziona Ministerul Agriculturii cu lapte și carne. Asta însemna că nu duceam lipsă de nimic. Raționalizarea nu prea ne-a afectat. Toată

lumea lucra foarte mult. Eu munceam din zori și până seara. Apoi am muncit alături de cei care îngrijeau răniții. Știu că trebuie să mă bucur că s-a terminat războiul, dar mi-a plăcut ce făceam atunci. Mi se pare că acum nu mai e nevoie de mine, spuse oftând.

– Dar încă te mai ocupi de fermă.

– Da, dar se vor întoarce tinerii care stau prin împrejurimi, deși nu sunt încă destui oameni. Mai ajut la mulsul vacilor și la căutatul oilor pierdute când e nevoie. Sunt foarte multe de făcut aici. În ziua de azi, ceea ce deții trebuie să producă necesarul pentru a acoperi costurile. Laptele și carnea pe care le producem sunt suficiente pentru a întreține proprietatea. Am spus destule despre mine. E rândul tău, acum.

– Nu sunt prea multe de spus. Am lucrat cu Taff... David, la teatru și ne-am împrietenit.

– Erai una dintre fetele de la Windmill, deci.

Greta se înroși și încuviință din cap.

-Da, doar pentru câteva luni.

– Nu trebuie să-ți fie rușine, draga mea. Femeile trebuie să-și câștige existența cumva până când lumea se va trezi să vadă de ce este în stare o femeie. Trebuie să trăim. Uite, eu, spre exemplu, o femeie din înalta societate... Am avut chiar și un titlu înaintea numelui. Ca fată însă, a trebuit să stau acasă și să învăț să cos, în timp ce frații mei – care, după părerea mea, nu erau prea deștepți – au făcut școala la Eton și Oxford. Unul dintre ei a băut tot ce reușise familia mea să adune, iar celălalt a fost împușcat în timp ce se afla la vânătoare în Africa.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Nu trebuie, a meritat, spuse LJ fără ocolișuri. Am petrecut ultimii treizeci de ani la Marchmont făcând tot felul de munci și a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele. Se pare că am început să vorbim iar despre mine. E vina mea. Am prostul obicei să fac mereu paranteze. Tocmai vorbeam despre tine. Nu aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar care este exact relația dintre tine și David?

Nasul acvilin al lui LJ aproape că se mișcă iscoditor.

– Suntem prieteni buni, doar atât.

– Crezi că ar fi o impertinență să spun că, după părerea mea, David simte mai mult decât prietenie pentru tine? Până la urmă, ceea ce a făcut pentru tine nu ar fi făcut pentru oricine.

– Chiar nu suntem mai mult decât prieteni, spuse Greta și simți că roșește. David m-a ajutat pentru că nu mai aveam pe nimeni.

– Familia ta?

– Eu... Au murit în război, s-a eschivat Greta cu o minciună, pentru că LJ nu avea de unde să știe.

– Biata de tine... Și copilul?

– Tatăl e un ofițer american. Am crezut că mă iubește...

– Așa e de când lumea, spuse LJ dând din cap, și nu cred că se va schimba vreodată. Unele sunt și mai puțin norocoase ca tine. Cel puțin tu ai un acoperiș deasupra capului, mulțumită fiului meu.

– Îi voi fi mereu recunoscătoare, spuse Greta, simțindu-se dintr-odată copleșită și gata să plângă.

– Nu te deranjează dacă vom cina aici, nu? schimbă LJ subiectul. Salonul este întunecos și foarte rece. L-aș putea descrie ca pe un loc pentru funeralii în cartea mea.

– Deloc.

– Bine, atunci mă duc să aduc mâncarea.

Se întoarse imediat cu două farfurii cu piure și friptură de vită.

– E delicios, spuse Greta, gustând cu poftă. Am mâncat foarte prost acasă, în timpul războiului.

– Am auzit că pudra de ouă era destul de bună, spuse LJ ridicând o sprânceană. Aici nu vei duce lipsă de nimic. Avem oi, păsări, legume, lactate.

– Doamne! Mi-a fost foarte foame, spuse Greta câteva minute mai târziu, punând tacâmurile pe farfuria goală.

– Un amestec de aer proaspăt și sarcină. Acum vino să mă ajuți să spăl vasele. Urăsc să văd vase nespălate dimineața.

Greta își luă farfuria și o urmă pe LJ în bucătărie.

– Vorbind despre mâncare... îți voi aduce în fiecare săptămână ouă, lapte, legume și carne. Dacă mai vrei și altceva, poți lua autobuzul din Crickhowell,

satul cel mai apropiat. E un magazin drăguț acolo, unde se vinde lână. Poate tricotezi ceva pentru copil și pentru tine. Vei avea nevoie de haine mai groase, îi spuse uitându-se la jacheta și fusta ei subțire.

– Nu știu să tricotez, LJ.

– Atunci va trebui să te învăț, nu-i așa? În timpul războiului am făcut o sută de pulovere pentru bărbații noștri. E incredibil cum înveți să faci lucruri când ești obligat. David are foarte multe cărți cu care îți poți umple timpul. Tocmai am terminat Ferma animalelor a lui George Orwell. O carte minunată. Ți-o pot împrumuta, dacă vrei.

Greta încuviință entuziasmată pentru că întotdeauna îi plăcuse să citească. Se întoarseră în camera de zi unde băură cacao cu lapte și ascultară știrile de la ora nouă.

– Cutia aia urâtă și plină de fire e conexiunea noastră cu lumea, spuse LJ. Am devenit obsedată de Tommy Handley în ITMA, iar David îl idolatrizează.

– Pot să te întreb de ce David a părăsit Marchmont pentru a lucra în Londra? întrebă Greta. Dacă mă nășteam aici, sigur nu plecam.

– Ei, bine, oftă LJ, ca să începem cu începutul, David a plecat de aici cu mult timp în urmă. S-a înscris la Winchester și era în ultimul an la Oxford când a început războiul. S-a înrolat imediat, deși nu era obligat, și după câteva luni a fost rănit la Dunkirk. După ce și-a revenit, a fost trimis la Bletchley Park și se pare că acolo s-a ocupat cu chestiuni foarte secrete. E foarte deștept. A avut rezultate excelente la facultate. Mare păcat că nu și-a terminat studiile și nici nu și-a ales o carieră în care să-și folosească inteligența.

– L-am văzut pe David jucând. Interpretarea sa e minunată. Cred că trebuie să fii un om inteligent pentru a fi un actor bun, îi luă Greta apărarea.

– Nu este ceea ce și-ar dori cineva pentru unicul fiu, dar de mic a visat să ajungă pe scenă. Doar Dumnezeu știe de unde i se trage asta. Nu sunt actori nici în familia mea, nici în a tatălui său. Am sperat ca experiența din armată să îl facă să se răzgândească, dar nu a fost așa. Cu opt luni în urmă, după ce a fost lăsat la vatră, a venit acasă și mi-a spus că va pleca la Londra să-și încerce norocul pe scenă.

– Dacă ajută cu ceva, aș vrea să știi că este foarte apreciat la Windmill și toată lumea crede că va ajunge foarte departe.

– Mă bucur să aud asta. Când se naște copilașul tău, vei înțelege agonia de a fi părinte. Chiar dacă am avut alte planuri pentru David, când era mai mic, sunt foarte fericită că a supraviețuit războiului și că încearcă să-și îndeplinească visul. Acum, principala mea preocupare este să-l știu fericit, adăugă LJ și căscă pe neașteptate. Scuză-mă, sunt foarte obosită după întâmplarea nefericită cu oaia pierdută. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun să pleci, dar ar fi bine să mă trezesc foarte devreme pentru a mulge vacile. Crezi că te descurci să te întorci singură acasă?

– Mă descurc, o asigură Greta.

– Bine. Mai trec pe la tine când am timp. Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești pe aici pe undeva.

Se duse în hol să ia de lângă balustradă jacheta Gretei, apoi se aplecă și ridică o pereche de cizme de cauciuc.

– Poftim, ia astea! Posibil să-ți fie foarte mari, dar pantofii pe care îi porți nu vor rezista mai mult de câteva zile.

Greta își puse pardesiul și luă cizmele.

– Mulțumesc frumos pentru cină. E foarte drăguț din partea ta că îmi porți de grijă.

– Am fost întotdeauna la dispoziția fiului meu, spuse LJ și fața îi deveni mai blândă în timp ce aprindea felinarul Gretei. Vei înțelege ce vreau să spun în scurt timp, adăugă și arătă spre burta Gretei. Noapte bună!

– Noapte bună!

LJ rămase în pragul ușii, uitându-se cum fata își croiește cu atenție drum pe alee. Îngândurată, închise ușa, apoi se duse să se așeze lângă foc, în fotoliul ei preferat. Încercă să-și dea seama de ce era neliniștită. Când îi telefonase David și îi vorbise despre Greta, spunându-i că dorea să vină și să stea în casa lui, LJ simțise căldura din vocea sa. Poate că spera ca recunoștința fetei să fie atât de mare încât să se transforme în altceva și astfel, într-o zi, să simtă pentru el ceea ce simțea el pentru ea. Greta părea o fată destul de bună, dar LJ înțelesese că nu era îndrăgostită de fiul ei.

În timp ce urca scările spre dormitorul său, LJ se rugă ca fiul ei neprețuit să nu regrete vreodată că o ajutase pe Greta. Avea o presimțire foarte ciudată că venirea

Gretei la Marchmont va avea un efect asupra vieții ei și a lui David.

Capitolul 6

După o săptămână petrecută la Marchmont, în apropierea Crăciunului, Greta știu că în lunile care vor urma se va plictisi de moarte. Nu-i plăcuse niciodată să reflecteze, ba chiar o speria ideea asta. Gândul de a se gândi la viața sa și la ceea ce făcuse cu ea nu o încânta câtuși de puțin. Singurul lucru pe care îl putea face era să citească. Majoritatea cărților erau de Charles Dickens și Thomas Hardy, drame care nu ar fi făcut-o decât să își vadă și mai bine propria nenorocire. Se trezi privind ceasul de pe perete și așteptând trecerea timpului. Petrecea ore în șir gândindu-se la Max, la ce făcea sau unde ar fi putut fi. Cochetă cu ideea de a lua se interesa la Whitehall pentru a încerca să-i dea de urmă. Dar nu ar fi avut nici un rost. Max nu ar mai fi dorit să fie cu ea. Îi era dor de el. Nu de cadourile lui, nici de viața pe care ar fi putut-o avea, ci de el însuși, de felul lui de a vorbi, de râsul lui, de mângâierile lui tandre atunci când făcuseră dragoste.

Greta pleca după-amiezile la plimbare, doar pentru a ieși din casă. Trecea de Gate Lodge, rugându-se ca femeia care locuia acolo să o vadă și să o invite înăuntru. LJ trecuse pe la ea cu câteva zile înainte pentru a-i aduce de mâncare, niște andrele și lână. Rămăsese preț de o oră, învățând-o să tricoteze, dar de atunci nu o mai văzuse, iar acum ieșise singură la plimbare. În urmă cu o zi îi adusese bunătăți de Crăciun.

– Peste o oră plec la sora mea în Gloucestershire. Mă întorc pe 26, dimineață, îi spuse ea în felul ei direct, fără menajamente. Sper să îți ajungă mâncarea. L-am rugat pe Mervyn, ajutorul meu de la fermă, ca în lipsa mea să-ți mai aducă lapte și pâine. Crăciun fericit, draga mea! Se anunță zăpadă pentru mâine, așa că asigură-te că ai destule lemne.

Privind-o pe LJ plecând, sentimentul de singurătate al Gretei se accentuă. Nu se putu bucura nici de ninsoarea din ajunul Crăciunului, nici de plăcinta făcută în casă, nici de coniacul dulce. „Suntem complet singuri, micuțule“, șopti ea,

aplecându-se spre burtă. „Crăciun fericit!“, îi spuse când se auziră clopotele celei mai apropiate capele.

În ziua Crăciunului însă, când trase perdelele, văzu o priveliște de poveste. Zăpada care căzuse peste noapte transformase complet peisajul. Fiecare creangă era acoperită cu un strat de pudră albă ca și când cineva ar fi presărat zahăr. Pământul, complet alb, cu excepția punctelor cenușii pe unde ieșea câte-o crenguță uscată, părea ca o blană de hermină. În momentul în care soarele se ridicase pe cer, o gheață groasă adăugă strălucire întregii văi. Coborând scările, Greta își dădu seama că până atunci nu o impresionase de Crăciun ninsoarea, însă, când reaprinse focul și puse ceainicul la fiert, se gândi că nu mai fusese niciodată atât de nefericită. Mai târziu, după ce găti și mâncă puiul pe care i-l lăsase LJ, termină plăcinta și se gândi cât de diferite fuseseră sărbătorile de până atunci. Nu dorea să se uite înapoi, dar nu avea la ce altceva să se gândească, așa că își puse cizmele și pardesiul și se pregăti pentru plimbarea de după-amiază.

Deschise ușa din spate și păși afară. Zăpada îi scârțâi sub picioare. În aerul foarte rece, respirația i se cristaliză în picături albe. Rătăci prin pădure și începu să se simtă mult mai bine, îmbătată de magia peisajului. Se opri din loc în loc să examineze formațiunile de gheață de pe crengi sau de pe trunchiurile copacilor. După un timp însă, își aminti iar de starea în care se afla. Se gândi că, cel mai probabil, cauza pentru care ajunsese în halul ăsta era faptul că exact cu un an în urmă se petrecuse ceea ce o determinase să plece la Londra.

Avusese o copilărie fericită. Locuise într-una dintre respectabilele suburbii din Manchester și era singurul copil al unor părinți care o adoraseră. Apoi, într-o zi nefastă, când avea treisprezece ani, începuseră raidurile aeriene germane. Tatăl ei plecase cu Fordul său negru și nu se mai întorsese niciodată. Într-un plâns isteric, mama sa îi spusese că murise într-un bombardament la Manchester Royal Exchange. O săptămână mai târziu, Greta văzuse cum ce mai rămăsese din iubitul său tată era coborât sub pământ..

În următorii doi ani, trăind în tensiunea războiului, mama ei trecuse printr-o depresie cumplită, uneori rămânând în pat săptămâni întregi. În acest timp, Greta se concentrase pe activitățile de la școală și stătea cufundată în cărți. Îi plăcea mult să se ducă la cinema. Mergea adesea cu mama ei. Viața aceea imaginară, în care

toată lumea era frumoasă și aproape toate poveștile aveau un final fericit, o ajutase să supraviețuiască realității în care trăia. Așa se hotărâse ca atunci când va crește să devină actriță.

Când a împlinit cincisprezece ani însă, viața ei s-a schimbat. Mama a sosit acasă într-o mașină mare, însoțită de un bărbat gras, cu păr cărunt și i-a spus că acesta urma să fie noul ei tată. Peste trei luni s-au mutat în enorma casă a tatălui său vitreg, în Altrincham, unul dintre cele mai râvnite orașe din Cheshire. Mama, fericită că găsise pe cineva care să aibă grijă de ea, a redevenit ea însăși, iar casa lor era mereu plină de oaspeți și de veselie. Pentru un timp, Greta a fost fericită. Noul ei tată vitreg era un om dintr-o bucată, dar un industriaș foarte bogat. Era o persoană rece, iar Greta se întâlnea foarte rar cu el. Pe măsură însă ce se transforma în femeie, atenția tatălui s-a mutat de la soția sa către fiica acesteia, mai tânără și mai frumoasă. Devenise un obicei ca, de câte ori rămâneau singuri, el să înceapă să o caute prin casă. Lucrurile au luat amploarea maximă cu un an înainte, în ziua de Crăciun, când în timp ce mama ei se ocupa de invitați, el a urcat scările după Greta.

Ea s-a cutremurat la amintirea respirației lui urât mirositoare, a corpului masiv care o lipise de perete, în timp ce îi căuta sânii și încerca să o sărute. Din fericire, s-au auzit pași pe scări și asta l-a împiedicat să avanseze. Greta a alergat în camera ei, în stare de șoc, rugându-se ca întâmplarea să fi fost provocată de alcool și să nu se mai repete vreodată. Dar nu alcoolul fusese cauza, iar Greta a petrecut următoarele zile făcând tot posibilul să nu se mai întâlnească cu tatăl ei vitreg.

Într-o noapte caniculară de iunie, acesta s-a năpustit în dormitorul Gretei, tocmai când se dezbrăca să se culce. Apucând-o pe la spate, a aruncat-o pe saltea, astupându-i gura cu mâna pentru a nu țipa. Greta a reușit cumva să își elibereze un genunchi, chiar când el s-a dat puțin într-o parte pentru a-și deschide fermoarul de la pantaloni, și l-a lovit foarte puternic în punctul cel mai sensibil. Bărbatul a căzut din pat rostogolindu-se, apoi s-a năpustit spre ușă, strigând cuvinte indecente la adresa ei.

Știind că nu mai exista altă cale, Greta și-a făcut bagajele și s-a furișat afară după miezul nopții, când în casă se lăsase liniște.

Înainte să plece și-a amintit de ziua în care tatăl ei vitreg o chemase în biroul lui și insistase foarte mult să stea pe genunchiul lui. Revoltată, dar nedorind să îl mânie, se supusese. Atunci acesta, trăgând un sertar, scosese o cheie, descuiase seiful trăgând afară un colier de diamante. Îi spusese că va fi al ei, dacă va fi ascultătoare. Greta observase că seiful era plin de bani. Așa că în noaptea în care a fugit de acasă, s-a dus fără zgomot la sertar și, scoțând cheia, a deschis seiful și a luat un teanc mare de bancnote. Apoi a părăsit casa, mergând pe jos până la gara din Altrincham unde a stat pe peron până la ora 5 când a sosit trenul cu lapte care a dus-o la Manchester. De acolo a luat trenul spre Londra și s-a dus direct la Windmill să întrebe despre un loc de muncă.

Greta își ridică ochii către cerul ce se întunecase foarte repede, întrebându-se dacă mama ei încercase vreodată să o caute. Se gândise uneori să îi scrie, dar nu știa cum să-și motiveze plecarea. Chiar dacă ar fi crezut-o, ceea ce era destul de improbabil, Greta știa că adevărul i-ar fi frânt inima.

Ajunse într-un luminiș și își dădu seama că, absorbită de gânduri, nu fusese atentă pe unde mergea. O copleși tristețea. Rămase în mijlocul copacilor înalți în timp ce se făcea din ce în ce mai întuneric. Căută un reper, ceva ce ar fi putut-o îndrepta spre casă, dar tot ceea ce ar fi putut recunoaște era acoperit de zăpadă.

– O, Dumnezeule! murmură, învârtindu-se de prisos în cerc, încercând să-și lămurească unde se afla.

Își ridică gulerul pardesiului pentru a se proteja de frig și, căutând atent o direcție în care s-o apuce, auzi un câine lătrând nu departe. Se opri, se uită în urmă și văzu un câine de vânătoare imens care alerga spre ea. Înțepenită de groază, îl privi cum se apropie, fără să încetinească. Cu mare efort, Greta fu în stare să se pună în mișcare și să o ia la fugă.

– O, Dumnezeule! Dumnezeule! țipă, auzind câinele la doar câțiva metri în spatele său.

Se făcuse aproape întuneric și nu mai vedea pe unde merge. Abia de mai reușea să se țină pe picioare pe zăpada înghețată, în cizmele ce-i erau atât de mari. Până la urmă se împiedică și căzu, lovindu-se cu capul de trunchiul unui copac și pierzându-și cunoștința. Se trezi cu o respirație fierbinte pe față în timp ce o limbă

aspră o lingea pe obraz. Privi în ochii mari și roșii ai câinelui și scoase un strigăt ascuțit.

– Morgan! Morgan! Treci aici!

Câinele se îndepărtă imediat de Greta și se duse ascultător lângă o siluetă înaltă care venea grăbită spre ea. Greta încercă să se ridice în capul oaselor, dar o luă amețeala. Închise ochii și căzu înapoi cu un geamăt.

– Ești bine? o întrebă un bărbat cu vocea adâncă.

– Nu știu, spuse și începu să tremure necontrolat.

Bărbatul se aplecă asupra ei și spuse:

– Ai căzut? Ai o rană adâncă pe frunte.

Întinse mâna și îi dădu părul la o parte. Se uită la tăietură, apoi scoase o batistă și îi curăță sângele.

– Da, câinele alerga după mine, am crezut că o să mă omoare.

– Morgan? Să te omoare? Nu prea cred. Voia mai degrabă să îți spună bun venit într-un fel mai zgomotos, adăugă bărbatul răgușit. Poți să mergi? Trebuie să ajungem în casă să te usuci și să mă uit cu atenție la rană. E prea întuneric aici ca să vedem despre ce e vorba.

Greta făcu un efort curajos de a se ridica, dar, când călcă pe glezna dreaptă, strigă de durere. Se lăsă iar pe spate, clătinând din cap.

– În regulă, atunci. Nu ne rămâne decât să te duc eu. Pune-ți brațele în jurul gâtului meu.

Bărbatul îngenunche lângă ea, iar ea făcu precum îi spusese.

O ridică de jos fără nici o dificultate. Ține-te bine, ajungem la căldură imediat.

Își ascunse fața în umărul salvatorului său. Era atât de amețită încât cu greu reuși să nu leșine din nou. După zece minute ieșiră din pădure și se îndreptară spre luminile strălucitoare ale casei celei mari. Ajunși la o intrare flancată de coloane, bărbatul deschise cu umărul ușa din stejar masiv.

– Mary? Mary? Unde ești, femeie? strigă în timp ce trecea prin holul rece și întunecos.

Deși răpusă de durere, Greta observă totuși un imens brad de Crăciun de pe treptele în spirală în stil elisabetan. Lumina lumânărilor reflecta sticla delicată a globurilor și dansa hipnotic în fața ochilor ei. Minunatul miros de brad se

răspândea peste tot. Bărbatul o duse până în salonul mare de oaspeți, unde focul ardea într-un cămin imens din piatră și o puse pe una dintre cele două canapele de catifea de lângă foc.

O femeie grăsuță, îmbrăcată cu un sorț de bucătărie apăru în ușa salonului.

– Scuze, domnule Owen, m-ați chemat?

– Da. Adu niște apă caldă, un prosop, o pătură și un pahar mare de coniac.

– Bine, domnule. Imediat, domnule, spuse și ieși.

Bărbatul își trase jacheta de pe el și o aruncă pe un scaun. Apoi aruncă lemne în foc. În curând, Greta începu să simtă căldura focului. Se uită în tăcere la bărbatul de lângă ea, încercând să se oprească din tremurat. Nu era atât de înalt cum și-l imaginase când se aplecase pentru a o ridica. Nu mai era tânăr, dar avea o față frumoasă, foarte bronzată și părul cărunt, gros și cârlionțat. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele, cu o jachetă de lână și un pulover pe gât. Greta se gândi că trebuie să fie trecut de cincizeci de ani.

Mary intră grăbită în cameră, aducând ceea ce îi ceruse. Le puse pe jos, lângă canapea.

– Poftiți, domnule! Mă întorc imediat și cu coniacul, domnule.

– Mulțumesc, Mary. Să curățăm rana acum. Îngenunche lângă Greta și înmuie prosopului în apă. Apoi Mary îți va găsi aduce haine uscate. Tamponă ușor rana de câteva ori pentru a o curăța. Nu ești braconier, nu? Nu arăți de parcă ai fi, dar niciodată nu poți fi sigur.

– Nu.

– Bine, poate, dar te aflai ilegal pe proprietatea mea.

Ridică prosopul pătat de sânge și o mai tamponă puțin cu el.

– Nu mă aflam ilegal. Locuiesc aici.

Bărbatul își ridică surprins una dintre sprâncene.

– Chiar așa?

– Da, în Lark Cottage. E casa lui David Marchmont. M-a primit să stau acolo pentru o vreme.

Bărbatul se încruntă.

– Ești iubita lui, nu-i așa?

– Nu, nu e vorba de asta, îl lămuri Greta fără întârziere.

– Mi-aș fi dorit ca LJ să mă fi anunțat că fiul său și-a oferit locuința unei tinere fără adăpost. Sunt Owen Marchmont, unchiul lui David. Apropo, sunt stăpânul acestui loc.

– Îmi pare rău că nu ați știut de prezența mea.

– Nu e vina ta, dar e tipic, tipic, mormăi Owen. Iată coniacul. Mulțumesc, Mary. Găsește ceva uscat pentru tânăra aceasta, apoi ajut-o să își scoată hainele. Mă întorc imediat să mă uit la gleznă, îi mai spuse Gretei, după care dădu din cap.

Apoi ieși din cameră. Mary îl urmă la mică distanță.

Greta se lăsă pe brațul canapelei. Capul îi zvâcnea dureros, dar măcar nu o mai lua amețeala. Se uită prin camera splendidă și confortabilă și observă că era decorată cu mult gust, cu diferite piese de mobilier vechi. Podeaua, tot din pietre, era acoperită de câteva covoare de Aubusson, iar la ferestrele largi atârnau perdele de culoarea prunei. Tavanul era susținut de o singură grindă imensă, iar pe pereții dublați cu lemn de stejar atârnau tablouri în ulei. Mary se întoarse repede și o ajută pe Greta să se dezbrace, după care îi dădu un halat gros de lână.

– Mulțumesc, îi spuse Greta, când fata îi întinse paharul de coniac. Îmi pare rău să vă deranjez.

– Odihniți-vă acum! Se vede treaba că ați căzut foarte rău. Domnul Owen se va uita imediat la glezna dumneavoastră, îi spuse Mary cu amabilitate, plecând iar.

După câteva minute, Owen se întoarse și se duse direct la Greta.

– Te simți mai bine?

– Cred că da, îi răspunse ea nesigură, luând o înghițitură mică de coniac.

– Să vedem. Se așeză pe canapea și se uită la glezna Gretei. E foarte umflată, dar, pentru că o poți mișca, nu cred că ți-ai rupt-o. După părerea mea, e doar o entorsă, iar soluția este odihna. Din cauza zăpezii, va trebui să rămâi aici peste noapte. Ai trecut printr-o sperietură urâtă și nu ar fi bine să-ți folosești glezna.

– O, nu, domnule, nu vreau să vă simțiți obligat...

– Prostii! Avem nouă dormitoare goale, iar eu sunt singur în toată casa. O să îi spun lui Mary să facă focul într-unul dintre dormitoare. Ți-e foame?

Greta dădu din cap. Se simțea încă foarte rău. Owen sună după Mary și, când aceasta reapăru, îi spuse ce avea de făcut, după care se așeză pe fotoliul din fața Gretei.

– Ei, bine, asta a fost o ciudată întorsătură de situație chiar în ziua de Crăciun. Oaspeții mei au plecat acum câteva ore, după prânz, și se pare că acum am alt oaspete. Ce făceai prin pădure la lăsarea întunericului, draga mea? Erai foarte departe de Lark Cottage când te-a găsit Morgan. Mă îndoiesc că ți-ai fi găsit drumul spre casă. Ai fi înghețat de frig prin pădure.

– M-am rătăcit, spuse Greta.

– Una peste alta, în afară de entorsă, cred că ai avut o aventură destul de norocoasă.

– Da, vă mulțumesc foarte mult că m-ați salvat, adăugă, înăbușind un căscat.

– Bine, după cum se vede treaba, cred că ar trebui să mergi la culcare. Te voi duce în camera ta, bine?

După cincisprezece minute, Greta purta una dintre pijamalele lui Owen și era instalată într-un pat uriaș și confortabil. Parcă se afla în camera unei regine, de la pat și draperiile grele de damasc, până la covorașe orientale și mobilă superbă de nuc.

– Dacă apare ceva, sună clopoțelul și Mary va veni imediat. Noapte bună, domnișoara...?

– Simpson, Greta Simpson. Îmi pare sincer rău că v-am cauzat atâta deranj. Sunt sigură că mâine voi fi bine.

– Cu siguranță. Te rog să-mi spui Owen, spuse și ieși din cameră zâmbind stingher.

Mary îi aduse o cacao cu lapte. Greta luă doar câteva înghițituri, apoi închise ochii și adormi, cuprinsă de o oboseală teribilă.

A doua zi dimineață, Mary bătu la ușă și intră încet în cameră. Puse tava cu micul dejun pe masă și trase draperiile.

– Bună dimineața, domnișoară! Cum vă simțiți în dimineața asta? o întrebă pe Greta, în timp ce aceasta se răsucea și se întindea în patul grandios.

– Nu am mai dormit de mult atât de bine. Zâmbi ușor când o văzu pe Mary că aprinde focul. Am nevoie să merg la toaletă, spuse și trase pătura de pe ea, dându-se jos din pat. Au!

Greta se apucă de saltea, strigând de durere.

– O, dragă domnișoară, strigă Mary și ajunse lângă ea într-o secundă ca să o ajute. Se uită la glezna ei, care căpătase o culoare vineție peste noapte. Vă ajut eu să mergeți la toaletă, dar îl voi ruga pe domnul Owen să-l cheme pe doctorul Evans.

La scurt timp după aceea, Owen se ridică de la biroul său și dădu mâna cu doctorul Evans.

– Vă mulțumesc că ați venit imediat, domnule doctor. Ce puteți spune despre starea oaspetelui nostru?

– Am făcut o examinare completă. Lovitura de la cap nu este așa de gravă precum pare, dar entorsa de la gleznă este foarte serioasă. Recomand repaus total pentru următoarele câteva zile cel puțin. Mai ales dată fiind situația... adăugă doctorul.

– Care situație?

– După părerea mea, domnișoara are o sarcină mai mică de trei luni. Nu aș vrea să rișt încă o căzătură și să pună în pericol viața pruncului nenăscut, mai ales pe vremea asta. Îi recomand să rămână în pat. Revin în câteva zile să o consult.

Fața lui Owen rămase fără expresie.

– Mulțumesc, doctore, și sper că mă pot încrede în discreția dumneavoastră.

– Cu siguranță.

După ce plecă doctorul Evans, Owen urcă scările și o luă pe coridor spre camera Gretei. Ciocăni încet și deschise ușa. O văzu cum moțăie și rămase privind-o de la marginea patului. Arăta vulnerabilă și micuță cum stătea întinsă acolo și i se păru că ea însăși era aproape un copil. Se îndreptă spre un scaun de lângă geam și se așeză, gândindu-se la circumstanțele care o aduseseră pe Greta acolo. Se uită peste proprietatea Marchmont care, dacă lucrurile rămâneau la fel cum erau acum, îi va reveni nepotului său. După zece minute părăsi camera, coborî scările și ieși din casă.

LJ era în grajd, mulgând ultima vacă. Auzi pași și ridică privirea. Se încruntă când văzu cine era.

– Bună, Owen! Se zvonește pe aici că găzduiești un oaspete neașteptat. Cine este?

– Mi-e teamă că are probleme mari cu glezna. Doctorul i-a recomandat repaus așa că va rămâne la mine câteva zile. Nu se poate întoarce singură acasă. Abia se ține pe picioare, biata de ea.

– O, Doamne, îmi pare rău să aud asta!

– Presupun că știi despre... situația ei.

– Bineînțeles.

– E copilul lui David, nu-i așa?

– Slavă Domnului, nu! A lăsat-o grea un infanterist, iar David a sărit s-o ajute. Nu avea unde să se ducă.

– Am înțeles. Foarte generos din partea lui, date fiind împrejurările.

– Da, David e un băiat inimos.

– Fata nu are familie?

– Se pare că nu, i-o tăie LJ scurt, ridicându-se. Acum, dacă-mi dai voie...

– Desigur, o să te țin la curent cu starea ei. E o fată drăguță, nu-i așa?

– Presupun că da.

– La revedere, Laura-Jane!

Owen se întoarse și ieși din curte. LJ îl petrecu cu privirea, nedumerită de întrebările lui. Ridică găleata plină ochi cu lapte și se gândi că discuția avută nu fusese altceva decât încă o dovadă a personalității complexe a lui Owen Marchmont. Dimineața următoare o prinse încă trează și abia în orele nedormite înțelesese semnificația celor spuse de Owen despre Greta.

„Nu... sigur că nu!“ gemu LJ, îngrozită de gândul care îi trecuse prin minte.

Capitolul 7

Greta avu nevoie de patru zile până putu merge prin cameră fără ajutor. Sprijinită în perne și întinsă în patul imens, cu vedere minunată către vale, având-o pe Mary în caz de orice nevoie, Greta începuse să se simtă foarte bine. Owen trecea pe la ea în fiecare după-amiază și, aflând cât de mult îi plac cărțile, începu să-i citească. Greta se simțea ciudat de confortabil în prezența lui și îi plăcea foarte mult vocea sa profundă. Când Owen termină *La răscruce de vânturi* și închise cartea, văzu lacrimile din ochii ei.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Scuză-mă, e o poveste așa frumoasă. Să iubești pe cineva atât de mult și... niciodată să nu fie posibil să...

Vocea i se stinse. Owen se ridică și o mângâie ușor pe mână.

– Da, spuse el, impresionat de efectul pe care îl avusese cartea asupra ei, dar e doar o poveste. Mâine începem să citim *David Copperfield*. E una dintre cărțile mele preferate.

Îi zâmbi și ieși din cameră.

Greta se așeză iar peste perne și se gândi cât de grozav ar fi fost dacă nu ar mai fi trebuit să se întoarcă la singurătatea ei din căsuța mică și rece. Aici se simțea răsfățată. Se întreba de ce Owen nu era căsătorit. Era educat, inteligent și, chiar dacă anii treceau, era încă un bărbat atrăgător. Se trezi imaginându-și cum ar fi fost să-i fie soție, doamna acelei case și a proprietății Marchmont, în siguranță și fără griji pentru tot restul vieții. Era, desigur, doar un vis. Ea era o femeie fără nici un ban, purtând în pântece un copil nelegitim, iar în curând va fi nevoită să revină la realitatea ei.

În după-amiaza următoare, după ce Owen îi citi din *David Copperfield*, Greta se întinse și suspină adânc.

– Ce este? o întrebă el.

– Ai fost atât de drăguț cu mine, dar nu mai pot accepta ospitalitatea ta. Zăpada se topește, glezna mea e mult mai bine și trebuie să mă întorc la Lark Cottage.

– Prostii! Mă bucur foarte mult de prezența ta. Casa a fost atât de pustie de când ultimul ofițer a plecat acum câteva luni, iar cabana nepotului meu e umedă și rece. După părerea mea, absolut nepotrivită până nu te refaci complet. Cum te vei duce în dormitor ca să te culci?

– Sunt sigură că mă voi descurca.

– Insist să mai stai aici o săptămână până vei fi pe picioarele tale, să zic așa. A fost doar vina mea că ai ajuns în situația asta. Ceea ce pot face este să te găzduiesc până vei fi într-adevăr bine.

– Dacă chiar asta vrei, Owen, spuse Greta, încercând să-și ascundă bucuria că șederea ei se prelungise.

– Absolut! E o încântare să te avem printre noi. Owen îi zâmbi cu căldură și se ridică. Te las să te odihnești.

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se întoarse.

– Dacă te vei simți în stare, poate îmi vei face plăcerea să cinăm împreună diseară.

– Da, mi-ar face mare plăcere. Îți mulțumesc.

– Ne vedem la ora opt.

Câteva ore mai târziu, Greta se bucură de luxul unei băi fierbinți. Apoi se așeză la masa de toaletă din camera ei și își aranjă părul cum putu mai bine. Fără machiaj și cu obrajii îmbujorați după baie, arăta deosebit de tânără. Coborî în salon cu douăzeci de minute întârziere, purtând o bluză proaspăt spălată și o fustă de lână. Se sprijinea într-o cârjă pe care Owen o găsise pentru ea.

– Bună seara, Greta! Owen se ridică și îi luă mâna pentru a o ajuta să ajungă la fotoliu. Pot să îți spun că arăți foarte bine în seara asta?

– Mulțumesc. Ți-am spus că sunt mult mai bine și chiar nu e nevoie să stau în pat toată ziua.

– Să-ți aduc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Cred că alcoolul mi s-ar duce direct la cap în momentul de față.

– Atunci, puțin vin la masă.

– Da. În cameră era puțin rece și Greta își încălzi mâinile la foc.

– Îți este frig, draga mea? Am rugat-o pe Mary să facă focul mai devreme. Eu nu prea folosesc camera asta. Mi se pare mult mai practic să stau în bibliotecă atunci când sunt singur.

– Nu. Mă simt bine.

– O țigară? spuse Owen, întinzându-i o tabacheră de argint.

– Mulțumesc.

Luă o țigară, iar el i-o aprinse.

– Spune-mi câte ceva despre tine.

– Nu sunt prea multe de spus, rosti ea, trăgând nervos din țigară.

– Laura-Jane mi-a spus că ai lucrat cu David la un teatru în Londra. Ești actriță?

– Da... sunt.

– Nu prea am avut timp să merg la teatru. Sunt genul de om care preferă activitățile în aer liber. În ce piese ai jucat?

– Nu am fost chiar actriță. Mai mult dansatoare.

– Ai jucat în comedii muzicale. Îmi place Noël Coward. Câteva dintre cântecele lui sunt chiar vesele. Ai fost la Londra în timpul războiului?

– Da, minți Greta.

– Trebuie să fi fost groaznic în timpul bombardamentelor.

– Da, oamenii se adunau laolaltă. Nu aveau încotro, în momentul în care erau înghesuiți pe peronul stației de metrou Piccadilly și nevoiți să rămână acolo peste noapte.

Greta repetă cuvânt cu cuvânt descrierea lui Doris despre cele ce se întâmplaseră.

– Minunatul spirit britanic! Asta ne-a ajutat să supraviețuim și să câștigăm războiul. Să mergem să mâncăm.

Owen o ajută pe Greta să ajungă în camera unde se servea cina. Și aceasta, ca toate celelalte camere, era foarte frumos mobilată. Pereții erau împodobiți cu candelabre aprinse, iar masa lungă era foarte bine lustruită. La unul dintre capete erau pregătite două locuri. Owen îi trase scaunul, iar Greta se așeză.

– E o casă atât de frumoasă, dar și foarte mare! Nu te simți singur locuind aici? îl întrebă.

– Ba da, mai ales că mă obișnuisem să fie plină de răniți și infirmiere. Iarna este și foarte mult vânt aici. Încălzitul e foarte costisitor, dar nu îmi place deloc frigul. Am locuit în Kenya înainte de război. Clima de acolo mi se potrivea mult mai bine, dar nu și modul de viață.

– Te vei întoarce acolo? se aventură Greta.

– Nu. Când am plecat de acolo, am decis să nu mă mai mișc de la fermă. Pe lângă asta, am lăsat totul pe mâna lui LJ pentru multă vreme și cred că ar trebui să-mi fac datoria.

Mary intră în cameră și amândoi își ridicară privirea.

– A, supa! Ne pui și niște vin, Mary?

– Desigur, domnule.

Owen așteptă ca Mary să-i servească și să iasă din cameră.

– Nu aș dori să te descos, dar care ar fi motivul pentru care o fată frumoasă ca tine părăsește Londra pentru a veni în pădurile din Monmouthshire? continuă el.

– E o poveste lungă, răspunse evaziv Greta, întinzându-se după paharul de vin.

– Nu trebuie să te grăbești. Avem toată seara.

– Ei, bine, spuse Greta dându-și seama că nu va scăpa fără o explicație. Mă săturasem de Londra și aveam nevoie de o schimbare. David mi-a oferit cabana lui și am decis să accept și să reflectez în acest timp.

– Înțeleg, spuse Owen și o privi pe Greta în timp ce își mânca supa. Știa foarte bine că mințea. Spune-mi dacă sunt indiscret, dar este și vreun bărbat la mijloc?

Greta puse cu un zăngănit lingura jos, hotărând că nu avea rost să mai nege.

– Da.

– Ei, pierderea lui e câștigul meu. Tipul trebuie să fi fost orb.

Greta lăsă privirea deasupra bolului de supă, cu ochii în lacrimi. Trase aer în piept.

– Și mai e un motiv.

Owen nu spuse nimic. O așteptă pe ea să vorbească.

– Sunt însărcinată.

– Înțeleg.

– Nu e o problemă, dacă vrei să plec.

Greta își scoase batista din mânecă și își suflă nasul.

– Te rog să nu mai fii tristă. Cred că ceea ce mi-ai spus este un motiv în plus pentru care e nevoie să aibă cineva grijă de tine.

Se uită la el complet surprinsă.

– Nu ești șocat?

– Greta, poate că locuiesc în pustietate, dar am și eu ceva experiență. E foarte trist, dar lucruri din astea se întâmplă. Mai ales în timpul războiului.

– Era ofițer american, șopti Greta, de parcă asta ar fi îmbunătățit situația.

– Știe despre copil?

– Nu și nici nu va ști vreodată. M-a cerut în căsătorie, am acceptat, apoi a plecat înapoi în America, fără măcar să-și ia la revedere.

– Înțeleg.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul lui David.

– Sunteți... ?

– Nu, absolut deloc. Greta răspunse hotărât. Suntem foarte buni prieteni, iar el a fost foarte drăguț.

– Ce planuri de viitor ai?

– Nu am nici o idee. Să fiu sinceră, de când am venit aici, am încercat să nu mă gândesc la asta.

– Familia ta ce spune? întrebă Owen, tocmai când Mary se întoarse cu un platou de friptură de vită, pe care îl puse deoparte, până când luă farfuriile de supă de pe masă.

– Nu mai am pe nimeni. Familia mea a murit în război.

Greta coborî privirea pentru a nu se vedea că mințise.

– Îmi pare rău să aud asta. Ești evident o fată bine instruită. Ai cunoștințe de literatură foarte bogate.

– Da, întotdeauna mi-a plăcut să citesc. Am avut noroc. Înainte ca părinții mei să moară, am mers la o școală privată de fete.

Asta, cel puțin, era adevărat.

– Deci ești singură pe lume, nu-i așa, draga mea? Owen își puse mâna peste a ei, ezitând puțin. Nu-ți face griji! Promit să fac tot ce pot pentru a avea grijă de tine.

Odată cu lăsarea serii și cu schimbarea subiectului de discuție, Greta se relaxă. După cină, se întoarseră în salon, iar Greta se așeză lângă foc, mângâindu-l pe Morgan, labradorul negru, care stătea întins în fața căminului. Owen își puse un whisky și povesti despre viața lui în pădurile din Kenya. Îi spuse că deținuse o fermă foarte mare lângă Nyeri, în Central Highlands, și că îi plăcuseră mult și natura și oamenii.

– Mă săturasem însă de veselia zgomotoasă a vecinilor mei de alte naționalități. În plus, Happy Valley, cum i se spunea, era în mijlocul unei pustietăți. Și-au găsit posibilități de distracție, dacă înțelegi ce vreau să spun. Owen ridică o sprânceană. Am fost o pradă ușoară pentru anumite femei, fiind un bărbat singur. Am fost bucuros să mă întorc aici la o normalitate morală.

– Nu te-ai căsătorit niciodată?

– A existat cineva, cu mult timp în urmă. Eram logodiți, dar... Owen oftă. Adevărul este că nu am mai simțit nevoia să cer în căsătorie pe cineva de atunci. Cine și-ar dori alături un bătrân morocănos ca mine?

„Eu", îi trecu imediat prin minte Gretei, dar alungă gândul cu repeziciune. Vinul și căldura focului îi făcură somn. Căscă.

– La culcare cu tine, domnișoară! Arăți foarte obosită. O chem pe Mary să te conducă în camera ta, spuse Owen, sunând din clopoțel.

– Sunt obosită, îmi pare rău! Nu am mai stat de multă vreme atât de târziu.

– Nu e nevoie să te scuzi. Îți mulțumesc pentru că ești o companie atât de plăcută. Sper că nu te-ai plictisit.

– Nu, deloc.

Greta se ridică imediat ce Mary intră în cameră.

– Deci ai accepta să cinăm și mâine împreună?

– Desigur. Mulțumesc, Owen. Noapte bună!

– Greta?

– Da?

– Nu uita că nu mai ești singură.

– Mulțumesc.

Urcă încet alături de Mary, apoi aceasta o ajută să se bage în pat, sporovăind. În tot acest timp, Greta se gândea la cele petrecute în timpul serii. Fusese convinsă că

imediat ce îi va spune lui Owen despre sarcina sa, el își va schimba atitudinea. După ce Mary plecă, iar ea se băgă sub pătură, își dădu seama că de fapt Owen îi făcea curte. Ar putea fi el interesat de ea, acum că știa adevărul?

În următoarea săptămână și de Anul Nou, Greta cină cu Owen în fiecare seară. Glezna aproape i se refăcuse. În loc să îi mai citească, Owen o scotea la plimbări scurte de-a lungul proprietății. Începu să înțeleagă că, în felul lui stângaci, Owen chiar o curta. Nu înțelegea cum era posibil. Nobilul de la Marchmont nu s-ar fi putut căsători cu o femeie care purta copilul altuia. Sau ar fi putut...?

După aproape o lună de locuit în casa cea mare, în ciuda protestelor sale sincere față de a mai rămâne acolo, Greta fu sigură că Owen nu dorea ca ea să mai plece.

Într-o seară, după cină, stăteau în salon și discutau despre *David Copperfield*. Owen închise cartea și se lăsă liniștea. Dintr-odată fața sa deveni serioasă.

– Greta, vreau să te întreb ceva.

– Bine. Sper că nu e ceva grav, nu?

– Nu. Sper să nu fie. Își drese glasul și continuă: Draga mea, adevărul este că în scurtul timp pe care l-ai petrecut aici am ajuns să țin foarte mult la tine. Datorită ție mi-am recăpătat energia și pofta de viață de care nu credeam să mă mai bucur vreodată. Pe scurt, nu aș vrea să mai pleci. Aș vrea să te întreb dacă îmi poți face onoarea de a te căsători cu mine.

Greta rămase cu gura întredeschisă, uitându-se la el.

– Desigur, voi înțelege perfect dacă nu poți accepta să fii soția unui bărbat cu atâția ani mai în vârstă decât tine, dar cred că ți-aș putea oferi lucrurile de care ai nevoie. Un tată pentru copilul tău și un mediu sigur pentru tine și pentru el, în care să prosperați.

Greta își recăpătă vocea.

– Vrei să spui că intenționezi să crești copilul meu ca și când ar fi al tău?

– Desigur, nu e necesar să știe cineva că nu este al meu, nu?

– Dar cum rămâne cu LJ și David? Ei știu adevărul.

– Nu-ți face griji în privința lor! flutură Owen din mână ca și când ar fi rezolvat problema. Ce părere ai, draga mea?

Greta nu răspunse.

– Te întrebi de ce aș dori să fac toate astea, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Ar fi suficient dacă ți-aș spune că prezența ta aici m-a făcut să înțeleg cât sunt de singur? Că simt pentru tine ceva ce nu mai credeam că sunt în stare să simt? Marchmont are nevoie de tinerețe, de viață, altfel va dispărea odată cu mine. Iar noi doi ne putem oferi unul altuia ceea ce ne lipsește.

– Da, dar...

– Nu e nevoie să te hotărăști acum, spuse repede. Ia-ți un timp de gândire. Te poți întoarce la Lark Cottage, dacă dorești.

– Da. Nu... Greta își duse mâna la frunte. Îmi pare rău, Owen, mă simt foarte obosită.

– Nici o problemă.

Se ridicară. Owen îi luă mâna și i-o sărută.

– Gândește-te bine, draga mea. Orice ai hotărî, prezența ta aici a fost o plăcere.

Greta se întinse în pat, răsucind propunerea lui Owen pe toate părțile. Dacă accepta, copilul ei ar avea un tată și amândoi ar scăpa de stigmatul care îi urmărea toată viața pe copiii nelegitimi și pe mamele lor. Ar fi devenit stăpâna unei case frumoase și nu ar mai fi avut grija zilei de mâine.

Ceea ce nu ar fi avut, era un bărbat pe care să-l iubească. Deși Owen era amabil, atent și atrăgător într-un fel, adevărul era că Greta nu se bucura de perspectiva de a dormi în același pat cu el.

Dacă refuza, trebuia să se întoarcă în Lark Cottage și să se ocupe singură de copil. Dar ce șanse ar fi avut ca în anii care vor urma să găsească un bărbat pe care să-l iubească? Pe lângă faptul că va trebui să-și poarte de grijă?

Figura lui Max îi apăru în minte. Scutură din cap pentru a o îndepărta. Nu îl va mai vedea niciodată, iar ea trebuia să-și asigure existența. Se gândi la ce ar spune LJ și David și speră că vor înțelege. De altfel, situația nu-i permitea să se gândească la ce ar fi crezut sau simțit alții.

– Nimeni altcineva nu poate avea grijă de noi, nu-i așa? întrebă ea, mângâindu-și pântecele.

Seara următoare, la cină, Greta îi spuse lui Owen că acceptă cererea lui în căsătorie.

Două zile mai târziu, Mary dădu buzna în camera de zi unde Owen tocmai își lua micul dejun și citea *The Times*.

– Scuzați-mă, domnule, doamna Marchmont dorește să vă vadă.

– Spune-i să aștepte până îmi termin...

– Nu cred că asta suferă amânare, Owen!

LJ apăru din spatele lui Mary și trecu de ea.

– În ordine, mulțumesc, Mary, mormăi Owen. Închide ușa după tine, te rog.

– Da, domnule.

Mary plecă, iar LJ se așeză la celălalt capăt al mesei, uitându-se la el. Owen se șterse la gură cu un șervet și închise cu grijă ziarul.

– Despre ce anume vorbești?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc, spuse LJ aproape în șoaptă.

– Ești supărată pentru că mă voi căsători cu Greta?

LJ se așeză pe un scaun și oftă.

– Owen, nu vreau nici să te judec, nici să-ți spun ce să faci, dar, pentru Dumnezeu, nu știi nimic despre fata asta.

Owen luă o felie de pâine prăjită de pe plită și începu să o ungă cu unt.

– Știu tot ceea ce trebuie să știu.

– Chiar așa? Ești fericit deci că noua stăpână de la Marchmont va fi o femeie care și-a câștigat existența defilând aproape dezbrăcată pe scena unui teatru?

– M-am interesat și știu ce a făcut înainte de a veni aici. Sunt doar foarte fericit că am găsit pe cineva care m-a făcut să simt ceea ce nu credeam că voi mai simți vreodată.

– Vrei să spui că ești îndrăgostit de ea sau doar orbit de frumusețea ei?

– Precum tu însăți spuneai mai devreme, asta nu e treaba ta.

– Ba este, în cazul în care copilul nelegitim al Gretei va moșteni Marchmont, în locul fiului meu. Vocea lui LJ tremura de emoție. Dacă prin asta ai urmărit să mă pedepsești, atunci ai reușit.

– Fiul tău nu s-a arătat prea interesat de locul acesta până acum.

– E dreptul lui, Owen, știi foarte bine asta.

– Mi-e teamă că nu e adevărat, Laura-Jane. Marchmont va fi al copilului meu și nimeni altcineva în afară de tine și David nu știe că nu este al meu copilul Gretei. Poate vor exista bănuieli că a fost conceput în afara căsătoriei și că nunta a fost pregătită în grabă, dar asta ar fi tot.

– Chiar crezi asta, nu-i așa? Lui LJ îi tremurau mâinile încercând să-și controleze mânia. Crezi că voi sta deoparte și voi privi cum moștenirea fiului meu trece în mâna unui bastard?

– Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului nostru, dar poți să mă dai în judecată, dacă vrei, răspunse calm Owen. Nu vei putea dovedi asta, iar oamenii vor crede că ai făcut-o doar din răzbunare. Ar fi genul de scandal vânat de presă. Mai mult, reputația noastră ar fi târâtă în noroi, dar fă cum crezi de cuviință, te rog.

– Nu înțeleg cum îi poți face asta lui David. Până la urmă...

– Nu înțelegi cum pot face asta? Owen râse disprețuitor. Întoarce-te cu treizeci de ani în urmă, dragă Laura-Jane, și amintește-ți ceea ce mi-ai făcut tu mie.

LJ îl privea în tăcere. În cele din urmă oftă.

– Doar despre asta e vorba? Despre răzbunare?

– Nu. Trebuie să-ți amintești că ți-ai făcut-o cu mâna ta. Dacă nu te căsătoreai cu fratele meu mai mic în timp ce eu luptam pentru rege și țară, poate că am fi avut un fiu și o astfel de situație nu ar mai fi fost posibilă.

– Owen, ai lipsit cinci ani, iar trei dintre ei am crezut cu toții că ești mort.

– Deci nu ar fi trebuit să mă aștepți. Ți-am cerut mâna înainte să plec și ai acceptat. Purtai și inelul de logodnă pe care ți-l dădusem. Te-ai gândit vreodată cum m-am simțit când m-am întors din tabăra aia groaznică din Ingolstadt și am aflat că logodnica mea se căsătorise cu fratele meu și locuia în casa în care m-am născut? Și mai erai și însărcinată cu copilul lui. Doamne Dumnezeule, Laura-Jane! Războiul aproape că m-a distrus, dar gândul că tu mă așteptai m-a ținut în viață.

– Tu te-ai gândit cât am suferit pentru ceea ce am făcut? LJ gesticulă cu disperare. Dar pe mine trebuie să mă urăști, nu pe David. Băiatul nu merită să te porți cu el în felul ăsta. Nu te-ai uitat niciodată în ochii lui.

– Nu. Și nu o voi face.

– Poate ți se pare că te-am trădat, dar nu crezi că mi-am ispășit pedeapsa văzând cum îl tratezi pe David? Și acum asta!

– De ce rămâi aici, atunci?

– Îmi ceri să plec?

Owen râse și dădu din cap.

– Nu, Laura-Jane, nu mă face să par un om diabolic. Marchmont e casa ta la fel de mult cum este și a mea. Amintește-ți că a fost hotărârea ta să te muți în Gate Lodge când m-am întors din Kenya.

Laura-Jane își îngropă fața în mâini.

– Te implor, Owen! Nu îl priva pe David de dreptul la moștenire pentru a mă pedepsi pe mine. Știi că nu aș lupta public împotriva ta, deci mă bazez pe conștiința ta. Nu numai că îi faci rău lui David, dar treci Marchmont în mâinile cuiva care nu are nici o legătură de sânge cu tine. E un preț prea mare pentru o răzbunare. LJ se ridică încet. Nu mai am nimic de spus decât că am înțeles că ai dreptate. Ar trebui să plec de aici. Voi pleca săptămâna asta. Ai dreptate, nu mă mai ține nimic aici.

– Cum dorești.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ești îndrăgostit de Greta?

Owen se uită la ea și ezită doar pentru o secundă.

– Da.

– La revedere, Owen!

O privi părăsind camera, fără a se mai uita în urmă. Mergea cu aceeași eleganță care îl atrăsese de pe când avea șaisprezece ani. Fusese o femeie foarte frumoasă pe atunci și o iubise foarte mult.

Owen se ridică, se duse la fereastră și o privi cum se îndepărtează. Simți încă o dată o strângere de inimă. Se dusese în Kenya ca să fugă de trădarea ei, neputând trăi alături de fosta sa logodnică și de fratele său, Robin. Când, înainte cu mulți ani, aflase că acesta din urmă murise într-un accident de călărie, ar fi fost foarte ușor să se întoarcă și să o ceară pe LJ de soție. Dar mândria nu-l lăsase să facă asta. Așa că rămăsese departe până când războiul îl obligase să se întoarcă.

Chiar și așa, gândul că ea va pleca de la Marchmont îl întristă foarte tare. Să fugă după ea și să-i mărturisească că încă o mai iubea? Că motivul pentru care nu se

căsătorise niciodată era că nu mai dorise pe nimeni altcineva în afară de ea, în ciuda a ceea ce-i făcuse? *Du-te repede și spune-i înainte să fie prea târziu*, îl îndemna o voce interioară. *Uită de Greta și du-te după Laura-Jane. Bucură-te de anii pe care îi mai ai...*

Owen se trânti pe un scaun de lângă fereastră. Își plânse de milă și clătină din cap. Orice i-ar fi spus inima să facă, mândria care îi ruinase viața nu-i dădea nici acum voie să se ducă după femeia pe care o iubea.

Capitolul 8

Cariera lui David de actor de stand-up comedy începuse să înflorească. Îi prelungiseră contractul, iar reacția publicului îl făcea să aibă și mai multă încredere în sine. Fusese contactat de un impresar care îl văzuse jucând într-o seară și care credea că putea face mai mult de atât. Salariul pe care îl primea de la Windmill îi permisese să se mute din camera sa din Swiss Cottage într-un apartament de două camere în Soho, mai aproape de teatru. Mutarea și programul foarte încărcat pe care îl avea la teatru nu îi permiseseră să le viziteze pe mama sa și pe Greta, precum plănuise. Dar era hotărât ca la următorul sfârșit de săptămână să se întoarcă în Țara Galilor.

Într-una din zile urma să înregistreze pentru BBC în Portland Place. Era vorba despre un spectacol de comedie programat spre difuzare vinerea de la ora șapte seara, în primă audiție. Emisiunea prezenta noile talente, iar el știa că multe staruri se folosiseră de asta pentru a ajunge celebre și bogate.

Se sculă de dimineață, se îmbrăcă, își făcu patul cu grijă, își aranjă șosetele și cravata și dintr-odată simți cum inima îi bate mai repede decât de obicei. Se duse în micuța bucătărie și puse ceainicul la fiert. Auzi un clichet dinspre cutia poștală și ieși să vadă ce a primit. Întors în bucătărie, se uită surprins la plic. Recunoscu scrisul de mână al mamei sale, dar ștampila era din Stroud, nu din Monmouth. Își făcu un ceai, se așeză la măsuță și începu să citească.

72 Lansdown Road Stroud
Gloucestershire
7 februarie 1946

Dragul meu, David,

Știu că ai văzut deja că nu îți scriu din Marchmont, ci din casa surorii mele, Dorothy. Pentru a trece direct la subiect, m-am mutat din Gate Lodge și voi rămâne aici până voi hotărî ce să fac. Nu am să te plictisesc cu amănunte. E suficient să-ți spun că m-am decis să-mi văd de viața mea, să o iau de la capăt, să zic așa. Oricum, nu-ți face griji în privința mea. Sunt bine, iar Dorothy m-a primit cu foarte multă căldură. Dat fiind faptul că William s-a stins anul trecut, nu-și găsește locul în casa aceasta mare și se pare că avem nevoie una de cealaltă. Poate voi rămâne aici, nu știu. Timpul va decide. Sigur e că nu mă voi mai întoarce la Marchmont.

Dragul meu băiat, am să-ți dau niște vești. Owen s-a îndrăgostit de Greta și a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat. Mi-e teamă că trebuie să ne obișnuim cu asta. Știi cât de încăpățânat e unchiul tău uneori. Sper însă ca aceste vești să nu te supere prea tare. Mi-e teamă că sentimentele tale pentru Greta sunt mai mult decât simplă prietenie. Din câte am reușit să îmi dau seama, cred că a făcut ce era mai bine pentru ea și copilul ei. Am fost amândoi invitați la nuntă. Găsești invitația în plic. Eu nu voi participa.

Sper foarte mult că vei găsi timp să vii să mă vizitezi, iar dacă nu, voi lua eu trenul și voi veni la Londra.

Sper că ești bine. Scrie-mi, dacă ai puțin timp liber.

Cu toată dragostea,
Mama

David reciti scrisoarea, nevenindu-i să creadă. Greta căsătorindu-se cu Owen... Simți cum îl podidesc lacrimile. Înțelegea motivele ei. Owen îi putea oferi Gretei tot ce și-ar fi dorit. Nu ar fi fost posibil să se fi îndrăgostit de el. I-ar fi putut fi tată. Se căi că nu își dezvăluise sentimentele. Ar fi putut fi el cel care o ducea la altar. Acum probabil că o pierduse pentru totdeauna.

Cât despre faptul că mama sa plecase din Marchmont... David nu putu să nu se întrebe dacă o făcuse din cauza căsătoriei. Știa cât de mult îi plăcuse să trăiască acolo și ce trebuie să fi însemnat pentru ea să-și ia rămas-bun. Era conștient că nu se întâlnea cu Owen, că relațiile dintre ei erau reci și distante, dar pusese asta pe seama personalităților lor atât de diferite.

Se uită la ceas și își mai turnă o cană de ceai. Dintr-odată îi trecu ceva prin minte. Dacă Greta se căsătorea cu Owen, iar acesta îi recunoștea copilul, asta însemna că acel copil va moșteni Marchmont într-o bună zi? Se părea că da. Surprinzător, dar asta nu însemna prea mult pentru el. De când fusese mic, știuse că viitorul lui nu va fi în casa familiei lui. Avea de gând să-și câștige existența și orice și-ar mai fi dorit prin munca și talentul său. Chiar și așa, știa cât de mult însemnase pentru mama lui că el urma să moștenească Marchmont. Gândul că un copil – al cărui tată era un american necunoscut – avea să moștenească ceea ce știa că i se cuvenea lui de drept, era mai mult decât putea ea suporta.

David oftă adânc. Nu prea mai avea rost să se ducă la Marchmont în condițiile astea. Se hotărî să se ducă la Gloucestershire la sfârșitul săptămânii sau să o întâlnească pe mama sa la Londra.

– Fir-ar să fie! exclamă când își dădu seama că mai avea doar un sfert de oră pentru a ajunge la Portland Place.

Își puse în grabă pardesiul pe el, îndesă scrisoarea în buzunar și ieși, trântind ușa în urma lui.

Owen Jonathan Marchmont se căsători cu Greta Harriet Simpson la zece săptămâni după ce o văzuse pentru prima dată în pădure. Într-o zi cenușie de martie se cununară într-o capelă de pe domeniul Marchmont, în fața unui mic grup de oameni. Greta nu invitase pe nimeni. Primise o scrisoare foarte drăguță din partea lui David. Acesta refuzase invitația pe care i-o trimisese viitorul ei soț, dar ei îi ura tot binele din lume. Nici LJ nu venise. Se mutase din Gate Lodge cu o lună înainte fără a-și lua rămas-bun. Deși se simțea vinovată cumva – știind că logodna ei trebuie să fi fost ceea ce o determinase pe LJ să plece – Greta se simțea și ușurată în același timp. Prezenta lui LJ și atitudinea ei față de căsătorie nu ar fi făcut decât să o deranjeze.

Acum, cu LJ plecată, era hotărâtă să-și uite trecutul. Nunta era un nou început și o șansă de a privi spre viitor. În timp ce stătea alături de Owen în fața altarului, se rugă din toată inima ca acest lucru să fie posibil. Rochia de mireasă fusese croită intenționat lungă și largă, altfel ar fi fost foarte ușor de observat că era însărcinată.

Iar de acum încolo, se gândi în timp ce Owen o conducea spre ieșirea din biserică, copilul ei îi aparținea lui.

La dejunul de după nuntă, care avu loc la Marchmont Hall, Greta se uita cum oaspeții beau șampanie și discutau, simțindu-se ciudat de străină de ceea ce se întâmpla acolo. Owen invitase trei ofițeri din regimentul din care făcuse parte, pe doctorul Evans, niște veri îndepărtați și patru fermieri de-ai locului. Avocatul său, domnul Glenwilliam, fu cavalerul său de onoare.

Deși oaspeții i se adresau cu amabilitate, Greta simțea marea lor uimire că Owen se căsătorea după atâta timp. Și mai mult decât atât, cu o femeie așa de tânără. Își dădea seama că, după ce se va naște copilul, la mai puțin de nouă luni de la nuntă, toți vor clătina din cap.

– Ești bine, draga mea? o întrebă Owen, întinzându-i un pahar de șampanie.

– Da, mulțumesc.

– Am să mă adresez invitaților, să le mulțumesc că au venit, chestii din astea.

– Desigur.

Soțul ei se ridică, invitații se opriră din vorbit și se întoarseră spre el.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc foarte mult că ați fost alături de noi, cu prilejul acestui eveniment fericit. Owen se uită spre Greta cu afecțiune. Poate că unii dintre voi ați fost surprinși când ați primit invitația, dar, după ce ați cunoscut-o pe Greta, ați înțeles care sunt motivele mele de a mă căsători cu ea. Mi-a luat aproape șase decenii până să mă așez la casa mea și îi sunt foarte recunoscător soției mele că mi-a acceptat cererea în căsătorie. Nu vă pot spune de cât curaj am avut nevoie înainte de a îndrăzni să o cer, glumi Owen. Iar înainte să închei, aș dori să-i mulțumesc lui Morgan, labradorul meu, pentru că ne-a făcut cunoștință. Bătrânul câine e încă plin de viață.

Invitații aplaudară, iar domnul Glenwilliam ridică paharul în cinstea mirilor.

– Pentru mireasă și mire!

– Pentru mireasă și mire!

Greta bău puțin din șampanie și îi zâmbi lui Owen, protectorul și salvatorul ei.

Oaspeții plecară pe seară, iar Greta și Owen rămaseră să termine șampania, lângă foc.

– Ei bine, doamnă Marchmont, cum e să fii femeie căsătorită?

– Obositor.

– Desigur, draga mea. Cele de peste zi trebuie să te fi obosit foarte tare. De ce nu urci în camera ta? O voi ruga pe Mary să-ți aducă cina la pat. Owen văzu imediat surpriza de pe fața Gretei.

– Draga mea, dată fiind situația în care te afli, nu cred că ar fi corect din partea mea să îți cer să împlinim unirea noastră. Propun să dormim ca și până acum pentru moment. Odată ce nu vei mai fi însărcinată, ne vom gândi iar la asta.

– Dacă asta îți dorești, răspunse Greta calm.

– Da. Hai, la culcare!

Greta se ridică și se duse la el pentru a-l săruta pe obraz.

– Noapte bună și mulțumesc pentru o nuntă atât de frumoasă.

– Și mie mi-a plăcut. Noapte bună, Greta!

După ce rămase singur, Owen își turnă niște whisky, privind trist focul. De-a lungul zilei, când se afla în fața altarului și îi puse Gretei inelul pe deget, nu se gândi decât că lângă el ar fi trebuit să fie Laura-Jane, jurându-și unul altuia credință pentru totdeauna. De când plecase din Marchmont, îi dusese foarte mult lipsa. Nu era prima dată când se întreba dacă luase o hotărâre bună căsătorindu-se cu Greta. Nu mai putea schimba nimic și își promisese ca niciodată să nu-i spună Gretei adevărul despre sentimentele sale. Îi va da tot ceea ce va avea nevoie, cu excepția iubirii lui.

În aprilie, după ce și ultima zăpadă se topi și începu să miroasă a primăvară, sarcina Gretei deveni copleșitor de mare. O făcea să se miște cu dificultate și să doarmă cu greutate. Gretei i se umflaseră gleznele și obosea cu ușurință. Observând problemele ei, Owen insistă să îl cheme pe doctorul Evans, care o examină cu grijă, o palpă pe burtă și o ascultă cu un instrument ce semăna cu o trompetă.

– E totul în ordine? întrebă Greta, în timp ce doctorul își strângea lucrurile.

– Da, perfect. Sper că ești pregătită pentru un deranj dublu peste câteva luni. Cred că veți avea gemeni, doamnă Marchmont. De aceea vă simțiți atât de inconfortabil. Cred că cel mai bine ar fi să o luați mai ușor de acum încolo. Pentru moment vă recomand să stați doar în pat până vi se vor dezumfla gleznele. Sunteți

foarte slăbuță, doamna Marchmont, și doi bebeluși sunt o provocare foarte mare pentru dumneavoastră. Stați în pat și odihniți-vă. Nu cred că vor fi nici un fel de probleme. Inimile bebelușilor bat puternic, iar dumneavoastră sunteți într-o stare bună de sănătate. S-ar putea să vă trimit la spital în ultimele săptămâni, dar vom vedea cum vă simțiți atunci. Mă duc jos să-i dau vestea cea bună tatălui. Deși îi zâmbi amabil, Greta văzu o urmă de ironie în ochii lui. Trec să vă văd peste câteva zile.

– Mulțumesc, doctore.

Se întinse și respiră ușurată. Dacă se îndoise vreodată de hotărârea de a se mărita cu Owen, acum știa că făcuse ceea ce trebuia. Gemeni. Doi copii de hrănit, de îmbrăcat și de îngrijit. Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de ei, dacă ar fi fost singură. După zece minute se auzi o bătaie în ușă. Owen traversă camera, se așeză pe pat și îi luă mâinile într-ale lui.

– Doctorul mi-a dat vestea cea bună, draga mea. Va trebui să ai grijă de tine și să te odihnești. Mary îți va aduce toate mesele în cameră.

– Îmi pare rău, Owen! Greta își feri privirea, cu ochii în lacrimi.

– Pentru ce?

– Ai fost atât de drăguț, dar sunt sigură că nu te așteptai la doi copii sub același acoperiș.

– Mi-ai făcut cea mai mare favoare căsătorindu-te cu mine. Gemenii vor însufleți această casă. Și avem mai multe șanse să avem un băiat. O sărută pe obraz. Trebuie să plec la Abergavenny. Vrei să vin să-ți citesc mai târziu?

– Da, dacă ai timp. Ai putea să-mi cumperi o pereche de andrele și niște lână de pe drum? Aș vrea să tricotez niște hăinuțe pentru copii. Mary mi-a spus că mă va ajuta.

– Asta e o idee foarte bună. Vei fi ocupată cu ceva.

După ce plecă Owen, Greta se gândi la ce-i spusese. Nu era pentru prima dată când făcea aluzie la cât de fericit ar fi fost dacă copilul ar fi fost băiat. Părea că toți bărbații asta își doreau.

„Te rog, Doamne, ajută-mă să am un fiu!“

Greta născu în toiul nopții, cu o lună mai devreme decât ar fi trebuit. Îl chemară pe doctorul Evans și pe moașa Megan. Doctorul ar fi vrut să o ducă la spital, dar când ajunsese își dădu seama că Greta era imposibil de mișcat.

După cinci ore, veni pe lume o fetiță de numai 2 kilograme. Douăzeci de minute mai târziu se născu și un băiețel de 1,80 kilograme. Extenuată, Greta își luă fetița în brațe, privind cum doctorul îl lovește pe băiețel la fund.

– Haide, haide! mormăi doctorul.

În cele din urmă, micuțul tuși și scânci. După ce îl spălă și îl înveli strâns într-o pătură, doctorul i-l dădu Gretei.

– Poftiți, doamnă Marchmont! Doi bebeluși frumoși.

Greta se uită la ființele perfecte pe care le aduse pe lume, plângând de fericire. Un val de iubire o copleși într-atât încât aproape că i se opri respirația.

– Sunt sănătoși? întrebă emoționată.

– Sunt bine amândoi, doamnă Marchmont, dar după ce îi îmbrățișați, îi voi lua pentru a-i examina. Băiețelul e foarte micuț și are nevoie de mai multă atenție. Mă duc să îi recomand soțului dumneavoastră să angajeze o soră medicală pentru câteva săptămâni. Vă rog să vă odihniți. Megan va rămâne pentru a pune lucrurile în ordine.

Fără tragere de inimă, Greta i-l dădu pe băiețel medicului și apoi pe fetiță.

– Nu-i țineți prea mult, vă rog, spuse și se întinse peste perne, strângând din dinți în timp ce moașa o cosea.

Mai târziu, când era cât pe ce să adoarmă, simți un sărut pe obraz. Era Owen, care o privea zâmbind.

– Fata mea vitează! Ai reușit să aduci pe lume un băiețel frumos.

– Și o fetiță.

– Desigur. Îi putem da numele de Jonathan, Jonny, după mine și tatăl meu?

– Sigur că da. Și fetiței ce nume să-i dăm?

– Te voi lăsa pe tine să alegi.

– Francesca Rose. Cheska.

– Cum dorești tu, draga mea.

– Cum sunt bebelușii?

– Sunt bine. Au adormit amândoi imediat.

– Îi pot vedea?

– Nu acum. Trebuie să te odihnești. Așa a spus doctorul.

– Bine, dar nu foarte târziu, te rog.

– Desigur, spuse Owen, apoi o sărută pe frunte și ieși din cameră.

Greta nu-și văzu fiul în următoarele 48 de ore. Prea slăbită pentru a părăsi patul, o rugă pe sora adusă de Owen să i-l aducă și pe Jonny, dar aceasta refuză, aducând-o doar pe Cheska.

– E bolnav, nu-i așa? întrebă îngrijorată.

– Nu, are puțină febră și doctorul nu vrea să-l miște.

– Dar sunt mama lui, trebuie să-l văd. Are nevoie de mine.

– Toate la timpul lor, doamna Marchmont, îi răspunse sora fără menajamente.

Mai spre seară, Greta reuși să se ridice în capul oaselor și se chinui să se dea jos din pat. Străbătu coridorul, clătinându-se și se duse în camera copiilor. Îl găsi pe Owen ținându-l în brațe pe micuțul care plângea. Cheska dormea liniștită în pătuțul ei.

– De ce te-ai dat jos din pat? o întrebă Owen, încruntându-se.

– Am vrut să-mi văd băiețelul. E bine? Sora nu vrea să-mi spună nimic. Nu mă lasă nici măcar să-i țin biberonul.

Greta se întinse să-l ia pe micuț, dar Owen îl legănă protector.

– Nu, Greta, ești prea slăbită. Îl poți scăpa. A avut o ușoară temperatură, dar doctorul spune că i-a trecut. Draga mea, de ce nu te întorci în pat? Ai nevoie de odihnă.

– Nu. Vreau să-l țin în brațe. Se întinse spre soțul ei și aproape că i-l smulse pe Jonny din brațe. Își privi lung copilul. Uitase cât de mic era și văzu că avea obrajii roșii. Îl iau cu mine în pat, spuse pe un ton hotărât.

– Nu fiți ridicolă, doamnă Marchmont! Bebelușul e foarte bine îngrijit, iar dumneavoastră trebuie să vă refaceți, se auzi sora, năpustindu-se în cameră în spatele ei.

– Dar... Dintr-odată, Greta fu dată la o parte. O lăsă pe soră să-l ia pe Jonny și să-l pună înapoi în pătuț, iar Owen o conduse înapoi în camera ei, ca pe un copil neastâmpărat. Ajunsă în pat, Greta începu să plângă necontrolat.

– Îi voi spune surorii să vină la tine, draga mea, o asigură Owen, evident încurcat de starea ei emoțională, după care ieși din cameră.

– Poftiți, doamnă Marchmont! Toate mamele reacționează la fel. Îi întinse un pahar cu apă și o pastilă. O să vă calmeze și o să puteți dormi.

Dar Greta nu putu să doarmă. Stătu întinsă în pat și se uită fix în întuneric, cu gândul la privirea fioroasă a lui Owen când îi ceru să i-l dea pe Jonny. Nu era prima dată când se întreba dacă acela fusese motivul pentru care se căsătorise cu ea. Speranța că va avea un moștenitor pentru Marchmont. Acum îi dăduse ceea ce-și dorise.

După câteva zile, Greta își recăpătă puterile și echilibrul emoțional. Începu să aibă grijă de bebelușii săi, amândoi fiind din ce în ce mai zdraveni. Sora nu îi mai stătea în cale. Viața ei se învârtea în jurul alăptatului și al schimbatului scutecelor. Dormea pe apucate.

Mary și sora o ajutau de câte ori avea nevoie, dar Greta voia să facă singură cât de mult putea.

Nu se mai gândea la problemele ei. Era în camera copiilor cum auzea cel mai mic plânset. Îi liniștea, îi hrănea și proteja. Își dădu seama că niciodată nu fusese mai fericită. Viața ei căpătase un sens nou, doar pentru că cineva avea nevoie de ea. Era de neînlocuit în grija ei pentru cele două micuțe făpturi. Provocarea asta nu o indigna câtuși de puțin, ci o făcea să înflorească, iar gemenii creșteau frumos sub aripa ei protectoare. În fiecare zi la ora două după-amiaza, Owen își făcea apariția în camera copiilor. Abia de se uita la Cheska, dar îl ridica pe Jonny și se juca cu el o oră, două. Uneori Greta îl găsea legănându-l pe genunchi în bibliotecă sau împingând premergătorul prin pietriș. Morgan mergea la pas cu el.

– Abia de se uită la tine, nu-i așa, draga mea? Greta o sărută pe părul moale și blond. Lasă, mami te iubește foarte mult.

În următoarele luni, Greta se gândi din ce în ce mai mult la relația ciudată dintre ea și soțul ei. Diminețile ea se ocupa de cei mici, în timp ce soțul ei era ori undeva pe proprietate, ori în oraș cu afaceri. În fiecare după-amiază petrecea câteva ore cu Jonny, în timp ce ea stătea cu Cheska în camera copiilor. În timpul zilei se întâlnea foarte puțin cu soțul ei. Seara continuau să ia cina împreună la masa lungă și lustruită, dar Greta observă că discuțiile lor deveneau din ce în ce mai formale.

Singurul subiect comun erau copiii. Ochii lui Owen se aprindeau când povestea despre cum Jonny îl trăgea de coadă pe Morgan sau despre cum se bucura și râdea când îl gâdila. Apoi însă se lăsa tăcerea. De obicei, Greta se retrăgea în camera ei imediat după cină, epuizată și recunoscătoare că Owen încă nu adusese vorba despre schimbarea felului în care dormeau.

Uneori, în toiul nopții, când se afla în camera copiilor pentru a-l supraveghea pe Jonny, care răcea în mod regulat sau făcea febră, Greta se tot gândea la strania ei căsătorie. I se părea că nu îl cunoștea pe Owen mai bine decât în ziua în care îl întâlnise. Era încă drăguț și atent cu ea, dar se simțea de parcă ar fi fost pentru el mai degrabă o nepoată răsfățată, decât soție. Deseori se visa în brațele unui bărbat tânăr și puternic, apoi se gândea că lipsa acestuia era un mic sacrificiu pe care trebuia să-l facă. Copiii ei aveau tată, toți trei aveau unde sta și nu le va lipsi nimic niciodată. Dorințele ei personale nu erau o prioritate.

Trecu un an și apoi încă unul. Greta era foarte încântată să-și vadă copiii rostind primele cuvinte și făcând primii pași. Gemenii erau foarte apropiați. Comunicau într-un fel înțeles numai de ei și se jucau fericiți ore în șir. Jocul lor preferat era Hänsel și Gretel în care se prefăceau că sunt cei doi frați din povestea lor favorită și își imaginau că într-un luminiș din pădurea din Marchmont se afla casa de turtă dulce a vrăjitoarei. Când ajungeau la sfârșitul poveștii, fugeau înapoi la Greta, țipând cu un amestec de frică și plăcere, Jonny ținând-o strâns de mână pe Cheska.

Gretei i se părea că râsul copiilor ei e cel mai frumos sunet din lume. Îi plăcea nespus de mult să-l vadă pe Jonny având grijă de surioara lui și pe Cheska la fel de grijulie când frățiorul ei răcea sau tușea, lucru care se întâmpla destul de des.

Relația dintre Jonny și Owen era din ce în ce mai bună. Jonny îl striga „Ta“ și zâmbea radios de câte ori Owen intra în camera lor, apoi ridica brațele pentru a fi strâns la piept. De multe ori Greta îi privea cum dispăreau amândoi în pădure, ținându-se de mână, în timp ce Jonny alerga pentru a ține pasul cu Owen. Deși favoritismul evident al soțului ei o deranja foarte tare, nu lăsă să se vadă asta. În schimb dezvoltă o legătură strânsă între ea și fetița sa angelică, cu părul de aur.

Din când în când aveau oaspeți. Domnul Glenwilliam și soția lui obișnuiau să vină la cină. Uneori, duminica, venea la prânz administratorul fermei. Într-un

weekend veniră câțiva tovarăși din armată. Owen însă nu socializa cu multă plăcere.

Prietenia dintre Greta și Mary crescu chiar dacă una era stăpâna, iar cealaltă servitoarea casei. Mary îi mărturisi Gretei că Huw Jones, unul dintre muncitorii de la fermă, îi făcea curte de câteva luni. Îi mai spusese că ultima dată când se întâlniseră o sărutase și că îi plăcuse foarte mult. Greta simți un ghimpe de invidie la gândul că Mary avea un pretendent tânăr, dar trăi cu emoție povestea lor de dragoste. Uneori se uitau amândouă prin *Picturegoer*, revista săptămânală pe care o primea Greta sau se distrau pe seama giumbușlucurilor copiilor. Greta îi mulțumea lui Dumnezeu că Mary era acolo. Era singura prezență feminină și tânără din jurul ei.

Capitolul 9

– Dragul meu, ce bine îmi pare să te revăd! Arăți grozav!

LJ se întinse și își sărută fiul pe ambii obraji.

– Mă bucur să te văd, *ma*. Intrăm?

– Da. Ești sigur că îți permiți să mergem aici?

Femeia se uită în jur prin recepția hotelului Savoy, în timp ce se îndreptau spre restaurant.

– Sigur că da. Îmi merge foarte bine, *ma*. Aștept de mult momentul ăsta, îi răspunse el zâmbind larg.

LJ fu surprinsă să vadă că proprietarul îl salută pe David cu căldură și îi conduce către un separeu într-un colț al încăperii.

– Vii des aici?

– Leon, agentul meu, mă aduce mereu aici să luăm prânzul. Dorești șampanie, *ma*?

David chemă un ospătar.

– O sticlă de Veuve Clicquot, vă rog. Azi e o zi specială.

– De ce, dragul meu?

– BBC a decis să-mi ofere propria emisiune la radio.

– O, David! LJ bătu din palme fericită. Minunat! Mă bucur foarte mult pentru tine.

– Mulțumesc, *ma*. Emisiunea mea va fi difuzată lunea de la 6 la 7 seara. Voi fi cel care prezintă și de fiecare dată voi avea în studio diferiți actori și cântăreți.

– Sigur că o duci foarte bine dacă o poți scoate pe mama ta la masă la Savoy.

– Nu datorită BBC-ului, trebuie să recunosc. Nimeni nu s-a îmbogățit lucrând pentru ei. Sunt alte lucruri pe care le fac și se adună deja. Leon crede că aș putea primi un mic rol într-un film produs de Shepperton Studios. Mai e și Windmill și...

– Încă mai lucrezi acolo? Mă gândesc doar că... știi... nu mi-a plăcut niciodată ideea...

– Pentru moment, da. Amintește-ți că mi-au oferit o slujbă când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Oricum, mai întâi trebuie să fiu sigur că pentru șase luni am siguranță, iar emisiunea de la BBC merge bine. Cred însă că nu îți va plăcea numele spectacolului.

– Nu?! Cum se numește?

– *Trucurile lui Taffy*.

– Fantastic! Nu mai scapi de numele ăsta stupid. Pentru mine vei fi mereu David, dragul meu.

Sosi șampania, iar ospătarul le turnă în pahare.

– Pentru tine, *ma*. Pentru toată susținerea ta, spuse David, ridicând paharul.

– Nu fi prostuț, eu nu am făcut nimic. Tu ai făcut totul, singur.

– M-ai ajutat foarte mult, *ma*. Când ți-am spus prima dată că vreau să devin actor de comedie, nu ai sărit să mă certi, chiar dacă suna foarte ridicol, iar când am plecat la Londra să-mi încerc norocul, nu m-ai socotit iresponsabil.

– Îmi pare nespus de bine că ai reușit. Pentru tine, dragul meu. Să o dăm pe gât, cum se spune. Luă o gură de șampanie, după care deveni foarte serioasă. David, trebuie să te întreb: ai resentimente pentru cele petrecute cu Greta și Owen? Știi la fel de bine ca mine că înșelăciunea lor este aproape un delict. Amândoi ți-au confiscat dreptul la moștenire. Sunt sigură că, dacă ai hotărî să îi dai în judecată, ar fi un proces greu. Până la urmă, bebelușii s-au născut la șase luni după întâlnirea lor. Sigur și doctorul Evans știe adevărul, doar el i-a adus pe lume.

– Nu, *ma*, răspunse David ferm. Amândoi știm că doctorul Evans nu va vorbi niciodată împotriva lui Owen. Se cunosc de foarte mult timp. Pe de altă parte, am început să am succes în cariera mea, iar un scandal de asemenea proporții ar distruge totul. Sunt fericit că îmi pot croi singur drumul. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut până acum a fost să plec din Marchmont. Nu-mi lipsește nimic. Ce fac Owen și Greta?

– Nu știu absolut nimic despre ei. Nu mai țin legătura cu Owen de când am plecat. Îmi mai scrie Mary ca de obicei, dar nu am mai primit nimic de la ea de

mult. Chiar nu înțeleg cum poți să accepți situația atât de senin. Eu nu pot, spuse, aproape golind paharul de șampanie.

– Poate pentru că niciodată nu m-am așteptat să moștenesc Marchmont. De mic am știut că Owen nu mă place, cu toate că nu am înțeles de ce.

LJ strânse din dinți. Nu-i pomenise niciodată lui David despre relația ei cu Owen și nici nu-i explicase cauza antipatiei acestuia.

– Nici eu nu știu, David. Pe scurt, situația e îngrozitor de urâtă. Putem comanda acum? Îmi este foarte foame.

Se serviră cu supă de homar, coaste de miel și salată de fructe și vorbiră despre formatul emisiunii lui David.

– Cum stai cu fetele? Ai vreo noutate? încercă LJ să-l descoasă.

– Nu, *ma*, sunt atât de ocupat că nici nu pot să mă gândesc la o relație. Cum merg treburile în Gloucestershire?

– Nu am preferat niciodată partidele de bridge sau micile bârfe, dar nu am de ce să mă plâng.

– Recunoaște că îți lipsește Marchmont, o iscodi David, uitându-se în ochii ei.

– Posibil, totuși nu foarte multe femei de vârsta mea ar spune că le lipsește să se trezească la 5 dimineața pentru a mulge vacile alea blestemate. Dar măcar aveam un rost. Timpul liber pe care îl am acum face ca ziua să treacă foarte greu. S-ar putea să mă obișnuiesc cu asta, doar nu sunt încă atât de în vârstă. Auzi, Dorothy a îmbătrânit. LJ oftă și luă o pauză. Da, fir-ar să fie! Îmi lipsește tare mult locul ăla. Mi-e dor să mă trezesc dimineața, să privesc ceața de pe dealuri și să ascult izvorul cum curge. E atât de frumos acolo și...

Vocea i se stinse și David văzu lacrimi în ochii ei.

– *Ma*, îmi pare nespus de rău! Întinse mâna și o puse peste a mamei sale. Dacă Marchmont înseamnă atât de mult pentru tine, aș putea începe demersurile să lupt pentru el. Iartă-mă că am fost egoist. A fost casa ta pentru mai mult timp decât a mea, iar acum ai pierdut-o. Și doar pentru că am trimis-o pe Greta acolo.

– Doamne, David, nu te învinovăți pentru că ai încercat să ajuți pe cineva la nevoie. Nimeni nu ar fi putut să prevadă ce se va întâmpla. Oricum... LJ scoase o batistă din geantă și își șterse ochii pe furiș. Nu mă lua în seamă, am băut prea multă șampanie și nu sunt decât o femeie care a îmbătrânit și se uită în urma ei.

– Ești sigură că nu te poți întoarce la Marchmont, *ma*?

– Niciodată. LJ îl țintui cu o privire. Ochii îi deveniră duri. Ar trebui să plec spre gară acum. E trecut de ora 3 și Dorothy va intra în panică dacă nu mă întorc la ora la care i-am spus.

David făcu semn pentru a i se aduce nota. Nu-i plăcea deloc să o vadă pe mama lui suferind.

– Desigur. A fost minunat că ne-am întâlnit.

În cinci minute erau deja afară. Își conduse mama spre un taxi.

– Ai grijă de tine, te rog! îi spuse și o sărută.

– Bineînțeles, nu-ți face griji pentru mine, dragul meu! Sunt tare ca piatra.

David se uită lung după taxi, simțindu-se ușor deprimat. De-a lungul timpului avusese deseori impresia că relația distantă dintre Owen și mama sa ascundea ceva. Dar nu-și dădea seama ce.

Capitolul 10

În după-amiaza zilei în care gemenii împliniră trei ani, Greta organiză o mică petrecere pe terasă. Ea, Owen, Mary, Jonny și Cheska petrecură două ore mâncând sendvișuri și tort de ciocolată și jucând baba oarba și de-a v-ați ascunselea prin pădure.

La culcare, Gretei i se păru că Jonny era prea îmbujorat și îi puse mâna pe frunte. Rupse jumătate de aspirină, o puse în puțin suc și i-o dădu să o bea. De obicei, asta îi scădea temperatura. Jonny tușea însă destul de rău după ce cu o săptămână în urmă avusese un atac de bronșită, dar păruse vioi în după-amiaza aceea. După ce își adormi fiul, Greta se duse să-i spună lui Owen îngrijorarea ei și luară cina împreună.

– S-a jucat prea mult azi, pun pariu, spuse Owen zâmbind larg. Mâine când o să-l pun pe noua lui tricicletă se va înviora. Încet, încet devine un tânăr voinic și frumos. O să-l urc pe ponei în câteva luni.

În ciuda încurajărilor lui, Greta nu-și găsi liniștea când urcă să se culce. Deși Jonny se îmbolnăvea des și mereu, ea era cea care îl îngrijea, iar de data asta presimțirile ei materne nu-i dădeau pace. Se strecură iar în camera copiilor și îl găsi pe Jonny tușind și zvârcolindu-se în pătuț. Tusea lui devenise guturală și șuierătoare. Îi puse mâna pe frunte și simți că ardea. Îl dezveli și îl șterse cu un burete umed, dar temperatura nu scăzu. Se așeză lângă el privindu-l, încercând să-și controleze frica. Jonny avusese deseori febră și nu voia să își facă griji prea mari. După o oră însă, când se aplecă iar să-i simtă fruntea, Jonny nu mai deschise ochii la atingerea ei. În schimb, tușea și bolborosea ceva neînțeles.

– Jonny e bolnav, sunt sigură de asta, strigă ea, dând buzna în camera lui Owen.

Soțul ei se trezi imediat îngrozit.

– Ce are?

– Nu știu, spuse Greta stăpânindu-și plânsul, dar nu a fost niciodată așa de rău. Te rog, cheamă-l pe doctorul Evans. Acum!

După patruzeci de minute doctorul se apleca peste pătuțul lui Jonny. Îi luă temperatura și îi ascultă cu stetoscopul respirația întretăiată.

– Ce are, doctore? întrebă Greta.

– Are o bronșită afurisită care se poate transforma în pneumonie.

– Dar se va face bine, nu-i așa? întrebă Owen îngrozit, schimbându-se la față.

– Vă recomand să-l ducem la spital în Abergavenny. Nu-mi place cum se aud plămânii lui. Cred că încep să aibă lichid.

– O, Doamne! gemu Owen, frângându-și mâinile disperat.

– Să nu ne panicăm. Vreau doar să fim precauți. Îl puteți duce cu mașina, domnule Marchmont? Ar fi mai repede decât să chemăm ambulanța. Voi suna pentru a anunța că veniți cu Jonny. Ajung și eu apoi.

Owen dădu din cap în timp ce Greta își ridică băiețelul în brațe și toți trei o luară în jos pe scări spre mașină. În drum spre spital, ținându-și copilul strâns la piept, Greta observă cum lui Owen îi tremurau mâinile pe volan.

Starea lui Jonny se înrăutăți foarte tare în următoarele patruzeci și opt de ore. În ciuda eforturilor disperate ale doctorilor și asistentelor, Greta asculta neajutorată cum fiul ei se chinuia să respire și devenea din ce în ce mai slăbit. Îi era teamă să nu o lase inima de disperare. Owen stătea tăcut lângă patul lui Jonny, nici unul din ei neputând să-l liniștească pe celălalt.

Jonny muri la ora 4 dimineața, în a treia zi după ce împlinise trei ani. Greta îl ținu în brațe pentru ultima oară, privind atent la fiecare detaliu al feței sale adorabile, la gurița lui perfectă și trandafirie și pometii înalți exact ca ai tatălui său. Nu schimbă nici o vorbă cu Owen în drum spre casă. Erau prea devastați pentru a vorbi. Greta se duse direct în camera copiilor și o strânse pe Cheska la piept, plângând cu capul în părul ei.

– O, draga mea, de ce el? De ce?

Mai târziu coborî clătinându-se pentru a-l căuta pe Owen. Îl găsi în bibliotecă. Avea o sticlă de whisky lângă el și plângea cu capul în mâini. Plângea din tot sufletul, sughițând.

– Te rog, Owen, nu… îl rugă Greta punându-și brațele în jurul umerilor lui.

– L-am… l-am iubit atât de mult. Știu că nu era al meu, dar de când l-am ținut pentru prima dată în brațe am… Owen tremura îngrozitor. Era ca și copilul meu.

– Chiar a fost copilul tău, Owen. Te adora. Nici un tată nu ar fi putut face mai mult pentru el.

– A trebuit să-l văd cum moare suferind atât de mult. Owen își luă iar capul în mâini. Nu pot să cred că a murit. De ce el? Nici nu a apucat să trăiască, iar eu am cincizeci și nouă de ani. Eu trebuia să mor, Greta! Se uită în sus la ea. Pentru ce am trăit până acum?

Greta suspină adânc.

– O ai pe Cheska.

Greta sperase ca funeraliile să-i apropie pe ea și pe soțul ei. Owen părea că îmbătrânise zece ani în zece zile. Fu nevoie să-l susțină în timp ce priveau cum micuțul sicriu cobora în pământ. Le propusese vicarului și lui Owen să-l înmormânteze pe Jonny în luminișul din pădure unde îi plăcuse atât de mult să se joace cu surioara lui.

– Aș prefera să mă gândesc la el înconjurat de copaci, decât de oase, într-un cimitir.

– Cum vrei, bolborosi Owen. E mort, nu mai contează unde zace.

Greta nu știu dacă era bine să o ia și pe Cheska la înmormântare. Micuța nu înțelegea unde dispăruse frățiorul ei.

– Unde e Jonny? întreba cu ochii în lacrimi. Se va întoarce curând?

Greta dădu din cap pentru a o suta oară, spunându-i că fratele ei a plecat în Rai și că era înger acum și se uita la ei de pe un nor mare și pufos. În cele din urmă, dându-și seama că fusese mai bine pentru Cheska să nu vadă cum frățiorul fusese pus în pământ, Greta își luă fiica în pădure și îi arătă locul. Plantase un brăduț deasupra până când urma să fie gata piatra funerară.

– Acesta este un copac special, îi explică micuței. Jonny a iubit pădurea și vine aici cu prietenii săi îngeri pentru a se juca.

– O, spuse Cheska, mergând încet spre brad și atingându-i una dintre ramurile delicate. Aici e Jonny?

– Da, draga mea, oamenii pe care îi iubim nu ne părăsesc niciodată.

– Copacul îngerului, rosti Cheska dintr-odată. E aici, mami, e aici. Îl vezi printre ramuri?

Pentru prima dată după două săptămâni, Greta o văzu pe Cheska zâmbind.

Deși devastată, Greta știa că trebuia să mențină o aparență de normalitate pentru fetița ei. În schimb, Owen începuse să bea regulat și foarte mult. Mirosea a alcool la micul dejun, iar până seara la cină abia mai putea sta pe scaun. După cumplita pierdere suferită, devenise ursuz și retras și nu mai era în stare să poarte o conversație rațională. Greta începu să ia cina în camera ei, sperând ca în timp, pe măsură ce îi mai trecea tristețea, Owen să își revină. După câteva luni însă, odată cu venirea toamnei, Greta își dădu seama că starea soțului ei se înrăutățea.

Într-o dimineață auzi un țipăt venind dinspre coridor. O găsi pe Mary la ușa camerei lui Owen, cu obrazul umflat.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă alarmată.

– Stăpânul a aruncat cu o carte în mine. S-a plâns că nu i-am făcut oul așa cum îi place. Dar chiar așa i-l făcusem. Pentru Dumnezeu...

– Du-te și spală-te pe față! Mă duc să vorbesc cu el.

Greta bătu la ușă, după care intră.

– Ce vrei? o întrebă pe ton agresiv. Stătea pe scaun, iar Morgan era la picioarele lui. Micul dejun de pe tavă era neatins, iar el își turna un pahar de whisky dintr-o sticlă aproape goală.

– Nu crezi că e prea devreme pentru asta?

Arătă spre pahar, gândindu-se cât de slab arăta în pijama.

– Vezi-ți de ale tale! Nu poate omu' să bea în casa lui când are chef?

– Mary e foarte supărată. Va avea o vânătaie în locul în care ai lovit-o cu cartea.

Owen se uită în gol, ignorând-o.

– Nu vrei să discutăm, Owen? Se întâmplă ceva cu tine.

– Nu se întâmplă nimic, zbieră, terminându-și paharul și întinzându-se după sticlă.

– Cred că ai băut destul azi, Owen, îi spuse pe un ton scăzut, înaintând spre el.

– O, chiar crezi asta? Cu ce drept mă judeci tu pe mine?

– Cu nici un drept. Doar că nu îmi place să te văd așa. Asta-i tot.

– Oricum, e doar vina ta. Owen se lăsă pe spate în scaun. Dacă nu mă căsătoream cu tine și nu îi recunoșteam pe bastarzii tăi, nu aș fi avut de ce să beau acum, nu crezi?

– Te rog, Owen, nu-l numi pe Jonny bastard. L-ai iubit.

– L-am iubit? Se aplecă și o apucă pe Greta de încheieturile mâinilor. De ce aș iubi copilul nelegitim al unui yankeu?

Începu să o zgâlțâie pe Greta la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare. Morgan începu să mârâie.

– Oprește-te, îmi faci rău, oprește-te!

– De ce să mă opresc? urlă Owen. Îi dădu drumul la o mână și o plesni puternic peste față. Tu de fapt ești o târfuliță proastă, nu? Nu?

– Lasă-mă!

Greta reuși să se elibereze și fugi spre ușă, plângând în hohote. Owen o privea cu ochii încețoșați de alcool, apoi începu să râdă. Un zgomot ascuțit și cumplit o făcu pe Greta să fugă spre camera sa. Se aruncă pe pat și își acoperi capul în mâini.

Owen se comporta din ce în ce mai urât. Momentele sale de luciditate erau foarte rare. Prezența Gretei îl făcea să răbufnească cu furie, Mary fiind singura persoană pe care o suporta pe lângă el.

După câteva incidente violente, Greta îl chemă pe doctorul Evans, temându-se că situația scăpase de sub control. Doctorul fusese dat afară din camera lui Owen, de un val de cărți, pahare și orice găsi soțul ei la îndemână.

– Are nevoie de ajutor, doamnă Marchmont, îi spuse Gretei în timp ce aceasta îi oferea o ceașcă de cafea. Moartea lui Jonny i-a provocat o depresie și încearcă să-și găsească consolarea în alcool. A fost cât pe aci să moară în război, știți. Când s-a întors în Anglia, înainte să plece în Kenya, aproape că a făcut o comoție cerebrală. Mă întreb dacă nu cumva pierderea lui Jonny nu a redeschis niște răni vechi.

– Și ce aș putea să fac? Greta își frecă agitată fruntea. Mă lovește de câte ori mă vede și am început să mă tem pentru Cheska. Nu mănâncă, doar golește sticlă după sticlă.

– Ai putea pleca să stai undeva pentru o vreme? Undeva la rude? Poate, dacă pleci, se va speria și se va schimba.

– Nu am unde să mă duc și nici nu l-aș putea lăsa în starea asta.

– Se pare că Mary se descurcă admirabil. E singura persoană care știe cum să se poarte cu el. Desigur, cel mai bine ar fi să-l trimitem într-un loc unde ar primi ajutor, dar...

– Nu ar pleca din Marchmont niciodată.

– Atunci, singura soluție este să fie luat în evidență de o instituție de profil, dar pentru asta trebuie să mergem la tribunal și să cerem acordul judecătorului. După părerea mea, nu e nebun, ci doar un alcoolic în depresie. Îmi pare rău că nu pot face mai mult. Sunt îngrijorat pentru siguranța dumneavoastră și a fetiței. Încercați să vă gândiți unde ați putea merge și sunați-mă, vă rog, dacă aveți nevoie de ajutor sau de vreun sfat.

– Așa voi face, doctore, mulțumesc.

În fiecare noapte în care Greta îl auzea pe Owen sforăind zgomotos, își jura că dimineață avea să-și facă bagajele, s-o ia pe Cheska și să plece. În zori însă se trezea la realitate. Unde s-ar fi putut duce? Nu avea nimic: nici bani, nici un loc al ei. Tot ce avea era aici, lângă Owen.

În cele din urmă, nu abuzurile fizice sau mentale ale lui Owen o făcură să se hotărască. Într-o după-amiază, când intră în camera lui Cheskăi pentru a vedea dacă aceasta încă mai dormea, văzu că pătuțul fetiței era gol.

– Cheska, Cheska! strigă, dar nu primi nici un răspuns.

O luă la fugă pe coridor și, când era gata să bată la ușa lui Owen, auzi chicote venind dinăuntru. Deschise ușa cât putu de încet. Ceea ce văzu prin crăpătura ușii o făcu să se cutremure. Owen stătea pe scaun, iar Cheska, fericită, era cocoțată pe genunchiul lui, în timp ce el îi citea o poveste. Era o scenă de perfectă armonie cu excepția faptului că Cheska era îmbrăcată de sus până jos în hainele fratelui ei.

.

Capitolul 11

Greta ajunse cu Cheska în Londra într-o seară de octombrie rece și cețoasă. Își dădu seama că trecuseră aproape patru ani de când plecase de aici. Avea un geamantan cu hainele ei și ale fetiței și patruzeci de lire – banii primiți demult de la David – și încă douăzeci de lire pe care le luase din portofelul lui Owen. După ce o găsise pe Cheska în hăinuțele lui Jonny, înțelesese că trebuia să plece. Urmaseră zile de agonie, în care Greta îi mărturisise lui Mary că se simțea vinovată să-l lase pe Owen singur în grija ei, dar știa că nu avea de ales.

– Trebuie să plecați, domnișoară Greta, dacă nu pentru dumneavoastră, pentru binele fetiței. Mă ocup eu de stăpân. Dacă mai aruncă cu ceva în mine, mă feresc, spuse Mary, zâmbind curajoasă,. Iar doctorul Evans e la o distanță de un apel telefonic, nu?

Owen se afla ca de obicei în camera lui, gata să-și înceapă ritualul zilnic pentru uitare, când Greta bătuse la ușa lui să îi spună că va pleca împreună cu Cheska în Abergavenny pentru niște cumpărături și că ar putea lipsi toată ziua. Owen se uita la ea cu privirea neclară. Nu era sigură că o auzise. Huw, logodnicul lui Mary, fusese de acord să le ducă cu mașina la gara din Abergavenny. După ce se despărțiseră, Greta cumpărase două bilete până la Londra și se urcase în tren.

În timp ce se îndepărta rapid de Țara Galilor și de căsătoria sa dezastruoasă, Greta privi nemișcată pe geam. Habar nu avea unde vor dormi în noaptea aceea, dar orice părea mai bine decât să trăiască într-o continuă frică de soțul a cărui instabilitate psihică se înrăutățea. Nu se putea uita în urmă, în ciuda pierderii lui Jonny. Cheska se sprijinea de ea, ținând o păpușă de cârpă sub braț. Greta își îmbrățișă grijulie singurul copil. Chiar dacă știa că se întorcea la Londra cu puțin mai mult decât avusese când plecase, Greta se simțea surprinzător de puternică și de curajoasă.

Când trenul opri în Paddington, coborî pe peron, chinuindu-se să ducă geamantanul și să o țină pe Cheska căreia îi era foarte somn. Se îndreptă spre stația de taxiuri și îi ceru șoferului să o ducă la hotelul din strada Basil, în Knightsbridge. Fusese cândva acolo cu Max și știa că era un loc respectabil, dar scump. Când se dădu jos din taxi și se îndreptă spre holul hotelului, zgomotul de pe străzile Londrei în contrast cu liniștea de la Marchmont se auzi asurzitor în urechile Gretei. Se liniști când intră în atmosfera atrăgătoare a edificiului. Fură conduse într-o cameră dublă, iar Greta comandă imediat două rânduri de sendvișuri și un ibric cu ceai.

– Am ajuns, draga mea. Greta o așeză pe Cheska la o măsuță. Avem brânză și roșii, cum îți place ție.

– Nu vreau, nu vreau, scutură Greta din cap și începu să plângă.

Greta nu insistă să o convingă să mănânce. În schimb, despachetă bagajul și o îmbrăcă pe micuță în pijama.

– Gata, iubito. Nu e ăsta un răsfăț? Să stăm la hotel în Londra, amândouă în aceeași cameră?

Fetița clătină din cap că nu.

– Cheska vrea să meargă acasă, se smiorcăi.

– Urcă-te mai bine în pat și mami îți va citi ceva.

Asta o înveseli și Greta îi citi o poveste de frații Grimm, cartea ei preferată și – se gândi cu infinită tristețe – a fiului său. Citi până când micuței îi căzură pleoapele și în cele din urmă adormi. Rămase apoi pe pat, uitându-se atentă la ea. Pomeții înalți, năsucul cârn și gurița roșie erau încadrate într-o formă de inimă. Buclele naturale ale părului ei blond-auriu păreau s-o îmbrace în locul rochiței de noapte. Cârlionții perfecți îi cădeau pe umeri. Genele lungi și negre se odihneau peste pielea netedă de sub ochi. Dormind, Cheska arăta ca un înger. Greta simți un puternic val de dragoste. Cheska nu-i ceruse niciodată nimic, părând să accepte pur și simplu felul în care Owen îi acorda atenție doar lui Jonny, iar pe ea o ignora.

Deși Greta suferea în fiecare zi pentru pierderea fiului ei, detesta acea mică parte din ea care era aproape recunoscătoare că nu o pierduse pe fiica ei iubită. Se dezbrăcă și apoi se aplecă să o sărute pe micuță pe obraz.

– Noapte bună, draga mea. Somn ușor!

Se așeză apoi în pat și stinse lumina.

În ciuda tăriei de care dăduse dovadă Greta, primele zile la Londra se dovediseră grele. Prima sa grijă fu să găsească un loc unde să stea cu fiica ei. Cheska însă obosise să fie dusă din apartament în apartament și devenise agitată și posacă. Gretei nu-i plăceau privirile neîncrezătoare ale proprietăreselor pe care le întâlnea când le spunea că e văduvă. Trebuia să se obișnuiască cu blestemul de a fi o mamă singură. După ce căutase timp de trei zile, găsi un apartament curat și luminos la ultimul etaj al unei case, foarte aproape de unde locuise înainte de a pleca spre Țara Galilor. Strada Kendal era chiar în josul Șoselei Edgware și apropierea asta îi dădea Gretei un sentiment de siguranță. Celălalt avantaj era faptul că proprietăreasa fusese foarte înduioșată să afle că tatăl Cheskăi murise imediat după război.

– Și eu mi-am pierdut soțul și fiul, doamnă Simpson. Mare grozăvie! oftă ea. Foarte mulți tineri cresc fără tații lor. Din fericire, soțul meu mi-a lăsat casa asta și astfel îmi pot câștiga existența. E o clădire liniștită. Eu locuiesc la subsol, iar la parter stau niște doamne în vârstă. Fetița dumneavoastră este un copil bun, nu-i așa?

– O, da, foarte bun. Nu-i așa, Cheska?

Cheska dădu afirmativ din cap și zâmbi larg către proprietăreasă.

– Ce fetiță drăguță aveți, doamnă Simpson! Când ați dori să vă mutați? întrebă, evident cucerită.

– Cât mai repede.

Greta îi dădu o sumă pentru garanție și chiria pe o lună. Se mutară după două zile. Greta trase unul dintre paturi în cealaltă cameră pentru ca Cheska să aibă camera ei și să nu fie deranjată în timpul nopții.

În prima seară, Greta o puse pe micuță în pat, după care se duse în camera sa și se așeză într-un fotoliu. După spațiul incredibil de mare al casei din Marchmont, aici se simțea îngrozitor de claustrofobă. Dar era tot ceea ce putea face în momentul acela. Aproape că terminaseră banii pe care îi avusese la ea și știa că trebuia să-și găsească repede o slujbă. Deschise un periodic de seară pe care îl

cumpărase mai devreme și se uită la rubrica de locuri de muncă vacante. Trecu cu privirea prin toate anunțurile și le notă pe cele care păreau interesante. Era foarte deprimată de faptul că nu existau slujbe care i s-ar fi potrivit și regreta lipsa ei de instruire pentru celelalte. Se duse la bucătărie, își făcu un ceai și aprinse o țigară. Despre slujba ei de la Windmill nu ar fi putut spune nici unui posibil angajator și nici nu dorea să se întoarcă acolo. Ar fi însemnat ca Cheska să rămână singură până seara târziu. Ar fi preferat să facă o muncă respectabilă de secretariat într-un birou în West End City. Imediat după ce își va găsi de lucru, va trebui să caute pe cineva să stea cu Cheska în timp ce ea se afla la serviciu.

Ziua următoare Greta îi aduse micuței sale ciocolată și o luă cu ea într-o cabină telefonică de unde sună pentru interviuri. Spunea cu jumătate de gură că știa să dactilografieze și că mai lucrase în domeniul acela. Stabilise două întâlniri pentru dimineața următoare, dar nu știa ce să facă cu Cheska în timpul cât va fi plecată. Mergând agale spre casă și trăgând fetița după ea, Greta se simțea descurajată. Pe hol întâlni o bătrână care aduna frunzele pe care le adusese vântul din stradă.

– Bună, dragă. Ești nouă pe aici?

– Da, abia ne-am mutat la ultimul etaj. Mă numesc Greta Simpson, iar ea este fiica mea, Cheska.

Ochii bătrânei se opriră asupra fetiței.

– Ai mâncat ciocolată, drăguțo?

Cheska dădu timidă din cap.

Femeia scoase un șervețel și o șterse la guriță. În mod surprinzător, Cheska nu se împotrivi.

– Așa, vezi! E mai bine acum, nu? Eu sunt Mabel Brierley. Locuiesc la numărul 2. Soțul e la muncă, nu-i așa?

– Sunt văduvă.

– Și eu la fel, draga mea. A murit în război?

– Da, adică, după război. A fost rănit în timpul atacului din Normandia și nu și-a mai revenit. A murit chiar după ziua victoriei.

– Îmi pare rău! Al meu a murit în Primul Război Mondial. Trăim vremuri tragice, nu-i așa?

– Da, confirmă Greta cu tristețe.

– Când simți nevoia să vorbești cu cineva sau să bei un ceai, eu sunt mereu aici. Mă bucur să o avem pe micuță printre noi. Și încă atât de drăguță, nu-i așa?

Se aplecă zâmbind și o gâdilă pe Cheska sub bărbie. Greta privi cum fiica sa îi zâmbește femeii și se hotărî să ia taurul de coarne.

– Cunoașteți pe cineva care ar putea sta cu Cheska mâine-dimineață pentru câteva ore? Am un interviu pentru un loc de muncă și nu o pot lua cu mine.

– Stai să mă gândesc! Mabel se scărpină în cap. Nu aș putea spune că știu pe cineva, dar... , se uită spre fetiță. Cred că aș putea avea eu grijă de ea, dacă nu e vorba de prea mult timp.

– O, ați putea? V-aș fi foarte recunoscătoare. Mă întorc până la prânz și bineînțeles că vă plătesc.

– În regulă, atunci, dragă. Noi, văduvele, trebuie să ne ajutăm una pe alta, nu-i așa? La ce oră?

– Pot coborî cu ea la 9?

– Da. Pe mâine, atunci.

Ușurată, Greta o luă pe Cheska în brațe și urcă scările.

A doua zi dimineață, îmbrăcată într-un costum elegant pe care îl adusese cu ea, Greta coborî cu Cheska și o lăsă pe micuță în grija lui Mabel. Când auzi că mama sa pleacă și se întoarce la prânz, Cheska aproape că începu să plângă.

– Nu vă faceți griji, doamnă Simpson! Cheska și cu mine vom fi bine, o asigură Mabel.

Greta plecă înainte să vadă lacrimile fiicei sale și luă autobuzul spre Old Street pentru primul său interviu. Era vorba despre un loc de muncă într-o bancă. Ar fi trebuit să completeze formulare și să dactilografieze. Greta era agitată și nu prea știa să mintă. Când ieși de la interviu însoțită de manager, știu că aceasta nu o va mai căuta vreodată.

Al doilea interviu fu pentru o slujbă la standul de parfumuri din magazinul Swan & Edgar din Piccadilly. Viitorul șef era o femeie trecută de patruzeci de ani cu trăsături aspre, îmbrăcată într-un costum aproape masculin. O întrebă pe Greta dacă avea pe cineva în grijă. Greta minți mai bine de data aceasta, dar știu

când ieși că doar printr-un miracol ar fi primit postul. Deprimată, se îndreptă spre un chioșc de ziare.

Pentru o săptămână întreagă, Greta o lăsă pe Cheska în grija lui Mabel și se duse la interviuri. Pe vremea când se afla la Marchmont, criza locurilor de muncă de după război părea foarte îndepărtată și fără nici o legătură cu ea, acum însă o afecta direct și dur. Gândul că ar putea fi nevoită să se întoarcă în Țara Galilor la Owen îi dădu și mai multă putere să răzbată.

Vineri o lăsă pe Cheska cu Mabel ca de obicei și luă autobuzul spre Mayfair. Nu își făcea însă speranțe prea mari pentru postul de recepționeră într-o firmă de avocați. Ieri dăduse o probă de dactilografiat și o picase în mod lamentabil.

Trăgând adânc aer în piept, apăsă pe soneria de lângă ușa neagră și impozantă.

– Vă pot ajuta? o întrebă femeia care îi deschise, o tânără care îi zâmbi prietenos.

– Da, am un interviu cu domnul Pickering la ora 11.30.

– În regulă. Veniți după mine!

Greta o urmă și fu condusă în sala de recepție. Încăperea avea pereții căptușiți cu lemn de stejar, un covor gros și fotolii din piele. Fata îi arătă un scaun.

– Luați loc, vă rog! Mă duc să-l anunț pe domnul Pickering că sunteți aici.

– Mulțumesc.

Fata se îndreptă spre o ușă din celălalt capăt al încăperii, o deschise și dispăru în spatele ei. Greta se întreba dacă avea vreun rost să aștepte. Într-un loc atât de elegant, sigur aveau nevoie de o persoană cu multă experiență. Își ridică privirea când ușa se deschise din nou.

– Sunteți Greta Simpson, cred.

Greta se ridică și întinse mâna unui bărbat înalt și foarte atrăgător. Părea să aibă în jur de treizeci și ceva de ani și era îmbrăcat într-un costum în dungi foarte subțiri care îi venea perfect. Avea ochi albaștri pătrunzători și păr negru bogat care i se rărea spre tâmple.

– Da.

Domnul Pickering îi strânse mâna și i-o scutură cu putere.

– Veniți cu mine, vă rog!

– Desigur.

Greta îl urmă către ușa din capătul încăperii, pe care bărbatul o deschise lăsând-o să intre.

– Pe aici, zise domnul Pickering. O îndrumă spre un birou mare și foarte dezordonat. Masa era plină cu hârtii, iar rafturile din spate încărcate de cărți juridice foarte groase.

– Luați loc, doamnă Simpson! Îmi cer scuze pentru dezordine, dar, din păcate, este singurul fel în care pot lucra. Îi zâmbi amabil, așezându-se și uitându-se foarte atent la ea în timp ce își mângâie bărbia cu degetele.

– Spuneți-mi ceva despre dumneavoastră!

Greta își spuse povestea, dar nu o menționă pe Cheska.

– Bine. Aveți experiență în munca de birou?

După ce mințise o săptămână întreagă, Greta se hotărî să spună adevărul.

– Nu, dar îmi doresc foarte mult să învăț.

– Ei bine, poziția pe care o avem disponibilă nu implică activități specifice. Clienții noștri sunt oameni foarte importanți și bogați și vrem să ne asigurăm că cineva se ocupă de ei din momentul în care intră în clădirea noastră. Am dori ca dumneavoastră să-i întâmpinați, să le oferiți un ceai și mai presus de toate să fiți discretă. Majoritatea vin la noi pentru că au de rezolvat niște probleme personale. Telefonul de la recepție s-ar afla în sarcina dumneavoastră, la fel ca și agenda cu întâlniri a colegului meu și a mea. Moira, secretara noastră, se ocupă de dactilografiere și chestiunile administrative într-un mod foarte eficient, dar ar putea fi nevoie și de ajutorul dumneavoastră uneori. Ați înlocui-o cu doamna Forbes pe care ați întâlnit-o la recepție. Ne pare rău că pleacă, dar va trebui să nască de Anul Nou. Dumneavoastră nu vă gândiți la asta, nu-i așa, doamnă Simpson?

Greta reuși să își ascundă stupoarea.

– În situația mea actuală, ca văduvă, mă îndoiesc că asta ar fi o posibilitate la care să mă gândesc.

– Bine. Știți, continuitatea este cheia. Clienților noștri le place să stabilească o conexiune. Sunt sigur că figura dumneavoastră plăcută va reuși să-i încânte. Doriți să încercați și să începem de luni?

Greta fu atât de surprinsă că nu știu ce să spună.

– Sau aveți nevoie de un timp de gândire?

– Nu, nu, răspunse repede, mi-ar plăcea mult să fac asta.

– Excelent. Cred că sunteți persoana potrivită. Domnul Pickering se ridică. Îmi cer scuze, dar am o întâlnire la prânz. Dacă doriți să mai aflați ceva, vorbiți cu Sally. Cu doamna Forbes, adică. Vă va răspunde la orice nelămurire. Salariul este de două sute cincizeci de lire pe an. Cum vi se pare?

– E foarte bine. Greta se ridică și îi întinse mâna. Vă mulțumesc, domnule Pickering, promit să nu vă dezamăgesc.

– Sunt sigur de asta. La revedere!

Odată ieșită din birou și intrând în recepție, Greta se simți copleșită de bucurie. În mai puțin de trei săptămâni reușise să găsească un loc unde să locuiască și o slujbă care să-i permită să-și întrețină fiica.

– Ei, cum a fost? o întrebă Sally.

– Mi-a oferit slujba. Încep de luni.

– Grozav! Au venit multe fete deja, știi? Începusem să cred că voi naște aici, dacă nu găsește pe cineva mai repede. Nimeni nu părea să îl cucerească pe deplin, înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că înțeleg. Te-ai simțit bine aici?

– Foarte bine. E foarte ușor să lucrezi cu domnul Pickering, iar bătrânul, adică domnul Sallis, e foarte drăguț. Să fii atentă la Veronica. Este fiica domnului Sallis și soția domnului Pickering. E o adevărată cotoroanță. Apare pe aici din când în când, înainte de a lua prânzul cine știe unde. Își conduce soțul cu mână de fier. Ea este cea care conduce cu adevărat. Dacă nu te place, vei fi dată afară. Cea de dinaintea mea a plecat din cauza ei.

– Înțeleg.

– Dar stai liniștită! Maiestatea Sa nu ne onorează prea des cu prezența, slavă Domnului. Mai e ceva ce ai dori să știi?

Greta îi mai puse câteva întrebări, iar Sally îi răspunse foarte detaliat, după care se uită la ceas.

– Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, voi mai fi aici câteva zile după ce începi, pentru a-ți prezenta cum merg lucrurile, dar sunt sigură că o să te descurci.

– Mulțumesc. Când trebuie să se nască bebelușul? Eu... Greta era cât pe ce să înceapă să povestească despre corvoada ultimelor zile de sarcină. Pe luni! La revedere!

Ieși grăbită în stradă și opri un taxi pentru a ajunge acasă cât mai repede cu putință. Se hotărî să o întrebe pe Mabel dacă ar putea să aibă grijă de Cheska în fiecare zi de acum încolo. Dacă nu, va trebui să pună un anunț în ziarul local.

Când ajunse acasă, Cheska se grăbi în întâmpinarea ei, murdară de ciocolată și cu fața zâmbitoare.

– Bună, draga mea. Greta o ridică în brațe. Ai avut o zi frumoasă?

– Am făcut prăjituri pentru zâne, mami.

Cheska se lipi de mama ei.

– A fost cuminte? o întrebă Greta pe Mabel, care apăru în ușă.

– Foarte cuminte. Aveți o fetiță minunată, doamnă Simpson.

– Vă rog să îmi spuneți Greta. Ai cinci minute libere, Mabel? Aș dori să te întreb ceva.

– Da. Intră, te rog, draga mea! Tocmai am făcut niște ceai.

Greta o luă în brațe pe Cheska și intră în apartamentul lui Mabel, care era plin cu mobilă de modă veche și mirosea a violete și a dezinfectant.

Mabel le invită să ia loc în sufragerie, apoi aduse o tavă pe care se afla un ceainic acoperit cu un material tricotat, căni și o farfurie cu niște prăjiturele mai degrabă arse.

– Poftim! Mabel o servi pe Greta cu o cană de ceai tare. Ce doreai să mă întrebi?

– Astăzi am reușit să găsesc o slujbă pentru o firmă de avocați în Mayfair.

– O, ești o fată deșteaptă. Eu nu știu să scriu și să citesc. Pe vremea mea, femeile nu făceau asta.

– Rămâne însă problema cu Cheska. Trebuie să mă duc și să lucrez, dar evident că nu o pot lua cu mine.

– Desigur că nu poți.

– Mă gândeam dacă ai putea să stai cu ea și de acum înainte. Voi plăti pentru asta.

– Să vedem. Despre ce interval orar e vorba?

– Va trebui să plec la opt și jumătate și mă întorc până la șase.

– Cinci zile pe săptămână?

– Da.

– Putem încerca, nu? Mabel îi zâmbi micuței care mânca fericită pe genunchii mamei sale. Până la urmă îmi va ține companie.

Se înțeleseră la cincisprezece șilingi pe săptămână.

– Este bine, spuse Mabel. Orice ban în plus e bine-venit în ziua de azi. Pensia soțului meu acoperă doar mâncarea și cazarea.

– Îți sunt foarte recunoscătoare. Nu te mai reținem. Haide, Cheska, să mergem să mâncam ceva.

Greta se ridică.

– Știi ce trebuie să faci, nu-i așa, draga mea? o întrebă Mabel, conducându-le spre ușă.

– Ce anume?

– Să-ți găsești un nou soț. Sunt sigură că o fată frumoasă ca tine își poate găsi un soț bogat care va avea grijă de voi două. Nu e bine ca mama să fie nevoită să lucreze.

– Drăguț din partea ta, Mabel, dar cred că nici un bărbat nu ar fi interesat de o văduvă cu un copil, spuse Greta zâmbind trist. Ne vedem luni!

– Da, dragă. Fii atentă la cum arăți!

Urcând scările împreună cu Cheska, Greta se gândi la ce îi spusese Mabel. Deși era liberă să facă asta, se îndoia că se va mai căsători vreodată.

Capitolul 12

Greta și Cheska petrecură o după-amiază minunată de sâmbătă făcând cumpărături în West End. În Țara Galilor, magazinele de haine erau rare și la mare distanță. În Marchmont avea nevoie doar de îmbrăcăminte groasă și practică. Acum magazinele păreau pline de lucruri pe care Greta nu le mai văzuse de dinainte de război. Cu o expresie de uimire pe față, Cheska se străduia să țină pasul cu mama ei, fascinată de ceea ce vedea. Greta își cumpără două costume simple și trei bluze pentru serviciu. Pentru fetiță cumpără o fustă scoțiană și un pulover crem. Duminică seara, Greta îi spuse micuței sale că va trebui să meargă la serviciu pentru ca amândouă să poată avea îmbrăcăminte frumoasă și pentru a putea mânca tot ce le plăcea. Îi mai spuse și că Mabel va avea grijă de ea în timpul zilei, dar că seara vor merge împreună la culcare. Cheska nu se împotrivi foarte tare la toate acestea, spunându-i că Mabel era drăguță și că îi dădea ciocolată.

A doua zi dimineață, Greta o lăsă pe Cheska cu Mabel. Fetița se duse fără să se plângă. Ușurată, Greta plecă spre serviciu. Până la sfârșitul săptămânii se obișnuise deja și îi plăcea ceea ce făcea. Clienții care veneau erau prietenoși și curtenitori. Moira, secretara, care avea în jur de 40 de ani, o ajuta foarte mult, iar Terence, curierul, un tânăr londonez, nu pierdea nici o ocazie pentru a spune ceva plin de duh. Pe bătrânul domn Sallis îl vedea rar. Venea doar de trei ori pe săptămână. Domnul Pickering era fie ocupat cu vreun client, fie în mare grabă către vreo întâlnire la ora prânzului. Spre ușurarea ei, temuta Veronica nu apăruse încă. Cheska părea fericită cu noul program și, deși Greta ajungea acasă foarte obosită după o zi de muncă, mereu găsea puterea să pregătească o cină bună și să îi citească timp de o oră înainte de culcare.

La fiecare sfârșit de săptămână, chiar dacă nu avea prea mulți bani, Greta făcea efortul de a cumpăra ceva special. Uneori mergeau la magazinul de jucării Hamleys, după care luau ceaiul la Lyons Corner House. Odată vizitară grădina

zoologică pentru a vedea lei și tigri. Greta era surprinsă să vadă cât de ușor se adaptaseră la noua lor viață. Cheska abia de vorbea despre Marchmont, iar ea era prea ocupată pentru a avea timp să se mai gândească la pierderea fiului ei. Se simțea însă vinovată de câte ori primea câte o scrisoare de la Mary în care aceasta îi spunea că starea lui Owen se înrăutățea pe zi ce trecea. Căzuse de câteva ori. Doctorul Evans încercase să îl ducă la spital, dar Owen refuzase. Morgan, labradorul, murise nu de mult, iar asta îl împinsese pe Owen către și mai multă băutură. Nu mai era în stare să se ocupe de proprietate, iar domnul Glenwilliam, avocatul său, preluase administrarea. Mary o ruga totuși pe Greta să nu-și facă griji și o asigura că plecând făcuse cel mai potrivit lucru pentru Cheska. Greta se întreba când va primi de la Mary înștiințarea că își dăduse demisia, mai ales că Huw, tânărul lucrător de pe moșie, o ceruse de soție. Se logodiseră și strângeau bani pentru nuntă, dar, pentru moment, Mary părea că încă se lupta cu decăderea lui Owen.

La o lună după ce începuse noul serviciu, Greta se întâlni cu soția domnul Pickering. Tocmai se întorsese din pauza de masă când o femeie elegantă, îmbrăcată într-o haină de blană luxoasă și cu o pălărie asortată, intră pe ușa din față direct în recepție fără a mai suna. Greta îi zâmbi.

– Bună ziua, doamnă. Vă pot ajuta?

– Cine ești tu? o întrebă femeia cu ochi sfredelitori.

– Sunt doamna Simpson. Am venit în locul doamnei Forbes acum câteva săptămâni. Aveți programare? o întrebă Greta amabil.

– Nu cred că am nevoie de programare pentru a-mi vedea soțul sau tatăl.

– Desigur că nu. Îmi cer scuze, doamnă Pickering. Cu care din ei ați dori să vă întâlniți?

– Nu te deranja! Îmi voi găsi singură soțul. Veronica Pickering își miji ochii spre mâinile Gretei. Cred că ar trebui să găsești o bucată de șmirghel. Ai unghiile murdare și neîngrijite. Nu îi putem lăsa pe clienții noștri să creadă că angajăm lepădături.

Îi mai aruncă o privire arogantă, apoi se întoarse și se îndreptă spre biroul soțului ei. Greta se uită la unghiile ei foarte curate, chiar dacă nefăcute, și își

mușcă buzele. Apoi intră un client și se ocupă de primirea lui. După zece minute, doamna Pickering reapăru urmată de soțul său.

– Ocupă-te de apelurile domnului Pickering, Griselda. Noi ieșim să îmi cumpăr un cadou de Crăciun, nu-i așa, iubitule?

– Da, dragă. Mă întorc până la ora 4, Greta.

– În regulă, domnule Pickering.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Veronica Pickering se întoarse spre soțul ei.

– Nu îmi place accentul ăsta, James, dragule. Nu se mai predă engleza literară în școală?

Greta scrâșni din dinți când ușa se închise după ei. Întâlnirea cu Veronica Pickering îi schimbă dispoziția pentru tot restul zilei. Domnul Pickering nu se mai întoarse în ziua aceea. Îl văzu a doua zi dimineață. Se opri la masa ei când traversă recepția.

– Bună dimineața, Greta.

– Bună dimineața, domnule.

– Aș dori să îmi cer scuze pentru soția mea. Mi-e teamă că acesta este felul ei de a fi și nu trebuie să pui nimic la inimă. Eu și domnul Sallis am fost foarte mulțumiți de tine până acum.

– Mulțumesc, domnule.

– Bine. Continuă, așadar.

Domnul Pickering îi zâmbi în stilul său fermecător, iar Greta se întrebă de ce oare se căsătorise cu o femeie atât de înspăimântătoare.

De multe ori după aceea, domnul Pickering se oprea să vorbească puțin cu Greta ca pentru a o asigura că nu împărtășea părerea soției sale despre ea. Într-una din zile, Greta îl întrebă dacă nu ar putea primi o mașină de scris pentru a ajuta la redactarea scrisorilor. Domnul Pickering fu de acord și Greta începu să învețe să dactilografieze, ajutată de Moira.

Mai erau câteva zile până la Crăciun și Greta abia aștepta zilele libere pe care urma să le aibă de sărbători. Deja cheltuise foarte mulți bani pe cadouri pentru Cheska, nedorind ca micuța ei să creadă că Moșul o uitase și luase două bilete pentru a o vedea pe Margaret Lockwood în piesa Peter Pan la teatrul Scala. Voia să se asigure că petreceau primul Crăciun fără Owen și Jonny cât se putea de bine.

– Moșul va ști unde sunt, nu-i așa, mami? întrebă Cheska emoționată când se urcară în pat.

– Bineînțeles, draga mea. I-am scris la Polul Nord și i-am spus că ne-am schimbat adresa. Săptămâna viitoare mergem să cumpărăm un pom și multe globuri. Ți-ar plăcea?

– Da, mami.

Cheska zâmbi fericită și se cuibări mai bine în așternut.

Moira se îmbolnăvise de gripă și a fost trimisă acasă în după-amiaza următoare, iar domnul Pickering începu să-i dea Gretei grămezi de scrisori.

– Îmi pare rău, Greta, dar sunt atâtea lucruri de încheiat înainte să luăm vacanța de Crăciun. Domnul Sallis a plecat în provincie deja, iar eu trebuie să fac totul. Ai putea rămâne până mai târziu mâine-seară? Vei fi plătită pentru asta, desigur.

– Da, cred că pot.

În seara aceea, Greta o întrebă pe Mabel dacă ar putea-o pune în pat pe Cheska a doua zi, după ce își luau ceaiul.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare, Mabel. Am văzut o păpușă încântătoare în Hamleys și aș putea să i-o cumpăr Cheskăi cu banii pe care îi voi primi în plus. Vei lua masa de Crăciun cu noi, nu-i așa? Te adoră, știi asta.

– Sunt bucuroasă să te pot ajuta, dar să nu faci un obicei din asta, răspunse Mabel.

Era trecut de ora șapte când Greta fu gata cu toate scrisorile pentru a fi semnate de domnul Pickering. Le luă pe toate și bătu la ușa lui.

– Intră!

– Poftiți, domnule! Sunt toate gata, îi spuse și le puse pe birou.

– Mulțumesc, Greta. Ești minunată, într-adevăr. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Semnă la sfârșitul fiecărei scrisori și i le dădu înapoi. Cred că asta e tot pentru azi. Ce părere ai dacă am bea ceva ca să ne bucurăm pentru toată munca pe care ai depus-o și să sărbătorim Crăciunul?

– Mi-ar face plăcere, dar...

Greta fu cât pe ce să spună că trebuia să ajungă acasă la Cheska, dar se opri la timp.

– Am putea merge la Athenaeum.

Domnul Pickering se întinse deja să-și ia paltonul.

– Nu pot sta mult. Într-o oră trebuie să mă întâlnesc cu Veronica. Mergem la o petrecere.

Greta știa că trebuia să refuze și să se ducă direct acasă, dar nu mai ieșise nicăieri de foarte mult timp. Pe lângă asta, îi plăcea de domnul Pickering.

– În regulă, spuse.

– Bine. Ia-ți haina și ne vedem afară la intrare.

– Trebuie să pun scrisorile în plicuri și să le ștampilez.

– Desigur. Le punem la poștă pe drum.

Zece minute mai târziu amândoi mergeau pe strada Piccadilly către Athenaeum. Barul era arhiplin, dar reușiră să găsească două locuri, iar domnul Pickering comandă gin pentru amândoi.

– Ce vei face de Crăciun, Greta? o întrebă, aprinzându-și o țigară. Spune-mi James, te rog, suntem în afara orelor de program.

– Nimic deosebit, răspunse ea.

– Vei merge la familia ta?

– Da...

Băuturile sosiră și Greta sorbi puțin din paharul ei.

– Locuiesc în Londra, nu?

– Da. Tu?

– Ca de obicei. Vom avea o petrecere la noi acasă mâine-seară, apoi mergem în Sussex, la domnul și doamna Sallis, unde vom rămâne până de Anul Nou.

– Nu pari foarte entuziasmat să mergi la socri, se aventură Greta.

– Nu?! O, Doamne! Așa spune și Veronica.

– Nu-ți place Crăciunul?

– Îmi plăcea când eram copil, dar acum mi se pare doar un prilej de socializare cu oameni care mai degrabă nu-mi plac. Bănuiesc că ar fi altfel dacă am avea copii. Crăciunul e pentru ei, până la urmă.

– Da, îi împărtăși Greta părerea. Vă doriți copii?

– Da, într-o bună zi, dar soția mea nu e genul acela de femeie, oftă James. Oricum, spune-mi mai multe despre tine.

– Nu prea am ce să spun.

– Sigur că o femeie frumoasă și inteligentă ca tine este curtată de cineva.

– Sunt singură în prezent.

– Îmi vine foarte greu să cred asta. Dacă aș fi un bărbat singur, mi-ar fi greu să-ți rezist.

Bău puțin gin și o privi pe deasupra ochelarilor.

Greta, amețită de la alcool, roși și își dădu seama că atenția lui îi făcea plăcere.

– Ce ai făcut în timpul războiului? îl întrebă.

– Am avut astm și armata nu a avut nevoie de mine. În schimb, am lucrat la Ministerul Apărării în Whitehall, învățând noaptea pentru examenele de la Drept. Domnul Sallis m-a luat ca asociat chiar în ziua victoriei, după ce am absolvit, spuse James.

– Te-a ajutat faptul că erai ginerele lui?

– Bineînțeles, dar sunt și un avocat bun, spuse zâmbind, considerând remarca ei bine intenționată.

– Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. Cum ai cunoscut-o pe soția ta?

– La o petrecere, cu puțin timp înainte să înceapă războiul. Tocmai mă întorceam de la Cambridge. Veronica m-a văzut și... Să fiu sincer, Greta, nu am avut nici o șansă, adăugă el râzând.

Urmă un scurt răstimp de tăcere, în care Greta se gândi la ce îi spusese.

– Nu cred că mă place foarte mult. Mi-a spus că nu sunt curată și că vorbesc cu accent.

– E doar geloasă, Greta. Veronica nu mai e așa de tânără și le poartă pică celor care sunt. Mai ales unei tinere așa de drăguțe ca tine. Mi-e teamă că trebuie să plec. Petrecerea începe în cincisprezece minute și mă vor omorî dacă întârzii. Plăti nota și îi dădu Gretei niște monede. Poftim, să iei taxiul până acasă.

Se ridicară, străbătură încăperea și ieșiră.

– Mi-a făcut plăcere, mai spuse el. Poate cinăm într-o seară.

– Poate.

– Până atunci, Crăciun fericit, Greta!

– Și ție, James.

Îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărtă sprinten pe trotuar. Portarul hotelului îi chemă Gretei un taxi, iar ea se urcă. Pe drum, începu să se gândească la ceea ce vorbiseră. James i se părea atrăgător și nu se îndoia că și el credea la fel despre ea. Trecuse atâta timp de când nu mai fusese în compania unui bărbat care să îi facă complimente. Pentru o secundă își imagină că James o ia în brațe și o sărută. Opri brusc acest gând. Era o nebunie să se gândească la așa ceva. Era căsătorit. Și nu numai atât, era și angajatorul ei. Cu toate astea, când se întinse singură în pat, simțind fiori de dorință pentru el, își dădu seama că nu va putea rezista tentației, dacă vor ajunge până acolo.

Capitolul 13

În perioada dinaintea sărbătorilor, Greta încercă să nu se gândească deloc la James și se concentră să pregătească un Crăciun cât mai frumos posibil pentru fiica ei. În dimineața zilei de Crăciun, în timp ce despacheta cadourilor primite, printre care și păpușa de la Hamleys care deschidea și închidea ochii, pe fața micuței se citea o mare uimire. Mabel urcă la ele pentru a mânca împreună pui la rotisor și petrecură foarte bine toate trei. Dar după ce Cheska se duse la culcare, iar Mabel plecă acasă, Greta se simți copleșită de singurătate. Privi către stele și îi șopti fiului ei pierdut: „Crăciun fericit, Jonny, oriunde ai fi!“

A doua zi, Greta și Cheska se duseră la Scala să vadă Peter Pan.

– Credeți în zâne? întrebă cu voce tare Peter Pan.

– Da! Da!

Cheska se ridică de pe scaun în dorința de a o salva pe Tinkerbell.

Toți copiii din sală strigară împreună cu ea. Mai mult decât să urmărească ceea ce se întâmpla pe scenă, Greta o privea pe fiica ei. Fericirea fetiței făcea ca toate sacrificiile să îi fie răsplătite și să se bucure din toată inima. După Anul Nou reveni la serviciu, dar James nu se întorsese încă din provincie. Peste o săptămână, când își făcu apariția la recepție, Gretei i se tăie respirația.

– Bună, Greta! Un an fericit! îi spuse și se îndreptă cu pași hotărâți spre biroul său, închizând ușa în urma lui.

Dezamăgită, Greta se întrebă până la sfârșitul zilei dacă James cel de la Athenaeum era un produs al imaginației ei. Zece zile mai târziu, telefonul de pe masa ei sună.

– Bună, Greta. Sunt James. A sosit domnul Jarvis?

– Nu, tocmai a anunțat că va întârzia puțin.

– Bine. Apropo, ai vreun program pentru diseară?

– Nu.

– Atunci te invit la cina pe care ți-am promis-o.

– Ar fi minunat.

– Bine. Am o întâlnire la ora 6, rămâi la serviciu până termin.

Greta fu copleșită de emoție. O sună repede pe Mabel care îi spuse că putea sta cu Cheska, iar mai târziu, când James fu gata, ieși cu el pe strada Jermyn. Odată așezați în restaurantul intim, la lumina lumânărilor, primiră meniurile îmbrăcate în coperți de piele.

– O sticlă de Sancerre, mulțumesc. Și specialitatea zilei. E ceea ce trebuie comandat aici, îi spuse zâmbind după ce ospătarul se îndepărtă. Am ceva pentru tine, continuă și scoase un pachețel foarte frumos pe care i-l dădu Gretei. Un cadou de Crăciun, cu puțină întârziere.

– Doamne, James! Chiar nu trebuia.

– Am vrut să îți fac un cadou. Deschide-l!

Înăuntrul unei cutii de la Harrods, Greta găsi o eșarfă de mătase, imprimată foarte viu.

– Mulțumesc. E frumoasă.

În timpul cinei, vorbiră. Mai întâi Greta fu cea care ascultă, dar, după ce vinul își făcu efectul, Greta începu să se relaxeze, dar nu uită să fie atentă la ceea ce spunea, dat fiind că, atunci când se angajase, minținse mult cu privire la viața ei.

– Deci, ai petrecut bine de Crăciun?

– Da, a fost frumos, doar puțin prea oficial pentru mine.

– Veronica e bine?

– Din câte știu, da. E încă la părinții ei, în Sussex. Doamna Sallis nu se simte bine. Cred că domnul Sallis se va pensiona în curând, iar eu voi prelua afacerea.

– Ăsta trebuie să fie un lucru bun pentru tine.

– Da. Din multe puncte de vedere, afacerea a rămas în Evul Mediu. Trebuie să fie modernizată, dar pentru moment nu pot face nimic.

Ascultându-l, Gretei i se păru că nu e foarte fericit cu viața sa. Era ceva trist în felul lui de a vorbi și asta îi plăcu.

– Ai vrea să mergem la mine după ce termini cafeaua? Să bem ceva cald.

Greta știa că trebuia să refuze, dar era disperată să se ducă. Se uită la ceas. Era deja ora 10 și îi promisese lui Mabel că va fi acasă până la 11.

– E departe?

– La mai puțin de cinci minute.

Când ajunseră, James descuie ușa și aprinse lumina pe hol.

– Dă-mi jacheta, te rog! se oferi el.

O conduse într-un salon impresionant. Nu avea foarte mult mobilier, dar era aranjat cu stil. Trei canapele de piele crem fuseseră așezate în forma literei U în jurul unui șemineu, iar deasupra atârna un tablou în culori aprinse.

– Ia loc! Aduc imediat două pahare de coniac.

– E o casă foarte frumoasă, James, îi spuse în timp ce el luă carafa de pe o tavă.

– Mobila a fost un cadou de nuntă din partea domnul Sallis. Nu am ales eu modelul. Eu aș fi preferat ceva mai cald, dar Veronicăi îi place.

James se așeză mult mai aproape de Greta decât s-ar fi cuvenit, socotind după mărimea canapelei. După zece minute de conversație, timp în care James nu își luă ochii de la ea, Greta se ridică. Ceea ce se petrecea era nepotrivit, iar tensiunea sexuală era evidentă. Se simți încordată și agitată.

– Îți mulțumesc pentru cină. Trebuie însă să plec acum.

– Desigur. M-am simțit foarte bine și aș dori să mai ieșim și altă dată. Se ridică și îi luă mâinile într-ale sale. Mi-aș dori foarte mult.

Apoi merse și mai departe și o sărută pe gură. O luă în brațe și o trase spre el. După un timp începu și ea să-l sărute, străbătută de un fior pe care nu îl mai simțise de mult. James începu să-i deschidă nasturii de la sacou. Mâinile lui îi ajunseră sub cămașă și îi cuprinseră sânii.

– O, Doamne! Am visat la asta de când te-am văzut prima dată, îi șopti și o trase spre covor.

Se făcuse miezul nopții când Greta plecă și urcă într-un taxi. Era pregătită ca Mabel să o întâmpine foarte supărată. Din fericire, o găsi moțăind într-un fotoliu, sforăind puternic. Greta o trezi scuturând-o ușor, iar Mabel nu se plânse referitor la ora târzie. Cheska dormea adânc, ținându-și păpușa cea nouă în brațe. Greta se dezbrăcă pentru a doua oară în seara aceea și se urcă în pat. Purta încă pe piele mirosul lui. Se simți relaxată și mulțumită. Întinsă în pat, fără să poată dormi, se gândi că se va comporta în relația asta ca o femeie matură, folosindu-l pe James așa cum o folosea și el. Nu va ajunge să depindă de el sau, și mai rău, să se

îndrăgostească de el. Adormi în cele din urmă, zâmbind fericită cu buzele întredeschise.

Într-o dimineață însorită de iunie, Greta își dădu seama că relația ei cu James dura de aproape șase luni. Nu mai putea nega faptul că făcea parte din viața ei și că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar rămâne cu un gol imens. Se întâlneau de fiecare dată când pleca Veronica, iar asta însemna destul de des.

Nu de mult, Greta îi spusese că ceea ce făceau nu era corect și că ar trebui să pună capăt. De câte ori făcea asta, James începea să vorbească despre nefericirea lui alături de Veronica și îi vorbea despre un viitor împreună. Îi spusese că deschisese un birou în Wiltshire și că ar fi putut să înceapă amândoi o viață nouă. Trebuia doar să găsească momentul potrivit pentru a-i comunica Veronicăi. O va face curând, își spunea.

În ciuda neîncrederii inițiale, Greta începu să-l creadă. Gândul că cineva va avea grijă de ea și de Cheska era foarte atrăgător. Era sigură că nu se va supăra când îi va spune despre micuță, doar menționase că îi plac copiii. Cu toate că își promisese să nu se îndrăgostească, încetul cu încetul, legământul ei se rupse. Știa că îl iubea deja.

Veronica se afla în salon căutând pe jos un cercel pe care tocmai îl pierduse. Trebuia să iasă la cină împreună cu James. Căută cu mâinile pe sub canapea. Simți ceva moale și trase obiectul afară. Era eșarfa de mătase pe care James i-o dăruise de Crăciun. „Ce ciudat“, se gândi, era sigură că o pusese în sertar mai devreme. O luă și o puse pe canapea, continuând să-și caute cercelul.

A doua zi dimineața, Veronica deschise sertarul și găsi eșarfa exact în locul în care se gândise că o pusese cu o zi înainte. O luă și coborî în salon. O ridică pe cea pe care o lăsase pe canapea. Mirosea a parfum ieftin. Veronica știa exact cui îi aparținea.

Greta ridică privirea când Veronica intră pe ușă.

– Bună dimineața, doamnă Pickering. Ce mai faceți? o întrebă cât putu de amabil.

– De fapt, am venit doar pentru a-ți da înapoi ceva ce îți aparține. Veronica scoase eșarfa din buzunar și o lăsă să cadă pe masa Gretei. Îți aparține, nu-i așa?

Greta roși.

– Vrei să știi unde am găsit-o? Îți spun. Sub canapea, în salonul meu. Veronica vorbi pe un ton scăzut și rece. De când durează asta? Îți dai seama că nu ești prima. Ești doar una dintr-un lung șir care îi flatează soțului meu egoul.

– Nu e adevărat. Nu despre asta e vorba. Nu contează că ai aflat, avea de gând să-ți spună în seara asta, oricum.

– Chiar așa? Ce anume? întrebă Veronica batjocoritoare. Că mă va părăsi pentru tine?

– Da.

– Asta ți-a spus, nu? Așa face mereu. Ascultă-mă, draga mea! El nu mă va părăsi niciodată. Are prea mare nevoie de ceea ce îi ofer eu. Nu are nici un ban al lui. S-a însurat fără nimic. Îți sugerez să părăsești acest loc imediat. Să rezolvăm asta în mod civilizat.

– Nu poți hotărî tu asta. Lucrez pentru James, se alarmă Greta, enervată.

– Da, draga mea, dar tatăl meu va lăsa afacerea în mâinile noastre. Vom deține totul împreună. Sunt sigură că va fi de acord cu mine când îi voi spune că vreau să pleci.

– Vom pleca împreună. Mă iubește. Ne-am făcut planuri.

– Chiar așa? Veronica ridică o sprânceană perfect îngrijită. Să mergem în biroul lui să auzim.

Greta o urmă pe Veronica în biroul lui James. Acesta se uită nedumerit la amândouă.

– Bună, draga mea. Și Greta. Cu ce vă pot fi de folos?

– Problema e că am aflat de relația pe care ați avut-o în spatele meu. I-am spus Gretei că cel mai bun lucru pe care îl poate face este să plece imediat, fără discuții. A insistat însă să audă asta de la tine. Veronica era foarte calmă, chiar plictisită. Spune-i, dragă, să putem merge la masă.

Greta îl privea cu atenție pe James. Nu înțelegea de ce nu vorbea. Ochii li se întâlniră și văzu că era trist. Apoi își feri privirea, iar Greta știu că pierduse. În cele din urmă, James își drese glasul.

– Da, cred că ar fi cel mai bine dacă ai pleca, Greta. Îți vom plăti săptămâna aceasta, desigur.

– Nu vei face asta, spuse scurt Veronica. Greta și-a făcut-o cu mâna ei, ca să zic așa. Trebuie să suporte consecințele. Nu cred că suntem obligați să o plătim, nu-i așa?

James se uită la soția sa, iar Greta citi nesiguranța în ochii lui. Apoi renunță să se mai opună. Dădu cu tristețe din cap. Greta părăsi biroul în mare grabă, își luă pardesiul și geanta și ieși din clădire.

Capitolul 14

Restul zilei Greta și-l petrecu plimbându-se prin Green Park. Nu ar fi fost în stare să răspundă întrebărilor lui Mabel și ale fiicei sale referitoare la faptul că sosise acasă atât de devreme. Se așeză pe o bancă sub soarele de iunie și stătu acolo privind oamenii: bone discutând între ele în timp ce împingeau cărucioarele, oameni de afaceri ducându-și servietele, perechi de tineri ținându-se de mână.

„O, Doamne Dumnezeule!“, își spuse, luându-și capul în mâini. Nu se mai simțise atât de singură de când o părăsise Max. Știa că fusese doar vina ei. Ar fi trebuit să știe de la început că relația ei cu James nu ar fi putut avea un sfârșit fericit. Se întrebă de ce era oare sortită să aleagă mereu bărbatul nepotrivit. Celelalte femei își puteau găsi partenerii de viață, de ce ea nu putea? Era sigură că nu făcuse nimic pentru a merita o astfel de soartă. Dintr-odată se întrebă: nu era oare vorba de propria slăbiciune? Era ușoară ca o molie, purtată fără putere de împotrivire către flacăra lumânării care o va arde inevitabil. Privi în zare. Gândul că va trebui să își caute alt serviciu și că poate niciodată nu va găsi dragostea și siguranța zilei de mâine era greu de acceptat. Dar trebuia să se adune și să continue să răzbată, dacă nu pentru ea însăși, atunci pentru fetița ei. Un lucru era sigur. Nu mai avea nevoie de nici un bărbat. Nici odată nu va mai permite vreunui bărbat să intre în viața ei atât de mult încât să o poată face să sufere. O va iubi doar pe Cheska. Se ridică și merse spre Piccadilly. Traversă și se îndreptă spre Windmill, gândindu-se dacă ar fi fost bine să intre și să cerșească un loc de muncă sau să o ia de la capăt cu interviurile. Dacă nu primea banii pe săptămâna aceea, trebuia să găsească altceva imediat. Decise că era cea mai bună soluție. Nu avea nevoie de recomandări și nimeni nu punea nici o întrebare. Deschise ușa teatrului și îl întrebă pe portar dacă putea vorbi cu domnul Van Damm.

După cincisprezece minute se afla iar în stradă, simțindu-se și mai deprimată. Domnului Van Damm îi părea rău, dar nu avea nimic liber. Notase adresa Gretei

și îi promisese că o va suna de îndată ce va avea ceva pentru ea, dar ea știa că nu o va suna. Trecuseră cinci ani de când venise prima dată aici și toată lumea știa că avea un copil. Lipsită de orice consolare, Greta rămase lângă ușa teatrului, privind prostituatele care stăteau de vorbă pe cealaltă parte a străzii. Recunoscu câteva dintre fetele care lucraseră cu ea la Windmill. Se uitase întotdeauna de sus la ele, dar era ea într-adevăr mai bună ca ele? I se dăduse lui James pentru nimic, continuând să muncească ca și înainte. Îi satisfăcuse o nevoie pe care soția lui nu i-o împlinea.

– Greta! Greta! Ești chiar tu, nu-i așa? Cineva puse o mână pe umărul ei.

Recunoscu vocea și se întoarse.

– Taffy! Greta se lumină la față. Adică... David.

Râse de ea însăși.

– Mi s-a părut că te-am văzut ieșind din biroul domnului Van Damm și m-am strecurat după tine. Ce cauți aici, pentru Dumnezeu?

– Ei bine... Aș fi vrut să fiu primită înapoi.

– Înțeleg... Mi-a spus mama că l-ai părăsit pe Owen acum câteva luni, dar nu știam unde te-ai dus. Am fost foarte îngrijorați în privința ta și a fetiței. Ai timp să bem un ceai? Sunt atâtea de povestit...

Greta se uită la ceas. Era patru fără zece. Mai erau câteva ore până când trebuia să ajungă acasă.

– Cu o singură condiție.

– Orice vrei, spuse el zâmbind.

– Te rog să nu-i spui mamei tale sau altcuiva că m-ai văzut, sublinie ea.

– S-a făcut.

David îi oferi brațul. Greta își trecu brațul peste al lui și plecară unul lângă altul spre o cafenea din apropiere. În timp ce David comanda ceai pentru amândoi, Greta își aprinse o țigară, întrebându-se cât știa oare David despre plecarea ei din Marchmont.

– Deci, unde te-ai ascuns de când ai venit în Londra?

– Aproape de locul unde am stat înainte. Stau cu Cheska într-un mic apartament.

– Aha. Am înțeles că l-ai părăsit pe Owen din cauza... problemelor sale.

– Da. A fost distrus după moartea lui Johnny.

– Am fost atât de trist să aflu de moartea micuțului. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

– A fost... cumplit. Greta simți cum i se puse un nod în gât. După ce Owen a început să fie violent, nu prea am avut de ales. Mă simt foarte vinovată că l-am lăsat în starea aceea, dar ce altceva aș fi putut să fac?

– Pentru început ai fi putut veni la mine când ai sosit la Londra, o admonestă el.

– O, David, după tot ce ai făcut pentru mine, nu puteam veni iar să-ți cer ajutor.

– Ar fi trebuit să vii. Din câte am auzit, unchiul meu nu știe nici în ce zi suntem. Glenwilliam, avocatul lui, m-a sunat să-mi spună că a ajuns în scaunul cu rotile după o căzătură în urma căreia și-a fracturat pelvisul.

– Doamne! Îngrozitor! Ar fi trebuit să rămân, nu-i așa?

– Nu, Greta. Ai procedat corect. Și Glenwilliam spune că nu aveai de ales. Cum ai supraviețuit din punct de vedere financiar?

– Lucrez... am lucrat până azi-dimineață. Am avut însă o neînțelegere cu șeful meu și am plecat. De aceea am venit la Windmill, să întreb dacă au ceva pentru mine.

David o privi pe Greta cu atenție. Deși era la fel de frumoasă, avea ochii roșii de plâns și arăta foarte obosită.

– Săraca de tine, trebuia să mă cauți, știi că te-aș fi ajutat.

– E atât de drăguț din partea ta să spui asta, dar...

– Credeai că sunt supărat pentru că te-ai căsătorit cu unchiul meu, termină el propoziția.

– Da.

– Înainte de a continua, aș vrea să te asigur că nu sunt câtuși de puțin supărat pe tine pentru că te-ai căsătorit cu unchiul meu. Cu toate acestea, nu am de unde să știu care au fost sentimentele tale pentru Owen.

– Nu l-am iubit, David, dacă asta vrei să spui. Eram disperată, iar el a fost foarte drăguț cu mine la început, răspunse Greta cu o sinceritate surprinzătoare. Că tot veni vorba, cred că și el m-a folosit pe mine. Am înțeles că s-a căsătorit cu mine doar pentru a avea un moștenitor.

– Din păcate, sunt sigur că e ceva adevăr în ceea ce spui. Gândul că Marchmont va deveni al meu după moartea lui, nu i-a plăcut niciodată, râse David cu amărăciune.

– Crede-mă că nu am știut nimic din toate acestea când a început să mă curteze. Sunt sigură că mama ta a plecat din cauza faptului că m-am căsătorit cu el. Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Dintotdeauna am avut impresia că mama mi-a ascuns ceva despre Owen. Dacă te ajută să te simți mai bine, să știi că locuiește cu sora ei în Gloucestershire și e foarte bine.

– Îmi pare foarte rău pentru cele ce s-au întâmplat din cauza mea, David. Ai fost atât de bun să mă ajuți, dar v-am adus numai nenorocire. O, Doamne, de ce plâng mereu când sunt cu tine?

– Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă. Poftim, zise și îi întinse batista. Să trecem acum la lucruri mai frumoase. Când o pot vedea pe... ce ar fi ea pentru mine? Se scărpină în cap. Verișoară, presupun. Crezi că Cheska e verișoara mea primară? Mereu am vrut să am o verișoară.

Greta râse și își suflă nasul.

– Nu știi cât mă bucur să te văd, David.

– Și eu, Greta. Deci, ce ai de gând să faci acum, că ți-ai pierdut serviciul?

– O să încerc să găsesc altceva. Spune-mi cum îți merge ție?

– Foarte bine. De săptămâna viitoare nu voi mai veni la Windmill. Am un spectacol radiofonic la BBC, iar luna viitoare voi începe să filmez pentru studiourile Shepperton. Am un rol foarte frumos. Îmi încerc norocul cu multă încredere. Nici odată nu am lăsat ocaziile să-mi scape, îi spuse zâmbind larg.

– Dumnezeule, asta e grozav!

– Într-adevăr, nu am de ce să mă plâng. Vino cu Cheska la mine, duminică, să luăm prânzul împreună. Îmi doresc foarte mult să o cunosc. Va veni și agentul meu. Sărbătorim plecarea mea de la Windmill și începerea filmărilor.

– Venim cu multă plăcere, dacă nu deranjăm.

– Nu e nici un deranj, spuse și notă adresa pe o bucățică de hârtie. E chiar după colț. Ai aici și numărul meu de telefon. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, te rog. Suntem rude până la urmă... Într-un fel destul de ciudat.

– Mulțumesc. Ne vedem duminică, spuse și se ridică. Trebuie să plec acum. Bona Cheskăi se îngrijorează dacă întârzii.

– Desigur. La revedere!

După ce plăti, David traversă și se îndreptă spre ușa teatrului. Intrând în cabină, își dădu seama că fluiera. Se privi în oglindă și văzu că ochii îi străluceau și asta nu datorită carierei sale înfloritoare, ci datorită Gretei. Soarta o trimisese înapoi la el tocmai când crezuse că o pierduse pentru totdeauna. De data asta nu o va mai lăsa să-i scape.

Duminică dimineața Greta o îmbrăcă pe Cheska în cea mai frumoasă rochiță a ei, de culoare albastră și îi puse în părul blond o fundiță de aceeași culoare.

– Cu cine ne întâlnim, mami? o întrebă fetița în timp ce ieșeau.

– Cu unchiul David. E un actor de comedie foarte cunoscut, adică e foarte amuzant. În curând va apărea într-un film.

Între timp urcară în autobuz și ochii mari și albaștri ai fetiței erau plini de curiozitate.

– Intrați, intrați! le întâmpină David amical. Se aplecă și se uită în ochii fetiței. Bună, sunt vărul tău, David, probabil chiar văr primar. Îi făcu cu ochiul Gretei. Îmi poți spune „unchiule“. Ai o păpușică foarte frumoasă. Cum o cheamă?

– Polly, răspunse Cheska cu sfială.

– Păpușica Polly. I se potrivește foarte bine. Știi că ești frumoasă, exact ca mama ta? Întinse brațele spre Cheska și o ridică. Haideți cu mine! le spuse, și intrară toți trei într-un salon luminos și spațios. Acolo se afla un bărbat între două vârste, cu un pahar de whisky în mână.

– Verișoara mea, Cheska, și mama ei, Greta. Greta, dumnealui este Leon Bronowski, agentul meu.

Bărbatul se ridică și o salută politicos pe Greta.

– Încântat! spuse cu un ușor accent străin. David o așeză pe Cheska pe canapea și îi luă Gretei haina.

– Ce să vă aduc de băut?

– Gin ar fi perfect și un suc pentru Cheska, dacă se poate.

David intră în bucătărie să aducă băuturile.

– L-ați descoperit pe David la Windmill, domnule Bronowski? întrebă Greta, așezându-se.

– Spune-mi Leon, te rog. Iar răspunsul este afirmativ. E foarte talentat și cred că va ajunge departe. Mi-a spus că ați lucrat împreună.

– Da, chiar dacă mi se pare că a trecut o eternitate de atunci.

– E un punct de plecare pentru talente. Multe doamne din cor au ajuns actrițe celebre. Asta a fost și dorința ta, bănuiesc.

– Venirea pe lume a fetiței mele m-a oprit din drum, dar am visat și eu la asta. Nu la asta visează toate tinerele?

Leon aprobă din cap, privind-o gânditor pe Cheska.

– Desigur.

Gazda se întoarse, aducând două pahare.

– Mulțumesc, spuse Greta ridicând paharul. În cinstea ta, David. Felicitări! Trebuie să fii foarte încântat de film.

– Sunt... Dar totul i se datorează lui Leon. Dacă nu era el, aș fi slugărit încă la Windmill, așteptând o minune. Scuzați-mă puțin... mă duc să mă ocup de friptură.

La scurt timp, David, îi servi cu o friptură de miel apetisantă. Mâncară cu toții la masa din salon. Greta se simțea foarte mândră văzând cum Cheska stătea cuminte, în timp ce David și Leon se amuzau de ultimele bârfe din industria artistică. La cafea, Leon se opri iar cu privirea asupra fetiței care, așezată picior peste picior lângă șemineu, se uita prin cartea sa preferată cu basmele fraților Grimm.

– Mereu e așa cuminte?

– În cea mai mare parte a timpului, ca toți copiii.

– Îmi amintește de un heruvim cu buclele ei blonde și ochii ei minunați. Te-ai gândit vreodată să apară în film?

– Nu. Sigur e prea micuță.

– Câți ani are?

– Doar patru.

– Motivul pentru care întreb este că regizorul filmului în care va juca David caută un copil pentru rolul fetiței eroinei. Nu e mare lucru, două sau trei scene.

Cheska seamănă cu Jane Fuller care va interpreta rolul mamei.

– Jane Fuller e foarte frumoasă, spuse Greta.

– Știi că ai dreptate, interveni David și atunci toți trei se uitară spre Cheska, care ridică privirea și le zâmbi dulce.

– Ce părere ai, Greta? Să îi spun regizorului că am cunoscut o fetiță care ar putea fi potrivită pentru rol.

– Nu știu ce să zic, spuse Greta uitându-se întrebător la David. Tu ce crezi?

– Dacă Cheska va primi rolul, unchiul ei va fi acolo pentru a avea grijă de ea, nu-i așa, drăguțo? spuse David și îi făcu cu ochiul micuței. Gândește-te, Greta. Sunt convins că poți veni ca însoțitoare pentru Cheska. Se plătește bine și vei putea fi sigură că este în siguranță. Desigur, totul depinde de Charles Day, regizorul. Poate a găsit pe cineva deja. Mai e foarte puțin timp.

– Nu cred că ar fi o problemă, dacă ar vedea-o și pe Cheska. Bănuiesc că ar plăti-o și pe ea. Nu că ar fi foarte important... adăugă Greta în grabă.

– Sigur. Să-l sun pe Charles mâine-dimineață și să-l întreb dacă a găsit pe cineva pentru rol. Dacă nu a găsit, voi aranja o întâlnire pentru amândouă.

– Bine, de ce nu?

– Aici este cartea mea de vizită. Sună-mă mâine în jurul prânzului. Ar trebui să știu ceva deja. Acum îmi pare rău că trebuie să părăsesc o companie așa de plăcută, dar mă întâlnesc cu un client la Dorchester. Leon se ridică de la masă. Prânzul a fost excelent, ca întotdeauna.

Se duse apoi la Cheska, se lăsă în jos și îi întinse mâna. Ea i-o strânse solemn.

– La revedere!

– La revedere, domnule!

Leon se ridică și chicoti.

– Ar putea topi și cea mai împietrită inimă. E posibil ca micuța ta să ajungă o stea, Greta. La revedere, tuturor!

Greta și David duseră farfuriile murdare la bucătărie. El le spălă, iar Greta și Cheska le șterseră. Apoi se întoarseră în salon, iar Cheska se așeză în brațele lui David, își băgă degetul mare în guriță și adormi imediat. Greta se așeză pe covor

privindu-l pe David cum se uita cu drag la fiica ei. Vinul pe care îl băuse și căldura o moleșiseră. Căscă și se întinse ca o felină, simțindu-se neobișnuit de liniștită.

– Ai un apartament minunat, David. Nici n-ai zice că e chiar în centrul Londrei.

David nu-i răspunse, iar Greta se uită la el întrebătoare.

– Scuză-mă, Greta, eram pe altă lume, ce ai spus?

– Nimic important. Doar că e foarte frumos aici.

– E frumos, nu-i așa? Mă gândesc totuși să mă mut. Am niște bani în bancă și contabilul meu m-a sfătuit să îi investesc într-o proprietate. Aici stau cu chirie. Aș dori să găsesc ceva la marginea orașului. Faptul că m-am născut în Marchmont mă face să îmi doresc mai mult spațiu în jur.

– Dacă aș avea bani, aș cumpăra un apartament mare în Mayfair, cu doi stâlpi la intrare și un rând de trepte care să ducă până la ușă, spuse Greta visând. Cred că ar trebui să plecăm acasă acum și să o bag pe Cheska în baie.

– Vă duc eu, Greta. Cheska e obosită, sugeră David când micuța deschise ochii somnoroși.

– Ar fi minunat, dacă ai putea.

– Vrei să rămâi la o cafea? îl întrebă Greta când ajunseră în fața locuinței sale, cincisprezece minute mai târziu. Mi-e teamă că nu e ceva deosebit.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să repet pentru spectacolul de mâine de la radio. Ascultă emisiunea, dacă ai timp.

– Sigur că voi asculta. Nu îi putea spune că nu avea bani pentru un aparat de radio. Vino, draga mea, o chemă pe Cheska.

– Noapte bună, Cheska.

David se aplecă și o sărută pe obraz.

– Noapte bună, unchiule David! Mulțumesc pentru masă.

– Și altădată, scumpo. A fost o plăcere să te am ca oaspete. Sună-mă când afli dacă vom lucra împreună, îi spuse Gretei.

– Așa voi face. Îți mulțumesc, David. Nu m-am mai simțit atât de bine de ani de zile.

– Nu uita! Știi unde mă găsești, dacă ai nevoie de ceva.

Greta dădu din cap și intră în clădire.

Capitolul 15

A doua zi la prânz, Greta îl sună pe Leon, dintr-o cabină telefonică. În timpul nopții se tot gândise dacă făcea bine să o lase pe Cheska să apară într-un film la o vârstă atât de fragedă. Oricum, dacă Cheska primea rolul, ar fi petrecut mult mai mult timp împreună. Pe lângă asta, știa că se plătește foarte bine.

– Mulțumesc că m-ai sunat, Greta, spuse Leon. Am aranjat o întâlnire cu Charles Day pentru mâine-dimineață la ora 10. Dacă îmi dai adresa, îl trimit pe șoferul meu să vă ia la ora 9. Cu transportul public e mai greu.

– E foarte, foarte drăguț din partea ta, Leon.

– Nu te gândi la asta, draga mea. Te pot suna acasă când am un răspuns? Se vor hotărî repede pentru că filmarea începe curând.

– Notează numărul vecinei mele. Eu nu am telefon.

– În regulă. Leon scrise numărul lui Mabel și adresa. Dacă totul merge bine, îți vei putea permite un telefon. Vei avea nevoie de el. Îmbrac-o pe Cheska în rochița de duminică și urează-i succes.

Greta închise telefonul cuprinsă de un val mare de emoție. Cheska aștepta răbdătoare ca mama ei să termine convorbirea. Greta o ridică în brațe și o îmbrățișă.

– Vrei să mergem să bem un ceai la Lyons Corner House?

– Da, mami, te rog, spuse Cheska cu ochi strălucitori.

A doua zi, Greta se trezi devreme. Cât timp Cheska încă dormea, își spălă părul și îl aranjă. Se îmbrăcă apoi în cel mai bun costum pentru serviciu. Se duse să o trezească pe Cheska, îi pregăti micul dejun, după care o îmbrăcă în rochița albastră.

– Unde mergem, mami?

Cheska se molipsi de entuziasmul mamei sale și era foarte bucuroasă să îmbrace iar rochița ei cea mai bună. Se auzi soneria.

– Mergem cu mașina să ne întâlnim cu un domn drăguț. E posibil să vrea să apari într-un film, draga mea.

– Ca Shirley Temple?

– Da, iubito.

Urcară pe bancheta din spate a unei mașini mari și negre. Cheska făcu ochii mari când văzu pielea moale a banchetei. În timp ce traversau străzile Londrei și apoi suburbiile ramificate din Surrey, Greta îi spuse micuței că va trebui să se comporte cum poate mai bine. Greta se simți ea însăși actriță când mașina opri în fața porților de la Rainbow Pictures și șoferul le rosti numele în fața portarului. Li se făcu semn să treacă. Greta privi fascinată când trecură pe lângă ceea ce păreau imense hangare pentru avioane. Se gândi la cât de mult așteptase să fie chemată acolo la o probă. O trecură fiorii. Șoferul opri în fața intrării principale.

– Voi aștepta aici până terminați. Succes, domnișoară. Își duse mâna la pălărie și zâmbi către Cheska în timp ce cobora.

Greta o luă pe fiica sa de mânuță, trecu de intrare și îi spuse recepționerului cine era.

– Luați loc, doamnă Simpson! Secretara domnului Day va veni imediat după dumneavoastră, spuse acesta arătând spre o canapea.

– Mulțumesc.

Greta o conduse pe Cheska către locul de așteptare și privi instantaneele din filme ce acopereau pereții. „Nu trebuie să-mi fac speranțe nici pentru mine, nici pentru Cheska."

În scurt timp, o tânără elegantă, ținând o mapă în mână, coborî din lift și veni spre ele.

– Doamna Simpson și Cheska?

– Da.

– Veniți cu mine, vă rog!

Greta îi aranjă micuței buclele în grabă și o strânse de mânuță înainte să intre într-o încăpere imensă în care, în spatele unui birou mare, stătea un bărbat în jur de treizeci și cinci de ani.

– Doamna Simpson și Cheska, anunță secretara.

– Mulțumesc, Janet. Bărbatul se ridică. Încântat să vă cunosc, doamnă Simpson. Sunt Charles Day, director la Dark Horse. Intrați și luați loc, vă rog.

Le arătă două scaune de cealaltă parte a biroului său. Greta o așeză pe Cheska pe un scaun, după care luă și ea loc.

– Bănuiesc că ea e Cheska.

– Ce mai faceți, domnule? întrebă Cheska cu o voce subțire.

Ochii tânărului zâmbiră amuzați.

– Mulțumesc, chiar foarte bine. Ei bine, domnișoară, știi de ce te afli aici?

– O, da! Să joc într-un film și să port rochii frumoase precum Shirley Temple.

– Așa este. Ți-ar plăcea să faci asta?

– O, da, domnule.

Charles se întoarse spre Greta.

– Leon Bronowski are perfectă dreptate. Fiica dumneavoastră seamănă într-adevăr cu Jane Fuller. Te poți uita la mami, Cheska? Fetița se întoarse precum îi spusese, iar Charles se uită atent la ea. Seamănă și din profil. Foarte bine. Doamnă Simpson, ați putea-o însoți pe fiica dumneavoastră?

– Da, aș putea.

– Deși începem filmările luni, scenele în care apare Cheska vor fi făcute în câteva săptămâni. Am avea nevoie de un contract pentru o lună, dar ea ar trebui să fie prezentă doar câteva ore pe zi. Se pliază pe programul dumneavoastră?

Greta încuviință din cap.

– Da, e bine.

– Excelent. Domnul Bronowski spune că Cheska se comportă ca un înger.

– Da, e o fetiță cuminte.

– Ăsta este un avantaj foarte mare. Nu e nimic mai rău decât un copil răsfățat care face crize de personalitate când se filmează. Timpul înseamnă bani. Ești fetiță cuminte, Cheska?

– Cred că da, domnule.

– Și eu cred la fel. Dacă vei apărea în filmul ăsta, va trebui să promiți că vei fi cât se poate de cuminte.

– Promit, domnule.

– Perfect. Cred că am văzut ce trebuia, doamnă Simpson. Ne vom mai întâlni cu încă două fetițe azi, după care îl anunț pe Leon ce am decis. Mulțumesc foarte mult pentru deranjul de a veni până aici. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândouă. La revedere!

– Mulțumesc, domnule Day, spuse Greta ridicându-se. Vino, draga mea!

Cheska sări singură de pe scaun și se ridică pe vârfuri pentru a ajunge la înălțimea biroului. Îi întinse apoi mâna lui Charles, iar acesta i-o scutură zâmbind.

– La revedere, domnule, spuse, după care se întoarse și ieși repede cu mama sa.

– Charles Day dorește să discute cu tine, Leon.

– Mulțumesc, Barbara. Alo?

– Leon, Charles la telefon. Fetița pe care mi-ai trimis-o azi este exact cum ai descris-o tu. Dacă va putea și juca, avem o Shirley Temple pe mână.

– Simpatică, nu-i așa?

– Adorabilă. Pe lângă faptul că arată ca un înger, are acea vulnerabilitate cuceritoare a lui Margaret O'Brien sau a lui Elizabeth Taylor. Nu mai e nevoie să-ți spun că o luăm pentru rol. Chiar dacă e un rol mic, vom avea ocazia să vedem cum reacționează în fața camerei când nu se pune presiune pe ea. Ai luat-o în evidență deja?

– Nu, așteptam să mă suni.

– Nu mai aștepta. Poate mă înșel, dar Cheska are ceva de vedetă în ea și știi ce lucru rar e ăsta. Cred că ar putea avea o carieră strălucită.

– Într-adevăr.

– Va trebui să îi schimbăm numele de familie. Simpson sună prea șters.

– Bine, o să mă gândesc la asta.

După ce auzi entuziasmul din vocea lui Charles Day, Leon negocie condițiile și reuși să obțină destul de mulți bani pentru Cheska și Greta, ca însoțitoare. Puse telefonul jos și simți fiorul acela pe care îl avea doar când flerul său pentru talente se dovedea corect.

Mabel bătu la ușa Gretei la ora patru și jumătate în aceeași după-amiază, abia mai putând să respire după ce urcă în grabă patru etaje.

– Te caută un anume Leon Bronosk, Greta.

– Mulțumesc, Mabel. Poți rămâne puțin cu Cheska ca să vorbesc cu el?

Se repezi apoi pe scări către apartamentul lui Mabel și ridică receptorul.

– Alo?

– Greta? Aici e Leon. Tocmai m-a sunat Charles Day. O vrea pe Cheska pentru rol.

– O, ce grozav!

– Mă bucur că ești încântată. Charles a fost foarte impresionat. Crede că Cheska e o mare descoperire.

– Ești sigur că asta nu îi va face nici un rău, Leon. Mă gândesc că e atât de micuță.

– Shirley Temple era și mai micuță când a apărut în primul său film. Dar înainte să ne gândim prea departe, să vedem cum va arăta pe marele ecran. Aparatului de filmat îi poate plăcea de tine sau nu. Va trebui să așteptăm să vedem dacă îi va fi prieten sau dușman.

– Desigur.

– Cred că vei fi mulțumită cu suma obținută. Dacă joacă bine, s-ar putea ca Rainbow Pictures să dorească să-i facă contract pentru o perioadă mai lungă. Apoi chiar va trebui să vorbim. Pentru moment însă, cum ți se pare suma de cinci sute de lire?

„Cât plata pentru doi ani de muncă grea la vechea mea slujbă“, se gândi Greta.

– E bine, reuși Greta să articuleze. Mulțumesc.

– Bine. Iar tu vei primi zece lire pe zi ca însoțitoare. Poți veni la mine la birou vineri dimineață? Am nevoie să semnezi contractul în numele ei. O, Greta! Charles Day vrea să îi schimbe numele de familie în ceva mai sonor. Nu ești împotrivă, nu-i așa?

– Nu, deloc.

„Simpson nu era oricum numele ei“, se gândi.

– În regulă. Pe vineri, atunci. La revedere.

Greta puse receptorul jos și mimă un gest de bucurie în holul lui Mabel. O luă apoi la fugă pe scări pentru a-i spune și fiicei sale.

– Veți apărea în filme, i-auzi! În curând o să ajungeți prea sus pentru a mai vorbi cu una ca mine.

Mabel zâmbi către Cheska și o strânse cu dragoste de obrăjori.

Puțin mai târziu sosi David cu o ciocolată mare pentru Cheska și o sticlă de șampanie pentru Greta.

– Cine e fetiță deșteaptă? O luă pe Cheska în brațe și o îmbrățișă. Eram sigur că va primi rolul, Greta. E un îngeraș așa de frumos, nu-i așa, scumpo?

– Da, unchiule David.

Cheska dădu serios din cap, iar cei mari începură să râdă.

– În pat cu tine, domnișoară. Nu ești încă Elizabeth Taylor.

Greta îi făcu cu ochiul lui David.

După ce o băgă la culcare, iar David îi spuse o poveste și imită toate personajele, stârnind valuri de râsete din dormitor, Greta și David se așezară în sufrageria minusculă și băură șampania.

– Ești sigur că e bine ceea ce fac, nu-i așa? întrebă Greta.

– Sunt doar câteva ore de filmare, Greta. Dacă nu îi va plăcea, nu o va obliga nimeni să facă nimic. Părerea mea e că toată lumea o va răsfăța și se va distra de minune. Iar banii vă vor fi de mare ajutor, nu-i așa?

Era evident că David observase sărăcia apartamentului și faptul că fusta și bluza Gretei nu erau de cea mai bună calitate.

– Da, așa e, deși mă simt foarte vinovată că Cheska trebuie să fie cea care îi câștigă.

– Cel puțin vei petrece mai mult timp cu ea, în loc să o lași cu vecina toată ziua.

– Cred că ai dreptate.

– Nu te mai gândi la asta și mai ia un pahar de șampanie.

Vineri dimineață la ora 11, Greta și Cheska erau la biroul din Soho al lui Leon. După ce fură invitate să intre, Greta privi către fotografiile de pe pereții încăperii.

– Acolo ești tu cu Jane Fuller, nu-i așa?

– Da, când a făcut prima ei fotografie, acum zece ani. Să trecem la treabă acum, spuse Leon.

Greta îl ascultă pe impresar spunându-i că se va ocupa de cariera Cheskăi, lucru pentru care va lua un comision de zece la sută din câștigurile ei. Semnă unde îi arătă el, iar Leon zâmbi.

– În regulă. Acum să ne gândim la un nume pentru Cheska. Dacă nu ne vine nici o idee, se vor ocupa cei de la studio de asta. Cred că e dreptul tău să alegi. Care a fost numele de fată al mamei tale?

– Hammond.

– Cheska Hammond. Îmi place. Le spunem celor de la studio să vedem ce părere au. Cred că asta e tot. Se ridică în picioare pentru a arăta că întâlnirea se încheiase. Te anunț când va fi ziua în care trebuie să înceapă și o să-ți trimit și un text. Mulțumesc că ai venit, Greta. Sunt sigur că amândoi vom fi mândri de Cheska. Nu-i așa?

– Da, domnule Leon, răspunse Cheska. La revedere!

Trei săptămâni mai târziu, Cheska se afla în fața camerei pentru prima dată. Greta stătea nemișcată și se uita cum fiica sa stă pe genunchii lui Jane Fuller.

– Perfect, liniște în studio! strigă Charles. Facem o probă. Cheska, dragă, când voi spune „Gata!“ îi poți spune lui Jane „te iubesc, mami“, punându-ți brațele în jurul gâtului ei?

– Da, domnule Day.

– Bravo. Perfect. Să începem.

Celor din studio li se făcu semn să tacă.

– Scena 10. Filmați!

Clacheta se închise și Charles o încurajă pe Greta zâmbind.

– Gata!

Cheska își puse brațele în jurul gâtului elegant al lui Jane și o îmbrățișă.

– Te iubesc, mami, îi spuse, privind spre fața actriței, în timp ce camera o filma foarte de aproape.

Greta avea lacrimi în ochi.

– Și eu te iubesc, Cheska, șopti.

Charles Day privi înregistrările cu unul dintre managerii de la Rainbow Pictures. Cheska Hammond jucase cu cea mai mare și seducătoare naturalețe pe

care amândoi o văzuseră până atunci.

– Zici că își poate aminti textul dacă i-l spui tu? întrebă managerul.

– Asta a făcut azi, răspunse Charles.

– Perfect. Găsește cât mai multe replici de un rând, bineînțeles fără a o ofensa pe Jane. Nu vrem să creadă că a fost depășită de o fetiță de patru ani, spuse chicotind.

Cronică din publicația *Picturegoer*, martie 1951

„Dark Horse *este ultimul film al studiourilor Rainbow Pictures, regizat de Charles Day, numit noul Selznick englez, iar filmul, impresionant și grandios deopotrivă, demonstrează acest lucru. Protagoniștii, Jane Fuller și Roger Curtis, interpretează excelent rolurile a doi soți într-o relație complicată. Actorul de comedie David (Taffy) Marchmont debutează în acest film, adăugând un strop de umor subtil în rolul său de jucător ratat.*

Ceea ce se spune despre apariția copiilor și a animalelor în filme se dovedește neadevărat. Fetița de patru ani, Cheska Hammond, fiica perechii de pe ecran, cucerește publicul. Rolul său a fost extins după ce regizorul Charles Day i-a observat potențialul. Rainbow Pictures a încheiat un contract pentru trei filme cu ea, iar al doilea film deja se turnează. Vă recomandăm să vedeți Dark Horse. *Cu siguranță veți plânge la ultima scenă în care apare domnișoara Hammond. Îi prezic micuței o carieră strălucită.“*

Capitolul 16. Marchmont Hall, Monmouthshire, Țara Galilor,

Crăciunul, 1985

– Mary, ai văzut-o cumva pe Greta? întrebă David intrând în bucătărie și găsind-o pe Mary pregătind gustarea din friptură rece de miel, șuncă cu murături și salată.

– Ultima dată când am văzut-o a fost acum câteva ore, când mi-a cerut o pereche de cizme și o haină să facă o plimbare. Ia vezi, că poate s-a întors și e sus în camera ei.

– Da, e posibil.

– Să aduc cina acum sau mai târziu? îl întrebă Mary.

David se uită la ceas și văzu că era aproape șapte și jumătate.

– De ce nu lași mâncarea aici în loc să o duci în salon? Venim noi și ne luăm ce ne place. Ai avut o zi lungă, Mary, și e timpul să te odihnești.

– Sigur?

– Absolut.

– Bine, atunci, domnule David. Așa voi face, îi spuse recunoscătoare. Îți mulțumesc pentru puloverul de lână. Nu am avut niciodată ceva așa fain.

– Îl meriți, Mary. Nu știu ce ne-am face fără tine.

Îi zâmbi și ieși din bucătărie, îndreptându-se spre camera Gretei. Bătu la ușa dormitorului și, neprimind nici un răspuns, încercă să o deschidă ușor.

– Greta? Greta?

În cameră era întuneric. David căută un întrerupător pe perete, dar nu găsi Nici unul. Judecând totuși după faptul că patul Gretei era neatins, se părea că nu urcase în cameră după prânz. Inima lui David bătu cu putere. Căută în toate

camerele de sus și o întrebă pe Ava dacă nu o văzuse pe bunica ei. Nu o văzuse și David își continuă căutările la parter.

– Ai pierdut ceva, David? îl întrebă Tor, ridicându-și ochii din biografia lui Mao Zedong, cartea pe care o primise de Crăciun de la David.

– Pe Greta, de fapt. A ieșit mai devreme la plimbare și nu s-a întors încă.

– Să vin și eu să o căutăm împreună?

– Nu, e foarte frig afară. Sunt sigur că nu s-a dus prea departe. Mă întorc imediat.

David deschise ușa din față. Discuția cu Tor nu trădase frica pe care o simțea. Dacă Greta era afară de câteva ore și posibil se rătăcise, ar fi putut muri înghețată până acum. Aprinse felinarul pe care îl adusese cu el și o luă prin zăpada care scârțâia și trosnea sub greutatea cizmelor lui. „Gândește, David, gândește... Unde s-ar fi putut duce?“ își spuse în sinea sa. Adevărul e că s-ar fi putut duce oriunde. Dacă Greta nu își amintea Marchmont, nu exista un loc anume unde și-ar fi dorit să meargă. După ce se uită prin cele două grădini, cea din față și cea din spate, hotărî să intre în pădure. Posibilitatea să fie acolo era la fel de mare. Își aminti că Greta ajunsese la Marchmont Hall într-o zi de Crăciun, cu mulți ani în urmă, după ce își scrântise glezna în pădure. Avu un sentiment de déjá vu în timp ce mergea printre copaci. Lumina felinarului strălucea asupra peisajului de poveste din jurul său care contrazicea eventualitatea oricărui pericol în care s-ar fi putut afla Greta. Ajungând în luminișul unde fusese înmormântat Jonny, o strigă pe Greta și spre ușurarea lui auzi un plânset stins ca răspuns.

– Ești bine, Greta? Continuă să vorbești și voi veni spre tine.

După câteva secunde, lumina felinarului său se opri asupra ei și o văzu venind, poticnindu-se spre el. Alergă spre ea și văzu că tremura în continuu și i se scursese rimelul.

– Pentru Dumnezeu, ce cauți aici? o întrebă David dându-și jos jacheta de schi pe care o puse pe umerii Gretei. O cuprinse apoi în brațe, încercând să o încălzească.

– David! Mi-am amintit. Mi-am amintit despre părinții mei, despre Jonny și despre motivul pentru care am venit la Marchmont și... Spunând asta, se cuibări în brațele lui, plângând.

David o ajută pe Greta să iasă din pădure, mergând spre casă. Pe drum, ea continuă să-i spună tot ce își amintise, cuvintele rostogolindu-se ca rafalele unui torent.

– Mi-am amintit de Windmill, motivul pentru care am ajuns acolo... O, David, mi-am amintit tot până la momentul în care am venit la Marchmont, dar după moartea lui Jonny, totul e încă în ceață.

– Foarte bine, spuse David, ducând-o în bucătărie unde Tor, Ava și Simon serveau cina. Greta s-a rătăcit prin pădure. O duc sus să facă o baie fierbinte. Tor, ai putea aduce sus o sticlă cu apă fierbinte și un ceai tare și dulce?

– Desigur. Altceva?

– Nu, pentru moment. Să se încălzească mai întâi și apoi s-ar putea să aibă niște vești minunate pentru noi.

Sus, David o ajută pe Greta să își dea hainele jos, în timp ce ea nu se oprea din tremurat. Apoi închise ușa de la baie în spatele său. Se întoarse și o găsi pe Tor așteptând cu ceaiul în dormitor.

– Ce s-a întâmplat, David? Arătai aproape euforic când te-ai întors cu Greta. Nu era reacția pe care o așteptam de la cineva care tocmai a salvat un om de la moarte prin hipotermie.

– Tor, spuse David încet, astfel încât Greta să nu-l poată auzi. Nu sunt foarte sigur, dar Greta a început să-și amintească. Nu e minunat? După atâția ani?

Tor văzu lacrimi de bucurie în ochii lui.

– Ba da. Un adevărat miracol de Crăciun.

– Faptul că a venit înapoi în Marchmont a ajutat-o. Doamne, dacă aș fi reușit să o conving să vină aici cu ani în urmă...

– Ei bine, poate că nu a fost pregătită. Oricum, abia aștept să aud ce ne spune. Sunt surprinsă că nu a înghețat de tot afară. Poate că ai găsit-o în ultimul moment.

– Cred că adrenalina a ținut-o în continuă mișcare. Asta a salvat-o. Du-te, te rog, și continuă-ți cina. Eu o aștept aici.

Tor dădu din cap și ieși din cameră. David se lăsă pe pat, iar după zece minute apăru și Greta îmbrăcată în halatul de baie.

– Te-ai oprit din tremurat? o întrebă, uitându-se atent la ea pentru a ghici cum se simțea.

– Da. Nu îmi este deloc frig.

– Cum te simți?

– Nu știu. Nu sunt sigură. Mi-am mai... amintit câteva lucruri în baie. Am nevoie să le pun în ordine. Mă poți ajuta, David?

– Bineînțeles.

– Dar nu în seara asta. Rămân în cameră și încerc să-mi fac puțină ordine în gânduri. Poți merge jos, cu ceilalți. Nu vreau deloc să vă stric petrecerea de Crăciun sau să deranjez în vreun fel. Am făcut-o deja, din păcate.

– Greta, nu spune prostii! E un moment uriaș pentru tine. Sigur că ar trebui să rămân.

– Nu, David. Aș vrea să fiu singură.

Spunând asta, se uitară unul la altul, amândoi înțelegând ce însemna acest lucru.

– Bine, atunci. Găsești niște ceai lângă pat. Să-ți aduc o tavă? Trebuie să mănânci ceva.

– Nu vreau nimic acum, mulțumesc. O, David! Chiar dacă sunt șocată și confuză, nu e extraordinar?

David se uită în ochii ei frumoși și albaștri și pentru prima dată după douăzeci și patru de ani, îi văzu strălucind însuflețiți.

A doua zi dimineață, Greta coborî la micul dejun și toată familia o îmbrățișă și o felicită.

– Îmi cer scuze că totul se petrece într-un mod atât de dramatic, spuse, privind spre Tor.

– Știi ce anume ți-a declanșat amintirile? o întrebă Ava, fascinată nu doar de cele întâmplate, dar și de schimbarea fizică vizibilă care se petrecuse cu bunica ei. Era de parcă fusese înghețată în sine însăși pentru mulți ani, iar acum începuse dezghețul. Ochii îi străluceau și obrajii îi erau îmbujorați.

– Când am coborât din mașină în ajun am avut primul flash-back. Apoi încă unul când am privit către pomul de Crăciun, de sus, din capătul scărilor. După asta am plecat în pădure, fără să știu încotro, și am găsit mormântul lui Jonny.

Poate ceva anume m-a dus într-acolo. Acesta a fost doar începutul. Vă rog, nu mă întrebați acum ce îmi amintesc și ce nu, pentru că toate sunt amestecate în capul meu. Dar cel puțin, azi, când am văzut-o pe Mary, am știut cine e și cât de drăguță a fost cu mine când am ajuns la Marchmont. Și tu, David, desigur.

– La mine nu ai ajuns, bunicuțo?

– Acordă-i timp, Ava, o admonestă blând David, sesizând o urmă de frică pe fața Gretei. Sunt convins că de acum încolo, odată acest moment depășit, amintirile vor veni una după alta.

– Poate că ar fi bine să te vezi cu un psihoterapeut, Greta, adăugă Tor. Nu știu prea multe despre lucrurile astea, dar ar putea fi covârșitor pentru tine.

– Mulțumesc, mă descurc bine pentru moment. Ies să fac o scurtă plimbare cât mai e soare. Promit ca de data asta să nu mă mai rătăcesc, spuse zâmbind ironic.

David fu cât pe ce să se ofere să o însoțească, dar se răzgândi.

– Eu am spus că mă duc să o ajut pe Mary să pregătească prânzul. Arată foarte obosită, spuse Tor, ridicându-se. Propun să-i dăm liber pentru restul zilei. Sunt sigură că ne descurcăm fără ea.

– Dacă e bine pentru toată lumea, eu m-aș duce în studioul meu. Mai am de scris două cântece pentru noul album al lui Roger.

– Bineînțeles, dragul meu, spuse Ava. Poți rămâne cât e nevoie.

– Iar tu să te odihnești, mai spuse Simon, sărutându-și soția, după care ieși.

– Merge bine treaba la studio, nu-i așa? întrebă David.

– Da, atât de bine încât lui Simon i-ar plăcea să doarmă acolo, chicoti Ava. Știu că ți-am mai mulțumit pentru asta, dar chiar ai avut o idee extraordinară să-i faci un studio dintr-un grajd. Multor artiști le place să vină aici pentru că e așa de liniștit și de plăcut. Iar Great Lodge va fi un loc de cazare perfect, acum că eu și Simon ne-am mutat. Te va răsplăti curând, poate chiar mai devreme decât crezi. Studioul e închiriat pentru următoarele șase luni.

– Asta e pentru voi și o binecuvântare, și un blestem.

– Da, încuviință Ava, recunoscătoare pentru intuiția unchiului ei. Am fi putut face altceva în următoarele luni. Vestea bună e că Simon e fericit. Și tu trebuie să fii fericit datorită bunicii.

– Să fiu sincer, încă mă străduiesc să cred. După atâția ani...Sunt șocat.

– Adevărat. Pentru prima dată am avut o străfulgerare despre cum trebuie să fi fost ea înainte de accident. Cred că Tor are dreptate. Poate ar fi bine să o vadă un specialist. Știu că bunica e fericită acum, dar, pe măsură ce amintirile îi revin, s-ar putea să nu îi fie foarte ușor. Mai ales că mai sunt multe lucruri de care trebuie să-și amintească, adăugă încet.

– Știu, dar măcar suntem cu ea aici și o putem ajuta.

– Dimineață spunea că își amintește momente anterioare venirii la Marchmont. Au fost niște momente dificile atunci. Să îți amintești de moartea fiului tău de trei ani e deja suficient de greu. Ava se cutremură și își puse mâna pe burtă. Apoi celelalte... Sper să le poată face față.

– După ce a fost conștientă doar jumătate din viață, sigur e bine ca măcar acum să își amintească.

– Adevărul e, unchiule, că, dacă își amintește noaptea accidentului, nu e nevoie să știe tot ce s-a întâmplat atunci.

– Înțeleg ce vrei să spui, Ava, și cred că toți trebuie să avem răbdare și vom vedea. Ceea ce pot spune despre Greta e că este o supraviețuitoare și că va știi cum să gestioneze situația. Nu-ți face griji în privința ei. Am eu grijă de ea. Preocupă-te de tine. Mă voi încumeta acum să mă duc cu Land Rover în sat să cumpăr un ziar, *The Telegraph*. Ava se uită după David până ce ieși din cameră și se întrebă dacă era singura dintre cei prezenți care își dăduse seama de sentimentele lui David pentru Greta. Gândindu-se la Tor, speră că era singura care observase.

În aceeași zi, mai târziu, David intră în salon și o găsi pe Greta singură, cu ochii ațintiți la bușteniii care ardeau în cămin.

– Pot să stau și eu aici? Toți dorm sau sunt pe afară.

– Sigur... și te-aș ruga să ațâți focul pentru mine, îi zâmbi Greta.

– Desigur. Cum te simți? o întrebă, punând lemne în foc și întețind vâlvătaia.

– E bine dacă spun că nu știu ce să răspund în momentul ăsta?

– Cred că da. Mă îndoiesc că ar exista niște legi care să se aplice la ceea ce se întâmplă cu tine. Iar dacă există, sigur le putem încălca. David se așeză în fața ei,

privind cum se reaprinde focul. Sunt aici pentru a te asculta, nu pentru a te judeca. Vreau să te ajut cum pot.

– Știu, David, îi răspunde ea recunoscătoare. Aș dori totuși să te întreb ceva. De ce nu mi-ai spus despre Jonny și despre faptul că a murit atât de mic?

– Doctorii mi-au spus să nu îți spun nimic din cele ce te-ar putea traumatiza. Iartă-mă, poate ar fi trebuit, dar...

– Te rog să nu te scuzi. Știu că ai vrut să mă protejezi, spuse ea repede. Îți dai seama că asta mă face să îmi fie frică de lucrurile pe care aș putea să mi le amintesc. Dar tu, David, te-ai purtat minunat cu mine. Mi-am amintit ce ai făcut pentru mine când am fost însărcinată și disperată și... Mulțumesc. Adevărul este că, deși îmi vine să-l jelesc iar și iar pe Jonny, astăzi, când m-am dus din nou la mormântul lui, mi-au revenit alte amintiri. Despre – Greta se opri – după aceea.

– Mai exact?

– Cheska. David, mă poți ajuta să îmi amintesc chiar dacă e dureros pentru mine? Vreau să adun amintirile și să le leg. Până acum, nu au nici un sens. Înțelegi?

– Cred că da, răspunse precaut, nu crezi că ar trebui ca totul să vină natural? Poate că e mai bine să urmăm sfaturile specialiștilor despre ce e mai bine pentru tine.

– M-am tot întâlnit cu psihiatrii și tot felul de specialiști în toți acești ani și crede-mă când îți spun că mă cunosc mult mai bine decât oricine altcineva. Iar dacă nu credeam că pot colabora, nu ți-aș fi cerut să mă ajuți să completez spațiile goale. Crede-mă. Îți pot spune multe deja. Spre exemplu, știu că, din cauza faptului că Owen începuse să bea, a trebuit să plec cu Cheska de aici. Am plecat la Londra și îmi amintesc câte ceva din cele ce s-au întâmplat acolo. De unele lucruri nu sunt mândră. M-ar ajuta foarte mult dacă mi-ai spune adevărul. Te rog, David, am nevoie să știu.

– Dacă ești sigură că ești pregătită, bineînțeles.

– Numai dacă juri că nu vei omite nimic. Nu ascunde nimic. Doar așa pot știi că este adevărat și că nu este un joc al imaginației mele. Tot adevărul, te rog. Greta continuă stăruitor. E singura cale.

David și-ar fi dorit să bea un whisky, dar cum era doar ora trei după-amiaza, se abținu. Greta păru să simtă reticența sa și-i spuse:

– Știu deja că unele lucruri sunt groaznice, deci nu trebuie să-ți fie teamă că mă vei șoca.

– Bine, atunci. David se dădu bătut, oftând. Îți amintești deci despre venirea la Londra. Îți amintești că am ajutat-o pe Cheska să dea o probă pentru primul său film?

– Da, îmi amintesc. Spune mai departe. De acolo lucrurile devin neclare...

Capitolul 17. Cheska

Iunie 1956, Londra

Uneori, Cheska avea același vis din care se trezea tremurând de frică. Visul se petrecea mereu într-o pădure întunecată, cu copaci foarte mulți și foarte înalți. În vis apărea un băiețel care arăta exact ca ea. Se jucau de-a v-ați ascunselea amândoi. Din când în când apărea și un bărbat mai în vârstă care încerca mereu să-l îmbrățișeze pe băiețel, dar niciodată pe ea. Apoi în vis se făcea noapte și bărbatul a cărui respirație mirosea îngrozitor o forța să se uite într-un sicriu unde se afla băiețelul. Fața băiețelului era palidă și buzele gri. Știa că murise. Bărbatul îl dezbrăca pe băiețel și apoi ea purta acele haine. Miroseau a rânced și un păianjen mare urca pe jachetă către fața ei. Apoi cineva o bătea pe umăr și când se întorcea vedea ochii înghețați ai băiețelului care apăreau din umbra unui brad. Corpul lui tremura de frig în timp ce venea spre ea...

Cheska se trezea plângând și întindea mâna pentru a aprinde lampa de pe noptieră. După ce o aprindea, se ridica în fund și privea prin camera familiară și prietenoasă, asigurându-se că totul rămăsese exact așa cum fusese înainte să se culce. O găsea pe Polly pe jos lângă pat, o lua și o îmbrățișa, după care își băga degetul în gură cu un sentiment de vină. Mami îi spusese că, dacă va continua să facă asta, dinții îi vor ieși în față, iar cariera ei de star de cineva va lua sfârșit. Visul se disipa în cele din urmă, iar ea rămânea privind baldachinul alb care atârna deasupra ei. Apoi ochii i se închideau și adormea iar.

Nu-i spusese mamei despre vis. Era sigură că i-ar fi spus că era prostuță, că cei morți nu pot reveni la viață. Dar Cheska știa că puteau. La vârsta fragedă de zece ani, Cheska era una dintre cele mai cunoscute fețe din Anglia. Tocmai terminase al șaptelea film, iar în ultimele trei numele ei apăruse deasupra titlului filmului. Criticii de film îi spuneau „Îngerul“ de când începuse să apară în filme și așa

rămăsese. Ultimul film urma să iasă pe ecrane peste o lună, iar mama ei îi promisese că îi va cumpăra o haină de blană albă pentru premiera care urma să aibă loc la Odeon, în Leicester Square. Cheska știa că trebuia să se bucure la premierele filmelor sale, dar o speriau. Erau mereu atât de mulți oameni în fața cinematografelor când mașina în care se afla oprea, iar niște bărbați bine făcuți o escortau prin mulțimea care vibra. Într-o zi, o femeie încercase să o smulgă de lângă mama ei. Îi spuseseră mai târziu că femeia fusese dusă la poliție. Mama îi spunea întruna ce norocoasă era. Avea bani cum nu mai avusese niciodată, locuia într-un frumos apartament în Mayfair și avea o mulțime de admiratori devotați. Cheska bănuia că e norocoasă, dar nu cunoscuse alt fel de viață.

În timpul filmărilor la *Fetița pierdută*, care fusese făcut într-un orfelinat, Cheska se împrietenise cu una dintre fetițele care aveau un rol mic. Fetița se numea Melody și avea un accent amuzant, iar Cheska era fascinată de poveștile despre surorile și frații ei. Îi spunea că dormea în pat cu surioara ei pentru că nu era loc pentru încă un pat în micul loc apartament din estul Londrei. Melody îi povestise despre glumele pe care le făceau cei patru frați ai ei și despre marile reuniuni ale familiei ei de Crăciun. Cheska o asculta fermecată, gândindu-se la sărbătorile elegante, dar plictisitoare, pe care le petrecea împreună cu mama sa, Leon și unchiul David. Melody îi făcuse cunoștință cu celelalte fetițe și află că toate mergeau la școala de teatru și aveau cursuri împreună. Suna atât de distractiv.

Cheska avea doar un singur profesor bătrân, domnul Benny, care venea la ea atât cât îi permitea timpul dedicat filmărilor. Stătea cu ea în cabina din studio sau în salonul de acasă și scriau șiruri întregi de sume sau învățau poezii pe de rost. Melody îi dăduse gumă de mestecat și făcuseră o întrecere să vadă cine poate face cel mai mare balon. Pentru Cheska, Melody era cea mai drăguță persoană pe care o cunoscuse. O întrebase pe mama sa dacă ar putea merge și ea la școala de teatru cu ceilalți copii, dar aceasta îi spusese că ea nu avea nevoie. Școlile de teatru te învățau cum să fii o stea de cinema, iar Cheska era deja. Melody o întrebase odată dacă ar dori să vină acasă la ea la un ceai. Cheska fusese atât de fericită, dar mama sa îi spusese că nu se putea duce. Când întrebă de ce, mama ei își strânse gura cu fermitate și Cheska știu că asta însemna că hotărârea ei era definitivă. Îi spunea că celebrităților nu se pot împrieteni cu copiii obișnuiți, precum Melody. Cheska nu

înțelegea ce însemna „obișnuit“, dar știa că asta voia să ajungă când se va face mare. Melody terminase filmările și se întorsese la școală. Cele două fetițe schimbaseră adresele și își promiseseră să-și scrie. Cheska îi dăduse mamei sale multe scrisori pentru a le trimite, dar nu primise nici un răspuns. Îi era foarte dor de Melody. Fusese prima ei prietenă.

– Haide, draga mea, e timpul să te trezești. Vocea mamei îi invadă visul. Avem o zi plină azi. Luăm prânzul cu Leon la 12, apoi mergem la Harrods să luăm paltonul cel nou. E grozav, nu?

– Da, mami.

Cheska dădu din cap cu inima îndoită.

– Acum, spuse mama și se îndreptă spre garderoba care acoperea un întreg perete, ce rochie vrei să porți la prânz?

Cheska oftă. Mesele cu Leon erau lungi și plictisitoare. Mereu mergeau la Savoy, iar ea trebuia să stea tăcută în timp ce mama și Leon discutau chestiuni legate de afacerile lor importante. O privi pe mama sa deschizând ușa garderobei. Apărură cele treizeci de rochii deosebite, toate făcute la comandă din cea mai fină mătase. Mama trase afară una dintre ele.

– Ce zici de asta? Nu ai purtat-o încă și e atât de frumoasă.

Cheska se uită la rochia roz cu straturile de plasă ale jupei ieșind de sub fustă. Ura să poarte rochiile astea. Plasa o făcea să se scarpine pe picioare și îi lăsa urme roșii pe talie.

– Ai o pereche pe sandale roz din satin undeva pe aici. S-ar potrivi foarte bine.

Greta puse rochia pe patul Cheskăi și se duse să caute sandalele. Cheska închise ochii și se gândi ce bine ar fi fost să stea acasă toată ziua și să se joace. Casa păpușilor, frumos modelată din lemn, stătea pe jos. Nu avea niciodată timp să se joace cu ea. Când filma era luată de acasă la ora 6 dimineața și rareori ajungeau înainte de șase seara, când mai avea timp pentru un ceai și pentru o baie. Apoi își termina tema, repeta textul cu mama sa pentru a nu greși deloc a doua zi. Mami îi spusese că era mai mare rușinea să uite textul, iar Cheska nu-l uitase niciodată, cum făcuseră alți actori adulți.

– Toc, toc, domnișoară. Cerealele de ovăz se vor răci.

Greta dădea la o parte păturile din pat, iar Cheska bălăngănea din picioare la marginea saltelei. Își punea halatul pe care i-l ținea mama ei și ieșea după ea din cameră. Mereu se așeza în același loc la masa mare, lustruită din colțul salonului, privind castronul de cereale din fața ei.

– Trebuie să mănânc asta, mami? Știi că nu-mi place deloc. Melody mi-a spus că mama ei nu o obligă niciodată să ia micul dejun și...

– Chiar așa, spuse Greta așezându-se de cealaltă parte a mesei, toată ziua trebuie să aud despre ce a făcut Melody? La cât de ocupată ești, este foarte important să începi ziua cu stomacul plin.

– Dar nu e bun.

Cheska amestecă prin bol cu lingura, luă puțin, după care o lăsă să cadă înapoi, împroșcând pe masă.

– Oprește-te, domnișoară! Te porți de parcă ai fi o cuconiță. Nu ești încă atât de importantă încât să nu te mai pot ține pe genunchi și să-ți trag niște palme la fund. Mănâncă!

Cheska mâncă întristată.

– Am terminat, spuse după o vreme. Pot pleca acum, te rog?

– Du-te și îmbracă-te! Vin imediat să te pieptăn.

– Bine, mami.

Greta o privi pe fiica sa ridicându-se și ieșind din cameră și zâmbi mulțumită. În afara toanelor minore care erau de așteptat de la un copil în creștere, Cheska se purta chiar ca un înger. Sigur că manierele și politețea ei ireproșabile o ajutaseră să ajungă la faima pe care o avea acum.

Cheska devenise celebră pentru că era frumoasă, fotogenică și talentată, dar Greta fusese cea care implementase în ea obligativitatea rigorii și a disciplinei în muncă. Poate că tot ceea ce aveau, apartamentul spațios și frumos mobilat din Mayfair sau garderoba plină de haine, fusese cumpărat din banii câștigați de Cheska, dar Greta o ajutase pe fiica sa să-și croiască cariera. La început avusese nevoie să învețe cum să dovedească mai multă încredere în sine în timpul întâlnirilor cu directorii sau managerii de studiouri, dar teama de a se întoarce la viața pe care o avusese până atunci o ajutase să învețe repede asta. Una peste alta, era foarte surprinsă de cât de bine reușise să devină managerul Cheskăi. Tot Greta

fusese cea care hotărâse asupra textelor pe care urma să le interpreteze Cheska. Își cunoștea foarte bine fiica și știa ce gen de film o va pune în valoare, iar instinctul ei se dovedise fără greș. Învățase și cum să negocieze pentru a obține cea mai avantajoasă ofertă. Dacă era nevoie, îl trimitea înapoi pe Leon pentru a cere mai mulți bani, spunându-i că nu va semna contractul dacă studioul nu îi oferea cât cerea. Urma un răstimp tensionat, după care studioul accepta. Cheska reprezenta o valoare la care nimeni nu era dispus să renunțe și Greta știa asta.

Negocierile dure o făcuseră pe Cheska extrem de bogată. Trăiau foarte bine și își puteau permite tot ceea ce-și doreau, deși nu cheltuiau nici pe departe cât câștiga Cheska. Greta investea cu grijă banii rămași pentru viitorul fiicei sale. Trecutul dificil al Gretei părea acum îndepărtat. Se dedica întru totul carierei fiicei sale. Devenise dură și interesată, dar ce era rău în asta? Cel puțin nu o mai ignora nimeni și nu își mai bătea nimeni joc de ea. Avea momente în care regreta singurătatea în care trăia, dar pentru lumea exterioară era o femeie puternică. Era cea care se afla în spatele celei în vogă celebrități de pe scena filmului britanic. Era mama „Îngerului".

Uneori, când David o întreba dacă Cheska era fericită, Greta își făcea procese de conștiință. Bătea în retragere și mereu răspundea la fel. Bineînțeles că era. Cine nu ar fi în locul ei? Nu era și David celebru? Nu era fericit? David încuviința și îi cerea scuze pentru întrebare.

Ridică o revistă de pe masă și începu să o răsfoiască până ajunse la reclama pentru *Fetița pierdută*. Privi figura inocentă a fiicei sale și zâmbi. În imaginea din revistă îmbrățișa un ursuleț de pluș îmbrăcat în cârpe. Filmul acesta le va propulsa în carieră. Își aminti că avea o întâlnire cu doamna Stevens, care se ocupa de clubul fanilor Cheskăi. Trebuiau să aleagă un instantaneu din noul film pentru a-l trimite uriașei mulțimi de fani.

Greta oftă și închise revista. Nu era de mirare că în ultimul timp nu existase nici un bărbat în viața ei. Cu toate că și-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, totuși planificarea întâlnirilor unui star de cinema era o slujbă cu normă întreagă și poate chiar mai mult. Cheska era viața ei și nu mai putea da înapoi.

Capitolul 18

David se trezi foarte devreme. Nu conta ora la care se culca, putea fi chiar foarte târziu, cum era când cădea mort de oboseală după spectacol, dar se trezea mereu la șase și jumătate. Azi era liber ca pasărea cerului. Spectacolul de la radio intrase în vacanța de vară, activitatea de la Palladium luase sfârșit cu o săptămână în urmă și nu mai era nevoit să scrie ceva nou pentru următoarele luni. Privi pe fereastră la lumina strălucitoare a soarelui și i se făcu dor de provincie. Deși căsuța sa din Hampstead avea o grădină destul de mare, i se părea că era ceva artificial în ea. Nici peisajul, nici clima nu aveau ceva sălbatic sau periculos în ele. Oricine locuia la Londra era la adăpost de orice, chiar în pericol să-și piardă instinctele primare, se gândea. Poate că își va lua o vacanță lungă vara asta. Un prieten îl invitase în sudul Franței, dar nu voia deloc să plece departe de Greta.

Deschise larg ferestrele înalte și ieși în grădină. Se plimbă puțin, cu mâinile în buzunare, admirând aranjamentele florale bine întreținute. Mulțimea de trandafiri și cascada de lobelia ofereau o bogăție de culoare care contrasta cu gazonul verde ca smaraldul. David era un bărbat inteligent și realist. Dar cu Greta, totul era imprevizibil. Se văzuseră regulat în ultimii șase ani. Obișnuiau să ia prânzul împreună duminica, la locuința Gretei. Uneori ieșea împreună cu Greta la teatru, după care o invita la cină. Timpul trecea, iar el își dădea seama că ajunseră să fie foarte apropiați, dar, din nefericire, alunecaseră spre o relație frate-soră. Era consultat cu privire la cariera Cheskăi și știa că Greta îl privea ca pe un prieten foarte bun. Părea că momentul în care relația lor ar fi putut deveni altceva nu sosise încă. De când Greta revenise în viața lui, nu avusese curajul să-i spună cât de mult o iubea. David oftă și rupse un boboc ofilit din tufișul de trandafiri. Îl alina cel puțin faptul că, din câte știa el, Greta nu avea pe nimeni altcineva. Desigur, teoretic era încă soția lui Owen, dar pierduseră complet legătura în ultimii șapte

ani. Pe lângă asta, știa că toată energia și dragostea Gretei erau investite în Cheska. Nu mai era loc pentru altcineva.

Obsesia pe care o avea Greta față de fiica ei îl îngrijora însă pe David. Greta trăia prin Cheska, iar lucrul acesta nu era sănătos pentru nici una din ele. Adesea, privind figura palidă a fetiței și corpul firav, se temea pentru viitorul ei. Viața ciudată și stresantă pe care o ducea în bula ei de celebritate, cu siguranță că nu era potrivită pentru un copil. Se simțea vinovat că o încurajase pe Greta să o lase pe Cheska să apară în primul său film, dar cum ar fi putut ști că va deveni celebră? La vremea aceea se gândise că ar fi fost doar ceva distractiv, care le va aduce câțiva bani în plus. Duminica la prânz, chiar dacă erau doar ei trei, Cheska era mereu îmbrăcată elegant, iar Greta ținea foarte mult la asta. Stătea cu ei la masă și părea atât de stingheră, încât David și-ar fi dorit să o ia pe sus și să o ducă în cel mai apropiat parc sau loc de joacă. Și-ar fi dorit să o vadă cu părul desfăcut, cu rochița murdară și să strige de bucurie așa cum făceau copiii.

Uneori o întreba pe Greta dacă nu era de părere că ar fi fost bine pentru Cheska să se joace cu alți copii, dat fiind că își petrecea timpul doar printre adulți. Greta însă scutura din cap și îi spunea că angajamentele fetiței nu îi permiteau astfel de activități. David nu mai continua. Înțelegea că, în ciuda capcanelor pe care bogăția succesului fetiței le adusese, Greta nu avea o viață ușoară, ea nefăcând altceva decât ce credea că e mai bine pentru fiica ei. Nu avea nici un dubiu că Greta o iubea foarte mult pe Cheska și avea grijă de ea. Pe deasupra, nu-i plăcea deloc privirea Gretei când o întreba lucrurile astea. O luă înapoi spre casă, gândindu-se că nu ar fi o idee rea să se ducă în sudul Franței. Avea mare nevoie de o vacanță, iar până își va lua inima în dinți să îi spună Gretei ce simțea pentru ea, nu avea nici un rost să se învârtă în jurul ei. Auzi telefonul sunând în birou și se grăbi să intre în casă.

– Alo?

– David, e mama.

– Bună, *ma*. Mă bucur să te aud.

– Da, întotdeauna spun că sun doar pentru a da vești proaste, adăugă LJ ursuză.

– Ce s-a întâmplat?

– Doctorul Evans m-a sunat să-mi spună că Owen este foarte rău și că și-ar dori să mă vadă. A insistat pe lângă doctor să mă roage să mă duc la Marchmont cât pot de repede.

– Te vei duce?

– Cred că sunt nevoită. Voiam să te întreb dacă nu ai putea veni cu mine, în cazul în care nu ești foarte ocupat. Doar pentru a-mi fi alături. M-ai putea lua de la Paddington și duce cu mașina până acolo? Îmi cer iertare, David, dar nu cred că m-aș putea întoarce singură la Marchmont.

– Desigur, *ma*. Sunt chiar liber pentru următoarele câteva săptămâni.

– Mulțumesc, David. Îți sunt extrem de recunoscătoare. Ar fi posibil să mergem mâine? Din câte am înțeles de la doctor, Owen nu mai are mult de trăit.

– Înțeleg. Să îi spun și Gretei?

– Nu. Vocea mamei se auzi fermă. Owen nu și-a dorit să o vadă. Să nu ne jucăm cu focul.

Mai vorbiră despre orarul trenurilor, apoi hotărâră să se întâlnească la zece jumătate și să plece spre Țara Galilor.

După ce puse jos receptorul, David se așeză la birou și căzu pe gânduri. I se părea potrivit ca și Greta să știe despre ce se întâmpla cu Owen. Era doar soția lui. Dar nu dorea să mai agite apele, gândindu-se că mama lui era destul de supărată la gândul că trebuia să se întoarcă la Marchmont și să-l întâlnească pe Owen. Se întrebă ce i se spusese oare Cheskăi despre tatăl ei.

Drumul spre Țara Galilor fu plăcut. Vremea frumoasă și traficul mai puțin aglomerat le îngăduiră lui David și mamei lui să converseze și să se bucure de călătorie.

– E îngrozitor că trebuie să mergem iar la Marchmont. Nu-i așa, David? întrebă LJ când ajunseră destul de aproape, iar de o parte și de alta a drumului șerpuit se întindeau câmpurile care se unduiau în zare.

– Da. N-ai mai fost de zece ani acolo, nu-i așa?

– E surprinzător cum se adaptează omul. Am devenit una dintre persoanele de bază ale comunității din Stroud și un foarte bun jucător de bridge. Dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor, ăsta e mottoul meu, spuse ea fără pauză.

– Se pare că asta îți prieste. Arăți foarte bine.

– Să dispui de timpul tău cum vrei, îți face bine la ten, dacă nu și psihic.

După ce ieșiră de pe drumul principal, se lăsă tăcerea. O luară apoi pe aleea îngustă ce ducea spre Marchmont. La scurt timp, porțile se deschiseră și casa apăru din spatele lor.

LJ scoase un oftat la amintirea frumuseții acelui loc. În după-amiaza aceea caldă de iunie, ferestrele străluceau în lumina puternică a soarelui, părând că îi urează bun venit acasă. David parcă mașina în fața casei și opri motorul. Imediat ușa din față se deschise și în prag apăru Mary.

– Domnule David! Ce bine să vă revăd după atâția ani! Am ascultat toate spectacolele de la radio. Nu ați îmbătrânit deloc!

– Bună, Mary. David o îmbrățișă cu căldură. Cred totuși că m-am îngrășat de când nu ne-am mai văzut. Știi că nu eram genul să se dea la o parte de la prăjituri sau dulciuri.

– Dar vă stă foarte bine așa pentru că sunteți înalt, îl asigură Mary.

Coborî și LJ din mașină și se duse să o salute pe Mary.

– Ce faci, draga mea?

– Foarte bine, mulțumesc, doamnă Marchmont. Mult mai bine acum că v-ați întors acasă.

Toți trei se îndreptară spre intrare, David simțind tensiunea mamei sale.

– Am făcut drum lung până aici, Mary. Ne poți face un ceai înainte ca mama să îl vadă pe domnul Marchmont?

– Desigur, domnule. Doctorul Evans este la el acum. A avut o noapte grea. Intrați în salon, dacă doriți, iar eu mă duc să îl anunț că ați venit și să pregătesc ceaiul.

După ce Mary se făcu nevăzută, David și LJ intrară în salon.

– Dumnezeule, ce aer închis! Oare Mary nu aerisește niciodată? Nici mobila nu pare să mai fi fost ștearsă de câteva luni.

– Nu cred că îi mai rămâne timp pentru curățenie, pe lângă îngrijirea lui Owen.

Mama lui avea perfectă dreptate. Observă că încăperea splendidă, de care își amintea că întotdeauna fusese imaculată, acum arăta neglijată și ponosită.

– Bineînțeles că nu. Trebuie să fi fost foarte puternică să stea alături de Owen. LJ deschise una dintre ferestrele mari și înalte. Amândoi ieșiră pe terasă și respirară aerul curat. Îmi dai o mână de ajutor, dragul meu? Dacă ștergem praful de pe scaunele astea, vom putea lua ceaiul afară. E destul de înfricoșător înăuntru.

LJ tocmai scutura un scaun ruginit când Mary reapăru cu ceaiul.

– Pune ceaiul jos, draga mea. Ne servim singuri.

– Prea bine, doamnă Marchmont. I-am spus domnului Evans că ați ajuns.

– Mulțumesc. Îl poți chema să ia un ceai cu noi?

– Da, doamnă, spuse Mary și intră în casă.

David și mama sa începură să bea ceaiul tăcuți.

– Cum am putut pleca vreodată de aici? murmură LJ, privind peisajul idilic, soarele care strălucea pe suprafața de cristal a râului care curgea la poalele pădurii de pe panta dealurilor.

– Sunt de aceeași părere, oftă David și o bătu ușor pe mână. Sunetul apei curgătoare îmi amintește mereu de copilărie.

Se auziră pași în spatele lor și amândoi întoarseră capul.

– Nu vă ridicați, vă rog. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

Doctorul, care încărunțise, le zâmbi amândurora. LJ îi turnă o cană de ceai și întrebă:

– Cum e Owen, doctore?

– Deloc bine, mi-e teamă. Știți că de câțiva ani domnul Marchmont se confruntă cu un alcoolism sever. I-am spus de nenumărate ori că ar trebui să se oprească, dar m-a ignorat. A căzut de foarte multe ori, iar acum îl lasă și ficatul.

– Cât mai are de trăit?

David se uită atent la mama sa. Fața sa nu trăda nici o emoție. Era realistă, ca de obicei. Dar observă agitația mâinilor sale.

– Să fiu sincer, doamnă Marchmont, sunt surprins că a rezistat atât de mult. O săptămână, două... Îmi pare rău, dar asta e situația. L-aș putea muta într-un spital, dar nu prea se mai poate face nimic. Pe lângă asta, nici el nu vrea sub nici o formă să plece din Marchmont.

– Da. Mulțumesc că ai fost deschis față de noi. Știi că prefer sinceritatea.

– Știe că sunteți aici, Laura-Jane, și dorește să vă vadă cât mai repede posibil. E lucid acum, de aceea cred că e mai bine să mergeți la el mai devreme decât mai târziu.

– Cum spuneți. LJ se ridică, iar David o văzu cum trage adânc aer în piept. După dumneavoastră.

Peste câteva minute păși în dormitorul lui Owen. Perdelele erau pe jumătate lăsate, așa că încăperea era în semintuneric. Owen zăcea în patul său mare. Părea un bătrân fragil și uscat. Ținea ochii închiși și respira cu greu. LJ se opri lângă pat, privind chipul bărbatului pe care îl iubise cândva. Își aminti cum, în trecut, își imagina mereu că într-o bună zi vor fi din nou împreună, că își vor cere iertare și vor uita durerea. Sfârșitul de acum o îngrozea. Nu mai exista loc pentru un viitor comun. Pentru Owen, nici un viitor. LJ își duse mâna la gură pentru a-și stăpâni plânsul. Owen își deschise ochii și îl văzu cum încearcă să se concentreze. Tremurând, ridică o mână și o atinse pe braț.

– Iar... Iartă-mă...

LJ îi luă mâna, o duse la gură și o sărută, dar nu răspunse.

– Trebuie să-ți explic. Părea că se chinuie să vorbească, nu doar fizic, ci și psihic. Te iubesc. Nu am iubit niciodată pe altcineva. O lacrimă i se prelinse din ochi. Din gelozie... un lucru înfiorător... am vrut să te rănesc. Iartă-mă!

– Owen, am crezut că nu vrei să mă vezi în fața ochilor. De aceea am plecat din Marchmont, răspunse ea, uluită de cuvintele lui.

– Am vrut să te pedepsesc pentru că te-ai măritat cu fratele meu. Am vrut să te cer în căsătorie după ce a murit, dar nu am putut-o face din mândrie.

Emoția puse stăpânire pe LJ.

– Doamne! Owen! De ce nu mi-ai spus? Am irosit toți acei ani în care puteam fi fericiți! Din cauza mea ai plecat în Kenya?

– Nu am putut suporta să te văd cu copilul fratelui meu. Trebuie să îi cer iertare lui David. Nu a fost vina lui.

– Nu știi prin ce am trecut după ce am primit înștiințarea de la Biroul de Război în care ne spuneau că ai dispărut pe front? Te-am așteptat trei ani, timp în care m-am rugat să fii în viață. Dar toți îmi spuneau să îmi văd de viața mea. Familia ta

mi-a spus să mă căsătoresc cu Robin. Ce altceva puteam face? întrebă LJ disperată. Știi că nu l-am iubit niciodată așa cum te-am iubit pe tine. Trebuie să mă crezi, Owen. Dacă m-ai fi cerut de soție după ce a murit Robin, aș fi acceptat imediat.

– Am vrut, dar... Fața lui Owen se schimonosi de durere. Am văzut moartea de atâtea ori în război și încă îmi este atât de frică. O luă de mână. Te rog, Laura-Jane, stai cu mine până la sfârșit? Am nevoie de tine.

Puteau acele zile înlocui anii pe care îi irosiseră? Nu, dar doar asta le mai rămăsese.

– Da, dragul meu, îi șopti, voi sta cu tine până la sfârșit.

Capitolul 19

Greta era în baie când sună telefonul. „Fir-ar să fie!“ Apucă un prosop, ieși repede și se duse să răspundă.

– Alo?

– David la telefon. Te deranjez?

– Nu, doar că eram în baie.

– Am niște vești proaste. Te sun din Marchmont. Owen a murit acum o oră.

– Îmi pare rău, David.

Greta își mușcă buzele, neștiind ce să mai spună.

– Înmormântarea va avea loc joi după-amiază. M-am gândit că ai dori să vii și tu.

– Mulțumesc, David, dar mi-e teamă că nu voi putea. Cheska are o ședință foto toată ziua.

– Aha. Oricum, chiar dacă nu vii la înmormântare, va fi nevoie de prezența ta pentru a se citi testamentul. Owen a insistat asupra acestui lucru chiar înainte de a muri. Din ceea ce i-a spus mamei, cred că este în interesul tău.

– Trebuie să vin? Vreau să spun că nu avem nevoie de bani și, să fiu sinceră, nu mi-ar plăcea să mai ajung în Marchmont.

– Asta am simțit și noi când am venit aici acum câteva săptămâni. Avem cu toții amintiri neplăcute. Dar, după ce am petrecut un timp aici, chiar și în condițiile astea, îmi va fi greu să mă întorc la Londra. Uitasem cât de frumos e aici.

– E o situație neplăcută, David. Ce să-i spun Cheskăi? Nu m-a întrebat niciodată nimic despre Owen și nu i-am spus nici eu nimic. Nu am știut ce să-i spun.

– Poate că e momentul să îi vorbești despre asta, Greta. Tot va întreba într-o bună zi, iar acum e un moment potrivit la fel ca oricare altul. Ar fi bine și pentru ea să iasă din oraș.

– Probabil, spuse Greta pe un ton neconvingător.

– Greta, uite cum stau lucrurile. Știu ce simți, dar totuși ești soția lui Owen. Din toate punctele de vedere, Cheska e copilul lui. Avocatul nu va citi testamentul decât în prezența ta. Asta înseamnă că, dacă tu nu vii aici, va fi nevoie ca eu și mama să venim la Londra. Mama a avut grijă de Owen în ultimele săptămâni și este extenuată. Aș vrea ca totul să se termine mai repede pentru ca mama să se poată odihni.

– Ea vrea ca eu să vin?

– Știe că trebuie să vii.

– Bine, atunci, răspunse Greta oftând. Cred că vom putea amâna ședința foto. La înmormântare va fi doar familia, da?

– Da.

– La ce oră va începe?

– La trei și jumătate.

– Le voi spune celor de la studio să ne pună la dispoziție o mașină. Plecăm joi dimineață.

– Cum crezi. Și, Greta?

– Da?

– Nu-ți face griji! Eu voi fi aici.

– Mulțumesc, David.

Greta puse jos receptorul și se duse spre bar să-și pună un păhărel de whisky din sticla pe care o păstra pentru momentele când David venea în vizită. Încă înfășurată în prosop, se aruncă pe canapea, întrebându-se ce i-ar putea spunea Cheskăi despre Owen și Marchmont.

– Draga mea, aseară am primit un telefon. Greta își privea fiica mâncând terciul de ovăz. Mi-e teamă că am să-ți dau o veste proastă.

– O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

– Mâine va trebui să plecăm pentru câteva zile. Știi, draga mea, a murit tatăl tău.

Cheska o privi uimită.

– Nu știam că am un tată. Cum îl chema?

– Owen Marchmont.

– De ce a murit?

– Pentru că era mult mai în vârstă decât mine și s-a îmbolnăvit. Știi, toată lumea moare la bătrânețe. Ai vrea să mai știi și altceva?

– Unde locuiește… Adică unde a locuit, tatăl meu?

– În Țara Galilor, de unde vine unchiul David. E un loc minunat. A locuit într-o casă foarte frumoasă, iar noi vom sta acolo.

Cheska se lumină la față.

– Va fi și unchiul David acolo?

– Da. Ar trebui să mergem să-ți cumpăr niște haine de joacă. În Marchmont nu se pot purta haine de gală.

– Am putea lua niște salopete precum cele pe care le avea Melody?

– O să vedem ce găsim.

– Mulțumesc, mami. Cheska sări de pe scaun și își îmbrățișă mama cu multă afecțiune. Ești tristă că a murit tata?

– Desigur, toți oamenii sunt triști când moare cineva.

– Da. La fel e și în filmele mele. Te aștept în cameră să vii să mă piepteni.

– Foarte bine.

Greta o privi cum iese din cameră, gândindu-se că, pentru binele amândurora, avea nevoie de mult curaj să-și accepte trecutul.

Cu o noapte înainte de înmormântare, David se uita printre cărțile din bibliotecă în momentul în care în ușă apăru mama lui.

– Aproape că am terminat pregătirile pentru mâine. Putem bea ceva amândoi peste douăzeci de minute? Aș vrea să vorbesc cu tine.

– Sigur că da.

LJ îi zâmbi și ieși din cameră. David se duse să vadă ce băuturi erau în bar. Găsi multe sticle, dar toate, goale. În spate de tot mai rămăsese puțin într-o sticlă de whisky. Turnă conținutul în două pahare. Găsiseră sticle de whisky goale prin toată casa. În spatele canapelelor, în dulapuri și sub patul lui Owen. David fusese foarte surprins că unchiul său totuși trăise atât de mult. Se așeză în fotoliu și o aștepta pe mama sa.

– Asta e tot, David, oftă LJ. Vorbise fără întrerupere, timp de un sfert de oră, explicându-i fiului său de ce Owen îl urâse atât de mult. Nu trebuie să crezi că nu l-am iubit pe tatăl tău. L-am iubit. Am suferit foarte mult când a murit Robin. Dar între mine și Owen... LJ făcu o pauză. A fost prima mea dragoste și cred că asta nu moare niciodată.

David fu surprins de faptul că ceea ce îi povestise mama lui nu îl șocase, ci doar îl întristase.

– De ce nu te-a cerut în căsătorie când a murit tata?

– Din mândrie, în primul rând. Dar cred că motivul cel mai important a fost lipsa de comunicare. LJ rămase cu privirea în gol. A trebuit să treacă patruzeci de ani pentru ca Owen să-mi spună că încă mă iubește. O viață întreagă irosită. Scutură din cap cu tristețe. Măcar am fost împreună în ultimele săptămâni. E oarecum o alinare.

– Deci unul dintre motivele pentru care Owen s-a căsătorit cu Greta a fost să te rănească.

– Fără îndoială. Iar gândul că într-o bună zi tu vei moșteni Marchmont a fost de nesuportat.

– Cum a rămas cu Marchmont? Va reveni Gretei? E soția lui, până la urmă.

– Owen nu mi-a spus nimic despre asta, deci va trebui să așteptăm să se citească testamentul. Nu știu ce a hotărât.

– De ce e viața atât de complicată?

– O, dragul meu. De patruzeci de ani mă întreb același lucru iar și iar. Dar dacă am învățat ceva din viața asta, acel lucru este că nu trebuie să irosești nici o zi. Iar dacă iubești pe cineva, pentru Dumnezeu, mărturisește-ți dragostea. Se uită fix la fiul său. Nu aș vrea să suferi și tu la fel ca mine.

David roși.

– Nu, sigur că nu.

– Scuză-mă, te rog, dar mă duc în cameră mea. Mâine va fi o zi lungă, iar ultimele săptămâni își spun cuvântul. LJ se ridică și îl sărută pe frunte. Noapte bună, dragul meu! Somn ușor!

David se uită după mama sa, apoi căzu pe gânduri. Dragostea putea schimba soarta oamenilor sau le putea controla viața. Cum se întâmpla cu el. Mama sa avea

dreptate. Viața era prea scurtă. Dacă ar vorbi, în cel mai rău caz Greta l-ar respinge.

Capitolul 20

Cheska privea prin luneta limuzinei cum imaginea Londrei dispare făcând loc câmpurilor verzi. Privi tăcută pe geamul mașinii până ce zgomotul monoton al motorului o adormi.

– Draga mea, aproape am ajuns.

Cheska simți cum mama ei o scutură cu blândețe.

– Acesta este Marchmont, Cheska, îi spuse Greta pe măsură ce mașina se apropia de casă.

Ușa din față se deschise și David apăru înaintând sprinten spre mașină.

– Bună, scumpo, îi spuse micuței, ridicând-o în brațe.

– Tatăl meu a locuit aici? îi șopti ea la ureche, privind cu încântare spre casa imensă.

– Da, chiar aici. Bună, Greta.

O sărută pe obraji și o privi cu admirație. Rochia neagră și scurtă pe care o purta îi accentua silueta subțire, iar noua frizura gen „Hepburn“ se potrivea trăsăturilor ei delicate.

– Arăți minunat!

– Mulțumesc. Și tu ești foarte elegant.

– Îmi place mult costumul ăsta, dar, din păcate, nu îl port decât cu prilejul unor evenimente nefericite.

Șoferul scosese din portbagaj valiza Gretei și aștepta instrucțiuni.

– Mulțumesc că ne-ai adus aici, îi spuse Greta întorcându-se spre el. Ai dori un ceai înainte să pleci?

– Nu, mulțumesc. Merg să îl vizitez pe vărul meu, în Penarth. Vă doresc ședere plăcută!

David observă cu câtă ușurință relaționa Greta cu personalul angajat. Nu mai semăna deloc cu tânăra speriată și neajutorată pe care o trimisese la Marchmont

cu mulți ani în urmă.

– Hai să intrăm. Mama așteaptă să te întâlnească, îi spuse.

Greta o luă pe Cheska de mână și îl urmă pe David.

– Aici te-ai născut tu, draga mea, îi explică fiicei sale.

– Dumnezeule, e o casă cât Palatul Buckingham.

– Aproape, spuse David făcându-i cu ochiul Gretei, pe deasupra capului micuței.

– Acelea sunt oi adevărate?

Cheska arătă spre punctele albe ce se vedeau pe dealurile învăluite în ceață, la oarecare distanță.

– Da.

– Doamne! Ar fi posibil să mă duc și să văd una mai de aproape?

– Sigur vom putea aranja asta, zâmbi David.

Greta nu era în largul ei. Simți același miros al câinilor și al lemnelor de foc pe care îl simțise prima dată când intrase aici. Intrară toți trei în salon, iar LJ se ridică să-i întâmpine. Albise complet în anii care trecuseră, dar păstra aceeași ținută dreaptă și același chip.

– Greta, mă bucur mult să te revăd. LJ se apropie de ea și o sărută pe obraji. Ați avut o călătorie obositoare?

– Nu, a fost bine, mulțumesc, răspunse Greta, recunoscătoare pentru primirea călduroasă.

– Ea trebuie să fie Cheska.

LJ îi întinse mâna, iar Cheska își puse degețelele în palma lui LJ.

– Încântată să vă cunosc! răspunse Cheska solemn.

– Ce maniere frumoase! spuse LJ aprobator. Mașinile vor sosi la ora 3, ceea ce înseamnă că mai avem în jur de o jumătate de oră. Sunt sigură că ai dori să te refaci după drum. Ți-am pregătit camera în care ai stat și pentru Cheska, la fel. LJ se întoarse spre Cheska. Ți-e foame?

– Da. Nu am luat prânzul.

– Să mergem la bucătărie atunci și să o întâlnești și pe Mary care abia așteaptă să vadă cât de mare te-ai făcut.

– Da, vă rog.

– Bine, atunci.

LJ îi oferi mâna, iar Cheska i-o luă fericită.

Ieșiră amândouă din cameră și Greta o auzi pe micuță cum conversa cu LJ de-a lungul coridorului. Urcă apoi în dormitorul în care dăduse naștere celor doi copii ai săi. Amintirile despre Jonny o năpădiră și Greta se cutremură. Revenirea în Marchmont o destabiliza. Cu cât plecau mai repede de aici, cu atât mai bine.

Cheska privea cum sicriul era coborât în pământ. Bănuia că ar trebui să fie tristă. În timpul filmului, când stătuse lângă mormântul tatălui ei, regizorul îi spusese să plângă. Nu prea înțelegea moartea. Știa doar că nu mai vedeai niciodată acea persoană care pleca spre un loc numit Rai și care urma să locuiască împreună cu Dumnezeu, pe un nor pufos. Privi în zare, în loc să se uite în groapa mare și întunecată. Imaginea sicriului îi amintea de coșmarul pe care îl avusese de atâtea ori. Își întoarse capul și îl sprijini de brațul mamei sale. Aștepta ca totul să ia sfârșit și să se întoarcă acasă.

– Cred că e momentul să mergi la culcare, domnișoară.

Cheska stătea fericită pe genunchiul lui David, în bibliotecă.

– Bine, mami.

– Ce zici dacă vin iar când ești gata de culcare și îți mai spun una dintre poveștile mele?

– Da, te rog, unchiule David.

– Așa facem. Ne vedem într-un minut.

– Noapte bună, mătușă LJ!

Cheska coborî de pe genunchiul lui David și o sărută ușor pe LJ pe obraz.

– Noapte bună, draga mea! Somn ușor!

Cheska râse și o urmă pe Greta.

– Îmi place aici, mami. Mătușa LJ e foarte drăguță. Mă bucur să mai am încă o rudă. Crezi că e foarte bătrână? întrebă în timp ce urca scările.

– Nu, nu foarte.

– E mai bătrână decât tata?

– Cred că e puțin mai tânără.

Greta o conduse pe Cheska în camera ei, sperând ca fiica sa să nu vadă sentimentele sale când vor intra în camera în care petrecuse atâtea ore alături de copiii ei.

– Am ajuns, iubito, îi spuse încântată, forțându-se să zâmbească. Vezi? Aici ai dormit tu când erai micuță. Cheska? Ce-i cu tine?

Greta se uită la micuța care se oprise în pragul ușii și păli.

– Eu... Mami, aș putea dormi cu tine diseară?

– Ești fetiță mare acum, iar camera asta este foarte plăcută. Uite, asta este una dintre păpușile tale. Cheska rămăsese nemișcată în pragul ușii.

– Nu face asta, Cheska! Am avut o zi lungă. Vino și pune-ți cămașa de noapte! Fă-o pentru mine, te rog!

– Mami, lasă-mă să dorm cu tine, te rog. Nu-mi place aici, o rugă ea.

– Schimbă-te ca o fetiță cuminte, apoi urcă-te în pat. Unchiul David va veni să-ți spună o poveste. Dacă după asta tot nu vrei să dormi aici, poți veni să dormi cu mine. Ce zici?

Copila dădu din cap și încercă să intre în cameră. Răsuflând ușurată, Greta o ajută să se dezbrace. O puse apoi în patul îngust și se așeză lângă ea.

– Vezi? Asta e o cameră foarte frumoasă.

Fetița însă se uita fix în spatele Gretei.

– Mami, de ce sunt două pătuțuri acolo? Unul dintre ele a fost al fratelui meu, Jonny?

Greta se întoarse și le văzu. Încercând să nu o întristeze pe fiica sa, se strădui să își ascundă emoția.

– Da, așa este.

– De ce sunt încă aici?

– Cred că Mary a uitat să le scoată după ce am plecat.

– De ce am plecat?

Greta oftă și se aplecă pentru a-și săruta fiica pe frunte.

– Îți spun mâine, draga mea.

– Nu pleca până nu vine unchiul David, mami, te rog.

– În regulă, draga mea, nu plec.

– Fetița aceea din pat e preferata mea? întrebă David, apărând în ușă.

Cheska încercă să zâmbească, iar Greta se ridică.

– Noapte bună, draga mea! Să nu-i spui povești care o pot speria, David. E puțin dezorientată, îi șopti Greta când trecu pe lângă el.

– Sigur că nu. Îi voi povesti Cheskăi despre Shuni, celebrul gnom scoțian, care locuiește în peștera lui de pe deal, la câțiva kilometri distanță de această casă.

Greta se uită cum David se așază pe marginea patului. Rămase apoi câteva secunde la ușă până când David își începu povestea, după care se îndreptă încet spre scări. Pe măsură ce David spunea povestea, Cheska se relaxă și râse la vocea amuzantă pe care unchiul său o folosea pentru personajul său.

– Și au trăit toți...

– Fericiți până la adânci bătrâneți.

– Gata. Acum cred că e timpul să dormi.

– Unchiule David?

– Da, draga mea.

– De ce în povești mor doar oamenii răi?

– Pentru că așa se termină mereu poveștile. Binele continuă să trăiască, iar răul moare.

– Tatăl meu a fost rău?

– Nu, scumpo.

– Atunci de ce a murit?

– Pentru că el era o persoană adevărată, nu imaginară.

– O! Unchiule David?

– Da?

– Există fantome?

– Nu. Doar în povești. Somn ușor, Cheska!

David o sărută pe obraz și se îndreptă spre ușă.

– Nu închide ușa, te rog.

– Nu o închid. Mami va trece pe la tine mai târziu.

David coborî și se duse în bibliotecă unde erau Greta și LJ.

– Nu știu dacă a fost o idee bună ca Cheska să fie prezentă la înmormântare, spuse David oftând. Mi-a pus cele mai ciudate întrebări.

– Nu a vrut deloc să doarmă în camera ei. Lucru neobișnuit la ea, răspunse Greta. De câte ori am stat la hotel, s-a culcat fără discuții. Totuși cred că e prea mică pentru a fi înțeles ceva din ceea ce s-a întâmplat azi.

– Nu mai e așa de mică. Peste trei ani va fi adolescentă, fu de părere LJ.

– O văd mai mică decât e, recunoscu Greta. De obicei interpretează roluri pentru personaje de șapte sau opt ani.

– Greta, crezi că Cheska înțelege diferența între filme și realitate? o întrebă David cu blândețe.

– Desigur. De ce întrebi?

– Doar mă gândeam la ceva ce tocmai mi-a spus.

– Orice ar fi spus, nu aș lua prea în serios. Suntem amândouă foarte obosite după drumul de azi și înmormântare. Greta se ridică. Mă duc sus să fac o baie.

– Tu vrei să mănânci ceva, draga mea? întrebă LJ.

– Nu, mulțumesc. Sunt încă plină după sendvișurile de după-amiază. Noapte bună.

Greta ieși repede din cameră, iar David se întoarse spre mama lui, oftând.

– Am supărat-o. Urăște să o critice cineva pe Cheska.

– E totuși un copil ciudat, nu-i așa?

– Cum? Scuze, mama.

David se smulse din gânduri și se așeză în fotoliul de piele din fața mamei sale.

– Am spus că Cheska e un copil ciudat, dar bănuiesc că și viața ei e ciudată.

– Da, este.

– Cred că aiureala asta cu filmele nu e un mediu propice pentru a crește un copil. Are nevoie să alerge în aer liber, să prindă culoare în obraji și ceva carne pe corpul ei firav.

– Greta spune că îi place să joace în filme.

– Mie mi se pare că nu prea are de ales sau, de fapt, nu cunoaște altceva.

– Sunt sigur că Greta nu ar obliga-o să facă nimic din ceea ce ar face-o nefericită.

– Probabil, spuse LJ neîncrezătoare. Sărăcuța! Până să vină aici nici nu știa că are un tată. Să nu mai vorbim de faptul că nu era tatăl ei biologic.

– Lasă asta, mama, nu e deloc momentul.

– Se pare că Greta nu i-a spus nimic despre trecutul ei, continuă LJ în ciuda protestelor fiului ei. Spre exemplu, ce știe despre fratele ei geamăn? Nimic.

– Nu sunt sigur. Uite, mamă. Încearcă să înțelegi că Greta nu i-a spus nimic despre trecut pentru că a crezut că așa e cel mai bine. Când s-a mutat la Londra, a făcut-o în condiții foarte grele și evident că și-a dorit să o ia de la capăt. Nu avea nici un rost să îi spună ce se întâmplase atâta timp cât era prea mică pentru a înțelege.

– Ești conștient de faptul că îi iei mereu apărarea Gretei? întrebă LJ cu glas scăzut. Nu vezi ce mult s-a schimbat de când a plecat din Marchmont? Era atât de sensibilă și umilă.

– Dacă s-a schimbat este pentru că a trecut prin foarte multe. Nu e vina ei.

– Vezi, David? Faci același lucru. Știu din experiență că nu trebuie să-ți refuzi dreptul la dragoste, doar pentru că ai fost rănit în trecut. Mai exact, nu e sănătos să dai toată iubirea ta copilului. Oricum, spuse, schimbând brusc subiectul. Îți propun ceva. Roagă-le să petreacă un timp aici. Dacă, după cum bănuim, Owen i-a lăsat proprietatea Gretei, va avea câteva lucruri de aranjat. Ar avea și Cheska ocazia să trăiască ca un copil normal pentru câteva zile.

– Mă îndoiesc că Greta va rămâne mai mult decât e nevoie. Să așteptăm să vedem ce se întâmplă mâine.

– Dacă nu va fi cea care moștenește, date fiind sentimentele tale evidente pentru ea, căsătorindu-te cu ea s-ar rezolva întregul puzzle. Greta are nevoie de un soț, tu ai nevoie de o soție, iar micuța Cheska are nevoie de un tată și de o viață mai stabilă. Iar Marchmont are nevoie de un bărbat care să îl administreze, preferabil un moștenitor de drept.

– Oprește-te, *ma*! Nu fi intrigantă! o atenționă David. Mai ales că nu îmi doresc absolut deloc să administrez Marchmont, nici măcar pentru a-ți face pe plac.

LJ văzu supărarea din ochii fiului ei și înțelese că mersese prea departe.

– Scuză-mă, David. Doresc doar să te văd fericit.

– Și eu la fel. Să nu mai vorbim despre asta, spuse hotărât. Să mergem să luăm cina.

Cheska avu iar același vis. El era iar acolo, lângă ea... băiețelul care arăta ca ea. Era foarte palid și îi șoptea lucruri pe care nu le înțelegea. Cheska știa că, dacă s-ar fi dat jos din pat și ar fi aprins lumina, visul ar fi dispărut. Pipăi pe măsuța de lângă pat, dar nu găsi nimic. Caută cu disperare în jur, bâjbâind prin aer. Inima îi bătea cu putere în piept. „Te rog, te rog", mormăi ea. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu semintunericul din zori, își dădu seama că nu se afla în dormitorul ei de acasă, ci în cel din visul ei. Cheska începu să țipe.

– Mami! Mami! Mami!

Știa că, dacă ar ieși din cameră, coșmarul ar lua sfârșit. Dar era prea îngrozită pentru a se mișca, iar contururile fantomatice și-ar fi întins mâinile moarte spre ea... Lumina se aprinse și Greta apăru în ușă. Cheska sări din pat, alergă spre mama sa și se aruncă în brațele ei.

– Mami, mami. Ia-mă de aici! Ia-mă de aici! strigă plângând.

– Vino, draga mea!

Cheska o împinse pe Greta afară din cameră și trânti ușa în spatele ei.

– Nu mă mai trimite înapoi acolo, te rog, mami, o imploră.

– În regulă, în regulă. Liniștește-te! Vii la mama în pat și îmi spui ce te-a speriat. O conduse pe Cheska pe hol către camera ei. Ajunse în pat, micuța își îngropă fața în cămașa mamei sale. Ai visat urât, draga mea? Asta s-a întâmplat?

– Da, răspunse privind-o cu ochii plini de groază. Dar n-a fost un vis. A fost adevărat. Trăiește. Cheska se cutremură. În cameră.

– În dormitor? Cine trăiește acolo?

Cheska scutură din cap și își băgă fața în pieptul Gretei.

– Lasă, draga mea, îi spuse Greta mângâind-o ușor pe păr. Cu toții avem coșmaruri. Nu sunt adevărate. E doar imaginația ta care îți joacă feste când dormi.

– Nu, nu. A fost adevărat. Cheska vorbea înăbușit. Vreau să plecăm acasă.

– Mâine plecăm, îți promit. Hai să ne băgăm în pat acum. E răcoare și o să răcești. Greta o trase pe Cheska sub pătură și o îmbrățișă strâns. Te simți mai bine?

– Puțin.

– Nimeni nu-ți poate face vreun rău cât timp sunt lângă tine, fredonă Greta până ce Cheska adormi.

Apoi se întinse pe spate, speriată de reacția fiicei sale, întrebându-se cât își amintea oare Cheska despre fratele ei. „Nu contează“, își spuse hotărât, mâine la ora asta vor fi amândouă înapoi în Londra și va trage iar cortina de protecție asupra trecutului.

Capitolul 21

– Chiar ai putea avea grijă de Cheska? o întrebă Greta pe Mary, a doua zi.

Se uită apoi atent la fiica ei să vadă dacă mai păstra urme de anxietate după întâmplările din noaptea precedentă.

– Sigur că da. Ne vom simți bine amândouă, nu-i așa?

Cheska încuviință din cap. Stătea cocoțată pe un scaun la masa mare din bucătărie, cu mâinile băgate până la cot în făină. O ajuta pe Mary să facă tăieței.

– Nu întârzii. Ești sigură că poți rămâne?

– Da, mami, spuse Cheska, puțin exasperată.

– Ne vedem mai târziu.

Greta ieși din bucătărie, ușurată să vadă că fiica sa nici nu ridică privirea să se uite după ea.

David și LJ o așteptau în mașină.

– Cum e Cheska? întrebă LJ.

Auzise și ea țipetele fetiței în noaptea trecută.

– Foarte bine, răspunse Greta scurt. Cred că a avut un coșmar, dar a uitat de el până dimineață.

– Sunt sigură că se va simți foarte bine cu Mary. Hai să mergem.

David porni mașina și o luă pe drumul spre Monmouth. De pe strada principală, un loc deosebit de pitoresc, se îndreptară pe jos și în tăcere spre biroul domnului Glenwilliam.

– Bună ziua, Greta, David, doamnă Marchmont. Avocatul dădu mâna cu toți trei. Mulțumesc pentru minunata servire de ieri, de după înmormântare. Cred că Owen ar fi mândru de asta. Să trecem acum direct la subiect. Poftiți în birou!

Îl urmară și luară loc în fotoliile din fața celui în care urma să stea domnul Glenwilliam. Acesta deschise un seif mare și scoase un sul de documente legate cu un șnur roșu. Apoi se așeză și desfăcu nodul.

– Aș vrea să știți că, la insistențele lui, l-am vizitat acum șase săptămâni pe Owen pentru a reînnoi testamentul, iar asta anulează orice alt testament anterior. Chiar dacă era într-o stare jalnică, vă pot asigura că nu era nici beat, nici în altă stare nepotrivită. De aceea confirm că era în deplinătatea facultăților mintale și foarte sigur asupra hotărârii sale. Glenwilliam tuși apoi cu oarecare nervozitate. Cred că cel mai bine ar fi să îl citim, apoi putem discuta eventualele probleme.

– Să trecem la subiect, spuse LJ în numele tuturor.

Avocatul își drese glasul și începu să citească.

Eu, Owen Marchmont, în deplinătatea facultăților fizice și psihice, declar că acesta este ultimul meu testament. Încredințez întreaga proprietate către Laura-Jane Marchmont. Cu singura condiție: să locuiască aici pentru tot restul vieții. La moartea ei, poate dispune de acest drept cum dorește, deși m-aș bucura să lase moștenirea nepotului meu, David Robin Marchmont. Banii care sunt în contul familiei vor fi tot ai lui LJ Marchmont pentru administrarea și întreținerea proprietății. Din contul meu personal las următoarele sume de bani:

Fiicei mele, Francesca Rose Marchmont, suma de cincizeci de mii de lire, cu condiția să viziteze Marchmont cel puțin o dată pe an până împlinește vârsta de douăzeci și unu de ani. Banii să fie administrați de Laura-Jane Marchmont.

Lui David Robin Marchmont, suma de zece mii de lire.

Soției mele, Greta, suma de zece mii de lire.

Lui Mary-Jane Goughy, pentru recunoașterea grijii pe care mi-a purtat-o, suma de cinci mii de lire și dreptul de a locui permanent în River Cottage.

Domnul Glenwilliam continuă cu alte câteva donații minore, dar cei trei deja nu mai erau atenți la ceea ce citea, adânciți în propriile gânduri. LJ se abținea să nu plângă. Nu o făcuse niciodată de față cu alții. David se uita la ea, gândindu-se că se făcuse dreptate în cele din urmă. Greta era ușurată că totul se terminase și că se puteau întoarce la Londra mai bogate cu șaizeci de mii de lire, obligate doar la o scurtă vizită pe an. Domnul Glenwilliam termină de citit și își scoase ochelarii.

– Încă ceva. Owen a lăsat o scrisoare personală pentru tine, Greta. Poftim. Îi dădu scrisoarea peste masă. Aveți întrebări?

Greta știa că avocatul se aștepta ca ea să protesteze, dat fiind faptul că Marchmont ar fi trebuit să îi revină ei în mod normal. Nu spuse însă nimic.

– Domnule Glenwilliam, ne-ați putea lăsa câteva minute singuri? întrebă LJ.

– Desigur.

Avocatul ieși, iar LJ se întoarse spre Greta.

– Draga mea, ai putea contesta faptul că Owen a întocmit acest testament fiind deplin conștient. Ești văduva lui până la urmă. Dacă dorești să ridici această problemă, nici eu, nici David, nu ne vom împotrivi. Nu-i așa, David?

– Desigur.

– Nu doresc, LJ. Owen a decis cum e mai bine pentru fiecare dintre noi. Sunt de fapt ușurată. Eu și Cheska ne-am făcut o nouă viață la Londra. Știi foarte bine că Cheska nu este copilul lui, iar căsătoria noastră a fost un eșec. Cred că Owen a fost extrem de generos cu noi, date fiind circumstanțele. Sunt fericită că s-a terminat.

LJ se uită la ea cu respect.

– Greta, să fim sincere una cu cealaltă. Știm cu toții de ce te-ai căsătorit cu Owen. Desigur, și pentru că ți-a plăcut de el, spuse precipitat. Poate că te simți vinovată pentru asta.

– Da, mă simt, încuviință Greta.

– Sunt sigură că ți-ai dat seama că și Owen a avut motivele lui. Căsătoria i-a dat un nou suflu și, cel mai important, un moștenitor, dacă Jonny ar fi trăit. Deci nu ar trebui să te mai simți vinovată și nici să crezi că eu am resentimente față de tine. Ai fost un pion inocent într-un joc de care nu ai avut cum să știi.

– LJ, nu e nevoie să mai spui nimic. Sunt bucuroasă că ai primit proprietatea. Nu m-aș fi priceput deloc să am grijă de ea.

– Ești sigură, Greta? E bine să știi că, după mine, David va fi cel care va moșteni. E dreptul lui.

– Fără îndoială.

– În regulă, atunci. Nu uita totuși că ești oricând bine-venită în Marchmont. E evident că aceasta a fost și dorința lui Owen.

– Mulțumesc, LJ. O să țin cont de asta.

David îl chemă pe domnul Glenwilliam înapoi în birou.

– Totul este clar? întrebă acesta.

– Da, răspunde David. Greta a hotărât să nu facă contestație.

Avocatul îi privi mulțumit.

– Mai am de îndeplinit câteva formalități și vor mai fi niște taxe de plătit pentru sumele de bani moștenite. Doamnă Marchmont va trebui să reveniți și să semnați niște documente după ce vor fi verificate. Vă stau la dispoziție pentru orice problemă privind administrarea proprietății. După cum știți, mă ocup de asta de foarte mult timp.

– Mulțumesc. Apreciez ajutorul dumneavoastră și din trecut, și din prezent.

– Mami, mami! Ce crezi? Mary m-a dus pe câmp și am pus mâna pe o oaie, spuse Cheska foarte entuziasmată, intrând în salonul în care se aflau cu toții, după întoarcerea de la Monmouth.

– Ce frumos!

– Fermierul mi-a spus că îl pot ajuta să mulgă vaca mâine-dimineață. Doar că va trebui să mă trezesc la ora 5.

– Dar ne întoarcem la Londra astăzi, draga mea.

– O! exclamă Cheska foarte dezamăgită.

– Am crezut că vrei să mergi acasă.

– Vreau, dar nu mai putem sta încă o zi măcar?

– Ar trebui să ne întoarcem, Cheska. Avem ședința foto luni și e nevoie să fii odihnită.

– Doar o zi, mami. Te rog.

– De ce nu rămâneți pentru mai mult timp, draga mea? Cred că ar fi foarte bine pentru amândouă. Uite ce îmbujorată e Cheska. Ne-am bucura și eu, și David, încercă LJ să o convingă.

Greta fu surprinsă de buna dispoziție a fiicei sale.

– Doar dacă nu mai faci iar scene la culcare, domnișoară.

– Promit, mami. Mulțumesc.

Cheska alergă spre mama ei, o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– Perfect. Așa rămâne, spuse LJ. Acum trebuie să mă duc să îi dau lui Mary vestea cea bună despre River Cottage și moștenirea ei. Sunt sigură că și ea, și

logodnicul ei vor fi foarte fericiți. O așteaptă de ani de zile. Sper ca în curând să se căsătorească. Ne pui tu ceva de băut, David? Mi-e sete.

În noaptea aceea, Greta se urcă în pat după ce se asigură că Cheska adormise în camera de alături. Se gândise că, după cele întâmplate, nu ar fi fost înțelept să o facă să doarmă în camera ei. Apoi deschise scrisoarea de la Owen.

Marchmont, Monmouthshire
2 mai 1956

Draga mea Greta,

Scriu aceste rânduri știind că le vei citi după moartea mea, ceea ce pare destul de ciudat. Deja cunoști conținutul testamentului meu, deci cred că îți datorez niște explicații.

I-am lăsat Marchmont lui LJ, nu doar pentru că ține foarte mult la acest loc, ci pentru că e dreptul ei și al lui David. După ce m-am gândit foarte mult, am ajuns la concluzia că ar fi fost o povară pentru tine și mai mult ca sigur că ai fi vândut proprietatea, lucru care mi-ar fi rupt inima. Cred că și Laura-Jane ar fi simțit la fel.

Am înțeles că nu ți-a fost ușor să trăiești aici, iar asta se datorează și comportamentului meu inacceptabil, pe care acum îl regret. Am fost slab, iar tu ai fost victima unui conflict început cu mulți ani în urmă. Sper că vei reuși să mă ierți și că vei reveni la Marchmont pentru a petrece un timp departe de viața agitată din Londra. Ar fi bine și pentru tine, și pentru Cheska. Crede-mă că am ținut foarte mult la tine și la copii, chiar dacă nu au fost ai mei. Toți trei mi-ați adus multă bucurie și sunt foarte recunoscător pentru asta. Îmi cer iertare că suferința mea de după moartea lui Jonny a pus capăt la tot. Nu te-am sprijinit când ai avut nevoie, purtându-mă foarte egoist. Te rog să îi spui Cheskăi că am iubit-o ca pe propriul meu copil. Mi-a spus Mary că a văzut-o într-un film și că a ajuns o celebritate. Sunt mândru că am fost tatăl ei, chiar dacă doar adoptiv și pentru scurt timp. Singurul lucru care mă alină în timp ce stau aici întins este gândul că în curând mă voi întâlni cu dragul meu Jonny. Vă doresc amândurora o viață lungă și fericită.

Owen

Greta puse scrisoarea înapoi în plic și o băgă în geantă. O cuprinse un val de emoție, dar îl opri hotărât. Max, Owen, James... Toți aparțineau trecutului. Nu le va permite să o mai atingă în nici un fel.

Capitolul 22

Cheska stătea întinsă pe spate, privind în sus la crengile mari de stejar înconjurate de cerul albastru de culoarea florii de porumb. Trase cu satisfacție aer în piept. Studiourile de film erau departe, nu era nimeni în jur care să o recunoască. Părea că nu mai trăise așa ceva în viața sa scurtă. Era pentru prima dată singură și liberă. Se simțea în siguranță aici. Nu mai visase urât după ce părăsise camera în care dormise în prima noapte. Se ridică în fund și se uită în zare. O vedea pe mama sa care lua prânzul cu unchiul David. Trecuse deja o săptămână de când erau în Marchmont și asta pentru că o implorase iar și iar pe mama ei să mai rămână. Se așeză iar pe spate și se gândi ce grozav ar fi ca mami și unchiul David să se îndrăgostească, să se căsătorească și să locuiască aici pentru totdeauna. Ar fi putut ajuta la mulsul vacilor în fiecare dimineață, ar fi putut lua micul dejun cu Mary și apoi merge la școală cu alți copii. Dar ăsta era doar un vis. Știa că a doua zi urmau să se întoarcă la Londra.

Se ridică, se mai uită o dată să se asigure că mama sa nu o căuta, și se îndreptă spre pădure, cu mâinile în buzunarele noii sale salopete. Ascultă cântecul păsărilor și se gândi de ce era oare cu mult mai frumos decât al păsărilor din Londra. Plimbându-se printre copacii înalți, Cheska își aminti de Hänsel și Gretel, un film în care jucase anul trecut și despre care mami îi spusese că avusese un mare succes de Crăciun. Pe măsură ce se afunda în pădure se întreba dacă vrăjitoarea din casa cu glazură de zahăr ar putea-o aștepta să o mănânce. În spatele frunzelor însă dădu de un luminiș în care se afla doar un brad micuț și o piatră mare. Cheska se apropie și își dădu seama că era o piatră funerară, iar gândul la cine s-ar fi putut afla acolo o cutremură. Îngenunche în fața pietrei. Inscripția era aurită și foarte clară.

JONATHAN (JONNY) MARCHMONT

Fiul iubit al lui Owen și al Gretei

Fratele Francescăi
Născut 2 iunie 1946
Decedat 6 iunie 1949
Fie ca Dumnezeu să își călăuzească îngerul în Rai!

Cheska rămase cu gura deschisă. *Jonny…* Prin cap începură să-i treacă frânturi de amintiri, dar nici una completă. *Jonny… Jonny…* Apoi auzi pe cineva șoptind. *Cheska… Cheska…* Era vocea băiețelului din vis. Băiețelul mort, întins în sicriu. Cel care venise la ea când dormise în dormitorul lor. „Cheska, Cheska… vino să te joci cu mine".

– Nu, Cheska se ridică și își acoperi urechile cu mâinile, apoi o luă la fugă cât o ținură picioarele.

– Greta, astăzi fiind ultima zi în care sunteți aici, m-am gândit să te invit la cină în Monmouth, îi propuse David în timp ce beau cafeaua pe terasă.

– Aș… Doamne Dumnezeule! Atenția Gretei fu distrasă de imaginea fetiței care venea spre ei alergând. Cheska fuge de parcă vine un leu după ea.

Micuța se aruncă în brațele mamei sale, cu inima zvâcnindu-i în piept.

– Ce e, draga mea?

Cheska ridică ochii spre Greta, apoi scutură ferm din cap.

– Nimic, mami, sunt bine. Îmi pare rău. Pot merge la Mary în bucătărie? Mi-a spus că putem face împreună o prăjitură pe care să luăm cu noi.

– Desigur. Cheska?

– Da, mami.

– Ești sigură că ești bine?

– Da, mami, încuviință fata și dispăru în casă.

Interiorul restaurantului Griffin Arms era scăldat în lumina caldă a lumânărilor. Greta și David fură conduși spre un colț retras și intim, la o masă cu tacâmuri de argint și pahare de cristal.

– Domnule, doamnă, vă aduc ceva de băut? întrebă ospătarul-șef.

– Da, o sticlă din cea mai bună șampanie pe care o aveți, ceru David.

– Foarte bine, domnule. Puse apoi două meniuri pe masă. Vă recomand crevețiicare au fost aduși astăzi și miel. Îmi permiteți să vă spun că ultimul dumneavoastrăfilm mi-a plăcut foarte mult?

– Mulțumesc. Sunteți foarte amabil, răspunse David stânjenit ca de fiecare datăcând era recunoscut.

După ce comandară ce le fusese recomandat, băură șampania, vorbind despreMarchmont și LJ.

– Păcat că mâine Cheska va trebui să se întoarcă la Londra. A înflorit înultimele zile, opină David.

– Da, sunt sigură că i-a prins bine să fie aici, dar nu putem dezamăgi publicul,nu?

– Probabil că nu, murmură David, sperând că Greta fusese ironică, dar dându-șiapoi seama că nu fusese așa. A, apropo, am citit în ziarul de azi că MarilynMonroe și Arthur Miller s-au căsătorit. Vor veni la Londra unde ea face un filmalături de Larry Olivier.

– Chiar așa? Nu par să se potrivească, spuse Greta când tocmai li se aduseracrevețiii. Se pare că toată lumea se căsătorește. I-ai văzut pe Grace Kelly și peprințul Rainier la televizor, cândva pe la începutul anului? Cheska a fost uluită.

În timpul cinei, David fu atât de agitat încât abia se atinse de mâncare și refuzăși desertul. Greta luă căpșuni proaspete, în timp ce David termină șampania.După ce comandă cafea și două coniacuri, își dădu seama că timpul se scurgeafoarte repede. Era acum ori niciodată.

– Greta, aș... Vreau să te întreb ceva.

– Bine. Spune-mi, îi zâmbi ea misterios.

David repetase de multe ori ceea ce dorea să spună, acum trebuia doar sărostească cu voce tare, dar nu își mai amintea nimic.

– Ceea ce... Ei bine, eu... te iubesc, Greta. Te-am iubit din totdeauna și te voiiubi mereu. Nu va mai exista niciodată alt cineva pentru mine. Ai vrea să... Vreausă spun. Te-ai putea gândi să... te căsătorești cu mine?

Greta rămăsese mută de uimire. Se uită la figura sinceră și obrajii îmbujorați ailui David. Văzu că privirea lui bună era plină de speranță. Înghiți în sec și își

aprinse o țigară. David era cel mai bun prieten al său. Îl iubea mult, dar nu cum și-ar fi dorit el. Își jurase să nu mai iubească pe nimeni așa.

– Adevărul este că, adăugă el, cred că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, iar Cheska are nevoie de tată. Casa ta e Marchmont și, dacă ne căsătorim, va fi al tău într-o zi și asta va pune lucrurile în ordine. Desigur că nu va trebui să ne mutăm aici. Te-ai putea muta la mine, în Hampstead și...

Greta ridică mâna spre el, oprindu-l la jumătatea propoziției.

– Oprește-te, David! Te rog, oprește-te! Nu pot suporta asta.

Își luă capul în mâini și începu să plângă.

– Greta, te rog să nu plângi. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te supăr.

Greta ridică în cele din urmă ochii spre el, ștergându-și lacrimile cu batista lui. Știa că orice ar spune îl va răni foarte rău.

– David, dragă David! Dă-mi voie să-ți explic. Cu mulți ani în urmă, când l-am întâlnit pe Max și am rămas însărcinată, am fost destul de tânără pentru a o lua de la capăt, cu ajutorul tău. Apoi am venit la Marchmont și m-am căsătorit cu Owen, doar pentru că eram singură, speriată și pe cale să devin mamă. Aveam nevoie de siguranță și pentru scurt timp Owen mi-a oferit asta. Faptul că m-am bazat numai pe el, aproape că ne-a distrus, și pe mine, și pe Cheska. Am plecat și m-am întors la Londra și m-am îndrăgostit de șeful meu care era căsătorit. Cred că anii petrecuți alături de Owen m-au făcut să îmi doresc ceva romantic și puțină satisfacție fizică. Greta se înroși la propriile-i cuvinte. Căsătoria dintre mine și Owen nu s-a consumat niciodată, știi. Iar James – așa îl chema – îmi spunea că își va părăsi soția pentru mine și eu, ca proasta, începusem să-l cred. Apoi soția lui a aflat de relația noastră și eu am descoperit că James nu era altceva decât un bărbat slab și egoist care nu meritase dragostea mea necondiționată. Cu ocazia asta, mi-am pierdut slujba. S-a întâmplat de fapt chiar în ziua în care ne-am întâlnit la Windmill.

– Înțeleg, răspunse David, luptându-se din greu să suporte mărturisirile Gretei.

– Oricum, continuă ea, încercând să rezume. După cele petrecute cu James mi-am jurat să nu mai las nici un bărbat să se apropie de mine. Toți nu mi-au adus decât durere și suferință. Am așteptat de la ei să îmi dea ceea ce credeam că am

nevoie. Dar în ultimii șase ani am fost mai fericită decât am fost vreodată. Cheska e viața mea și nu mai e loc pentru altcineva în inima mea.

– Înțeleg.

– Trebuie să știi că țin foarte mult la tine, David. Mai mult decât la oricine altcineva în afară de Cheska, dar nu mă voi putea căsători niciodată cu tine. M-aș teme mereu că nu va merge bine și – Greta scutură din cap – nu știu dacă mai pot iubi așa. Înțelegi?

– Înțeleg că ai suferit foarte mult, dar eu nu ți-am făcut nici un rău. Eu te iubesc, Greta, trebuie să mă crezi.

– Te cred, David, chiar te cred. Te-ai purtat minunat cu mine. Dar nu ar fi corect din partea mea să accept cererea ta în căsătorie când inima mea e închisă, amorțită. Și nu cred că asta se va mai schimba vreodată.

– Spui că viața ta e Cheska. Într-o bună zi va avea și ea viața ei. Ce vei face atunci? o întrebă pe un ton scăzut.

– Cheska va avea mereu nevoie de mine, răspunse fermă. David, sunt copleșită de cererea ta. Nu am știut niciodată că mă iubești. Dacă aș dori să mă căsătoresc, numai la tine m-aș gândi. Dar nu îmi doresc și, din păcate, nu îmi voi dori niciodată.

David rămase tăcut și disperat. Părea că nu mai avea rost să vorbească despre asta. Visele lui se spulberaseră și nu va mai exista o a doua șansă pentru el.

– Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine atunci de mult, când erai însărcinată.

– Nu, David. Nu vezi? Între noi este ceva mult mai bun decât căsătoria. Prietenia. Sper că nu se va risipi după seara asta. Nu se va întâmpla asta, nu-i așa?

David visase să-i pună pe deget inelul pe care îl avea la el. În schimb, zâmbi scurt și trist.

– Sigur că nu, Greta.

Puțin mai târziu, amândoi ieșiră din restaurant și se îndreptară tăcuți spre mașină.

Lui LJ i se păru că aude voci la etaj. Lăsă registrele contabile ale proprietății și ieși din bibliotecă. Urcă scările în vârful picioarelor și intră în camera Cheskăi. Patul era gol. Bătu în ușa de la baie, apoi o deschise. Era întuneric. LJ se uită

repede în camera Gretei, apoi în celelalte camere, până ajunse la camera copiilor. Ușa era închisă, dar auzi râsete ascuțite venind dinăuntru. Deschise încet ușa. Cheska stătea pe jos, cu spatele la ea. Părea că vorbește cu cineva. Avea în mână un ursuleț căruia îi scotea ochii și îi smulgea capul și membrele. Băgă apoi degetul în orbita unui ochi și scoase un râset cutremurător. LJ își ținu respirația, ducându-și mâna la gură. Era îngrozită de cruzimea fetiței. Intră în cameră în cele din urmă și se duse în fața Cheskăi. Aceasta nu păru să observe. Încerca să scoată celălalt ochi al ursulețului. LJ observă că Cheska avea ochii ficși. Arăta de parcă ar fi fost în transă.

– Cheska, Cheska, șopti LJ, aplecându-se spre ea.

Copilul sări și se uită la ea. Ochii i se limpeziră.

– E ora de culcare, mami?

– Nu e mami, e mătușa LJ. Ce i-ai făcut bietului ursuleț?

– Aș vrea să dorm acum, sunt obosită și prietenul meu la fel. Merge și el la culcare.

Aruncă ce mai rămăsese din ursuleț și ridică brațele spre LJ. Aceasta o ridică cu oarecare efort. Cheska puse capul pe umărul ei și adormi imediat. LJ o duse de-a lungul holului și o puse în pat. Închise apoi ușa dormitorului. Cheska rămase nemișcată.

LJ se întoarse în camera copiilor și adună ce mai rămăsese din ceea ce fusese un îndrăgit ursuleț de pluș. Duse totul la bucătărie și îl aruncă în coșul de gunoi. Se întoarse în bibliotecă, rugându-se ca Greta să accepte cererea în căsătorie. Când David îi spusese că s-a hotărât în sfârșit să o ceară, LJ îi dădu inelul de logodnă pe care îl primise de la Robin. Era o moștenire de familie pe care bărbații următoarei generații Marchmont o ofereau alesei lor. Chiar dacă Greta nu era prima soție la care s-ar fi gândit pentru David, nu încăpea îndoială că fiul ei o iubea foarte mult și chiar avea nevoie de o soție. Și Cheska avea nevoie de un tată și de o viață diferită de cea pe care o ducea și care era artificială și ciudată. Iar după cele abia petrecute, poate și de ajutor de specialitate. Auzi ușa din față deschizându-se. David intră în bibliotecă, iar LJ se ridică și îl privi cu interes. Fiul său îi zâmbi trist și ridică ușor din umeri. LJ se duse la el și îl îmbrățișă.

– Îmi pare foarte rău, dragul meu.

– Măcar am încercat. E tot ce aș fi putut să fac.

– Unde e Greta?

– S-a dus la culcare. Mâine la prima oră vor pleca la Londra.

– Aș vrea să vorbesc cu ea despre ce a făcut Cheska pe când erați plecați.

– Dacă copilul ăsta a făcut vreo obrăznicie, e un semn bun. E timpul să aibă propria voință, o întrerupse David. Nu îi spune Gretei, mamă. Oricum nu te va crede. Asta va da naștere doar la discuții.

– Nu a făcut nici o obrăznicie, mai degrabă ceva ciudat. Să fiu sinceră, cred că fetița asta are probleme psihice.

– Precum spuneai, Cheska ar trebui să aibă dreptul să se comporte ca un copil normal. Copiii fac lucruri ciudate uneori. Lasă asta, te rog! Vreau ca Greta să mai vină la Marchmont, iar spunând ceva despre fiica ei prețioasă nu se va mai întâmpla asta.

– Dacă insiști, oftă LJ.

– Mulțumesc, *ma*.

– Mai sunt femei pe lumea asta, să știi.

– Probabil, dar nu ca Greta. David o sărută ușor pe frunte. Noapte bună, *ma*!

Capitolul 23

Cheska se schimba atât de încet și de subtil în timp ce se apropia de vârstă de treisprezece ani, încât Greta nu își putu da seama când începu totul. În ultimii doi ani și jumătate, de când murise Owen, Cheska nu mai era copilul de altădată, devenise ursuză și introvertită. Nu mai zâmbea decât în fața camerei de filmat. Se îndepărtase de Greta, nu îi mai răspundea la îmbrățișări și nu îi mai arăta afecțiune. Uneori, în mijlocul nopții, Greta o auzea vorbind singură. Se duce tiptil în dormitorul ei și deschidea ușa. Cheska tăcea imediat și se întorcea cu spatele. De foarte multe ori, Greta o întreba dacă se simțea bine sau dacă nu era ceva despre care ar fi dorit să vorbească. Cheska însă scutura din cap și îi spunea că e bine, prietenul ei era cel bolnav. Greta își aminti că și ea avea un prieten imaginar când era mică, care îi ținea tovărășie când era singură. Decise astfel să aștepte până când Cheska va mai crește. Fiica sa era destul de sănătoasă. Mânca, dormea – dar ochii nu îi mai străluceau. Părea că nimeni altcineva nu observase schimbarea, iar Greta era mulțumită că încruntarea continuă a fiicei sale și discursul ei mono silabic dispăreau când ajungea pe scenă. Cheska se schimba însă și din punct de vedere fizic. Asta o alarma foarte tare pe Greta. Insista ca Cheska să poarte veste foarte strâmte care îi aplatizau pieptul. Petele ciudate de pe nas sau bărbie erau date cu antiseptic și acoperite cu fond de ten, iar ciocolata și grăsimile îi fuseseră scoase din dietă. Deși Leon o asigurase pe Greta că nu era nici un motiv pentru care Cheska nu ar fi putut deveni un star adult, Greta știa că publicul o va plăcea pe fiica sa dacă va interpreta roluri de fetiță inocentă. Cu ocazia celei de a treisprezecea aniversări a fiicei sale, hotărî să dea o petrecere acasă. Invitase toți actorii din ultimul film în care jucase Cheska, pe David, pe Leon și pe Charles Day. Se vor servi băuturi fine, potrivite felurilor de mâncare comandate. Petrecerea urma să fie fotografiată de cei de la revista Movie Week. Cu câteva zile înainte, Greta o duse pe Cheska la Harrods pentru a-i cumpăra o rochie nouă de

satin, pe care apoi o atârnă în garderobă, alături de colecția ei considerabilă. În dimineața zilei de naștere, Greta îi duse fiicei sale micul dejun în pat.

– La mulți ani, draga mea! Ți-am adus suc de portocale și o prăjitură din cele care îți plac atât de mult. Doar de data asta.

– Mulțumesc, mami, spuse Cheska ridicându-se.

– Te simți bine, draga mea? Ești foarte palidă.

– Nu am dormit prea bine, asta e tot.

– Nu contează, asta te va înveseli.

Greta se duse spre ușă și apoi în hol. Se întoarse cu o cutie frumos împachetată și o puse în fața fiicei sale.

– Deschide-o!

Cheska rupse hârtia și deschise cutia. Înăuntru era o păpușă mare.

– Nu e frumoasă? Îi recunoști fața și hainele? Am făcut-o la comandă. Cheska aprobă fără entuziasm. Ești tu, în rolul Melissei din ultimul film. I-am dat artizanului o fotografie de a ta pentru a-ți reproduce trăsăturile. Cred că a făcut o treabă foarte bună, nu?

Cheska rămase tăcută privind lung la păpușă.

– Îți place, nu-i așa?

– Da, mami. Mulțumesc foarte mult, răspunse mecanic.

– Mănâncă acum. Trebuie să trec pe undeva să iau ceva special pentru petrecerea de azi. Nu stau mult. Ai putea să faci o baie după ce termini micul dejun.

Cheska dădu din cap.

După ce auzi ușa din față închizându-se, aruncă păpușa pe jos, își băgă fața în pernă și începu să plângă. Își dorea foarte mult un radio și îi dăduse asta de înțeles mamei sale preț de câteva săptămâni. În schimb, primise o tâmpenie de păpușă, un cadou pentru copii mici. Nu mai era mică, dar mama sa părea că nu înțelegea asta. Se ridică și văzu rochia de satin, atârnată de ușa garderobei. Era o rochie frumoasă, dar pentru o fetiță. Auzi din nou vocea pe care o auzise pentru prima dată la Marchmont.

Greta luă tortul de la Fortnum & Mason și îl transportă cu grijă până la taxiul care o aștepta. Înainte de a ajunge acasă bifă în minte tot ce avea de făcut înainte de ora patru, când musafirii vor începe să sosească. Deschise ușa apartamentului, intră repede în bucătărie și ascunse tortul în dulap.

– M-am întors, draga mea. Nu auzi nici un răspuns. Bătu în ușa de la baie. Cheska insista să facă asta. Ura ca Greta să dea buzna peste ea când era dezbrăcată.

– Pot intra? Neprimind nici un răspuns, Greta apăsă pe clanță, deschise și observă că nu era nimeni în baie. Credeam că faci baie, strigă, mergând spre dormitorul fiicei sale. Avem multe de făcut înainte să... se opri la jumătatea propoziției, când dădu cu ochii de Cheska care stătea pe podea ținând o foarfecă în mână, în mijlocul unei grămezi de satin, mătase și plasă. Sub privirile Gretei, aceasta continua să taie în bucăți și mai mici ceea ce rămăsese din rochie, râzând în timp ce făcea asta.

– Ce te-a apucat? Greta intră și își înfruntă fiica. Dă-mi foarfeca. Acum! Cheska o privi fără să o vadă. Dă-mi foarfeca! repetă Greta, smulgâdu-i foarfeca din mână în timp ce Cheska o privea cu o figură lipsită de expresie.

Greta se prăbuși cu ochii în lacrimi. Se uită spre ușa garderobei care era deschisă și văzu că e goală. Privind prin cameră, văzu minunata colecția de rochii zăcând pe jos lângă pat.

– De ce, Cheska? De ce? Cheska se uita la ea lipsită de expresie. Greta o apucă de umăr și o scutură. Răspunde-mi, fir-ai să fii!

Zgâlțâiala păru să o trezească pe Cheska din transă. Se uită la mama sa, îngrozită. Apoi privi în jur la rochiile distruse, părând să vadă pentru prima dată ceea ce făcuse.

– De ce? De ce? întrebă Greta, continuând să o scuture.

Cheska începu să plângă cu sughițuri. Se aruncă în brațele mamei sale, dar aceasta nu o îmbrățișă.

– El a fost. Prietenul meu. El mi-a spus să fac asta. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău, repetă Cheska la nesfârșit.

– Cine e acest el? întrebă Greta.

– Nu pot să-ți spun. I-am promis.

– Cum poate să-ți fie prieten dacă te obligă să faci lucruri de genul ăsta?

Cheska dădu din cap și gemu cu capul în umărul Gretei.

– Mă doare foarte tare capul.

– E totul bine, mami nu mai e supărată pe tine. Hai să ne liniștim și să facem curat aici. Trebuie să ne pregătim pentru petrecere.

Greta se duse în bucătărie și se întoarse cu un braț plin de pungi negre de gunoi în care înfundă ce mai rămăsese din garderoba fiicei sale. Va trebui să sune la curățătorie să întrebe dacă îi puteau trimite una dintre celelalte rochii ale fetei.

Pe când termina de strâns de pe jos, rămase cu gura deschisă, dând cu ochii de capul păpușii pe care i-o făcuse cadou Cheskăi. Capul era desprins de gât, iar părul smuls cu sălbăticie. Un braț de-al păpușii se vedea ieșind de sub pat. Greta se târî și adună ce mai rămăsese din păpușă. Lacrimile i se rostogoleau pe față. Puse păpușa în sacii cu haine, apoi se așeză în genunchi, cu fața în palme. Știa acum că nu mai putea ignora ce se întâmpla. Cheska avea mare nevoie de ajutor.

– Care e diagnosticul, doctore?

Greta se foia nervoasă pe scaunul tapițat din cabinetul din strada Harley.

– Vestea bună e că Cheska este perfect sănătoasă fizic.

– Slavă Domnului!

Își imaginase tot felul de lucruri în timp ce doctorul o examina pe Cheska.

– În schimb însă, aș spune că, din punct de vedere psihic, starea ei nu e prea bună.

– Ce vreți să spuneți?

– Am întrebat-o despre acel prieten imaginar. Mi-a spus că vorbește tot timpul cu ea, mai ales noaptea. Aparent el îi spune să facă lucrurile acestea neplăcute. Mi-a mai spus că are în mod repetat același coșmar și că o doare foarte des capul.

– Da, dar care este cauza acestor probleme?

– S-ar putea ca imaginea să-i joace feste din cauza stresului continuu la care e supusă. De când avea patru ani stă sub lumina reflectoarelor. E posibil însă că fiica dumneavoastră să sufere de schizofrenie. De aceea vă voi recomanda un psihiatru care să dea un verdict.

– Dumnezeule! Greta auzise cuvântul „schizofrenie“ și știa exact ce însemna. Vreți să spuneți că ar putea fi nebună?

– Schizofrenia e o boală, doamnă Simpson. Nu e considerată nebunie. Pe lângă asta, trebuie văzută de un specialist înainte de a vorbi de un diagnostic. Nu uitați că Cheska trebuie să facă față și primelor semne ale pubertății. Ceea ce vă recomand să faceți imediat este să îi oferiți o vacanță. Duceți-o într-un loc liniștit pentru câteva luni. Dați-i timp să se relaxeze și să crească departe de ochii publicului.

– Dar, doctore, Cheska tocmai a semnat contractul pentru două noi filme. Va începe filmările în câteva săptămâni. Nu poate lua o vacanță de câteva luni. Mai ales că îi place foarte mult ceea ce face. E viața noastră... a ei.

– Doamnă Simpson, m-ați plătit pentru a vă recomanda tratamentul adecvat. Eu asta vă sugerez. Când colegul meu va fi disponibil, va stabili o întâlnire cu Cheska. Până atunci, vă prescriu o rețetă pentru niște tranchilizante ușoare. Să i le dați doar dacă Cheska pare foarte tristă. O vor liniști, dar nu trebuie să îi afecteze viața de zi cu zi.

– Chiar credeți că e nevoie să o vadă un psihiatru? întrebă Greta. Poate e vorba doar despre pubertate și eforturile depuse.

– Da. Cheska are nevoie de medicamente suplimentare, cum ar fi clorpromazină, și e mai bine să fim siguri decât să ne pară rău. Poftiți rețeta pentru tranchilizante. Vreți să îi spun și fiicei dumneavoastră ceea ce am vorbit?

– Nu, mulțumesc, doctore. Îi voi explica eu, spuse Greta repede.

– În regulă. Nu uitați, doamnă Simpson, până la întâlnirea cu psihiatrul, are nevoie de odihnă totală. Vă voi suna după confirmarea programării.

– Da, mulțumesc. La revedere.

Greta ieși, o luă pe Cheska și chemă un taxi.

– Ce a spus doctorul despre mine, mami? întrebă stins Cheska în timp ce mergeau spre casă.

Greta o strânse de mână și spuse:

– Absolut nimic, draga mea. A spus că ești perfect sănătoasă.

– Atunci de ce mă doare capul și visez urât?

– A spus că ai muncit prea mult, asta e tot. Nu-ți face griji. Mi-a dat o rețetă pentru niște pastile care te vor ajuta să te relaxezi. A mai spus că o vacanță ți-ar

prinde foarte bine. Așa că m-am gândit că am putea merge la Marchmont pentru câteva săptămâni, spuse și văzu cum fața fiicei ei se luminează.

– O, asta ar fi minunat! Va fi și unchiul David acolo?

– Nu cred, dar vom sta cu mătușa LJ și cu Mary, iar tu te vei odihni ca să fii gata pentru noul film.

– Da, mami.

În acea noapte, după ce îi dădu fiicei sale pastila, Greta se așeză în salon cu un pahar de whisky în mână. Puțin mai devreme sunase doctorul și îi spusese că psihiatrul le aștepta peste două zile. Greta îi mulțumise, promițând că vor merge, dar hotărâse deja să plece la Marchmont a doua zi, rămânând să vadă cum se va comporta Cheska după vacanță. Amânarea filmărilor nu era o opțiune, deși contractul îi permitea asta. Absența ar fi pus în primejdie popularitatea fiicei sale, mai ales la acest stadiu al carierei când trecea prin adolescență. Orice absență prelungită de pe ecran ar fi fost fatală. Cât despre schizofrenie – care pentru Greta tot nebunie însemna, indiferent de ce spunea doctorul – numai gândul la asta i se părea ridicol. Fiica ei era perfectă. Talentată. Frumoasă. Celebră... Avea doar nevoie de odihnă. Asta era tot. Greta o va face să se odihnească.

După două săptămâni de vacanță, Cheska reveni mai calmă și cu forțe proaspete. Primea două tranchilizante pe zi. Deși era mai tăcută decât de obicei, durerile de cap și coșmarurile dispăruseră.

Greta îl sună pe doctorul din strada Harley pentru a mai cere o rețetă. Fu însă refuzată până când Cheska nu era văzută de un psihiatru. Greta îi explică doctorului că după două săptămâni de vacanță fiica sa era mult mai bine și că nu voia să o mai supună altor examinări. Doctorul fu însă foarte ferm, spunându-i că tranchilizantele, chiar dacă erau ușoare, nu puteau fi administrate pe termen lung. Iritată, Greta își sună propriul doctor și ceru o programare. În aceeași săptămână, se prezentă la cabinetul acestuia și îi spuse că ea însăși suferea de anxietate și de stres. Ceru aceleași tranchilizante pe care le primise Cheska, zicând că i le recomandase o prietenă. Doctor îi scrise rețeta fără alte întrebări.

O săptămână mai târziu, Cheska începu filmările la noul său film. Greta începuse să îi dea trei tablete pe zi. Cheska se afla în cabina sa și citea un articol despre Bobby Cross, cel mai nou cântăreț de pop britanic. Îi plăcea de el mai mult decât de Cliff Richard, deși de când își cumpărase un pick-up, „Living Doll" rămânea mereu în top.

Atinse visătoare fața lui Bobby, întrebându-se dacă ar putea-o convinge pe mama ei să meargă la unul dintre concertele lui. Puse revista jos, oftând, și se uită prin grămada de scrisori de la fani, pe care i le adusese Greta să le citească. Apucă o scrisoare la întâmplare și o citi.

Bennet Street nr. 5, Longmeadow, Cheshire

Dragă domnișoară Hammond,

Vă scriu pentru a vă spune cât de mult mi-a plăcut Fetița pierdută. *M-a făcut să râd și să plâng. Cred că sunteți cea mai frumoasă și mai talentată actriță. Cel mai mult mi-a plăcut faptul că filmul a avut un sfârșit fericit și că v-ați găsit tatăl de mult pierdut.*

Trimiteți-mi, vă rog, o fotografie semnată.

A dumneavoastră, Miriam Maverly (53 de ani)

Cheska puse scrisoarea jos și se uită în oglindă. Îi era mai bine de când începuse să ia pastilele. Nu o mai durea capul și nu mai avea coșmaruri. Dar nu mai simțea nimic. Era ca și când nu era adevărată. Parcă doar pretindea că trăiește. Era o amorțeală înăuntrul ei care făcea ca toți oamenii și chiar ea însăși să pară departe. Își duse mâna la față și simți că e caldă. Asta o liniști puțin. Oftă adânc. Avea mii de admiratori și o carieră strălucită care îi oferea privilegii la care mulți visau. Cei mai mulți oameni munceau o viață pentru a avea ceea ce ea avusese de la vârsta de patru ani. Dar ea, la treisprezece ani, se simțea de aceeași vârstă cu munții. Totul părea fără rost. Auzi o bătaie în ușă.

– Totul e pregătit, domnișoară Hammond.

– Vin imediat.

Se ridică pentru încă o oră de ficțiune care părea însă mai reală decât propria existență. Ieșind din cabină, se gândi dacă viața ei va avea un sfârșit fericit.

Capitolul 24

Leon le primi pe Greta și pe Cheska în biroul său și le sărută pe amândouă pe obraz.

– Arătați foarte bine amândouă. Luați loc și făceți-vă comode! Cheska, știi că în ultimele luni am vorbit foarte mult cu mama ta despre viitorul carierei tale. Am fost de acord ca, odată cu împlinirea vârstei de cincisprezece ani, să schimbăm percepția publicul asupra ta.

– Da, Leon, spuse Cheska pe un ton plictisit.

– După cum știi, trecerea de la o celebritate copil la una adultă poate fi plină de dificultăți, dar cred că Rainbow Pictures va reuși să te ajute foarte mult în procesul ăsta.

Leon zâmbi iar și împinse textul de cealaltă parte a biroului. Cheska îl luă și se uită la titlu. Vă rog, domnule, eu vă iubesc. Greta îi smulse textul din mână înainte ca Cheska să poată da prima pagină și îi aruncă lui Leon o privire furioasă.

– Credeam că am stabilit să îmi arăți mie textul mai întâi.

– Îmi cer mii de scuze, Greta, l-am primit abia azi-noapte.

– Cine l-a scris? îl întrebă apăsat.

– Peter Booth. Un scenarist nou în care Rainbow Pictures își pune mari speranțe.

– Cheska va avea rolul principal?

– Bineînțeles , o asigură Leon. Vestea bună e că în celălalt rol principal va juca Bobby Cross, cântărețul pop. Ar fi primul său film.

– Dar Cheska va fi cel mai bine plătită.

– În cel mai rău caz, sunt sigur că putem negocia să primească amândoi la fel, răspunse Leon cu prudență. Important e că filmul îi va aduce o mulțime de admiratori noi. Toate adolescentele se vor duce să-l vadă pe Bobby Cross, iar prietenii lor se vor îndrăgosti de Cheska. E un text grozav, cu totul diferit de ce a

făcut până acum. Pe deasupra, va avea primul sărut de pe ecran, spuse Leon, făcându-i cu ochiul Cheskăi.

– Vrei să spui că va trebui să îl sărut pe Bobby Cross? întrebă Cheska, roșind, iar ochii îi străluceau.

– Da, mai mult decât o singura dată, cred.

– Leon, aici e o înjurătură. Va trebui s-o scoateți, spuse Greta răsfoind textul.

– Greta, suntem în 1961. Trebuie să înțelegi că lumea se schimbă, iar noi, cei din industria cinematografică, trebuie să oglindim asta.

– Rita Tushingham, însărcinată fără a avea inelul pe deget – apare în câteva săptămâni și...

– Chiar așa, Leon? De față cu Cheska?

– Bine, bine. Îmi pare rău, dar ceea ce vreau să spun este că adolescentele nu mai stau lângă fusta mamei, învățând să gătească până apare bărbatul potrivit. Anul viitor va apărea ecranizarea *Lolitei*, iar Alan Bates joacă în *Un fel de a iubi*. Cinematografia vrea să țină pasul cu vremurile. În ziua de azi, tinerii sunt cei care merg la cinema. Filmele lacrimogene, dramele de război sau istorice sunt demodate. Copiii au nevoie să se regăsească cu ceea ce văd pe ecran.

– Mulțumesc pentru predică, Leon, spuse Greta. Sunt conștientă de schimbările astea, dar nu țin pasul cu ele. Despre ce este filmul acesta, deci?

– E vorba despre o adolescentă care se îndrăgostește de tânărul și chipeșul său profesor de muzică. Fug împreună și profesorul alcătuiește o formație. Între timp sunt căutați peste tot de către autorități.

– E ridicol. Cheska are doar cincisprezece ani, protestă Greta furioasă.

– Liniștește-te, Greta! Personajul are șaisprezece ani, iar până la premiera din vara viitoare și Cheska va avea aceeași vârstă. Poate că subiectul pare puțin nelalocul lui, dar, în afara sărutului, nu mai sunt alte scene de genul acesta. E un film ușor și comic, distractiv, cu muzica scrisă în întregime de Bobby Cross. Va fi filmat la fața locului pentru a da impresia de realitate care e la modă azi.

– Sună grozav, mami, nu-i așa? întrebă Cheska anxioasă sau mai degrabă disperată.

– Iau textul acasă și hotărâm după ce îl citesc, răspunse ferm Greta.

– Nu te gândi prea mult. Precum știm amândoi, cariera fetei este într-un moment critic. Sunt multe alte fete frumoase în jur cu care studioul ar putea lucra.

– Dar nici una nu are atâția admiratori ca Cheska. Asta aduce lumea la cinema, îi aminti Greta. Hai, Cheska. Trebuie să mergem acasă.

Se ridică și îi făcu semn fetei sale să facă la fel.

– La revedere, scumpo.

– La revedere, Leon, răspunse trist Cheska, urmându-și mama.

După ce ieșiră, Leon se așeză iar în scaun, gândindu-se la întâlnirea avută. O admirase întotdeauna pe Greta pentru felul în care o condusese pe Cheska spre acest succes uriaș. Dar în ultima vreme devenise foarte dominatoare. Fără îndoială că Cheska era o celebritate, dar publicul ei era format din oameni de vârstă mijlocie. Nu mai era însă mică și pierduse inocența care o consacrase în mod natural. Vânzările de la ultimul film scăzuseră față de cele anterioare și nu mai primise nimic de nouă luni. Trebuia acum să convingă publicul că merita atenție în continuare. Greta trebuia să înțeleagă că nu mai putea avea aceleași pretenții. Leon era mulțumit de faptul că Cheska se transformase dintr-o fetiță adorabilă într-o tânără frumoasă. Silueta, trăsăturile ei rafinate și părul blond ar fi aprins imaginația oricărui adolescent pentru mult timp. Viitorul ei depindea de abilitatea de a face senzație în rândurile publicului masculin. Leon se întreba dacă Greta va fi de acord cu asta.

– Te rog, mami. Îmi place foarte mult textul. E fantastic!

– Nu folosi cuvinte din astea, Cheska.

Stăteau la masă și luau micul dejun. Cheska citise textul în noaptea ce trecuse. În puținele ore pe care le dormise visase că îl sărută pe Bobby Cross. Era încântată pentru prima dată după atâția ani.

– Nu știu, Cheska. Am citit și eu și nu cred că admiratorilor tăi le-ar plăcea să te vadă în fuste scurte și cu gene false.

– Dar nu mai pot juca rolul unei fetițe. Am crescut. Chiar și criticii de film au început să spună asta.

– Da, dar ar fi bine să mai vedem și alte scenarii înainte să ne hotărâm. Pentru Dumnezeu, într-una dintre scene, personajul pe care îl interpretezi se dă jos din pat în lenjerie intimă.

– Și ce dacă? Nu mi-e rușine cu corpul meu. E mai natural să fii dezbrăcat decât îmbrăcat, adăugă Cheska, citând ceea ce citise într-o revistă.

– Te rog, Cheska. Poate crezi că ești mare, dar nu ai nici șaisprezece ani, iar opinia mea încă e importantă.

– Mamă, există fete de aceeași vârstă cu mine care locuiesc singure sau cu prietenii lor și... alte lucruri.

– Ce știi tu despre prieteni, domnișoară?

– Ceea ce știu este că sunt fete care au prieteni și că vreau să joc în filmul ăsta.

Cheska se ridică, se duse spre camera ei și trânti ușa. Asta o făcu pe Greta să se gândească că va trebui să-și sune doctorul pentru a-i mai prescrie tranchilizante. Se duse apoi să-l sune pe Leon.

– Bună, Leon. Sunt Greta. Am citit textul și sunt îngrijorată. Vreau ca scenele în care personajul jucat de fiica mea e pe jumătate dezbrăcat să fie scoase, iar limbajul neadecvat, de asemenea. Apoi vom decide.

– Răspunsul e nu, Greta. Cheska ori joacă rolul așa cum e, ori nu joacă deloc.

– Atunci și răspunsul meu e nu. Nu poți să găsești altceva pentru ea?

– Greta, trebuie să te fac să înțelegi că din partea studioului nu va mai primi altceva. Să le spun să caute pe altcineva pentru rolul ăsta?

Greta tăcu. Fusese înghesuită la colț și știa asta.

– Cheska vrea să ia rolul?

– Da, dar cu mari rezerve.

– La naiba cu rezervele! Leon văzuse încântarea de pe fața fetei când auzise de Bobby Cross. Lasă-mă să-l sun pe Charles și să-i spun că Cheska va accepta rolul, înainte să își piardă răbdarea și să caute pe altcineva. Mai vorbim despre detalii. Haide, Greta, insistă el. Lucrăm împreună de atâta vreme și trebuie să vezi că e o șansă grozavă.

– În regulă, acceptă Greta după o lungă pauză.

– Super! Nu o să-ți pară rău. Îți promit.

– Sper să ai dreptate, murmură Greta pentru sine, punând receptorul jos.

Apoi se duse la Cheska să-i spună și ei. Greta nu mai văzuse o așa explozie de bucurie la fiica sa.

– Mulțumesc, mami. Știu că trebuie să accept rolul asta. Sunt atât de fericită!

Greta se bucură măcar pentru asta.

– Gata. Am terminat. Stilista care îi făcuse machiajul luă prosopul de la gâtul tinerei. Vor veni după tine în cincisprezece minute. Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

Cheska dădu din cap și se uită în oglinda așezată pe un pupitru de școală. Fusese dată cu fond de ten, iar pleoapele desenate cu tuș negru. Genele false îi umbreau ochii albaștri. Dinții, ca niște perle, păreau și mai albi în contrast cu rujul roz. Cheska își simțea capul foarte ușor, acum că părul, pe care îl purtase mereu lung, îi fusese scurtat până la umeri. Purta o jachetă din uniforma de școală, fustă și cravată, iar tivul fustei ajungea la o palmă deasupra genunchilor. Picioarele ei lungi rămâneau descoperite până la șosete și pantofi. Cheska râse. Poate că mamei sale nu-i va plăcea, dar nu o interesa. Se simțea minunat.

Asistenta de platou intră să o cheme. Cheska o urmă de-a lungul holului răcoros spre sala de festivități a școlii.

– Arăți foarte bine, Cheska, spuse fata zâmbind. Aproape că nu-mi vine să cred că ești tu. Știi care va fi prima scenă?

– Da. Cheska se uită rapid în jur, căutându-l din priviri pe Bobby Cross. Este scena în care profesorul de muzică este prezentat elevilor.

– Așa e. Ia loc, Cheska! Te vom chema când suntem gata.

Încăperea era plină de fete care vorbeau. Toate purtau aceeași uniformă. Ușa se deschise și toată lumea tăcu. Intrară Bobby Cross și Charles Day. Cheska se întoarse și trase aer în piept. Era pentru prima dată când îl vedea în carne și oase. Arăta mult mai bine în realitate decât în oricare dintre fotografiile sale. Avea părul blond închis, pieptănat pe spate și ochii căprui, încadrați de gene lungi și arcuite. Peste corpul suplu și șoldurile recunoscute pentru mișcările rapide și circulare, purta un costum sobru, de culoare gri.

– Bună, fetelor, ce faceți? strigă Bobby cu insolentul său accent londonez, arborând zâmbetul bine-cunoscut.

Se auzi un oftat din toate colțurile încăperii.

– Vino să ți-o prezint pe Cheska Hammond, partenera ta.

Cheska rămase împietrită în timp ce Bobby venea spre ea.

– Bună, dragă. O să ne distrăm la filmările astea, nu-i așa?

Cheska reuși să dea din cap și să scoată un da, după care roși, în timp ce Bobby o măsură cu privirea de la pantofi până la nivelul sânilor.

– Cred că mi s-au împlinit toate visele, spuse Bobby, întorcându-se spre Charles Day.

– Bună. Sunt mama Cheskăi, Greta Simpson. Încântată să te cunosc!

Greta își croise drum pe lângă Cheska și întinse grațios mâna către Bobby.

– Bună, răspunse Bobby, ignorând-o. Ne vedem la filmări, mai spuse și îi făcu cu ochiul fetei. Apoi întorcându-se spre Charles: Dragonul ăla o să fie mereu în preajma celei mai bune prospături pe care am văzut-o în ultimele luni. O să-mi distrugă toată distracția.

Amândouă auziră. Greta nu reacționă în nici un fel, iar Cheska simți că intră în pământ de plăcere și rușine în același timp.

– Gata, toată lumea. Charles Day bătu din palme. Să trecem la treabă.

– Mami, vreau să merg singură la studio de acum încolo, spuse Cheska ieșind din baie și venind în salon, alături de Greta, care, ridicând privirea din revista pe care o citea, rămase perplexă.

– De ce ai vrea una ca asta?

– Pentru că am aproape șaisprezece ani și nu mai am nevoie de cineva să mă supravegheze.

– Dar, Cheska, am mers mereu împreună. Ai nevoie de cineva care să rezolve orice problemă care ar putea apărea.

Cheska se așeză pe canapea lângă mama sa și îi luă mâna într-a ei.

– Mami, nu te gândi că nu vreau să fii aici, dar nici o fată nu vine cu mama ei. Mă simt ca un copil mic. Toată lumea râde de mine.

– Nu cred că e adevărat.

– Ai avut grijă de mine în toți acești ani. Cheska încercă o altă cale. Ai doar treizeci și patru de ani. Sigur ai nevoie de timp și pentru tine. Iar eu am nevoie să învăț să mă descurc singură.

– E foarte frumos din partea ta să te gândești la mine, dar mie îmi place să merg la studio. E și viața mea în aceeași măsură.

– Te superi foarte tare dacă merg singură câteva zile să văd cum mă descurc?

– Cum va fi când va trebui să te deplasezi? Vei avea nevoie de cineva lângă tine.

– Probabil. Te rog, lasă-mă să încerc, e foarte important pentru mine.

Greta ezită, uitându-se în ochii rugători ai fiicei sale.

– Bine. Dacă asta vrei. Dar doar pentru câteva zile.

– Mulțumesc, mami. Cheska o îmbrățișă pe mama sa, cu o căldură neobișnuită. Mâine va fi o zi lungă. Noapte bună.

O ciupi ușor pe Greta de obraz și ieși din cameră.

A doua zi la ora opt dimineața, Greta o privi pe Cheska cum se urcă în mașina studioului. Făcu apoi o baie lungă și tihnită, aranjă paturile și bucătăria, chiar dacă de trei ori pe săptămână venea cineva pentru asta. Își făcu o cafea și văzu că era abia zece și jumătate. În timp ce bea cafeaua, se gândi la ce ar putea face până la ora la care urma să se întoarcă Cheska.

Se hotărî să îl sune pe David, să vadă dacă putea lua prânzul cu ea. Deși se rugase ca relația lor să nu se schimbe după ce o ceruse în căsătorie, inevitabil, nu mai era la fel. Păstraseră legătura, dar nu se mai vedeau așa de des. David era mereu foarte ocupat și căutat. Avea propria sa emisiune la ITV, un nou canal de televiziune și devenise incredibil de cunoscut. Deși Gretei îi era dor de el, trebuia să-l lase să-și facă un viitor și să cunoască alte femei. Dar azi avea nevoie de el.

Ridică receptorul și formă numărul. David răspunse imediat.

– Alo?

– David, sunt Greta.

– Greta! Ce faci? răspunse cu o voce caldă.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Și Cheska?

– E bine. A început un film nou acum câteva zile.

– Și nu ești cu ea?

– Azi, nu. Am avut câteva lucruri de rezolvat și Cheska mi-a dat liber. Mă întrebam dacă ai dori să ne vedem la prânz. Trebuie să fac niște cumpărături și ne-

am putea întâlni la Savoy. Te invit eu.

– O, Greta, mi-ar face mare plăcere, dar am altceva programat pentru astăzi.

– Nici o problemă. Poate săptămâna viitoare.

– Mi-e teamă că nu pot. Sunt foarte prins cu programul de televiziune, dar mi-aș dori mult să ne vedem când se mai liniștesc lucrurile. Te pot suna spre sfârșitul săptămânii să stabilim ceva?

– În regulă.

– Bine. Îmi pare rău să te grăbesc, dar tocmai a sosit mașina studioului. La revedere, Greta.

– Da, la revedere, David.

Greta puse jos receptorul, se îndreptă spre fereastră și privi spre stradă. Se uită iar la ceas și văzu că era abia unsprezece fără cinci. Nu avea nimic în afară de Cheska. Înțelegea însă că o pierdea.

Capitolul 25

Cheska petrecu următoarele două săptămâni ameţită de dragoste şi confuză. Cele mai multe secvenţe pe care le interpreta erau alături de Bobby Cross. El vorbea mult, flirta mult şi o trata ca pe un om mare. I-ar fi plăcut să îi dea câteva replici cu miez, dar nu era în stare să deschidă gura în prezenţa lui. Spre deosebire de celelalte fete care îşi dădeau ochii peste cap şi flirtau cu Bobby, Cheska nu ştia ce să spună sau cum să se comporte. Era liberă toată ziua, iar serile petrecute cu mama sa deveniseră stânjenitoare. De fiecare dată când se întorcea acasă, Greta o aştepta nerăbdătoare şi îi cerea să-i povestească de-a fir a păr toate cele întâmplate peste zi. Era mereu aşteptată cu o cină delicioasă pe care se chinuia să o mănânce, chiar dacă mânca foarte bine la prânz. Acasă atmosfera era claustrală, iar Cheska abia aştepta să vină ora de culcare, când se putea închide în camera ei şi adormi cu gândul la Bobby.

– Gata, am terminat. Ne vedem luni dis-de-dimineaţă în hol la Grand Hotel în Brighton. Dacă nu aţi încheiat pregătirea călătoriei, vorbiţi cu Zoe. Vă poate da orice informaţie.

– O să fie super, nu-i aşa?

– Poftim? întrebă Cheska uitându-se la Bobby.

– Zic că o să fie super la Brighton. Vom sta în acelaşi hotel, ştii, spuse Bobby şi îi făcu cu ochiul.

– Da, îngăimă Cheska şi roşi brusc.

Zoe apăru lângă ei chiar atunci.

– Cheska, am rezervat o cameră dublă pentru tine şi mama ta. Maşina va veni după voi duminică după-amiază la ora patru.

Cheska se întoarse şi îl văzu pe Bobby încruntându-se.

– Nu, Zoe, nu voi avea nevoie de o cameră dublă. Mama nu vine cu mine.

Se uită la Bobby care îi zâmbi aprobator.

– Pe duminică seara, dragă.

– Bine, atunci, spuse Zoe. Dacă apar probleme, aveți numărul meu de telefon.

În seara aceea, Greta și Cheska se certară pentru prima oară. Pentru Cheska nu intra în discuție că nu va merge singură la Brighton. Greta susținea la fel de vehement că va veni cu ea.

– Ești prea tânără pentru a fi de una singură într-un oraș necunoscut. Îmi pare rău, dar nu te las. E ultimul meu cuvânt.

– Mamă, nu înțelegi că nu mai sunt un copil? De ce nu mă lași să cresc? Dacă nu mă duc singură, atunci nu mă mai duc deloc.

Izbucni în plâns, ieși fugind din salon și intră în camera ei trântind ușa.

Disperată, Greta ridică receptorul și îl sună pe Leon. Îi explică despre ce era vorba, în timp ce acesta o asculta fără să o întrerupă.

– Ideea e că Cheska e prea mică pentru a sta singură. Crede că e mare, dar nu e. Refuză să meargă, dacă nu merge singură.

– Greta, îți înțeleg îngrijorarea, dar nici Brighton nu e la capătul lumii. E la o oră de Londra, iar Cheska va sta într-un hotel plin de actori și tehnicieni. De fapt, voi fi și eu acolo și o pot supraveghea. E doar o toană de adolescentă. Dacă aș fi în locul tău aș lăsa-o să meargă singură pentru a vedea cât de mult îi lipsești. Să fim sinceri, cel mai bine pentru film este ca Cheska să fie fericită și relaxată. Charles mi-a spus că a jucat foarte bine până acum.

– Bine, spuse Greta în cele din urmă. Îi voi spune că se poate duce singură. Dar vreau să-mi promiți că te vei asigura că la ora zece este în pat. Să nu iasă seara, știu ce fel de petreceri au loc de obicei.

– Promit. Nu-ți face griji. Cheska va fi foarte bine. A, apropo, putem lua prânzul împreună în următoarele două săptămâni? M-a sunat un producător american. Lucrează în Los Angeles. A fost aici acum câteva zile. A văzut câteva filmări și crede că Cheska ar putea avea mult succes la Hollywood.

– Am ceva de făcut săptămâna viitoare, minți Greta, vrând să salveze aparențele. Ne-am putea vedea lunea următoare.

– Bine, răspunse Leon. Ne vedem la Ivy la ora unu. Am eu grijă de Cheska.

Greta puse telefonul jos, întrebându-se ce va face ea cât timp Cheska era plecată.

Cheska se afla în cada de baie din apartamentul său din Grand Hotel. Era deprimată și se simțea mizerabil. Filmările din aceea zi fuseseră un coșmar. Încercaseră să filmeze scena de plajă în care Bobby o săruta pentru prima dată. Vremea fusese urâtă. Bătuse vântul, iar Cheska, agitată din cauza scenei cu sărutul, greșise de multe ori textul. La sfârșit, cum vremea se făcuse și mai urâtă și buna dispoziție dispăruse de tot, Charles Day opri filmările.

– Nu vă faceți probleme, le spuse, în timp ce se îndreptau spre hotel. Mergem iar mâine, după ce dormim bine. În regulă?

Cheska dădu din cap, urcă repede scările spre apartamentul ei și se aruncă plângând în pat.

„O, Jimmy, nu e minunat? Nu am fost niciodată atât de fericită!“ Cheska repetă replica de dinaintea sărutului, ieșind din baie și ștergându-se. Ceilalți actori și tehnicieni luau cina în restaurantul de jos, dar ea preferă să nu se ducă. Îi era foarte rușine. Hotărî să comande niște sendvișuri prin room service și să se culce devreme. Telefonul din dormitor sună și se duse să răspundă.

– Alo?

– Mami la telefon, draga mea. Ce faci?

– Bine.

– Cum a mers azi filmarea?

– Foarte bine.

– Bine. Mănânci?

– Bineînțeles.

– Nu e nevoie să țipi, Cheska. Sunt doar preocupată.

– Mami, sunt aici doar de o zi.

– Nu te simți singură, nu?

– Nu. Trebuie să închid și să-mi învăț textul.

– Desigur, dacă spui că ești bine.

– Sunt.

– A, Cheska. Nu uita să-ți iei pastilele, bine?

– Desigur, mami. Noapte bună!

Cheska puse receptorul jos și se lăsă enervată pe spate.

Charles Day și Bobby erau în barul hotelului, bând ceva împreună. Adolescente îmbujorate veneau continuu să-i ceară starului pop autografe pe bucățele de hârtie.

– Problema e că între tine și Cheska Hammond nu există încă nici un pic de chimie. E primul ei film ca adult și întâmpină dificultăți. Azi, de fiecare dată când ai încercat să o săruți era îngrozită.

– Da, trebuie neapărat să se relaxeze, fu Bobby de acord.

– Ideea filmului e atracția sexuală dintre cei doi, dacă asta nu va fi evidentă pentru public, filmul va fi repede uitat. Poate se liniștește până mâine. Cheska e o actriță foarte bună, dar a jucat numai în ecranizări ca *Fetița pierdută*, nu în filme de dragoste.

– Pun pariu că e exact ceea ce ne trebuie, dincolo de inhibiția ei, mormăi Bobby. Auzi, e nevoie să filmăm mâine scena de pe plajă?

Charles ridică din umeri.

– Probabil că putem reprograma cândva la sfârșitul săptămânii. De ce?

– Dă-mi câteva zile. O să rezolv problema asta.

– Bine, dar ai grijă. Poate că Cheska arată ca o bombă sexy, dar e complet inocentă. Mama ei a ținut-o sub sechestru până acum.

– Cu mănuși, prietene, cu mănuși, spuse Bobby rânjind.

La ora nouă și jumătate, chiar când Cheska stingea luminile, sună iar telefonul.

– Alo?

– Cheska, sunt Bobby. Unde te-ai ascuns toată seara?

– O! exclamă fata care rămase șocată la auzul vocii lui Bobby. Am fost obosită. Nimic mai mult.

– Ai avut timp să te odihnești, deci. Mișcă-ți fundul. Te scot la o petrecere.

– Sunt doar în cămașa de noapte...

– Sună bine. Vino așa. Ne vedem în bar în zece minute. Pa.

Cheska rămase cu telefonul în mână.

– Hei, păpușico. Îmi place cum arăți.

Când Cheska coborî, Bobby stătea la bar cu câțiva tehnicieni. Roși când o complimentă despre rochița și dresurile de lână pe care le purta.

– Mi-a fost frig, răspunse încet.

– Vino aici! Bobby își deschise brațele. Te încălzesc eu. Promit să nu te mănânc.

Ezitând, Cheska se apropie, iar Bobby o trase spre el.

– Nu ar trebui să-ți ascunzi corpul ăsta grozav. Asta-i tot, îi spuse mușcând-o de ureche. Pe Ben îl cunoști deja. E electricianul cunoscut sub numele de Sparks. Și Jimmy sau Boom care ne înregistrează dulcegăriile.

– Salut, dădu Sparks din cap, aprinzându-și o țigară.

– De băut? o întrebă Bobby.

– O coca-cola, te rog.

– O cola cu puțin rom, ca să se încălzească, îi spuse Bobby barmanului.

– O, nu cred...

– Hai, Cheska, încearcă! Ești mare acum.

Bobby îi dădu paharul și îi trase un scaun. Fata se așeză stingheră, în timp ce Bobby vorbea cu Sparks și Boom.

– Ești bine, scumpo? îi zâmbi Bobby.

– Da, sunt bine.

– Bine, bea și hai să ne mișcăm. Ai o haină?

– E în cameră.

– Atunci trebuie să te lipești de mine, OK?

Bobby o ajută să se dea jos de pe scaunul de bar și amândoi se duseră după Sparks și Boom. Traversară holul hotelului și ieșiră în întunericul rece. Bobby o luă în brațe și se îndreptară spre faleză.

– Unde mergem? întrebă Cheska.

– Într-un bar pe care îl știu. Mergeam acolo înainte să devin celebru. E un loc grozav.

După o sută de metri, Cheska coborî câteva trepte în urma lui Bobby. Camera era plină de tineri care dansau pe o melodie de-a lui Elvis, cântată de o trupă pe o scenă mică.

– Stai jos. Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Bobby îi arătă o masă într-un colț și se duse cu Boom la bar. Cheska și Sparks se așezară unul lângă altul. El deschise o cutie și începu să frece ceva maro între degete. Apoi puse totul pe o foiță de țigară. Adăugă tutun, rulă hârtia și o aprinse.

– Fumezi?

– Nu, mulțumesc.

Sparks ridică din umeri. Trase adânc din canabis, lăsând fumul să-i iasă încet pe nări. Dădu din cap mulțumit.

– Bun, bun.

Bobby se întoarse cu băuturile și se așeză lângă ea.

– Ești bine, dragă?

Dădu din cap, cu ochii mari și se întinse după pahar. Bobby își puse brațul în jurul ei, cu un simț de proprietate. Așteptam ocazia să fim împreună.

– Da? întrebă Cheska.

– Da. Nu am mai văzut o tipă așa drăguță ca tine de mulți ani. Hai, să dansăm, îi spuse, trăgând-o de mână.

Imediat ce ajunseră pe ringul de dans, trupa începu să cânte ceva foarte antrenant.

– Cântecul ăsta se numește „Moon River". E de pe coloana sonoră de la *Mic dejun la Tiffany*. Am auzit varianta pe care o vor lansa luna viitoare. Va fi un succes colosal. Bobby o ținu pe Cheska aproape de el și îi spuse la ureche: Poate te duc să vezi filmul. Îmi place Audrey Hepburn.

Când se termină cântecul, începură să aplaude.

– Te simți bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

– Doamnelor și domnilor, se auzi dintr-odată în microfon. Sigur că ați observat prezența unui star printre noi. Sunt mândru să vă spun că Bobby Cross și-a început cariera chiar în acest club. Bobby, ne faci plăcerea de a veni pe scenă să ne cânți ceva?

Bobby făcu modest cu mâna și în aer se înălțară strigăte de bucurie. Se urcă pe scenă și apucă microfonul. Cheska se duse înapoi la masă.

– Mulțumesc, doamnelor și domnilor. Aș vrea să cânt noua mea melodie „The Madness of Love", pe care o dedic unei prietene, frumoasei domnișoare Cheska

Hammond.

Atârnându-și peste umăr o chitară împrumutată, Bobby începu să cânte balada. „Da, asta e nebunia dragostei“, fredonă el încet, uitându-se fix la Cheska. Fata era uluită, neputându-și lua ochii de la el.

Când melodia se termină, aplauze zgomotoase se ridicară, cerându-i lui Bobby să continue. Starul începu un alt hit de-al său, o melodie ritmată care umplu ringul de dans. Cheska întinse mâna după pahar și Bobby îi făcu cu ochiul. Putea fi interesat de ea? Sigur că doar pretindea. Fata râse. Deodată o cuprinse un sentiment de fericire. Bobby veni la ea și o luă la dans.

– Te distrezi, iubito?

– Da, Bobby. Locul ăsta e grozav.

– Da, într-adevăr. Mâinile lui o mângâiară ușor pe talie. Iar tu ești frumoasă, știi?

După câteva dansuri pline de farmec, Bobby o prezentă pe Cheska lui Bill, patronul barului.

– Îmi amintesc că te-am văzut în *Fetița pierdută*. Ai mai crescut de atunci, nu-i așa? spuse acesta aprobator.

– Cu siguranță că da, dădu Bobby din cap, lăsându-și mâna pe spatele ei.

Clubul începuse să se golească. Bobby și Cheska se întoarseră la masa lor, dar nu-i mai găsiră pe cei cu care veniseră.

– Probabil au găsit două tipe și au întins-o, zise Bobby, luând-o pe Cheska de mână spre ieșirea din bar. Vântul se întețise, ridicându-i fetei părul ca o coamă sălbatică. Hai să mergem spre hotel. Îmi place când e vânt puternic. Bobby o trase de cealaltă parte a drumului până la balustrada ce separa drumul de plajă. Valurile au atâta putere. Ni se pare că deținem controlul, dar nimeni nu poate opri asta.

Arătă cu mâna spre întunericul în care se spărgea marea.

Cheska tremură fără să vrea. Îi era și frig, dar o treceau și fiori de fericire.

– Scuze, scumpo. Ia asta. Își dădu jos jacheta și o puse peste ea. Apoi îi ridică bărbia. Știi că ești foarte frumoasă. Înțeleg de ce, în film, Jimmy e gata să renunțe la tot pentru tine. Te-a sărutat cineva vreodată?

– Nu.

– Atunci fă-mi onoarea să fiu primul.

Bobby îi atinse ușor buzele cu ale sale. Cheska simți cum renunță să se opună, în timp ce el o ademenea să deschidă gura. Încercă să-l atingă și ea cu limba și prinzând curaj se dărui plăcerii. În cele din urmă, Bobby se desprinse.

– Înveți repede, îi spuse, luând-o în brațe. E romantic, nu-i așa? Singuri pe faleza goală, în bătaia vântului, lângă marea învolburată. Nu vei uita asta niciodată, Cheska.

– Tu unde te-ai sărutat prima dată?

– Nu-mi amintesc, râse el. O să facem amândoi pneumonie până mâine, dacă nu intrăm repede. Nu m-ar deranja deloc să mă cuibăresc lângă tine, să știi.

Ajunși la hotel, Bobby o conduse pe Cheska la apartamentul ei.

– Știi că mi-ar plăcea să vin cu tine, scumpo, dar nu vreau să te grăbesc. Cina mâine-seară? o întrebă sărutând-o ușor pe frunte.

Cheska nu putu face mai mult decât să încuviințeze din cap.

– Noapte bună.

Îi făcu cu mâna și dispăru pe coridor.

Ajunsă în cameră ei, Cheska se schimbă iar în cămașa de noapte. În timp ce își peria părul, observă pastila și paharul cu apă. Nu o luă. Se simțea prea bine pentru a lăsa ca ceva să-i altereze fericirea. Se întinse pe patul rece și își băgă capul sub pătură pentru a se încălzi. Reluă în minte fiecare secundă a acelei seri minunate.

Capitolul 26

– În regulă, Bobby. Acum vreau să o iei pe Cheska în brațe și să o legeni. Cheska, tu dai capul pe spate și râzi. Apoi te uiți în ochii lui. Bobby, tu te apleci și o săruți.

În picioare pe plaja înghețată și măturată de vânt, Bobby îi făcu cu ochiul fetei.

– Hai să trecem la treabă înainte să înceapă ploaia, zise Charles, uitându-se spre cer.

– Ești bine, iubito? Pari pe jumătate înghețată. Vino aici, îi spuse Bobby, îmbrățișând-o.

Cheska se relaxă în brațele lui. Îi amorțiseră picioarele și ochii îi lăcrimau din cauza vântului. Nici odată însă nu mai fusese atât de fericită.

– Scena 5. Filmăm. Clacheta pocni chiar în fața lor. Start, strigă Charles.

Bobby o ridică pe Cheska de la pământ și o legănă. Ea își dădu capul pe spate, râse și apoi se uită în ochii lui. El îi zâmbi și își apropie buzele de ea. Cheska tremură fără să vrea când o sărută. Își puse brațele în jurul gâtului lui și închise ochii.

– Stop!... Am spus „Stop!“, râse Charles. Hei! Voi doi!

Cheska și Bobby se despărțiră în cele din urmă. Cheska roși. Tehnicienii rânjeau. Fata se uită spre Leon care îi făcu cu ochiul din spatele camerei.

– Verific scena și dacă totul e OK, trecem mai departe. Ați fost grozavi, le spuse Charles, felicitându-i. Cheska, ai terminat pentru azi. Du-te la hotel și fă o baie fierbinte. Nu vreau ca agentul tău să mă dea în judecată pentru neglijență.

– O duc eu la hotel să mă asigur că asta va face, spuse Leon.

O luă pe Cheska de după umăr și o conduse. Fata se întoarse și îi făcu cu mâna lui Bobby.

– Ne vedem mai târziu, scumpo, strigă Bobby și se întoarse rânjind spre Charles. Ți-am zis că mă ocup de asta, nu? Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere.

– Mulțumesc, dar ai grijă. Dată fiind situația ta... Nu vrem să se supere nimeni.

– Numele meu e discreție, Charles. Doar mă cunoști.

– Vreau să spun că e evident pentru toată lumea că Cheska e îndrăgostită de tine. Nu vrem să întrerupem filmările.

– O să mă port cu ea ca și cum ar fi o păpușă de porțelan pentru următoarele câteva săptămâni. Promit, îl asigură Bobby și o luă spre cortul unde se făceau machiajele.

– Charles e foarte mulțumit de tine, spuse Leon către Cheska. Vântul le sufla cu putere în spate. Zice că ai jucat mai bine ca niciodată. I-am spus mamei tale că am fost sunat de un producător american. Dacă filmul ăsta va fi un succes, cred că te vor chema la Hollywood.

– Nu aș fi crezut ca Hollywoodul să fie interesat de mine.

– Nu când erai mică. Au propria pepinieră de staruri foarte tinere. Acum, că ai crescut însă, lucrurile stau altfel. Uite ce ascensiune a avut Liz Taylor. Mama ta se ocupă de pașapoarte pentru voi două, iar eu o să mă ocup de vize. Când terminăm filmul asta, te punem în avion.

– Leon, nu mă duc acasă weekendul ăsta, îi spuse, dându-și la o parte părul de pe față.

– Bine. Ai vorbit cu mama ta?

– Nu. Mă gândeam dacă... ai putea să vorbești tu. Spune-i că avem întârzieri și că trebuie să filmăm sâmbătă și duminică.

– Vrei să mint pentru tine, Cheska?

Fata se opri și se uită la el.

– O, Leon, te rog. Știi cum e mama. E exagerat de grijulie. Nu mă lasă nici să respir.

– Bănuiesc că motivul pentru care vrei să rămâi e legat de partenerul tău din film.

– Și asta, dar mă gândeam ce bine ar fi să fiu singură tot weekendul pentru prima dată în viața mea.

Leon căzu pe gânduri. Acum că Greta nu mai era acolo să vorbească pentru fiica sa, personalitatea fetei începea să prindă formă. Ceea ce se întâmpla între Cheska

și Bobby era evident. Din punct de vedere moral ar fi trebuit să îi spună, să o avertizeze și să o scoată din jocul în care intra. Dar consideră, în cele din urmă, că mai rău decât ca Cheska să iasă cu inima frântă din toată chestia asta nu se putea întâmpla. Filmul nu avea decât de câștigat de pe urma acestor sentimente și toată lumea trecuse cândva prin asta. Mai mult decât atât, viața privată a fetei nu era problema lui.

– Bine, Cheska. O să vorbesc cu mama ta.

– Cheska m-a rugat să-ți transmit dragostea și scuzele ei. Te asigură că vă veți vedea săptămâna viitoare.

– Nu ți-a cerut să mă întrebi dacă nu pot merge la Brighton? întrebă Greta nervoasă, aprinzându-și o țigară. Devenise un obicei să ne vedem.

– Să fiu sincer, vremea e foarte urâtă aici și am rămas în urmă cu filmările. În următoarele zile vor ieși chiar și noaptea la filmări. Leon mințea cu mare ușurință. Dacă aș fi în locul tău, aș rămâne în casă în Londra.

– Poate că ai dreptate. Promite-mi însă că fiica mea va fi bine și că vei fi atent la ce se întâmplă cu ea.

– E bine, Greta, crede-mă. Face treabă foarte bună. Ne vedem deci luni la Ivy?

– Da, mulțumesc, Leon. La revedere!

Greta închise și rămase ascultând liniștea din apartament. Se auzea doar ceasul aflat deasupra șemineului. Ultimele zile i se păruseră nesfârșite. Doar gândul că Cheska urma să sosească în seara aceea o motivase până atunci. Îi pregătise plăcinta sa preferată. Din bucătărie încă se mai răspândea mirosul aromat. Greta se uită spre masa aranjată pentru două persoane. Nu avea nici o prietenă pe care să o sune și nimic altceva de făcut sau un loc în care să se ducă. Se gândi iar la David. Trebuie să fi fost nebună când i-a refuzat cererea în căsătorie pentru a se dedica întru totul carierei fiicei sale. Și-ar fi putut găsi și ea fericirea. NU, își spuse hotărâtă. Hotărâse să închidă acel capitol al vieții ei și nu îl va mai deschise niciodată. Nu-i mai rămăsese decât să înfrunte cruda realitate că, după șaisprezece ani de dăruire totală, Cheska nu mai avea nevoie de ea. Greta crezu că nu va mai simți asta, dar iată că era iar complet singură.

– O, draga mea, dacă ai ști cât de mult mi-am dorit să fac asta, șopti Bobby în urechea Cheskăi chiar înainte de a o dezbrăca de tot. Lasă-mă să te privesc.

Îngenunche deasupra ei, în patul din camera lui. Se uită la șoldurile ei abia formate, la talia și la sânii ei. Lumina discretă arunca umbre pe pielea ei catifelată. De obicei prefera ca femeile să aibă mai multă carne pe ele, dar chiar și așa, corpul adolescentin al fetei era o priveliște tentantă. Cheska îi zâmbi timidă. Bobby își dădu jos cămașa, pantalonii și lenjeria de corp, apoi se aplecă spre ea și își trecu limba peste urechea ei.

– Să nu ne grăbim. Vreau să mă bucur de tine în întregime.

Cheska închise ochii în timp ce limba lui cobora de-a lungul gâtului ei. Simți cum o mușcă ușor cu dinții, apoi îi sărută sânii unul câte unul. Se gândi dacă ceea ce îl lăsa pe Bobby să facă era foarte greșit, dar corpul ei îi spunea că era cel mai natural lucru din lume. Bobby se ridică deasupra ei, întinzându-se să ia ceva de pe noptieră.

– Trebuie să am grijă, scumpo. OK, ești gata?

Se așeză peste ea.

Cheska ridică ochii.

– Bobby?

– Da?

– Mă... mă iubești?

– Bineînțeles, scumpo. Ești minunată!

Apoi o sărută cu putere pe gură. Ea îi răspunse și simți cum o pătrunde. Scoase imediat un țipăt, căci o durere ascuțită o săgetă în tot corpul.

– O să fie mai bine de acum încolo, o liniști el. O, scumpo, ce grozavă ești!

Cheska se uită în sus la fața lui Bobby. Începuse să se miște din ce în ce mai repede. Brațele lui musculoase stăteau de o parte și de alta. Apoi, cu un geamăt neașteptat, se prăvăli peste pernele de lângă ea. Cheska privea flăcările din cămin întrebându-se dacă ceea ce tocmai se întâmplase era ceea ce trebuia să se întâmple. O mână o cuprinse peste sâni.

– Ești bine? Ești foarte tăcută.

– Cred că da.

– Prima dată e cel mai rău. Dar abia s-a lăsat noaptea și o să-ți arăt cum e să faci dragoste.

Luni dimineață, Cheska sosi la filmare de parcă ar fi fost prinsă în mijlocul unei tornade care o adusese pe tărâmul lui Oz. Corpul îi era plin de vânătăi după nopțile pasionale. După patruzeci și opt de ore petrecute în pat cu Bobby, tot corpul o durea, iar picioarele îi erau moi ca jeleul.

– Bună, Cheska. Cum a fost în weekend? o întrebă Charles, observându-i privirea strălucitoare și culoarea din obraji.

– Bine, mulțumesc, îl asigură ea. Cel mai frumos weekend din viața mea.

Capitolul 27

– Ajung târziu, mami. Filmăm niște scene noaptea. Pa, strigă Cheska, deschizând ușa apartamentului și trântind-o în urma sa înainte ca Greta să poată spune ceva.

Respiră ușurată când intră în mașina studioului și se așeză pe canapeaua moale din piele de culoare deschisă. După ce se întorsese din Brighton, unde simțise gustul libertății, compania mamei ei o sufoca mai mult ca oricând. Abia aștepta diminețile ca să plece. Bobby închiriase în Bethnal Green o cameră cu mic dejun, aproape de școala pe care o foloseau ca loc de filmare. După ce se terminau filmările, se retrăgeau acolo să facă dragoste. Cheska îi spunea mamei ei că erau întârzieri la înregistrări. Începuse să o mintă foarte natural.

După jumătate de oră, mașina ajunse la poarta școlii. Cheska se uită în oglinda retrovizoare și coborî. Inima îi bătea deja cu putere în așteptarea întâlnirii cu Bobby.

– Nu ar fi minunat să rămânem împreună o noapte întreagă ca în Brighton? șopti Cheska.

– Mda, răspunse Bobby, aruncându-i lenjeria de corp. Mișcă-te, scumpo, trebuie să plec.

– Unde?

– O, mă văd cu niște tipi.

– Pot să vin cu tine?

– Nu azi. Oricum mama aia a ta o să te mănânce friptă dacă nu ajungi acasă până la zece.

– Putem să ieșim în club într-o seară? întrebă Cheska, dându-se jos din pat fără nici o tragere de inimă și începând să se îmbrace.

– Probabil.

– Când?

– Curând, răspunse Bobby iritat.

– Filmările se apropie de sfârșit. Mai e doar o săptămână. Ce vom face apoi?

– Vedem noi. Hai, Cheska. E trecut de nouă și jumătate.

– Scuze, Bobby.

Îl urmă supusă afară din cameră și în jos pe scări.

– Pe mâine!

Bobby îi opri un taxi și o sărută pe obraz.

– Te iubesc, îi șopti ea, înainte să urce în mașină.

– Și eu. Pa, scumpo!

Cheska îi făcu cu mâna prin luneta taxiului. Se întrebă unde se ducea oare și își dădu seama că nu știa aproape nimic despre el. Nici măcar unde locuia. Dar în curând va știi totul. Vor trăi împreună, nu ca acum. Era sigură că Bobby o va cere în căsătorie. Așa se întâmpla în toate filmele când doi oameni se iubeau. Se căsătoreau. Când ajunse acasă, descuie ușa sperând că mama sa se culcase deja. Văzu însă că în salon lumina era încă aprinsă și oftă. Greta, în halat de baie, stătea pe canapea și se uita la televizor.

– Bună, mami.

Greta schiță un zâmbet.

– Ai avut o seară grea, nu?

– Da. Cheska căscă. Pot să mă duc direct la culcare? Sunt foarte obosită.

– Vino și stai jos până îți fac un ceai. Vreau să discutăm

Cheska oftă iar când Greta intră în bucătărie și puse ceainicul pe foc. Se așeză pe canapea. Mâine era prima zi de weekend. Urmau două zile întregi în care nu îl va vedea pe Bobby. Greta se întoarse cu ceai, lapte, zahăr și două căni. Le puse jos și prepară ceaiul pentru amândouă.

– Poftim. Să te încălzești după ce ai stat toată seara afară în frig. Asta ai făcut până acum, nu?

– Da, a fost foarte frig.

Cheska tremură și sorbi din ceai.

– Ciudat! M-a sunat Charles Day pe la ora șapte.

– O! Ce voia?

– O schimbare de program pentru săptămâna viitoare. Se pare că actrița care o interpretează pe mama ta are o infecție intestinală. Până spre sfârșitul săptămânii nu se vor filma scenele în care apare, ca să aibă timp să se refacă.

– O!

– E ciudat, nu?

Greta sorbi din ceai.

– Ce?

– Că Charles Day a sunat să-ți spună ceva la ora la care ar fi trebuit să fiți împreună la filmări.

– Chestia e că nici Charles Day nu s-a simțit prea bine în seara asta și l-a înlocuit asistentul lui.

– Chiar așa? Și în ultimele săptămâni? L-am întrebat dacă ați filmat seara și mi-a spus că nu. Deci întrebarea este, dacă nu ai fost la filmări, unde ai fost?

– Afară, răspunse Cheska încet.

– Afară? Pot să știu cu cine?

– Cu oamenii de la filmări, mami. Prieteni.

– S-a aflat și Bobby Cross printre acești oameni?

– Uneori.

– Nu îndrăzni să mă minți, Cheska. Mă jignești.

– Nu mint, mami.

– Te rog, Cheska. A fost suficient că m-am făcut de râs în fața lui Charles Day. Nu continua să mă minți în față.

– Bine, mami. Cheska se ridică. Da! Am ieșit cu Bobby! Îl iubesc și mă iubește. Într-o zi o să ne căsătorim. Nu ți-am spus pentru că am știut că nici într-o mie de ani nu o să mă lași să am un prieten, cel mai natural lucru.

– Prieten? Nu cred că domnului Cross i se potrivește rolul ăsta. E cu cel puțin zece ani mai mare decât tine, Cheska.

– Ce contează vârsta? Cum rămâne cu tatăl meu? Mi-ai spus că era cu mult mai în vârstă ca tine. Dacă iubești pe cineva, nu contează, nu? rosti Cheska cu mult venin.

– Să ne calmăm, bine? Greta își trecu mâna peste frunte, încercând să-și controleze supărarea. Uite, draga mea, te rog să înțelegi că sunt supărată pentru că

nu mi-ai spus ce faci. Credeam că nu ne mințim una pe alta.

– Dar nu vezi că am crescut? Ar trebui să-ți dai seama că am dreptul să am niște secrete.

– Știu. Sunt încântată că ai o viață a ta, în care voi juca și eu un mic rol.

– O, te rog, nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Mă duc să mă culc, rosti Cheska și se îndreptă spre ușă.

– Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun, zise Greta repede, știind că, orice ar fi simțit, era în pericol să o piardă pe Cheska pentru totdeauna dacă nu schimba tactica. Se strădui să zâmbească. De ce nu îmi povestești despre Bobby?

Cheska se opri și se întoarse. La auzul numelui lui, privirea i se încălzi.

– Ce vrei să știi despre el?

– Cum este, ce faceți împreună. Înțeleg că ești deja mare și aș dori să-ți fiu și prietenă, nu numai mamă.

– Ei bine, începu Cheska, ezitând.

Greta îi zâmbi încurajator și atunci fata începu să-i povestească despre Bobby și despre ce simțea pentru el.

– Deci pentru Bobby ai rămas în Brighton peste weekend.

– Da, îmi pare foarte rău, mami. Am vrut să petrecem puțin timp împreună.

– Leon știa adevărul?

– Nu chiar. Cheska găsi imediat răspunsul. Nu-l învinovăți. Eu l-am rugat să te sune.

– Crezi că ești îndrăgostită de Bobby?

– Da, desigur.

– Și crezi că și el e îndrăgostit de tine?

– Sunt sigură.

– Cheska, nu... nu te culci cu el, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

Experiența din fața camerei de filmat o ajută pe Cheska să pară cât se poate de surprinsă.

– Asta e bine. Bărbații sunt niște creaturi ciudate. Sunt sigură că Bobby nu e așa, dar trebuie să știi că unii dintre ei vor doar un singur lucru. Știu că lumea s-a schimbat, dar cel mai bine e să aștepți până ești sigură.

– Desigur, mami.

– O să îmi spui dacă Bobby îți cere să te culci cu el, nu-i așa?

Cheska roși și își coborî privirea.

– Da.

– Nu am discutat niciodată despre viață, dar bănuiesc că până acum știi cum merg lucrurile. Și ce se poate întâmpla dacă nu ești atentă. Dacă ți se întâmplă ceva, îți poate distruge viitorul. Vino și stai lângă mine, draga mea. Bătu ușor canapeaua și își îmbrățișă fiica, mângâind-o pe păr. Îmi amintesc foarte bine de prima mea dragoste. Nu cred că se poate uita.

– Bobby mi-a spus ceva similar. Cine a fost prima ta iubire?

– Un ofițer american. L-am cunoscut aici, la Londra, în timpul războiului. Am fost distrusă când a plecat. Credeam că nu o să-mi revin niciodată. Am reușit însă, mai ales pentru că unchiul David m-a ajutat foarte mult.

– Îl iubești pe David? Înainte vă vedeați mereu, dar acum nu.

– Da, Cheska. Ne cunoaștem de foarte mult timp. Dar suntem și prieteni buni, ceea ce e foarte important.

– Ca frații, vrei să spui.

– Cred că da. Să fiu sinceră, nu am reușit niciodată să am o relație frumoasă cu un bărbat. Mi-au adus mai multă suferință decât fericire. Dragostea e un lucru foarte ciudat, Cheska. Îți poate schimba viața. Te poate împinge să faci lucruri de care la lumina zilei îți dai seama că au fost greșite.

– „Nebunia dragostei“, șopti Cheska. Ăsta e noul cântec al lui Bobby.

– Sper să înțelegi că nu vreau să ai aceeași soartă ca mine. Nu e o problemă să te îndrăgostești, dar păstrează mereu ceva pentru tine. Croiește-ți un viitor al tău, fără să depinzi de un bărbat. Acum cred că e timpul să mergi la culcare.

Cheska se ridică.

– Mulțumesc, mami, pentru că ai fost atât de înțelegătoare. Îmi pare rău că te-am mințit.

– Știu, draga mea. Aș vrea să nu uiți că îți sunt prietenă, nu dușman. Sunt mereu aici dacă vrei să vorbești despre ceva.

Cheska o îmbrățișă puternic pe Greta.

– Te iubesc, mami.

– Și eu te iubesc. Acum, în pat cu tine.

– Noapte bună, atunci.

Se ridică de pe canapea.

– O, azi-dimineață au sosit pașapoartele. Leon se ocupă de vize. Va fi minunat să vizităm New Yorkul, nu-i așa?

– Da, răspunse Cheska cu jumătate de gură.

– Noapte bună, draga mea, și nu uita să-ți iei pastila.

– Nu.

Greta o privi pe fiica sa ieșind încet din cameră. Închise ochii, ușurată, simțindu-se cu mult mai calmă decât se simțise în ultimele săptămâni. Era obligatoriu ca Cheska să aibă încredere în ea. Când se va termina relația cu Bobby Cross, lucru de care era convinsă, va fi alături de ea. Cheska va avea nevoie de sprijinul ei, iar în cele din urmă se va întoarce la ea, unde îi era locul.

După ce aruncă pastila în toaletă și trase apa după ea, Cheska se întinse în pat, gândindu-se la ce îi spusese Greta. Fusese cea mai matură discuție pe care o avuseseră vreodată. Zâmbi. În loc să înrăutățească relația dintre ele, Bobby le apropiase. Îi plăcea ideea asta. Și era sigură că atunci când se vor căsători, chiar dacă va trebui să locuiască cu Bobby, nu exista nici un motiv pentru care mama ei să nu facă parte din viitorul lor.

Totuși, ceva din conversația avută o deranja. „Mereu păstrează ceva pentru tine." Oftă și se întoarse pe cealaltă parte. Asta nu putea face. I se dăruise cu totul. Dacă mâine i-ar fi cerut să renunțe la cariera sa și să se mute cu el în celălalt capăt al lumii, ar fi făcut-o fără să ezite. Soarta ei era Bobby Cross. Îi aparținea trup și suflet

Capitolul 28

Duminică seara, Cheska se îmbolnăvi, având aceeași infecție digestivă ca actrița care o interpreta pe mama ei. Petrecu aproape întreaga noapte în baie, cu manifestări violente de boală. Luni dimineața, la ora șapte, Greta intră în dormitorul fiicei sale. O găsi întinsă în pat, sleită de puteri și deprimată.

– L-am sunat pe Charles și i-am spus că ești prea slăbită pentru a lucra azi. A spus că nu e nici o problemă și ți-a transmis salutări. Vor filma alte scene în următoarele zile.

– O, dar...

Ochii fetei se umplură de lacrimi la gândul că nu îl va vedea pe Bobby pentru încă patruzeci și opt de ore.

– Tableta, draga mea. Ai luat-o?

Greta i-o întinse împreună cu un pahar de apă. Cheska scutură din cap și își întoarse spatele. Greta îi aranjă așternutul și îi dădu de pe frunte șuvițele de păr.

– Încearcă să dormi acum, draga mea. Sunt sigură că va trece tot atât de repede cum a venit.

A doua zi, Cheska se simți mai bine și miercuri îi spuse mamei sale că poate merge la studio.

– Dar nu ai mâncat nimic de două zile. Cred că ar trebui să mai rămâi în pat cel puțin încă o zi.

– Nu, mami. Mă duc. Filmările trebuie să se termine vineri și vor fi nevoiți să reprogrameze totul din cauza mea. Sunt profesionistă, știi. Tu m-ai învățat asta.

Greta nu avu ce să răspundă, așa că Cheska se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Nu conta când de jalnic se simțea, gândul de a mai sta o zi fără să-l vadă pe Bobby i se părea mult mai greu de suportat. Se întreba cum se va descurca după terminarea filmărilor, când nu îl va mai vedea în fiecare zi.

Abia se putu ține pe picioare în ziua aceea. Era foarte slăbită și ametită. În cele din urmă, Charles veni la ea, îi puse mâna pe umăr și îi spuse că ar fi fost mai bine să plece acasă.

– Du-te și culcă-te devreme, iubito. O să facem niște exterioare cu Bobby.

Cheska se uită la Bobby și îl văzu râzând cu una dintre fetele de la machiaj. Sperase să îi propună să plece amândoi, dar nici nu vorbise cu ea în ziua aceea. Îl văzu îmbrățișând-o pe fată și plecând. Aleargă după el și îl strigă:

– Bobby, Bobby!

Bobby se opri și se întoarse.

– Bună, scumpo. Ce rău arăți!

– Mă simt bine. Mergem la hotel diseară?

– Credeam că te-a trimis acasă Charles.

– Da, dar ne-am putea vedea mai târziu.

– Să-mi dai bacteria ta? Nu cred, spuse el râzând. Scuze, scumpo, nu am vrut să sune așa. Du-te acasă și bagă-te în pat!

– Dar mâine-seară?

– Se pare că mâine vom filma până târziu să recuperăm timpul pierdut. Dar vineri avem petrecerea de final. Ne vedem atunci, OK?

– OK. Cheska se simți distrusă. La petrecere va veni toată echipa și toți actorii. Nu asta voia ea.

– Pa, dragă.

Bobby îi făcu semn cu mâna și se îndepărtă.

Vineri, Cheska termină de filmat la ora prânzului, dar nu plecă nicăieri după aceea, sperând să-l găsească pe Bobby. Acesta însă dispăruse. Charles o îmbrățișă și îi spuse că jucase minunat. În cele din urmă, oftând, Cheska urcă în mașina care o aștepta.

– Acasă, domnișoară? o întrebă șoferul.

– Da... Nu. M-ai putea duce la West End, te rog?

– Sigur, spuse șoferul apoi porni motorul și plecă.

Cheska se uită pe geam în timp ce mergeau pe Regent Street. Proprietarii de magazine erau îmbrăcați bine pentru a înfrunta vremea rece de octombrie.

– Am ajuns, draga mea. Ai grijă de tine acum.

– Mulțumesc, spuse fata, coborând din mașină. „Unde să mă duc mai întâi", se întrebă ea. Se uită în vitrina de la Marshall & Snelgrove și hotărî că e un loc la fel de bun ca oricare altul. Peste o oră și jumătate, se clătina sub greutatea sacoșelor pe care le ducea. Se bucurase de timpul petrecut. Își luase prima pereche de blugi Denim, o pereche de pantaloni de schi viu colorați care îi treceau de șoldurile suple și două pulovere pe gât. De la Mary Quant își cumpărase cea mai frumoasă rochie pentru petrecerea de mai târziu. O rochie neagră scurtă asemănătoare cu cea pe care o purtase Audrey Hepburn în reclama la filmul *Mic dejun la Tiffany*. Chemă un taxi, întrebându-se ce va spune mama ei de cumpărăturile pe care le făcuse, și se îndreptă spre casă.

– Ce zici?

Cheska intră în salon și se plimbă îmbrăcată în hainele noi.

Greta înghiți în sec. Fata sa arăta superb. Noua rochie îi punea în evidență silueta minunată, iar părul adunat în vârful capului îi dădea un aer de eleganță.

– Arăți incredibil de bine, draga mea. Mai ai nevoie de niște bijuterii. Așteaptă aici. Greta se ridică și se duse în dormitorul său, după care reveni cu un șirag de perle. Poftim. Le puse în jurul gâtului fiicei sale. Ai un pardesiu? Vei îngheța de tot în rochia asta.

– Da, mami.

– Unde e petrecerea?

– La The Village în Lower Sloane Street.

– E un loc foarte select, nu-i așa? Distracție plăcută! La ce oră te întorci?

– Târziu, nu știu. Nu mă aștepta. Pa, mami.

– Pa, draga mea.

Greta scrâșni din dinți când auzi ușa închizându-se. Rămânea iar singură și se gândi iar ce greu era să își vadă fiica cum crește.

În timpul zilelor lungi și pustii în care Cheska lucra, Greta avusese timp suficient să se gândească. Cel mai mult se gândise la sentimentele sale pentru David. Totul începuse din noaptea în care Cheska îi mărturisise despre Bobby și o întrebase dacă îl iubea pe David. De atunci Greta își reaminti relația apropiată pe

care o avuseră cândva. Jucase un rol atât de important în viața ei înainte de a o cere în căsătorie. Își dădu seama că îi fusese foarte dor de el în ultimii cinci ani.

David îi fusese mereu alături. Fără nici o pretenție, doar sprijinind-o. Greta înțelegea acum că văzuse amabilitatea și disponibilitatea lui ca pe un merit personal. Când o ceruse de soție, nu avea nevoie de nimic. Cheska îi umplea viața. Toate astea, adăugate la hotărârea de a nu mai lăsa pe nimeni în inima ei, o făcură să refuze propunerea lui. Ceea ce Greta își dorea să afle era dacă gândul la David se datora faptului că Cheska crescuse și lăsase un gol în viața ei sau sentimentelor ei pentru el. Se gândi la timpul pe care îl petrecuseră împreună. David nu fusese lângă ea doar pentru a o asculta și sfătui, ci o înveselise de câte ori trecea prin momente grele. Se simțea mai bine când era cu el și tânjea după lumina pe care o adusese în viața ei. Își vedea clar propria imagine din ultimii ani. Sacrificase totul pentru ca Cheska să devină celebră și pentru a-i controla cariera și pe ea însăși. Refuzând orice alt sentiment, devenise o femeie dură. Căldura pe care o avusese cândva și care îi adusese iar și iar numai necazuri dispăruse. Chiar dacă asta o ținea departe de suferință, însemna și că momentele de bucurie erau foarte rare.

Încercă să-și amintească ultima dată când râsese, dar nu mai știa. David o făcea să râdă. Credința lui că în orice situație, oricât de grea, exista ceva comic, fusese mereu tratamentul pentru felul ei grav de a vedea lucrurile. Trezindu-se din toropeala ei emoțională, înțelegea cum mereu văzuse viața ca pe o nebunie pasională și distructivă. Exact cum simțea Cheska pentru Bobby Cross. Vedea însă foarte clar că ceea ce fiica sa simțea era pasiune, adică atracție fizică. Își dădu seama că asta fusese ceea ce simțise și ea în trecut. Când se gândea la David, sentimentele ei erau cu totul altele. Era o senzație minunată și caldă care o cuprindea și o făcea să se simtă mulțumită, în siguranță și iubită. Nu era nevoită să joace nici un rol, cum o făcuse cu ceilalți bărbați. Cu David era ea însăși. El o cunoștea foarte bine, cu bune și rele, și încă o iubea. Dar...

Greta închise ochii. I se făcea stomacul ghem de emoție când se gândea la el? Nu se sărutaseră niciodată. Își aminti ce simțise când îl văzuse la televizor. De curând observase ce bine începuse să arate. Poate așa fusese dintotdeauna, dar nu observase ea, prinsă în vârtejul propriilor drame. Cu siguranță simțea că David îi aparține. Își aminti cum privise geloasă la o fotografie dintr-un ziar în care David

apărea la braț cu o actriță frumoasă. De când îl refuzase, viața ei era fără nici un conținut... goală. Greta fu nevoită să recunoască faptul că de mulți ani era nefericită.

Ocupată mereu cu treburile fiicei sale doar reușise să salveze aparențele, dar acum... Oftă, se ridică și se duse în bucătărie pentru a-și pregăti ceaiul pe care îl bea în fiecare seară. Își imagină că era și David cu ea și că ar fi găsit ceva amuzant de spus, apoi poate ar fi luat-o în brațe, ar fi strâns-o la piept, ar fi sărutat-o și... Greta simți emoția în stomac.

– O, Doamne! Ce-am făcut?

Rochia avusese exact efectul scontat de Cheska. În timp ce cobora scările de lemn ale barului luminat de candele, toți cei prezenți se întoarseră să o privească. Înainte de a ajunge jos, Bobby o aștepta deja. O cuprinse în brațe și o sărută pe obraz.

– Hei, scumpo. Arăți minunat! Își trecu mâinile peste corpul ei. Fetița mea se face mare, nu-i așa? îi șopti, sărutând-o pe gât. Hai să luăm ceva de băut.

Tot restul serii, Bobby se purtă cu ea la fel de frumos cum se purtase în prima săptămână la Brighton. Nu plecă de lângă ea. O ținu de mână tot timpul în care treceau de la un grup la altul. Cheska bău din tot ce i se oferise și chiar încercă să fumeze. Tuși și scuipă, iar Bobby râse de reacția ei.

– O să te obișnuiești.

Cheska o văzu pe fata de la machiaj privindu-i în timp ce dansau și dezamăgirea din ochii ei îi dădu un sentiment de satisfacție.

– O să-mi fie dor de tine, îi spuse Bobby în timp ce se mișca cu corpul lipit de al ei.

– Ce vrei să spui? întrebă Cheska desprinzându-se.

– Că o să-mi fie dor să te văd la filmări în fiecare zi.

– Și mie o să-mi fie dor. Dar ne vom vedea des, nu, Bobby?

– Sigur că da. Dar va trebui să plec, iubito. Doar câteva săptămâni.

– Unde?

– În Franța. Voi face niște înregistrări acolo. Firma de înregistrări vrea să-mi crească popularitatea pe continent.

– O! Cheska avea ochii plini de lacrimi. Când te întorci?

– Înainte de Crăciun, sper.

– Aș putea veni cu tine?

– Nu e o idee bună. Voi fi foarte ocupat, mergând din oraș în oraș. Te-ai plictisi de moarte.

– Nu m-ar interesa atâta timp cât aș fi cu tine.

Cheska își puse capul pe umărul lui, simțind mirosul bine cunoscut de aftershave.

– Hei, scumpo, pentru că nu ne vom mai vedea o vreme, ce zici de un cadou de adio.

O mângâie de-a lungul coapselor.

– Unde? întrebă Cheska amețită de alcool și de fericire.

– Vino cu mine.

Bobby o luă de pe ringul de dans și o scoase din cameră pe un hol slab iluminat. Deschise o ușă și o conduse într-un birou mic. Încuie ușa în spatele său, o apucă pe Cheska și o țintui de perete. O sărută, îi ridică rochia cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprinse un sân.

– Ești senzațională, murmură, desfăcându-i picioarele și pătrunzând-o adânc.

– Bobby, nu trebuie să folosim un...

– Totul e sub control, scumpo, nu-ți face griji!

Bobby o ridică în brațe, iar Cheska își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui.

– Nu e mai bine așa? șopti el, mișcându-se ritmic înăuntrul ei.

Poate că din pricina alcoolului sau a pericolului de a fi prinși sau poate era doar datorită lui, Cheska nu știa, dar nu mai fusese niciodată atât de fericită, de liberă și neconstrânsă. O trăire de euforie i se ridica din stomac. Gemea de extaz, mișcându-se în ritmul lui Bobby, corpul ei cerșind eliberarea. Țipă de plăcere în momentul în care se dezlănțuiră amândoi. Balansându-se, căzură amândoi pe podeaua prăfuită.

– Te iubesc, Bobby, te iubesc, șopti ea.

– Îmi pare rău, nu m-am putut controla. Bobby se uită la ea și îi dădu părul peste spate. Nu am vrut să se întâmple asta, dar ești una dintre cele mai sexy fete pe care le-am cunoscut.

– Ce vrei să spui că nu ai vrut să se întâmple?

– Nimic, dragă. Se ridică, își băgă cămașa în pantaloni și ridică fermoarul. Am vrut să spun că nu mă așteptam să mă îndrăgostesc de partenera mea de film. Hai.

O ridică de jos și descuie ușa în timp ce fata își întindea rochia.

– Bobby, o să mă suni când te întorci din Franța, nu-i așa?

– Sigur că da. O sărută pe nas. Trebuie să plec acum. Un prieten va cânta pe o scenă într-un club. Mă văd cu niște oameni să verificăm scena. La revedere, iubito. A fost o adevărată plăcere.

– Dar, Bobby. Nu ți-am dat num...

Bobby însă dispăruse în mulțime înainte ca ea să termine ce avea de zis. Extazul fetei se evaporă. Se duse la toaletă, puse capacul jos și se așeză cu capul în mâini. Lacrimile îi curgeau pe față la gândul că nu îl va mai vedea pe Bobby pentru câteva săptămâni. Cum va suporta asta?

Capitolul 29

Gretei îi luă mai mult timp decât de obicei să se aranjeze pentru întâlnirea cu David de la Savoy. În ultimele săptămâni, privind-o pe Cheska gravitând nefericită în jurul lui Bobby Cross, deveni din ce în ce mai sigură de sentimentele ei pentru David. Îl iubea foarte mult așa cum îi spuse fiicei sale, dar de când simțise fluturi în stomac gândindu-se la el, știa că îl dorea și altfel. „A fost chiar sub nasul meu atâția ani și nu l-am văzut“, se certă ea uitându-se în oglindă. „Ce proastă am fost!“ Lăsându-și inima să zboare liberă, Greta începu să-și imagineze ce viață ar fi avut alături de David și cum relația plăcută pe care o avuseseră dintotdeauna i-ar fi umplut viața de mulțumirea care îi lipsise atâta timp. De câtă dragoste, compasiune și intimitate s-ar fi bucurat împreună! David ar fi fost mereu acolo pentru a avea grijă de ea, a o sprijini și s-ar fi bucurat împreună de viața de zi cu zi, în loc ca ea să se lupte cu îndârjire de una singură. „O fi prea târziu?“ se întrebă. Nu știa. Tot ce putea face era să îl întrebe pe el.

David se ridică imediat când o văzu pe Greta intrând în restaurant. Îi zâmbi în timp ce se apropia și o sărută cu căldură.

– Ce faci, Greta? Mă bucur mult să te văd. Arăți minunat.

– Mulțumesc. Și tu, răspunse emoționată.

– Ai ajuns ușor? Traficul a fost oprit ieri, din cauza poluării.

– Am venit pe jos. A fost imposibil să găsesc un taxi. Nu ar fi trebuit să iau pantofii ăștia. Mi-au distrus picioarele. Greta arătă spre pantofii din piele de crocodil, luați de la Charles Jourdan.

– Au spus că restricția se va ridica până mâine-dimineață, răspunse David în timp ce se așezau.

– Să sperăm.

– Ești bine? Arăți puțin răvășită.

– Da. Sunt bine. Greta știa că va avea nevoie de două pahare de vin pentru a găsi curajul să-i vorbească despre descoperirile ei recente. Am doar niște probleme cu Cheska.

– Nu e bolnavă, nu?

David făcu semn unui chelner și comandă o sticlă de Chablis.

– Nu, nu e bolnavă sau cel puțin nu cred că e.

– Doriți să comandați, domnule? întrebă chelnerul politicos. Supa zilei e de roșii cu busuioc.

Greta se uită pe meniu.

– Eu doresc supă și fructe de mare, vă rog.

– Bună alegere. Și eu la fel, vă rog.

Chelnerul dădu din cap și îi lăsă singuri.

– Care e mai exact problema?

– D-r-a-g-o-s-t-e. Greta rosti fiecare literă în parte. Un caz special de primă iubire.

– Am înțeles, spuse David. Trebuie să recunosc că îmi este foarte greu să mi-o imaginez pe Cheska nutrind sentimente de adult. Încă mă gândesc la ea ca la un copil.

– A crescut foarte repede în ultimele luni. De când s-au terminat filmările la Vă rog, domnule, eu vă iubesc a stat doar în casă ca un suflet pierdut. Toată ziua nu face altceva decât să stea în cameră ei și să asculte ultima tâmpenie de cântec a lui Bobby Cross.

– O! Nebunia dragostei? E frumos, nu?

– Dacă îl asculți de cincizeci de ori pe zi, cum fac eu, s-ar putea să te saturi.

Își ridică sprâncenele, iar David începu să râdă.

Chelnerul sosi cu vinul, îl deschise și turnă două pahare. Greta luă o înghițitură considerabilă din al ei.

– Sentimentele tânărului în discuție sunt fără echivoc?

– Nu știu. În ultimele săptămâni am stat deoparte și rezultatul este ceea ce s-a întâmplat cu Cheska. Nu e genul de bărbat la care m-aș fi gândit pentru Cheska, dar orice e mai bine decât să o văd nefericită. Zice că e sigură că într-o zi se va căsători cu ea.

– Înțeleg. E un băiat serios?

– Cine știe? Cheska crede că da, dar bineînțeles că toată chestia asta e ridicolă. Fata nu are nici șaisprezece ani, iar el e un bărbat în toată firea.

– Cine e el, mai exact?

– O, scuze. Credeam că ți-am spus. E partenerul ei din film. Interpretul melodiei aceleia faimoase, Bobby Cross.

Greta văzu cum David se încruntă foarte tare.

– O, Doamne! O, Doamne! oftă el.

– David, știu că nu e bărbatul ideal, dar de ce spui asta? Îl cunoști?

– Nu l-aș număra printre prietenii mei, dar l-am întâlnit. A fost invitat în emisiunea mea odată și a venit de câteva ori la petrecerile lui Leon, care se ocupă de debutul lui în cinematografie. Știu însă că e însurat, adăugă încet.

– Doamne! Greta înghiți în sec și, fără să vrea, se șterse cu un șervețel pe frunte. Ești sigur? Sunt convinsă că Cheska nu știe.

– Nu mă miră. E un secret bine ascuns, la fel ca și cei doi copii ai săi.

Tot ceea ce voia Greta să-i spună lui David se risipi. Greta întinse mâna după pahar și observă că îi tremura.

– David, nu știu ce să mai spun.

– Îmi pare rău, Greta, dar e mai bine să știi. Și Cheska la fel. Bobby s-a căsătorit când era foarte tânăr, înainte de a deveni celebru. Când discurile sale au început să se vândă, studioul de înregistrări a sugerat să nu se afle nimic despre soția și copiii lui. Voiau ca admiratoarele sale tinere să creadă că e disponibil.

– Dar am văzut foarte multe fotografii în ziare, cu Bobby alături de modele și actrițe. Nu înțeleg.

– Precum spune Leon, Bobby și soția lui au o înțelegere. El a devenit fără îndoială foarte bogat, iar ei îi convine să ducă o viață confortabilă, departe de privirile oamenilor. Nu o interesează dacă se întâlnește cu alte femei atâta vreme cât nu divorțează de ea. E o catolică practicantă și i-a spus lui Bobby că, dacă va încerca să facă asta, va face totul public. E un fel de pact faustic.

– O, Doamne! David, dacă știam... Deci Leon știe totul despre situația cu Bobby.

– Bineînțeles.

– Licheaua! Greta înjura foarte rar, dar acum își ieșise din fire. Cum a putut?

Chelnerul le aduse supa. Rămaseră amândoi în tăcere în timp ce acesta își făcea treaba. După ce plecă, Greta continuă:

– Leon a știut despre relația lor de la început. De fapt, a încurajat-o. Cheska a recunoscut că l-a rugat să mă sune și să mă mintă asupra motivului pentru care a rămas în Brighton peste weekend. Sigur a știut că vor fi împreună.

– Dar de ce să fi făcut una ca asta? Doar știe că Cheska nu e încă majoră.

– Nu știu, David, poate pentru a mă răni pe mine. Întotdeauna l-a enervat faptul că Cheska mă asculta pe mine mai mult decât pe el. Cred că a văzut asta ca pe o posibilitate de a se pune între noi. Să devină confidentul și aliatul ei în nelegiuiri. Mă dezgustă.

– Nu știu ce să spun, Greta. Dacă este adevărat că a încurajat această relație, atunci este de neiertat. Cheska e complet inocentă și total lipsită de experiență în ceea ce privește bărbații. Mai ales de genul celor ca domnul Cross. Când o vei înștiința pe Cheska?

– Cât mai repede. Un producător din Los Angeles i-a propus să se ducă în America pentru o probă. Dar Cheska nici nu vrea să audă de asta până nu primește un semn de la Bobby. E obsedată, David. E sigură că se va căsători cu ea și că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

– Mai știu și că Bobby a avut nenumărate aventuri. Nu merge niciodată mai departe. Nu poate risca să vorbească nevastă-sa. Ar afla toată lumea ce șarlatan e.

– Cel puțin Cheska nu a ajuns până acolo. Am întrebat-o dacă s-a culcat cu Bobby și mi-a spus că nu.

– Și tu o crezi?

– A jurat că spune adevărul. Chiar cred că e vorba de o dragoste de adolescentă. Sau cel puțin sper.

– Fii atentă, Greta! o sfătui el. După cum chiar tu ai spus-o, Cheska suferă foarte mult. Prima dragoste poate șterge toate principiile pe care le-a învățat de la tine. A fost mereu foarte sensibilă emoțional și...

– Cum adică „sensibilă emoțional“?

– E foarte tânără și o pradă foarte ușoară pentru un Casanova experimentat ca domnul Cross.

– Așa e, murmură Greta. Uite, puțin mai târziu mă întâlnesc aici cu ea să bem ceva înainte de a merge la teatru. Îi voi spune vestea, dar mă îndoiesc că mă va asculta. Crezi că poți fi și tu de față? Dintotdeauna i-a plăcut de tine. Poate te va crede dacă îi spui că Bobby e căsătorit.

– Sigur că da, dacă crezi că pot ajuta. Trebuie să merg la Bush House după prânz să mă întâlnesc cu producătorul emisiunii mele. E foarte aproape însă și pot fi înapoi până la șase fără un sfert.

– Îți mulțumesc foarte mult. Nu cred că m-aș descurca singură.

Greta întinse mâna peste masă către David.

În ciuda anilor în care încercase să o uite – înțelegând că nu ajungea nicăieri – faptul că acum îi cerea din nou ajutorul îl făcu să îi ia mâna și să o strângă cu putere. La rândul ei, Greta, la atingerea mâinii lui, își aminti de ce venise să-l întâlnească.

– David, altceva venisem să vorbesc cu tine.

– Da? Spune repede.

– Eu... Curajul o părăsi însă. De fapt, după ceea ce tocmai mi-ai spus, nu mai e momentul. Dar putem lua iar prânzul împreună la începutul săptămânii viitoare?

– Desigur. S-a întâmplat ceva?

– Nu, deloc. Doar că... Greta ridică din umeri. Promit să-ți explic săptămâna viitoare, după ce rezolvăm problema Cheskăi. Se adună și schiță un zâmbet. Cum merge serialul de televiziune?

Cheska aștepta anxioasă pe holul clinicii. Luă o revistă din cele așezate pe o masă de cafea zgâriată și o răsfoi fără să se uite prin ea. Ultimele săptămâni fuseseră cumplite. Nu știa nimic de Bobby din noaptea în care avusese loc petrecerea. Înțelegea că era ocupat în Franța, dar putea măcar să-i dea un telefon să o salute. Trecuse printr-un adevărat iad imaginându-și tot felul de scenarii: Bobby cu alte fete, Bobby nemaiiubind-o, Bobby mort... Singurul lucru care o alina era melodia pe care i-o cânta pe disc așa cum o făcuse în noaptea aceea din Brighton. Își amintea de asta și se simțea mai bine. Se apropia Crăciunul. Va reveni în Anglia pentru asta? Auzea iar vocea aceea. O chinuia când era trează și îi bântuia visele când reușea să adoarmă. *Bobby e dus... Bobby e dus... Nu te mai iubește.*

Cheska se întreba dacă asta era din cauză că nu mai luase pastilele de ceva vreme. Avea iar migrene teribile și vocea... revenise. Nu credea să fie din cauza asta. Totul se întâmpla pentru că Bobby nu era acolo. Nu îi mai venise nici menstruația. La început ignorase asta. Dar când nici în următoarea lună nu se întâmplase nimic, știuse că trebuie să meargă la medic. Poate era pe moarte și ar fi trebuit să îi spună și lui Bobby.

Cu patru zile în urmă făcuse o programare la alt medic decât cel la care mergea în mod obișnuit. Doctorița Ferguson, o femeie între două vârste, o primise în cabinetul ei și o întrebase foarte multe lucruri, unele dintre ele făcând-o să roșească. Pe măsură ce conversația avansa, Cheska își dăduse seama cât de puțin știa despre cum funcționează propriul său corp. Doctorul îi făcuse o examinare completă, analize de sânge și îi sugerase să facă un test de sarcină. Cheska, șocată, rămăsese cu gura deschisă, dar încuviințase.

Încă din noaptea petrecerii începuse să se răsucească în pat și să se frământe, întrebându-se ce i s-ar fi putut întâmpla. Când reușea să adoarmă, visa urât și auzea vocea. Știa că doar Bobby ar fi putut opri toate astea. După ce în dimineața aceea mama ei plecase să se întâlnească cu David, Cheska se plimbase prin dormitorul său dintr-un capăt în celălalt. Trebuia să meargă după rezultate la două și jumătate, dar era atât de confuză că nu putea sta locului nici o secundă. Apoi se întâmplase ceva îngrozitor. Se dusese la oglindă să își pieptene părul, dar nu se văzuse. Era invizibilă. Stăpânindu-și hohotele de plâns, ieșise repede din casă direct spre cabinetul medical. Nu îndrăznise să se uite în nici una dintre vitrinele pe lângă care trecea.

– Cheska Hammond? se auzi glasul asistentei și Cheska se ridică.

Ajunsese devreme și așteptase deja o oră. Doamna doctor Ferguson vă așteaptă.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Cheska se îndreptă spre camera de consultații și bătu la ușă.

– Bună ziua, doamnă doctor Ferguson, spuse intrând.

– Bună, Cheska. Te rog, ia loc. Am rezultatele testelor pe care le-am făcut acum câteva zile. Vei fi bucuroasă să știi că nu ești bolnavă sau în pragul morții. Dar testele au confirmat ceea ce am bănuit încă de la început. Ești însărcinată. Cheska izbucni în lacrimi.

– Liniștește-te! Poftim, îi întinse doamna Ferguson un șervețel. Săptămâna trecută ai spus că nu ești căsătorită, e adevărat?

– Da.

– Dar ai un prieten stabil.

– Da.

– Crezi că atunci când va afla vestea, va fi pregătit să facă ceea ce trebuie? Ar fi, evident, cel mai bine pentru tine și pentru copil, dacă face ce se cuvine.

– Trebuie să păstrez copilul?

– Da. Poate că nu știi, dragă, dar avortul, prin care se pune capăt unei sarcini nedorite, e ilegal în Marea Britanie. Mi-e teamă că nu ai de ales.

Cheska își stăpâni plânsul. Nu era în stare să înțeleagă ce îi spunea medicul. Apoi... începu să se imagineze spunându-i lui Bobby că purta în pântece copilul lui. Copilul lor, rodul dragostei lor. Cum se putea îndoi că nu se va căsători cu ea? Cheska se calmă. Bătăile inimii îi încetiniră. Zâmbi către doctor.

– Da, sunt sigură că va fi alături de mine și că ne vom căsători.

– Asta e o veste bună. Îți recomand să vorbești cu el, apoi revino la cabinet pentru a rezerva o cameră în spitalul teritorial pentru când vei naște. Mai ai pe altcineva?

– Locuiesc cu mama mea.

– Atunci voi vorbi și cu ea. E cel mai bine să ai pe cineva lângă tine în situația asta. S-ar putea să fie șocată la început, dar sunt convinsă că te va susține.

– Da, doamnă doctor. Mulțumesc. Cheska se ridică. La revedere.

Ieși din clinică ametită și păși în strada aglomerată. Ceața era încă foarte densă și traficul era oprit. Se lăsa seara și ploua mărunt. Cheska avea nevoie să meargă undeva să se gândească. O luă pe Piccadilly, prin labirintul străzilor din Soho, și intră în prima cafenea pe care o găsi. Comandă un espresso, după care scoase din geantă un pachet de Embassy și aprinse o țigară. Asta fuma Bobby și începuse și ea de curând. Mirosul îi trezea amintiri și o făcea să se simtă mai bine. Își căută apoi oglinda.

„Doamne, ajută-mă să mă văd, te rog!“, se rugă în timp ce o deschidea. Respiră ușurată când propria-i figură se uită la ea. Era bine, era bine. Nu era invizibilă. Trebuie să fi fost îngrijorarea de dinaintea vizitei la medic. Sosi cafeaua și sorbi

din ea. Se asigură din nou că sarcina era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla. Se va căsători cu ea Bobby și va fi fericită? Se imaginează pe sine împreună cu Bobby și copilul. Zâmbi, apoi își duse mâna la burtă. Acolo se afla puțin din Bobby, o amintire vie a felului în care o iubise și o va iubi în continuare.

Cheska știa că trebuia să se gândească la ce avea de făcut. Hotărâse să îi spună mamei sale chiar în seara aceea când se vor întâlni la Savoy să bea ceva. Știa că Greta nu ar face scandal într-un hotel. O va asigura că se va căsători cu Bobby în foarte scurt timp. Mai mult ca sigur că mama ei va fi supărată pentru că o minți se, dar cu siguranță o va ierta la gândul că va deveni bunică și va avea o nouă ființă pe care să o iubească. Proba de la Hollywood urma să fie amânată pentru o perioadă nedefinită, dar ce însemna o prostie de film pe lângă dragostea pentru Bobby și copilul lor? Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Leon și să-i ceară numărul de telefon pe care îl avea Bobby în Franța. Terminând cafeaua, se duse în spatele cafenelei în căutarea unui telefon și formă numărul.

– Bună, Cheska. Mă bucur să te aud. Te-ai hotărât când pleci în America?

– Nu chiar, Leon.

– Știi că nu poți amâna prea mult timp, nu te vor aștepta la nesfârșit. Știi asta.

– Știu. Ascultă-mă, Leon! Te sun pentru că trebuie să vorbesc cu Bobby.

– Care Bobby?

– Bobby Cross, bineînțeles, spuse Cheska enervată. Ai un număr de-al lui în Franța?

– În Franța? întrebă Leon surprins.

– Da. Acolo e, nu?

– O, da... Desigur.

– Trebuie să vorbesc cu el urgent.

– Înțeleg. Știi ce? Lasă că vorbesc eu. El... e mereu în mișcare... Data viitoare când mă sună îi voi spune să te contacteze imediat.

– Bine, dar, te rog, Leon, spune-i că e urgent.

– Așa voi face. Totul e în regulă, nu-i așa?

– Da, totul e bine. La revedere!

Puse receptorul jos și se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute pentru a ajunge la Savoy.

Capitolul 30

Greta aștepta în American Bar. Bea gin tonic și fuma. Petrecuse ultima oră gândindu-se cum să îi comunice fiicei sale teribila veste despre Bobby Cross. O văzu pe Cheska venind și inima i se opri pentru o secundă. Toți bărbații din jur se uitau lung după ea. Devenise o tânără foarte frumoasă. Nu ar fi fost nici un motiv pentru care să nu treacă peste episodul ăsta și să fie cu orice bărbat și-ar dori. Gândul acesta îi dădu curaj Gretei.

– Bună, mami.

Cheska se așeză pe scaunul din fața ei. Greta observă că ochii fiicei sale erau mai strălucitori decât de obicei și avea puțină culoare în obraji.

– Te-ai simțit bine cu unchiul David? continuă Cheska.

– Foarte bine. De fapt, ne vedem iar puțin mai târziu să bem ceva împreună.

– O, ar fi super să ne întâlnim.

– Să-ți comand ceva?

– Un suc de portocale, te rog.

– Bine.

Greta comandă și se întoarse către fiica sa. Nu știa cum să înceapă, dar Cheska vorbi prima.

– Mami, am ceva să-ți spun. Știu că vei fi puțin supărată, dar vreau să știi că totul se va sfârși cu bine.

– Da? Ce e?

– Azi după-amiază am aflat că eu și Bobby vom avea un copil. Cheska rosti totul foarte repede, iar Greta nu avu timp să spună nimic. Te rog, mami, nu fi supărată pe mine. Știu că te-am mințit despre natura relației dintre mine și Bobby, dar eram sigură că nu ți-ai fi făcut decât griji dacă știai adevărul. Sarcina a fost o greșeală, dar acum, dacă s-a întâmplat, sunt foarte fericită. Chiar îmi doresc

copilul, iar Bobby va fi în al nouălea cer. Sunt sigură că va dori să ne căsătorim cât mai repede.

Cheska văzu cum mama ei se albește la față.

– O!... Cheska.

O lacrimă apăru în ochii Gretei. I se prelinse apoi pe obraz.

– Mami, te rog, nu plânge. Totul va fi bine, o să vezi.

– Scuză-mă, draga mea. Trebuie să mă duc la toaletă.

Greta se ridică, traversă în grabă barul și coborî scările către sălile de toaletă. Închise ușa după ea și stomacul i se ridică în gât. După ce își reveni, se sprijini de ușă, clătinându-se. Făcuse totul, totul, pentru a-și proteja și crește copilul, pentru a-i pregăti drumul către cariera, securitatea financiară și dragostea pe care ea însăși nu le avusese. Cu toate astea însă, după toate eforturile, istoria se repeta. Cheska rămăsese însărcinată cu un bărbat care nu o iubea și care nu se va căsători cu ea niciodată, chiar dacă ar fi putut face asta.

– De ce? De ce? gemu Greta.

– Mami, mami? Ești aici? Ești bine? se auzi Cheska.

– Da, draga mea, sunt bine.

Greta se ridică și trase apa. Trase adânc aer în piept știind că trebuia să se țină tare pentru fiica sa. Situația nu era fără ieșire, dar trebuia să gândească repede. Ancorând un zâmbet pe față, deschise ușa. Cheska o aștepta frământându-și mâinile așa cum făcea mereu când era nervoasă sau tristă. Greta se duse la chiuvetă, se spălă pe mâini și își împrospătă rujul. Cheska o privea tăcută.

– Îmi pare rău, draga mea. Cred că trebuie să fi fost din cauza a ceea ce mi-ai spus. M-a luat amețeala, dar sunt bine acum. Să mergem la masa noastră, bine? Avem multe de discutat.

Ieșiră amândouă și se îndreptară spre bar. Greta luă o înghițitură mare de gin, sperând ca David să se grăbească.

– Mami, te rog să îmi spui că nu ești supărată pe mine. Nu vreau deloc să te supăr. Eu nu sunt. Sunt fericită.

Greta scutură cu putere din cap.

– Nu, draga mea, nu sunt supărată. Sunt doar foarte îngrijorată pentru tine.

– Nu fi. Precum ți-am spus, totul va fi bine.

– Lui Bobby i-ai spus?

– Încă nu. E tot în Franța. I-am telefonat lui Leon și Bobby mă va suna imediat ce poate. Știu că va fi foarte emoționat. Doar că va trebui să ne căsătorim mai repede decât plănuiserăm.

– Deci Bobby te-a cerut în căsătorie, Cheska?

– Nu cu prea multe cuvinte, dar știu că asta își dorește. Mă iubește, mami, și eu îl iubesc. Gândește-te, vei fi bunică.

Greta reuși să nu i se citească nimic pe față, dar inima îi era frântă. Se uita doar la figura sinceră a fiicei sale, întrebându-se dacă într-adevăr era instabilă emoțional sau era vina ei că o ferise prea mult de realitate? Oricare ar fi fost motivul, naivitatea ei îți tăia răsuflarea. Cheska credea că toate lucrurile se terminau cu bine, ca în filmele ei. Greta nu-l mai putu aștepta pe David. Respiră adânc și o luă pe Cheska de mână.

– Draga mea, trebuie să îți spun ceva. Știu că s-ar putea să nu mă crezi. Unchiul David va veni să confirme că nu mint. Aveam de gând să îți spun de față cu el chiar în seara asta, dar după vestea pe care mi-ai dat-o, e mai bine să știi adevărul.

Greta văzu că fața fiicei sale se încordează. Buzele i se crispară.

– Ce adevăr?

– Înainte de a-ți spune, vreau să știi că te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta și că nu aș face nimic ca să te rănesc. Aș da orice pentru a te feri de asta, Cheska, dar nu se poate. Tu ai cerut să fii tratată ca un adult, iar acum trebuie să ai curajul să te porți ca un adult. Înțelegi ce îți spun?

– Da, mami. Spune-mi odată, te rog. E vorba de tine? Ești bolnavă?

– Mi-aș fi dorit să fie atât de simplu. Acum trebuie să fii foarte tare și să nu uiți că sunt lângă tine și că te voi ajuta cu tot ce pot.

– Spune despre ce e vorba, mami.

– Cheska, draga mea, Bobby Cross e căsătorit de câțiva ani. Are și doi copii mici.

Cheska rămase cu ochii ațintiți la mama sa. Pe față nu i se putea citi nimic. Greta continuă:

– Unchiul David mi-a spus toate astea. Se pare că este cel mai mare secret din industria spectacolului. O soție cu copii nu ar fi dat bine pentru imaginea lui de

mare cuceritor, așa că nu s-a făcut nimic public despre asta. Chiar dacă ar dori să se căsătorească cu tine, nu ar putea pentru că soția lui refuză să divorțeze. Ceea ce ți-a făcut e de neiertat, Cheska, dar unchiul David spune că nu ești prima și cu siguranță nici ultima. Te asigur, draga mea, că acesta este adevărul. Greta se opri și încercă să vadă reacția fiicei sale. Cheska însă nu o mai privea. Se uita în gol. Draga mea, crede-mă când îți spun asta. Nu este însă sfârșitul lumii. Se poate rezolva. Sunt sigură că știi că există mijloace și metode. După aceea am putea merge în America pentru proba de film. Odată ce vei începe acolo, toate studiourile te vor căuta. Îl vei uita pe Bobby și...

– NU! NU! NU! Nu te ascult. Nu te ascult. Mă minți, mă minți.

Cheska își puse mâinile la urechi și începu să scuture din cap. Oamenii începură să se uite la ele.

– Draga mea, te rog, încearcă să te calmezi. Îți jur că ăsta e adevărul. De ce te-aș minți?

Cheska își luă mâinile de la urechi și se uită la Greta.

– Pentru că nu poți suporta gândul că mă pierzi, de asta. Pentru că vrei să rămân copilul tău pentru totdeauna și să mă păstrezi doar pentru tine. Nu vrei să am propria viață alături de Bobby sau de un alt bărbat. De aceea. Nu vei reuși, mamă. Îl iubesc pe Bobby, o să mă căsătoresc cu el și vom avea un copil. Dacă nu poți înțelege asta e problema ta, nu a mea.

Greta se cutremură să vadă cum fața fiicei sale se distorsionează aproape hidos. Frumusețea ei rară dispăru, făcând loc unei expresii maniacale.

– Draga mea, ascultă-mă, știu că ești supărată, dar...

– Supărată? Nu sunt supărată. Îmi pare rău pentru tine, asta e tot. Ți-e teamă că vei rămâne tot singură pentru restul vieții, nu?

– Destul! Greta își pierdu controlul sub asaltul veninos al fiicei sale. Lasă-mă să îți povestesc despre viața mea singuratică. Aveam optsprezece ani când am rămas însărcinată. Tatăl tău a fost ofițer american. A plecat de aici fără măcar să își ia la revedere, m-a lăsat de izbeliște. Nu aveam nici un ban, nici unde să stau. Unchiul David m-a salvat de la pieire. M-a trimis în Țara Galilor. Acolo l-am cunoscut pe Owen Marchmont cu care m-am căsătorit pentru ca tu să ai un tată. Când Owen a început să bea, am venit cu tine la Londra și am încercat să câștig existența

amândurora. Mereu am încercat să îți ofer ceea ce eu nu am avut. Tot ceea ce am făcut a fost pentru tine, Cheska. Nu vreau nimic în schimb. Vreau doar să dai crezare cuvintelor mele.

Cheska zâmbi ușor, privirea însă îi era plină de venin.

– Bine, mamă. Poți să-mi spui cum ai vrea să cred ce mi-ai spus despre Bobby, când tu nu mi-ai spus niciodată până acum adevărul despre tatăl meu.

Greta era distrusă. Lipsită complet de forță, fu gata să se prăbușească. Apucă încet geanta, o deschise și scoase banii pentru a plăti nota.

– Eu plec acum. Ar fi bine să rămâi aici să-l aștepți pe unchiul David. Îți va confirma ceea ce ți-am spus. Nu pot face mai mult decât să-ți spun că te poți baza oricând pe mine, că te iubesc foarte mult și că nu am făcut decât ce am crezut că e cel mai bine pentru tine. Greta se ridică. La revedere, Cheska.

Cheska o privi pe mama ei ieșind din bar. Vocea i se strecură iar insidios în minte șoptind: *Minte, minte... Bobby te iubește... Te iubește... Ea te urăște, te urăște, vrea să te distrugă*. Cheska își scutură capul dintr-o parte în alta, închise ochii și îi deschise iar. Vedea totul printr-o pâclă vineție. Se ridică și se duse după mama ei. Traversă holul și apoi ieși din hotel.

David venea grăbit pe strada Strand dinspre Bush House. Întrevederea se prelungise și întârziase la întâlnirea cu Greta și Cheska. Ceața era încă foarte densă, dar se mai ridicase puțin. Mergând drept spre Savoy, se întreba dacă Greta îi spuse fetei despre Bobby Cross. Stătea pe trotuarul de vizavi de hotel, încercând să vadă prin ceața rece când ar fi putut traversa strada. Înainte de a se putea mișca, auzi scârțâitul frânelor unei mașini, o bubuitură puternică și un țipăt asurzitor. Traficul se opri. Făcându-și loc printre mașinile staționate, David începu să traverseze. Un grup mic de oameni se adunaseră de cealaltă parte a drumului. Se uitau la cineva care zăcea pe jos.

– Doamne!

– A murit?

– Să cheme cineva o ambulanță!

– Trebuie să fi alunecat și a căzut. Într-un moment era pe trotuar, iar în celălalt...

– Nu am văzut din cauza ceții... !

Chiar înainte să ajungă lângă grupul de oameni, David se împiedică de un obiect aflat pe drum. Se aplecă și îl ridică. Gemu când văzu pantoful din piele de crocodil... „Nu... Te rog!“ Dând la o parte oamenii, îngenunche lângă corpul ce zăcea nemișcat. Săltă capul Gretei spre el și văzu că era nevătămat. Era doar puțin murdară și avea o vânătaie mică. Îi luă pulsul și văzu că viața se scurgea din ea.

– Greta, dragă Greta, șopti încet în urechea ei, lipindu-și obrazul de al ei. Nu mă părăsi, te rog. Te iubesc, te iubesc...

Nu își dădu seama cât trecuse până când veni ambulanța cu lumini intermitente.

– Are puls, dar... Vă rog, fiți atenți cu ea, strigă David.

– De aici încolo avem noi grijă, domnule. Dați-vă la o parte?

Disperat, David se ridică, știind că nu putea fi de nici un folos. Se uită de la distanță cum Greta fu pusă ușor pe o targă. Apoi o văzu pe Cheska. Era singură sub un felinar, puțin mai departe. Se duse spre ea.

– Cheska? spuse încet. Cheska? Fata nu răspunse. David își puse brațul pe după umerii ei. Totul e în regulă, unchiul David e aici.

Cheska se uită la el. Abia îl recunoscu.

– Ce s-a întâmplat? Eu... Își scutură capul și se uită în jur de parcă ar fi vrut să-și amintească unde se afla. Mami? Unde e mami?

Cheska se uită disperată în lungul străzii.

– Cheska, eu...

David arătă spre ambulanță. Fata se desprinse de el și fugi spre ambulanță. Greta zăcea pe targă, în timp ce personalul medical se pregătea să o pună înăuntru. Fața ei era albă și imobilă ca porțelanul. Cheska țipă, se aruncă peste targă și îmbrățișă corpul letargic al mamei sale.

– Mami! Mami! N-am vrut! N-am vrut! Doamne! Nu!

David era în spatele ei, auzind cum șoptea la pieptul Gretei și cum plângea isteric. Îngenunche și încercă să o tragă spre el. Dar Cheska se împotrivea, continuând să vorbească înăbușit.

– Vino, draga mea! Mami trebuie să fie dusă la spital.

Cheska se întoarse spre David cu fața chinuită de durere. Apoi leșină în brațele lui.

Capitolul 31

În zilele care urmară, David, într-o stare de anxietate cumplită, făcu un continuu du-te-vino între secția de terapie intensivă unde se afla Greta și salonul destinat femeilor din spitalul St Thomas unde se afla Cheska.

După ce Cheska leșinase în stradă în acea seară de groază, David fusese nevoit să rămână cu ea, în ciuda faptului că era înnebunit de frică în privința Gretei.

Un bărbat din echipajul de pe ambulanța care venise după Greta se ocupase de Cheska până la sosirea altei ambulanțe. Fata își venise în fire în timp ce era examinată și începuse să țipe cât o țineau plămânii, bolborosind fără noimă ceva despre fantome, vrăjitoare și sicrie. Se uita la David cu ochii larg deschiși, iar acesta încercase să o calmeze. În cele din urmă, asistentul care rămăsese cu ei fusese nevoit să îi administreze un sedativ până la sosirea celei de-a doua ambulanțe. Imediat ce o văzuse pe Cheska adormită în salon, David o întrebase pe asistentă unde o putea găsi pe Greta.

Cuprins de o panică covârșitoare, luase ascensorul către secția de terapie intensivă, întrebându-se dacă Greta mai era în viață sau nu. Îl informaseră că starea ei era critică, dar stabilă, și că în momentul acela se afla în comă. Nu putea fi însă sub nici o formă vizitată. Ore întregi David se plimbase în lungul și-n latul coridorului, întrebându-i despre Greta pe toți cei care intrau și ieșeau din camera ei. Nu îi spunea nimeni nimic în afara faptului că era în stare gravă. Timp de două zile, doctorii nu avuseseră nici un răspuns pentru el. Apoi îl lăsaseră să intre la ea. Când dăduse cu ochii de ea, legată de o mulțime de aparate, cu tuburi care îi intrau prin gură și nas, cu fața umflată și plină de vânătăi, David începuse să plângă.

– Te rog să te faci bine, draga mea, îi repetase iar și iar în șoaptă. Te rog, Greta, întoarce-te la mine!

– Domnule Marchmont. Medicul se ridică și îi strânse mâna. Sunt doctorul Neville. Luați loc, vă rog. Bănuiesc că sunteți rudă cu Greta.

– Da, prin alianță. Dar suntem foarte buni prieteni.

– În acest caz vă voi spune ce știm până acum. Când a fost lovită de mașină a suferit o gravă fractură de femur și o traumă severă de craniu în urma căreia și-a pierdut cunoștința. Lovitura la cap este evident cea care ridică mari probleme. Până acum nu s-a văzut nici cel mai mic semn de îmbunătățire.

– Dar e sigur că își va reveni în cele din urmă?

– Facem teste, dar nu am tras nici o concluzie până acum. Dacă nu găsim nimic, s-ar putea să o transferăm la secția pentru traumatisme cerebrale a spitalului Addenbrooke din Cambridge pentru mai multe investigații.

– Ce îmi puteți spune până acum?

– Ceea ce vă pot spune este că starea ei e stabilă. Parametrii vitali sunt buni și avem confirmarea că nu există nici o hemoragie internă. În ceea ce privește coma... Nu putem ști cât va dura. Îmi pare rău.

David ieși din cabinetul doctorului stăpânit de tot felul de emoții. Era foarte ușurat să o știe pe Greta în afara oricărui pericol, dar devastat de pronosticurile date de medic. Nu știa ce perspectivă era mai rea – aceea ca Greta să rămână în comă pentru totdeauna sau să-și revină, dar, din cauza traumatismului cerebral, să nu-și poată continua viața în mod normal. În aceeași după-amiază David se duse, precum făcea în fiecare zi, și la Cheska. Ca de obicei, Cheska nu-l băgă în seamă. Stătea nemișcată în pat, uitându-se fix la un punct pe tavan. David făcu tot posibilul să scoată ceva de la ea, dar Cheska nu vorbea. Ochii ei ficși și goi îl urmăreau pe David, de câte ori acesta îi închidea pe ai lui pentru a se odihni câteva secunde. Medicul îi spusese că, după părerea lui, Cheska se afla într-o stare de șoc ca urmare a faptului că fusese martoră la accidentul mamei sale.

Greta, încă în comă în următoarea săptămână, a fost transferată la Spitalul Addenbrooke. Medicul îi spusese lui David că cel mai bine ar fi fost să o viziteze după ce i se vor fi făcut investigațiile necesare. Urmau să-l sune dacă se schimba ceva. Epuizat de oboseală și de stresul emoțional și fizic de a fi alături de cele două femei pe care le iubea, David se duse acasă, pentru prima dată de câteva zile și dormi douăzeci și patru de ore.

Odihnit, reveni să o vadă pe Cheska și medicul îl chemă în cabinetul lui.

– Domnule Marchmont, poftiți.

– Mulțumesc.

– Vreau să vorbim despre Cheska. Când am internat-o am presupus că treptat va ieși din șocul în care a intrat, dar, din păcat,e nu e nici o îmbunătățire. Domnule Marchmont, noi nu ne ocupăm de cazuri de genul acesta. Un psihiatru rezident a examinat-o și e de părere că trebuie mutată într-o clinică de specialitate. Mai ales în situația ei.

– Care situație?

– Cheska e însărcinată în două luni.

– O, Doamne! gemu David, nevenindu-i să creadă că lucrurile puteau fi mai grave decât erau.

– Bănuiesc că nu știați și, de fapt, încalc regulamentul privind confidențialitatea, spunându-vă asta. Dar cum Cheska nu vă poate comunica acest lucru, iar mama ei este în comă, dumneavoastră sunteți următoarea rudă. Am considerat că e important să aveți toate informațiile.

– Desigur, răspunse extenuat.

– Dat fiind faptul că Cheska este o celebritate, v-aș sugera să o duceți într-o clinică privată.

– Chiar e nevoie să meargă într-un astfel de loc? întrebă David șovăitor.

– Pentru că Cheska nu este în stare să spună dacă ceva nu este în ordine, trebuie să fie supravegheată pe parcursul sarcinii.

– Înțeleg.

– Aștept să îmi spuneți în ce parte a țării doriți să o duceți. Îl voi ruga pe psihiatrul nostru să sune pentru a aranja lucrurile.

– Mulțumesc.

David ieși din cabinet și se duse înapoi lângă Cheska. O găsi așezată pe scaun și privind fix pe geam. Îngenunche în fața ei și îi luă mâinile într-ale lui.

– Cheska, ar fi trebuit să-mi spui că vei avea un copil. Nici un răspuns. Copilul lui Bobby, continuă astfel din instinct.

Cheska întoarse ușor capul spre el.

– Copilul lui Bobby, repetă ea.

David își puse fruntea în mâini și plânse ușurat.

– Leon e aici? îl întrebă David pe recepționer, înaintând hotărât spre ușa biroului lui Leon.

– Da, dar...

Leon puse receptorul jos când David intră fără să bată la ușă.

– Bună, David. Sărbători fericite! Cum sunt Greta și Cheska?

David ajunse la biroul lui și puse mâinile pe masă. Se aplecă înainte, lăsându-se cu toată greutatea și statura sa impozantă.

– Puțin mai bine, dar nu datorită ție. Vreau să-mi spui dacă ai știut că Cheska are o relație cu Bobby Cross și, dacă da, de ce nu ai avertizat-o asupra stării lui civile?

Leon se făcu mic în scaun. David, care era mereu foarte calm și amabil, părea să-l amenințe de-a binelea.

– Eu... Eu...

– Deci știai?

– Am avut o impresie vagă că se întâmplă ceva.

– O, recunoaște, Leon. Greta mi-a spus că ai sunat-o și i-ai spus că Cheska a trebuit să rămână în Brighton în weekend, iar Cheska a recunoscut că nu ați filmat. Ai acoperit-o, Leon. De ce, pentru Dumnezeu? Tu știi cel mai bine cum e Bobby.

– Bine, bine. Stai jos, David, te rog. Arăți ca un gangster stând așa peste mine.

David rămase în picioare, cu brațele încrucișate.

– Vreau să știu de ce.

– Uite, jur că nu am încurajat relația asta, deși știam că Charles Day își dorea pentru succesul filmului. Cheska nu reușea să treacă de la rolurile pe care le avusese la ceva mai serios. Charles s-a gândit că o aventură ușoară cu partenerul ei nu i-ar putea face nici un rău. Chiar ar fi ajutat-o să se maturizeze puțin. Sigur asta a ajutat-o să interpreteze. Ar trebui să vezi secvențele. Cheska e formidabilă!

David se uita fix la Leon. Era dezgustat.

– Vrei să spui că pentru niște filmări în prim-plan l-ai ajutat pe Charles să împingă o adolescentă imatură, încă minoră, în brațele unui bărbat însurat, a

cărui reputație miroase mai urât ca a ta?! Pentru Dumnezeu, Leon! Știu că ești lipsit de principii când e vorba de afaceri, dar nu am observat că ești complet corupt!

Leon își flutură mâna în direcția lui David.

– Ei, lasă, a fost un lucru minor. E încă mică, da, dar ce diferență mai fac câteva luni? Ești în industria spectacolul de multă vreme. Știi că chestiile astea se întâmplă mereu. Ce era să fac? Să îi interzic să îl vadă pe Bobby? Totul începuse înainte ca eu să ajung în Brighton. Sunt convins că nu e așa de grav.

– Nu e așa de grav? David dădu din cap disperat. Cum naiba poți fi atât de naiv?! Pe lângă alte detalii, Cheska s-a îndrăgostit de Bobby.

– O să-i treacă. Toți am trecut prin asta.

– Nu e chiar așa de simplu, Leon. Pot doar să presupun, dar cred că șocul în care se află Cheska acum este cauzat de faptul că mama sa i-a spus adevărul despre Bobby Cross.

– Știi, asta a fost mereu problema cu Cheska, spuse Leon aplecându-se în față. A fost atât de cocoloșită și de protejată de Greta că nu s-a confruntat niciodată cu lumea reală și nu a hotărât pentru ea însăși și...

– Să nu îndrăznești să vorbești așa de Greta, îl amenință David iar pe Leon, gata să-l prindă de gât și să-i șteargă zâmbetul de superioritate de pe față.

– Îmi pare rău, David. A fost fără intenție, mai ales în situația asta. Ce vreau să spun este că Cheska se maturizează. Va avea multe experiențe și trebuie să învețe să se descurce, ca toată lumea. A suferit în ultimele săptămâni, dar sunt sigur că îl va uita pe Bobby.

– Poate că l-ar fi uitat, dacă nu rămânea însărcinată cu el.

– O, Doamne!

David se așeză în cele din urmă. În încăpere se lăsă liniștea. Leon era năucit de grozăvia celor auzite.

– Îmi pare rău, David. La naiba! Nu aș fi crezut...

– Eu sunt sigur că da, Leon, dar ai preferat să ignori eventualul deznodământ pentru că era în folosul tău.

– Va păstra copilul?

– Cheska nu se află în starea necesară pentru a lua decizii raționale. În două zile va fi mutată într-o clinică particulară lângă Monmouth, unde se poate recupera cum se cuvinte și în pace.

– Am înțeles. O să vorbesc cu Charles Day să vedem dacă studioul poate plăti costurile clinicii la care va fi Cheska. În situația asta, ar trebui să facă măcar atât.

– Nu mă interesează deloc banii. Vreau să iei legătura cu clientul tău idiot și să-i spui cum stau lucrurile. Știi că îl pot da în judecată pentru ceea ce a făcut nepoatei mele, nu?

– Pentru Dumnezeu, David! Sigur că nu ai de gând să ajungi atât de departe. Asta le-ar strica amândurora reputația.

– Unde e gunoiul ăla?

– Undeva în străinătate în vacanță cu... soția și copiii. Leon coborî privirea încurcat. Niciodată nu spune nimănui unde se duce. Nici măcar mie.

– Când se întoarce?

– Luna viitoare. Trebuie să înregistreze un album înainte de începerea repetițiilor la Palladium.

– Nu ești în stare să mă minți, nu?

– Doamne Dumnezeule, David! Nu uita că și Cheska e clienta mea și chiar mult mai valoroasă decât Bobby. Să nu mai vorbesc de tine. Jur că îi voi spune tot imediat ce se întoarce. Nu îmi fac însă prea multe speranțe. Însărcinată sau nu, pentru Cheska e mult mai bine fără el. Ar putea da copilul spre adopție, nu?

– Vorbim iar de afaceri, nu, Leon?

David îi aruncă cuvintele în față.

– Ascultă, o să fac tot ce pot ca să ajut. Sunt la fel de îngrozit ca și tine. Greta cum e?

– Tot la fel.

– Te rog să-i transmiți urările mele de bine.

– Nu îți va răspunde, Leon. Știi asta.

– Ce spun doctorii?

– Nu cred că te interesează și nu o să mă obosesc să-ți povestesc. Se ridică. Ceea ce voi face însă este să renunț la serviciile tale din momentul acesta.

Se întoarse și ieși din birou înainte ca Leon să poată răspunde.

În ajunul Crăciunului, Cheska a fost transferată cu ambulanța la Spitalul Medlin Psychiatric, la doar câțiva kilometri de Monmouth. David urmă ambulanța cu propria mașină și o găsi pe LJ așteptând deja în holul spitalului. După o lungă convorbire cu mama sa care voia cu disperare să își ajute fiul cu tot ce putea, au stabilit ca LJ să o supravegheze pe Cheska, în timp ce David se concentra pe Greta. Spitalul Medlin arăta ca un hotel. Era o clădire în stil georgian, amplasat într-o zonă foarte frumoasă. Recepția și încăperile comune dădeau impresia de cabană elegantă. Saloanele pacienților erau mici, intime și mobilate cu mult gust. După ce se asigurară că Cheska era în largul ei, David și LJ o lăsară împreună cu asistenta și îl urmară pe recepționer în biroul psihiatrului șef.

– Bună ziua. Sunt John Cox. Bărbatul, cu părul grizonant, zâmbi călduros și dădu mâna cu amândoi. Luați loc, vă rog. Am primit raportul medical asupra situației în care se află Cheska. Dar am nevoie de mai multe informații pentru a avea o imagine de ansamblu. Se poate?

– Desigur, răspunse David, făcând semn din cap către mama sa.

– Aș dori să o luăm de la început. Unde s-a născut?

David răspunse la întrebări cum putu mai bine, amintindu-și cu durere despre trecut.

– Și-a început cariera cinematografică la patru ani, deci, spuse doctorul Cox.

– Da, personal niciodată nu am fost de acord, sublinie LJ.

– Vă cred. E foarte multă presiune pe un copil atât de mic. Spuneți-mi, știe vreunul dintre dumneavoastră dacă a mai avut probleme asemănătoare înainte?

LJ își mușcă buzele înainte să răspundă.

– A fost odată când... Ezită când văzu privirea perplexă a lui David, dar continuă să vorbească. S-a întâmplat când Cheska a venit la mine în Marchmont. Era încă foarte mică. Într-o seară am găsit-o în dormitor mutilând un ursuleț de pluș.

– Mamă, exclamă David, nu cumva folosești cuvinte prea dure? Nu ai povestit niciodată despre asta și toți copii sunt uneori neglijenți cu jucăriile lor.

– Nu i-ai văzut fața, David, spuse LJ încet. Era aproape... diabolică.

Psihiatrul dădu din cap și notă în fișele sale. Apoi continuă:

– Din cele primite de la celălalt spital, văd că Cheska a fost martoră la accidentul mamei sale.

– Da, așa bănuim, spuse David. În cel mai bun caz, a sosit la locul accidentului după câteva secunde.

– Înțeleg. Își mai amintește ceva din seara aceea?

– Sincer nu știu, spuse David. Nu a vorbit nimic despre asta de când s-a întâmplat accidentul. Nici nu am vrut să îi spunem ceva despre asta, pentru a nu o întrista. Mama ei este încă în comă.

– Cel mai bine este să fim sinceri cu pacienții ca Cheska. Nu e nevoie să evităm să vorbim despre mama ei. Cu anumite rezerve, bineînțeles.

David și LJ încuviințară din cap.

– Doriți să mai adăugați ceva ce credeți că ar fi de folos?

– Cu siguranță știți că este însărcinată și foarte îndrăgostită de tatăl copilului. Dar, din păcate, acesta nu își va asuma niciodată responsabilitățile, adăugă David.

– Biata Cheska! Nu e de mirare că se află în starea asta. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Marchmont. Cheska va face câte o oră de terapie pe zi. Trebuie să îmi dau seama cum percepe realitatea. Credeți că e conștientă de faptul că e însărcinată?

– Bineînțeles, confirmă David.

– Asta e un lucru bun. Lăsați-o în grija mea și vom vedea cum evoluează.

– Unde te duci? Nu mă părăsești, nu?

O privire îngrozită apăru în ochii fetei. David o sărută pe obraz.

John Cox se afla la câțiva pași în spatele lui David, dornic să observe interacțiunea dintre el și Cheska.

– Doctorii vor să stai aici pentru a vă supraveghea și pe tine, și pe copil, îi spuse David cu blândețe. Asta doar pentru scurt timp, îți promit.

– Dar vreau să merg cu tine acasă. E Crăciun, unchiule David. Cheska începu să plângă. Nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa.

– Nu ai motive să fii tristă. LJ va veni să te vadă în fiecare zi. Voi veni și eu de câte ori pot.

– Promiți?

– Promit, draga mea. Făcu apoi o pauză, neștiind dacă era înțelept să adauge ce avea de gând. Cheska, înainte să plec, dacă e ceva ce ai dori să știi despre mama ta...

David se opri la jumătatea frazei, văzând că fața fetei nu trădează nici o emoție la auzul numelui Gretei. Îl privi fix pentru o secundă și își întoarse capul spre fereastră.

– La revedere, draga mea. Voi reveni cât se poate de curând.

– La revedere, unchiule David, răspunse ea peste umăr.

David ieși din cameră, urmat de doctorul Cox.

– Nu vă faceți griji, domnule Marchmont! Chiar dacă scena petrecută pare tristă, este cumva încurajatoare. Faptul că își exprimă emoțiile, cum ar fi tristețea că plecați, este un lucru pozitiv.

– Dar mă simt atât de nemilos să o las aici.

– Vă rog, să nu vă faceți griji. Sunt sigur că se va obișnui foarte repede. Se află în cel mai bun loc și trebuie să aveți încredere în noi. Mergeți acasă și bucurați-vă de Crăciun. Vorbim după sărbători.

În primele ore ale serii, LJ și David ajunseră la Marchmont. Obosit peste măsură, atât fizic, cât și emoțional, David se lăsă convins de mama sa să petreacă Crăciunul cu ea.

– Stai jos, David. Mă duc să pun ceva tare de băut.

David o privi cum pune whisky pentru amândoi.

– Poftim.

Îi dădu paharul și se duse să întoarcă lemnele în foc.

– Noroc și Crăciun fericit! Arăți minunat, *ma*, mai tânără decât sunt eu acum, glumi el.

– Cred că locului acestuia îi datorez asta. Am atâtea de făcut că nu am timp să îmbătrânesc.

– Ești sigură că o vei putea vizita pe Cheska, *ma*?

– Desigur, dragul meu. Și Mary va merge la ea.

– Ce va fi când va da naștere unui copil în câteva luni și va trebui să se ocupe de o ființă care va depinde în totalitate de ea? Nu e în stare să aibă grijă de ea însăși,

dar de altcineva? Iar Greta fiind în starea asta...

– Și pe mine mă îngrijorează lucrul ăsta. Dar ce putem face? Să ne rugăm ca starea ei să se amelioreze. Mai e suficient timp până atunci.

– Arată ca o umbră. E atât de palidă și cu expresia aceea groaznică în ochi. E atât de fragilă, *ma*. Și nu a pomenit de Greta nici măcar o dată. Nu a reacționat în nici un fel când am vorbit de mama ei înainte să plec.

– Precum am spus și astăzi în cabinetul doctorului, nu îmi dau seama dacă asta nu e o problemă mult mai mare decât șocul accidentului Gretei.

– Nu cred. Cheska a fost întotdeauna foarte stabilă. A făcut față stresului de a sta în lumina reflectoarelor în timp ce alții, chiar adulți, au cedat psihic.

– Probabil, dar nu crezi că problemele ei sunt cauzate de asta? Ce înseamnă realitatea pentru ea? Cum a putut gestiona celebritatea la o vârstă atât de fragedă? Știi că niciodată nu am fost de acord să joace în filme. Mi se pare că și-a ratat complet copilăria.

– Da, dar Greta i-a vrut doar binele, știi, spuse David, sărind în apărarea Gretei ca de obicei.

– Cine este acest Bobby Cross, tatăl copilului?

– În seara accidentului, Greta avea de gând să-i spună Cheskăi că Bobby e căsătorit. Dacă i-a spus sau nu, doar Cheska știe. Leon va lua legătura cu Bobby imediat ce acesta revine în țară, dar, să fiu sincer, este complet inutil. Sunt sigur că doctorul Cox va încerca să afle amănunte de la Cheska și atunci vom ști și noi.

– Ce planuri ai pentru următoarele zile? schimbă LJ subiectul.

– Trebuie să plec la Cambridge pe 26 să o văd pe Greta. Ridică din umeri. Medicul ei m-a sunat și mi-a spus că nu au găsit nimic în urma testelor făcute.

– Deci nu e nici o schimbare?

– Aparent, nu.

– E absolut necesar să te duci? Nu vreau să par cinică, dar biata femeie e în comă. Este foarte bine îngrijită la Addenbrooke și nici nu e în situația de a-ți duce lipsa câteva zile. Ai nevoie de o pauză, dragul meu, e prea mult pentru tine.

– Nu, *ma*, spuse David cu glas scăzut. Am nevoie să fiu cu femeia pe care o iubesc.

Capitolul 32

– Cum te simți azi, Cheska? o întrebă John Cox, zâmbindu-i de cealaltă parte a biroului său.

– Bine, răspunse Cheska.

– Te-ai acomodat aici la noi?

– Cred că da, dar aș prefera să mă duc acasă.

– La Marchmont?

– Da.

– Consideri Marchmont casa ta mai mult decât apartamentul în care stai cu mama ta la Londra?

Cheska se uită la o statuetă de pe un raft. Nu răspunse.

– Ai vrea să îmi vorbești despre mama ta, Cheska?

– Odată am jucat într-un film în care era și un psihiatru.

– Chiar așa?

– Da. Voia să îi convingă pe oameni că fratele său era nebun pentru a-l interna și pentru a fura toți banii.

– Dar filmele nu sunt adevărate, Cheska. Doar par. Nimeni nu vrea să spună că ești nebună. Încerc să te ajut.

– Asta spunea și psihiatrul din film.

– Să vorbim despre copil, atunci. Știi că ești însărcinată, da?

– Bineînțeles.

– Cum te simți în legătură cu asta?

– Foarte mulțumită.

– Ești sigură?

– Da.

Se foi și se uită spre fereastră.

– Bine. Știi că trebuie să ai grijă de tine. Să nu sari peste mese. Bebelușul depinde de tine ca să crească.

– Da.

– Cum te simți referitor la faptul că bebelușul nu are tată?

– Dar copilul meu are tată, răspunse Cheska sigură pe sine. Ne vom căsători imediat ce se întoarce din Franța.

– Înțeleg. Cum se numește... prietenul tău?

– Bobby Cross. E un cântăreț celebru, îl știți?

– Mama ta ce a spus legat de această căsătorie?

Cheska ignoră iar întrebarea.

– Bine. Cred că e suficient pentru azi. Ne vedem mâine. A, apropo! Unchiul tău va veni să te vadă după-amiază.

Fața fetei fu luminată de un zâmbet foarte sincer.

– O, minunat! Vine să mă ia înapoi la Marchmont?

– Nu azi, dar foarte curând. Promit.

Doctorul apăsă pe un buton și o asistentă apăru în pragul ușii. Cheska se ridică.

– La revedere, spuse și o urmă pe asistentă.

În după-amiaza acelei zile, David fu invitat în cabinetul lui John Cox.

– Cum se simte?

– După cum i-am zis și mamei dumneavoastră, cred că mai bine. Cu siguranță, comunică mult mai bine decât acum două săptămâni. Devine din ce în ce mai conștientă de lumea din jur, dar încă refuză să vorbească despre mama ei. E greu să-ți dai seama dacă își închipuie că Greta trăiește sau nu. E tot în comă?

– Da. Pentru moment nu există nici o schimbare.

– Trebuie să vă fie foarte greu, domnule Marchmont.

– Mă descurc, răspunse David repede, nedorind să devină subiectul de cercetare al unui psihiatru. Poate că am putea renunța să o mai presăm pe Cheska cu întrebări referitoare la mama ei. Dacă spune că nu își amintește de accident, nu i-ar folosi la nimic să o vadă pe mama ei conectată la aparate.

– În momentul acesta, tind să fiu de acord, oftă medicul. Azi dimineață Cheska mi-a spus că Bobby Cross se va căsători cu ea imediat ce revine din Franța.

– Asta înseamnă că Greta nu i-a spus despre Bobby, înainte de accident.

– Cine știe? Cred că cel mai bine ar fi să așteptăm să nască și apoi să continuăm.

David bătu la ușa camerei Cheskăi și intră. O găsi așezată lângă fereastră.

– Bună, draga mea, cum te simți?

– Bună, unchiule David, răspunse fata, întorcându-se spre el, zâmbind. Ai venit să mă iei acasă?

David se apropie de ea și o sărută pe obraz.

– Ai început să fii cea de dinainte. Mă bucur să te văd aranjată.

– Sunt bine, doar că aș vrea să știu când pot pleca acasă. Bobby nu va ști unde sunt. Fața fetei se întunecă. Știi, unchiule David, am avut un coșmar. A fost groaznic. Cineva îmi spunea că Bobby nu mă mai iubește, că e căsătorit și are copii și că nu se poate căsători cu mine. A fost un vis, nu-i așa? Ochii ei căutau cu disperare confirmarea lui David. Bobby mă iubește, nu-i așa?

David înghiți în sec și încuviință din cap.

– Cum să nu te iubească? Dă-mi o îmbrățișare acum. O cuprinse în brațe, simțind cât de fragilă era. Slăbești din ce în ce mai mult, draga mea. Ar trebui să te îngrași, nu să slăbești.

– Știu. Îmi pare rău. Spune-i lui Bobby că voi mânca de acum înainte. Spune-mi despre nuntă, unchiule. Ar trebui să ne căsătorim înainte să se nască copilul.

– E foarte frumos aici, nu? David se plimba prin fața ferestrei, disperat să schimbe subiectul pentru că nu știa ce să răspundă. Împrejurimile sunt minunate. Ar trebui să ieși la plimbare. Aerul curat ți-ar face bine și ție, și copilului.

– Da, cred că e frumos, spuse Cheska urmărind privirea lui David. Dar ceilalți oameni sunt nebuni. Noaptea când încerc să dorm, aud cum unii gem. E cumplit. Aș prefera să fiu la Marchmont.

– Cu cât ai mai multă grijă de tine și faci ceea ce îți spune doctorul Cox, cu atât te pot lua mai repede acasă. Ai dori să-ți aduc ceva cât mai stai aici?

– Mi-aș dori un televizor. Mă plictisesc neavând nimic de făcut.

– Să văd ce pot face.

– Mulțumesc. Unchiule David, sunt bolnavă? Nu mă simt bolnavă.

– Nu ești bolnavă. Ai avut un… șoc urât care te-a lăsat slăbită. Asta e tot.

– Uneori sunt foarte confuză, spuse Cheska albă la față. Am coșmarurile astea mereu și uneori nu îmi pot aminti ce e adevărat și ce am visat. Adesea mă gândesc că sunt nebună. Nu sunt nebună, nu-i așa? Spune-mi, te rog, că nu sunt nebună.

Cheska avea ochii în lacrimi.

David îngenunche lângă ea și o mângâie ușor pe față.

– Bineînțeles că nu ești, draga mea. Ai fost foarte mult timp stresată. Motivul pentru care ești aici este să te odihnești și să stai liniștită. Nu ai nici un motiv de îngrijorare în afara faptului că trebuie să ai grijă de tine și de copil. Promiți să faci asta?

– Încerc. Doar că uneori îmi este foarte frică. Asta-i tot. Mă simt atât de singură.

– Dar nu ești singură, Cheska. Ești cu copilașul care trăiește în tine.

David se uită la ceasul de lângă pat. Trebuie să plec acum, draga mea. Vin iar săptămâna viitoare.

– Bine. Te iubesc, unchiule David. Se aruncă la pieptul lui. Nu crezi despre mine că sunt o persoană rea, nu-i așa?

– Nu, Cheska. Pe curând.

O sărută pe creștetul blond și ieși din cameră.

În drum spre Londra, David se gândi la conversația pe care o avusese cu Cheska. Fără îndoială că starea ei se îmbunătățise. Erau momente când părea chiar normală. Dar cele ce și le imagina despre Bobby îl făcură să i se facă rău. La patru ore după ce plecase de la Cheska, David se afla la căpătâiul mamei ei.

După vizita săptămânală la Greta, David se duse la apartamentul lui din Hampstead. Iarna trecuse și venise vara, dar el nu observase schimbarea anotimpurilor. După aproape șase luni de la accident, lucrurile rămâneseră la fel. Pentru a sta lângă Greta toată săptămâna, își anulase aproape toate angajamentele de serviciu, continuând să realizeze doar emisiunea de la radio de vineri seara. Medicii de la Spitalul Addenbrooke îi spuseseră că, în urma ultimelor teste și tomografii, nu existau semne de leziuni permanente. Îi sugeraseră lui David să vorbească cu Greta și să-i citească cât mai mult, în speranța că aceasta va reacționa.

David făcuse fericit toate astea, dar încă fără nici un rezultat. Chiar în momentul în care descuia ușa, David auzi telefonul. Se grăbi să răspundă.

– Alo?

– Leon la telefon, David. Cum e Cheska?

– Mai bine, dar nu mulțumită ție, răspunse David.

– Și Greta?

– Nici o schimbare. Ce vrei, Leon? Nu mai ești agentul meu și nu cred că te preocupă starea în care e Cheska.

– Nu putem trece peste ce-a fost? Credeam că ar trebui să știi că am vorbit cu Bobby și că a fost sincer surprins. A spus că a fost ceva între el și Cheska, dar nimic atât de intim încât Cheska să rămână însărcinată. A jurat că nu poate fi el tatăl și că nu a avut nici o idee despre vârsta ei.

– Tu îl crezi?

– Pe naiba! Dar ce putem face? Neagă orice responsabilitate.

David scrâșni din dinți.

– Dacă mă voi întâlni vreodată cu ticălosul ăla îl fac bucăți. L-ai întrebat dacă o va vizita pe Cheska?

– Da, dar a spus că nu. Zice că asta ar putea înrăutăți situația. Că Cheska exagerează peste măsură și că între ei a fost doar o aventură scurtă, fără alte implicații.

– Nu pot spune că mă așteptam la altceva, dar minciunile lui atât de nerușinate nu pot să nu mă șocheze.

– Omul nu are principii, nu a avut niciodată. Ascultă, trebuie să discutăm despre ceva. Am vorbit cu Charles Day azi. Voia să știe dacă Cheska poate veni la premiera filmului *Vă rog, domnule, eu vă iubesc*.

– Și ce i-ai spus?

– Că nu e sigur. Nu i-am dat amănunte despre starea în care se află. Charles știe doar că a suferit un șoc în urma accidentului mamei sale. Nu știe despre copil.

– Cheska nu e în stare să meargă nicăieri. Și chiar dacă ar fi, presupun că și Bobby Cross va fi acolo. Leon, cum poți pune o astfel de întrebare?

– Bine, bine. O să-i spun lui Charles că Cheska nu se simte prea bine și să anunțe ziarele că are o formă severă de gripă. Păcat, oricum. Filmul va avea un

succes enorm de ambele părți ale Atlanticului.

– E păcat, Leon. Însă dacă unii nu ar fi manipulat-o pe Cheska, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Știu, David. Ce pot să mai spun? Îmi pare foarte rău.

– Data viitoare când îl vezi pe Bobby, spune-i să mă evite. Nu răspund pentru acțiunile mele.

Trântind receptorul, David își dădu seama că ajunsese la capătul puterilor. Faptul că se afla mereu lângă patul Gretei făcând tot ce-i spuseseră medicii pentru a-i readuce memoria, fără nici un rezultat însă, îl descuraja foarte tare. Începuse să-și piardă speranța.

Capitolul 33

Lunile treceau încet pentru Cheska. Uneori se trezea plină de energie, cu gândul la Bobby și la copil, alteori însă se cufunda într-o tristețe abisală. LJ o vizita deseori, dar îi vorbea doar despre vreme și despre mieii născuți la fermă. Cheska ar fi dorit să vorbească doar despre Bobby. Venise și unchiul David de câteva ori, iar fata nu contenea să-l întrebe de ce nu o lua acasă de la Medlin, despre care înțelesese că era un spital pentru oameni nebuni. În timpul mesei de prânz, Cheska încercase să vorbească cu câțiva dintre ceilalți pacienți, dar fie că nu îi răspundeau, fie spuneau continuu același lucru.

David îi promisese că, după ce se va naște copilul, va veni și o va lua acasă. Asta o mai liniști pe Cheska care se gândi că nu mai avea de stat prea mult timp. Îi scrisese multe scrisori lui Bobby și i le dăduse lui David să le pună la poștă. Bobby nu răspunsese niciodată, dar ea știa că era ocupat și încerca să fie înțelegătoare. După ce se vor fi căsătorit, va trebui să se obișnuiască cu plecările lui.

Uneori, în mijlocul nopții, Cheska avea iar groaznicele coșmaruri de altădată. Se trezea plângând, asistentele veneau imediat la ea, o linișteau și îi dădeau o cană cu lapte cu cacao și un somnifer.

Amintiri înspăimântătoare dar răzlețe ale unui lucru pe care îl făcuse îi reveneau uneori în minte. Dar le alunga imediat. Erau probabil fragmente din același coșmar.

În ultima lună de sarcină, Cheska fu obligată să rămână în pat. Din cauza tensiunii crescute, doctorul Cox îi spuse să nu facă altceva decât să se odihnească. Seara, cel mai adesea se uita la televizorul pe care i-l adusese unchiul David. Într-o duminică seara, lungită în pat, se uita la știri.

– Acum facem legătura cu Minnie Rogers care se află în Leicester Square, de unde ne transmite despre sosirea starurilor la premiera filmului *Vă rog, domnule,*

eu vă iubesc.

Cheska sări din pat și dădu sonorul mai tare.

– Bună seara, tuturor, se auzi vocea reporterului care zâmbi către cameră.

În jur, Cheska văzu o mulțime de oameni în spatele unor bariere, așa cum se întâmpla mereu la premierele sale.

– Îl așteptăm să sosească pe Bobby Cross, vedeta filmului. Cheska Hammond, cea care o interpretează pe Ava, nu poate fi prezentă în această seară, din cauza gripei. O! Reporterul se întoarse entuziasmat: Iată-l că vine.

O limuzină neagră se opri în fața cinematografului. Bobby își făcu apariția, zâmbind și făcând cu mâna admiratorilor care țipau și se împingeau spre el. Cheska avea ochii plini de lacrimi. Duse mâna pe ecranul televizorului și mângâie fața lui Bobby.

Îl văzu cum intră puțin în mașină și ajută să iasă o blondă frumoasă și suplă, îmbrăcată într-o rochie scurtă, strălucitoare. Bobby își trecu brațul peste umărul ei și o sărută pe obraz. Se îndreptară amândoi spre intrarea în cinematograf, întorcându-se către aparatele de fotografiat.

– Fanii lui Bobby se dezlănțuie. A atins culmea popularității și în prezent apare la Palladium într-un spectacol pentru care toate biletele au fost vândute, spuse reporterul foarte repede. Iar în seara asta, vine însoțit de Kelly Bright, cel mai cunoscut fotomodel din Anglia. Bobby și Kelly intră acum, alături de ceilalți actori. Filmul va apărea mâine pe marile ecrane și vă asigur că nu trebuie să-l ratați. Înapoi în studio, Mike.

Cheska scoase un geamăt stins și sălbatic. Se zgârie de mai multe ori pe față și începu să-și legene capul dintr-o parte în alta.

– Nu... nu... nu! E al meu... e al meu... e al meu!, țipă tot mai tare și se ridică.

O asistentă auzi loviturile și dădu buzna în camera ei.

– Ce se întâmplă?

Cheska lovea televizorul cu pumnii.

– Oprește-te, Cheska!

Fata însă nu era deloc atentă la ea. Lovea cu putere din ce în ce mai mare. Asistenta încercă să o oprească.

– Potolește-te, Cheska! Lasă-mă să te așez în pat. Te rog, gân-dește-te la copil.

Cheska căzu grămadă pe jos. Asistenta îngenunche, îi verifică pulsul și observă balta de lichid de sub ea. Se ridică și apăsă butonul de urgență.

„Te rog, Doamne. Te rog, Doamne“, murmura David cu răsuflarea tăiată, intrând în parcarea spitalului. Alergând spre secția de maternitate, îl întâlni pe medicul John Cox.

– Cum e... ? Cum e Cheska? rosti cu sufletul la gură.

– E bine. Imediat ce s-a declanșat nașterea, am adus-o repede aici, iar acum o oră a născut o fetiță de aproape două kilograme și jumătate. Amândouă sunt bine.

– Slavă Domnului!

Vocea lui David cedă după o cursă de patru ore la volan.

– Cheska primește îngrijirile necesare. Mama dumneavoastră este cu ea. Doriți s-o vedeți pe micuță?

– Foarte mult.

David îl urmă pe doctorul Cox către salonul de nou-născuți. Când intrară, o asistentă se ridică și le zâmbi.

– Am venit să o vedem pe micuța Hammond, îi spuse doctorul.

– E Marchmont, de fapt, doctore, îl corectă David, simțind cum i se pune un nod în gât.

Oricare ar fi fost împrejurările și complexitatea legăturilor familiei sale cu acest copil, o nouă viață care purta numele lui tocmai venise pe lume.

– Aveți dreptate.

Asistenta se îndreptă spre un pătuț, ridică un ghemotoc mic și i-l dădu cu grijă lui David. El se uită la micuța cu fața crispată. Apoi văzu cum deschide ochii și se uită fix la el.

– Pare foarte vioaie, spuse.

– Da, e foarte puternică, adăugă asistenta.

David sărută fetița pe obraji, cu ochii în lacrimi.

– Sper. Pentru binele ei, sper, murmură el.

Capitolul 34

Șase săptămâni mai târziu, când David veni în vizita pe care o făcea de două ori pe lună, doctorul Cox îl chemă în biroul lui.

– Cred că Cheska poate merge acasă.

– Asta e o veste grozavă, răspunse David bucuros.

– Se pare că nașterea i-a limpezit gândirea. Cheska a făcut progrese mari și pare lucidă, calmă și relaxată. Pare să aibă o relație bună cu fetița, iar medicul din spital care a consultat-o ieri, la șase săptămâni de la naștere, a spus că starea ei de sănătate este bună. Evident că ar fi mult mai bine pentru amândouă să trăiască într-un cadru mai prietenos decât o clinică de psihiatrie. Cu atât mai mult cu cât Cheska își începe misiunea de mamă.

– Cu siguranță. Credeți că este destul de puternică să se adapteze?

– Ce pot să spun este că starea ei e mult mai bună. Refuză încă să vorbească despre mama ei. E posibil să o ținem aici pentru tot restul vieții și să nu aflăm ce s-a întâmplat în seara aceea. Vestea bună e că nu a mai vorbit despre Bobby Cross de când a născut. Ceea ce e un semn de sănătate. Desigur, va avea nevoie de mult sprijin, dar cred că, trebuind să se ocupe de creșterea copilului, va avea un alt scop în viață și altceva de care să se preocupe decât propria persoană.

– Bine, sper să aveți dreptate.

– Doar timpul va spune asta. Luați-o acasă și vedeți cum se comportă. Dacă aveți nevoie de noi, știți unde ne găsiți. Doctorul Cox se ridică. Să mergem să îi dăm vestea cea bună.

Cheska se afla în camera ei, hrănindu-și fetița cu biberonul. Zâmbi când David intră urmat de doctor.

– Bună, Cheska. Cum sunteți? Amândouă arătați foarte bine, spuse David, privind în jos către ele.

– Suntem bine. O, nu trebuie să îi mai spunem „micuța“. Cred că veți fi încântați să aflați că, în cele din urmă, am hotărât ce nume să-i dau. Îi voi spune Ava, după personajul pe care l-am interpretat în *Vă rog, domnule, eu vă iubesc*. Cred că i se potrivește, nu?

– E un nume adorabil, încuviință David. Am o veste bună pentru tine. Domnul doctor a spus că te pot lua acasă împreună cu Ava.

– O, minunat! Abia aștept să îi arăt Marchmont.

– O să trimit o asistentă să te ajute să îți faci bagajul. Ne vedem în biroul meu peste o oră pentru a semna hârtiile necesare.

În Marchmont, LJ se afla în camera copiilor pe care, împreună cu Mary, o aranja pentru primirea Avei. David o sunase să îi spună că sosesc acasă.

– Aici totul e gata. Nu va fi minunat să avem iar un copil aici? o întrebă pe Mary, care schimba așternutul pătuțului.

– Da, doamnă Marchmont. Va fi.

Douăzeci de minute mai târziu, când soarele începuse deja să apună, LJ văzu mașina lui David apropiindu-se.

– Au sosit, bătu din palme fericită. Mă duc jos să-i primesc.

O luă la fugă pe scări și se grăbi să iasă.

– Bine ați venit, dragilor! Mă bucur atât de mult că ați ajuns, le spuse ea cu căldură, ajutând-o pe Cheska să iasă cu fetița din mașină.

– Și eu sunt fericită să mă întorc, mătușă LJ. Poftim. Vrei să o iei în brațe?

Cheska i-o dădu pe fetiță lui LJ care începu imediat să-i vorbească și se duse cu ea înăuntru.

– Sunt sigură că are ochii tăi, Cheska. Ai hotărât ce nume îi pui? o întrebă, intrând în salon.

– Ava.

– Ce frumos! Ca pe actrița mea preferată. Doamna Gardner a jucat excepțional în *Îngerul purta roșu*.

LJ se așeză pe un scaun și începu să legene fetița. Fața Avei se schimonosi și scoase un țipăt.

– Îi este foame, spuse Cheska.

– Mary a pregătit niște biberoane mai devreme și le-a pus în frigider. Să mergem sus, în dormitorul ei? O voi ruga pe Mary să încălzească un biberon și să-l aducă sus.

LJ o privea pe Cheska hrănindu-și copilul. Era impresionată de siguranța cu care se îngrijea de copilul ei, deși nici ea nu era decât un copil. După ce o bătu pe micuță pe spate, Cheska se ridică și o puse în pătuț.

– Gata. Probabil va dormi până la miezul nopții. De obicei cam așa face.

– Du-te și tu să te culci, îi propuse LJ. Voi rămâne eu cu ea și îi voi da să mănânce. Trebuie să fii foarte obosită, draga mea.

– Sunt puțin obosită. E drăguț din partea ta că te-ai oferit să mă ajuți.

– De acum încolo, nu o să mai scapi de mine. Ador bebelușii, chicoti LJ.

– Știi, când eram mică, camera asta mă înspăimânta, spuse Cheska privind în jur.

– De ce, Cheska?

– Nu știu. Noapte bună, LJ! Mulțumesc.

Cheska o sărută ușor pe obraz și plecă.

A doua zi dimineață, Cheska le lăsă pe LJ și Mary să se ocupe de Ava și se duse să se plimbe. Inima i se umplu de bucurie la vederea frumuseții locului. În spatele casei se ridicau dealurile care străluceau în lumina soarelui, iar terasele erau pline de urne cu mușcate roșii. Pădurea din jur părea o aglomerare verde care se rostogolea la vale, de-o parte și de alta. Cheska se întoarse exact la ora prânzului și se așeză pe terasă lângă LJ și David.

– Ce bine e să mâncăm ce ne gătește Mary! Mâncarea de la Medlin era groaznică, îi spuse ea lui David.

– Cred că ești foarte slabă, fu de părere Mary, aducând un platou mare cu friptură de miel și cartofi. Ai nevoie de mult aer curat pentru a te îmbujora puțin. Îmi amintesc că asta i-am spus și mamei tale când a venit prima dată aici.

LJ se uită alarmată către Mary, dar Cheska ignoră pur și simplu afirmația.

– Cred că va trebui să mă duc la Londra cât de curând. Toate lucrurile mele sunt acolo și am nevoie de unele dintre ele.

David se uită precaut către mama sa.

– Așa te vreau, spuse LJ, nebăgându-l în seamă pe fiul ei. Ai vrea să am eu grijă de micuță pentru câteva zile?

– Dacă nu te-ar deranja. Am hotărât să rămân aici cu Ava, dacă ne primiți. Îi voi spune lui Leon că voi renunța la film până îmi cresc copilul.

– Foarte bine! LJ se uită triumfătoare către David. Desigur că voi avea grijă de ea, draga mea, îmi va face cea mai mare plăcere.

– Și eu trebuie să mă întorc la Londra, Cheska. Poți veni luni cu mine, dacă vrei, spuse David, neștiind de ce nu agrea deloc ideea.

– Mulțumesc. E perfect.

În după-amiaza aceea, David îl sună pe doctorul Cox și îi spuse despre călătoria la Londra.

– Se pare că privește realitatea în față. E o veste excelentă, domnule Marchmont.

– Deci să o las să plece?

– Nu văd de ce nu. Spuneți că veți merge cu ea.

– Da, dar ce să îi spun despre mama ei?

– E vreo schimbare?

– Nu, spuse David.

– Atunci să o lăsăm pe Cheska să aducă subiectul dacă vrea.

– Dar va observa că mama ei nu e în apartament. Să îi spun adevărul?

– Dacă întreabă unde e, da. Totuși să nu o lăsați singură peste noapte.

– Sigur că nu. Voi sta cu ea.

– Sunați-mă, dacă aveți nevoie de ajutorul meu. Dar nu o mai controlați. E important să facă pașii pe care vrea să îi facă.

– Bine. Vă țin la curent.

În noaptea de dinaintea plecării spre Londra, Cheska se duse în camera fetiței sale. Atmosfera de acolo încă o neliniștea, dar nu mai era nici o fantomă în jur, doar un copilaș dormind liniștit în pătuțul său.

Cheska se aplecă și o mângâie pe Ava pe obraz.

– Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, micuțo, dar LJ va avea grijă de tine și într-o zi voi veni să te iau. Îți promit. La revedere, Ava!

Cheska își sărută fetița pe frunte și ieși ușor din cameră.

Cheska și David vorbiră mult în drum spre Londra.

– Mă bucur atât de mult să văd că ți-ai revenit, dar să nu te obosești prea mult în Londra, draga mea.

– Știu. Aș vrea să spun adio trecutului și, împreună cu Ava, să încep o viață nouă la Marchmont.

– Ești foarte curajoasă, Cheska. Faptul că ai devenit mamă te-a maturizat.

– Am fost nevoită, de dragul Avei. Unchiule David, aș vrea să... te întreb ceva, spuse Cheska încet.

David se pregăti sufletește.

– Dă-i drumu'.

– Owen a fost tatăl meu adevărat?

David fu foarte surprins de întrebare. Nu era ceea ce se aștepta ca Cheska să-l întrebe, dar fata avusese parte de multe minciuni în ultimele luni și părea suficient de puternică să suporte adevărul.

– Nu.

– Tu ești?

David râse.

– Nu, din nefericire.

– Atunci cine a fost tatăl meu?

– Un ofițer american. Mama ta și el s-au iubit imediat după sfârșitul războiului. Apoi el a plecat în America și nu a mai apărut și n-a dat nici o veste. Te rog să nu te întristezi, Cheska. Chiar dacă nu există nici o legătură de sânge între tine și Marchmont, atât eu, cât și LJ te considerăm și pe tine, și pe Ava membri ai familiei.

– Mulțumesc că mi-ai spus, unchiule, spuse încet. Aveam nevoie să știu.

Ajunseră pe la ora cinci după-amiaza la apartamentul Cheskăi din Mayfair.

– Ești sigură că nu vrei să venim mâine aici? Am putea să mergem la mine în Hampstead și să ne culcăm foarte devreme, spuse David în timp ce se apropiau de intrare.

– Nu, spuse Cheska, descuind deja ușa.

– Am lăsat totul cum era, spuse David, intrând în urma ei. Menajera vine la curățenie ca de obicei, adăugă el, aprinzând lumina.

Încercă să surprindă starea de spirit a fetei, văzând-o cum se preumblă prin salon.

– Ai dori să bei ceva, unchiule? Mami avea mereu whisky pentru când veneai pe la noi.

– Da, mulțumesc.

După atâtea luni, Cheska menționa pentru prima dată despre mama ei. Fata se duse la bar, scoase un pahar și turnă niște whisky.

– Poftim. Îi oferi paharul și amândoi se așezară pe canapea. Aș vrea să rămân aici în noaptea asta. Vei sta cu mine?

– Sigur că da. Putem ieși să mâncăm undeva? Îmi este foarte foame.

– Nu prea îmi e foame, să fiu sinceră.

– Atunci mă duc până la magazinul de la colț să iau niște pâine, brânză și șuncă și facem un picnic amândoi.

– Ar fi minunat!

După ce David ieși, Cheska se ridică și se duse în dormitorul mamei sale. Ridică de pe noptieră o fotografie de-a ei, mare și înrămată. Apoi se duse spre dulapul de haine și îl deschise. O lovi mirosul de parfum al Gretei. Își îngropă fața în blana moale a unui palton și începu să plângă.

Ceea ce îi spusese David în mașină îi confirmase cea mai de temut frică. Cearta de la Savoy dintre ea și mama ei nu fusese un vis, iar dacă mama ei nu o mințise în ceea ce îi spusese despre tatăl ei, atunci cel mai probabil nu o mințise nici în legătură cu Bobby. După ceartă, se dusese în stradă după Greta și...

– O, Doamne! gemu Cheska. Îmi pare foarte rău, mami, foarte rău.

Se întinse pe patul mamei sale. O cuprinse frica. Respirația îi deveni scurtă și sacadată. Își strânse pumnii în pernă, simțind o furie necontrolată. Era numai vina lui Bobby. Avea să plătească pentru asta. Se auzi soneria și Cheska se ridică în grabă, ducându-se să deschidă.

David pregăti sendvișurile în bucătărie. Cheska stătea pe scaun și îl privea. Se așezară apoi la masă, unul în fața celuilalt.

– Trebuie să te simți ciudat să fii iar aici, îndrăzni David să spună, mușcând din sendvișul său.

– Da, încuviință Cheska. Mami a murit, nu-i așa? Putem vorbi despre asta.

David aproape că se înecă. Reuși să înghită, luă o gură din vinul prost pe care îl cumpărase de la magazinul din colț și se uită la ea.

– Nu, Cheska.

– Mami trăiește? O, Doamne! Se uită în jur parcă așteptând ca Greta să apară pe ușa de la bucătărie. Dar unde e?

– În spital.

– E bolnavă?

– Da. E în comă de câteva luni. Știi ce înseamnă comă?

– Cred că da. Într-unul dintre filmele mele, fratele meu cade din pom, se lovește la cap și intră în comă pentru foarte mult timp. Regizorul ne-a explicat că era un fel de Frumoasa adormită care a rămas așa o sută de ani.

– E o comparație foarte bună, fu de acord David. Mama ta doarme și nimeni nu știe când se va trezi.

– Unde e?

– În Spitalul Addenbrooke în Cambridge. Ai vrea să mergem să o vezi? E doar la o oră și jumătate de condus.

– Nu știu, spuse Cheska, părând încurcată.

– Gândește-te la asta. Sunt sigur că doctorii ei ar fi foarte fericiți. Poate se va trezi la auzul vocii tale.

Cheska căscă dintr-odată.

– Sunt foarte obosită, unchiule. Cred că mă duc să mă culc.

Se ridică și îl sărută pe creștet.

– Noapte bună!

– Noapte bună, Cheska!

David își termină paharul de vin, apoi se ridică și strânse masa. Mâine îl va suna pe doctorul Cox și îi va spune ce se întâmplase. Fără îndoială că era un mare pas înainte, nu doar pentru Cheska, ci și pentru iubita sa, Greta. În noaptea aceea, David se culcă pe canapeaua din salon, plin de speranță.

A doua zi dimineață, la ora 10, David se duse în camera fetei și o trezi ușor.

– Cum ai dormit?

– Foarte bine. Cred că am fost foarte obosită din cauza drumului.

– Și pentru că abia cu șase săptămâni în urmă ai născut. Ți-am adus ceai și pâine prăjită. Insist să mănânci tot. Aseară nu te-ai atins de sendvișuri.

Puse tava pe genunchii ei și se așeză pe pat.

– După prânz va trebui să mă duc la studiourile Shepperton să vorbesc despre programul pentru următorul Crăciun. Nu ai vrea să vii cu mine?

– Nu, mulțumesc. Am multe de făcut cât sunt aici.

David se încruntă.

– Nu aș vrea să te las singură.

– Nu face un caz din asta, unchiule. Mă descurc. Nu uita că sunt majoră deja și mai am și un copil.

– Ai dreptate, încuviință el forțat. Mă întorc însă destul de târziu. Luăm cina împreună la restaurantul italian din apropiere? Am putea stabili ceva dacă ai dori să o vizitezi pe mama ta până vineri, când ne întoarcem la Marchmont. Doctorul Cox spune că ar fi o idee foarte bună.

– Bine, spuse Cheska și îl îmbrățișă pe neașteptate. Și mulțumesc pentru tot.

În aceeași după-amiază, după ce îl văzu pe David că se îndepărta, Cheska ieși din apartament. Se duse la bancă, după care luă taxiul spre biroul lui Leon.

– Draga mea, ce surpriză! Cum te simți?

– Foarte bine.

– Fetița cum e?

– Minunată.

– Bine. Arăți excelent. Se pare că te prinde bine rolul de mamă.

– Ava e la Marchmont acum. Am venit cu unchiul David la Londra. Stăm împreună.

– Am primit nenumărate telefoane de la diferiți producători de aici și de peste ocean. Vă rog, domnule, eu vă iubesc a făcut senzație. Toată lumea vrea să lucreze cu tine. Poate după ce mai crește copilul, revii la muncă.

– De fapt, despre asta voiam să vorbim. Hollywoodul e încă interesat?

– Da. Cei de la Carousel Pictures vor să dai o probă.

– După toate câte s-au întâmplat, îmi doresc să o iau de la capăt, Leon. Deci, dacă sunt încă interesați de mine, aș vrea să merg să dau o probă.

– Chiar sunt, spuse Leon. Spune-mi că accepți și aranjez. E nevoie doar de un telefon.

– Ce spui dacă aș zbura chiar mâine?

– Cum? Leon păru peste măsură de surprins. Credeam că vrei să stai cu copilul cel puțin câteva luni.

– Nu văd de ce nu aș zbura mâine să dau proba și apoi să mă întorc. Dacă le place de mine, mă pot muta acolo cu Ava.

– Am înțeles. David ce părere are? întrebă Leon precaut, amintindu-și ultima discuție cu unchiul ei.

– Cred că e fericit să vadă că sunt mai bine, iar mătușa LJ e foarte bucuroasă să aibă grijă de Ava pentru câteva zile.

– Bine. Dacă într-adevăr asta vrei, lasă-mă să dau un telefon. Hollywood se trezește peste o oră. Să vedem ce putem aranja.

– Sigur, spuse Cheska și se ridică. Amintește-ți ce îmi spuneai mereu, Leon: „Când strălucești, strălucești". Nu vreau să ratez șansa asta.

– Ai dreptate, Cheska. Lasă pe mine! Revin cu un telefon diseară pe la ora 6.

Telefonul sună la 6.20. Cheska ridică receptorul imediat.

– Leon la telefon. Am aranjat. Vei zbura mâine la cinci și jumătate seara din Heathrow. Voi vorbi cu Barbara să te aștepte la aeroport cu biletul de avion și cu viza. Vei zbura la clasa întâi, bineînțeles. Cineva de la studiourile Carousel te va aștepta la aterizare și te va conduce la hotel. Ți-am rezervat un apartament la hotelul Beverly Wilshire. Totul e plătit. Că tot veni vorba, ai nevoie de bani?

– Nu, spuse Cheska. Am fost la bancă de dimineață și am scos niște bani. Am destui.

– OK, sper ca totul să meargă bine. Încă un lucru. Nu le-am spus că ai un copil. Sunt de modă veche și nu aș vrea să te refuze înainte de a da proba. Mai întâi să închei contractul și mai vedem.

– Am înțeles, Leon.

– Ești sigură că ești în stare de asta? Ar fi foarte simplu să amâni până te mai pui pe picioare.

– Sunt foarte bine, Leon, te asigur. Trebuie să profit de succesul cu Vă rog, domnule, eu vă iubesc, înainte să fiu dată uitării.

– Asta e foarte adevărat, Cheska. Aș vrea să îți mai spun că îmi pare foarte rău pentru mama ta. Și despre Bobby, adăugă.

– De ce să îți pară rău pentru el?

– Pentru că am știut că e căsătorit și că are o reputație proastă, dar nu ți-am spus nimic. Te-am dezamăgit, Cheska, și îmi pare foarte rău.

– Cred că lui îi va părea rău până la urmă. La revedere, Leon! Te sun din State.

David sosi o oră mai târziu și amândoi se duseră să ia cina la restaurantul italian.

– Ai avut o zi bună? o întrebă după ce comandară.

– Da. Am aranjat ce îmi propusesem, răspunse Cheska cu precauție. Am înțeles că m-am bazat pe mama toată viața mea, iar acum, că nu mai e aici, va trebui să învăț să stau pe picioarele mele.

– Da, din păcate. Cel puțin pentru moment, oftă David.

– Am fost și la bancă pentru că nu știam absolut deloc câți bani am. De fapt, unchiule, sunt foarte bogată, râse ea scurt.

– Mama ta a avut mereu grijă să-ți investească bine banii. Sunt sigur că suma a crescut de-a lungul anilor. Cel puțin nu te confrunți cu probleme materiale.

– Nu. Aș dori ca mâine să mă întorc la Marchmont. Am făcut tot ce am putut aici.

– Desigur, dar dacă aștepți până vineri, te duc eu cu mașina. Ar fi mult mai bine decât să mergi cu trenul.

– Mulțumesc, dar aș prefera să ajung mai repede. Mi-e dor de Ava. Voi pune într-un geamantan toate lucrurile pe care aș dori să le iau și poate l-ai putea aduce tu când vii.

– Sigur că da. Înțeleg perfect faptul că îți dorești să te întorci la Ava. Dacă iei trenul de la ora două, o să-i spun mamei să te aștepte la Gara Abergavenny, la șase și jumătate. Mâine voi avea întâlniri toată ziua și mi-e teamă că nu te pot duce la Paddington.

– Mă descurc, unchiule, iau un taxi.

– Trebuie să spun că speram să vrei să o vezi pe mama ta. Voi merge la ea joi. Ești sigură că nu vrei să vii și tu?

– Promit că data viitoare când vom fi în Londra, voi merge la ea. Nu pot să o văd încă. Mă înțelegi?

– Desigur, draga mea. Aș vrea să-ți spun că sunt impresionat de felul în care te descurci. Ai trecut printr-o perioadă foarte dificilă și sunt foarte mândru să văd cât de repede te refaci.

– Mulțumesc.

– Să nu uiți că eu și mama ta vom fi mereu alături de tine.

Cheska se uită la David.

– Orice ar fi?

– Da.

Capitolul 35

Cheska știa că avea foarte puțin timp la dispoziție. A doua zi dimineață, la ora nouă, imediat după ce David plecă de acasă, trase fermoarul la bagajul său de umăr și chemă un taxi să o ducă spre Spitalul Addenbrooke. La început, șoferul nu fu de acord cu o distanță atât de lungă, dar, după ce Cheska îi oferi o sumă foarte mare, o porni imediat spre Cambridge.

Ajunși acolo, Cheska îi spuse șoferului să o aștepte, după care intră în spital. Își spuse numele la recepție și fu îndrumată către salonul 7. Sună la ușa salonului și o asistentă îi deschise.

– Sunt Cheska Hammond, fiica Gretei Simpson, îi spuse. O pot vedea pe mama mea?

– Cheska Hammond! spuse asistenta jamaicană care o privi șocată. Am văzut *Vă rog, domnule, eu vă iubesc* acum câteva săptămâni. Se apropie de Cheska să o vadă mai bine. O, Doamne, sunteți chiar dumneavoastră!

– V-am întrebat dacă o pot vedea pe mama mea.

– Da, da. Scuzați-mă, intrați, intrați. Asistenta era complet confuză. Nu mi-am putut imagina că sunteți fiica Gretei. V-am iubit în filmul acela, domnișoară Hammond, mai adăugă în șoaptă pe măsură ce intrau în salon.

– Mulțumesc.

Singurul sunet care se auzea în salon era cel făcut de aparatele și monitoarele aflate la marginea fiecărui pat.

– Bine ați venit la cel mai liniștit salon din spital! Din păcate, nu prea pot vorbi cu pacienții mei. Aici e mama dumneavoastră, spuse asistenta oprindu-se la marginea unui pat. Sunteți bine, nu-i așa? o întrebă pe Greta, aplecându-se spre ea. Am avut ceva probleme cu niște răni destul de urâte de la statul în pat, dar le-am rezolvat. Vă las acum. Vorbiți cu ea cât mai mult și țineți-o de mână. Pacienții reacționează la voce și la contact fizic. Am toate motivele să cred că mama

dumneavoastră este doar încăpățânată. Nu vrea să se trezească. Undele sale cerebrale funcționează bine. Sunt aici, dacă aveți nevoie de mine.

– Mulțumesc.

Cheska se așeză pe scaunul de lângă pat și se uită fix la mama sa. Greta era albă ca varul. Pielea subțire a brațelor ei era traversată de leucoplastul care fixa acele și tuburile care o legau de picăturile ce o țineau în viață. De tâmplă și de piept era lipit câte un dispozitiv micuț, din care ieșeau multe fire.

Cheska o luă pe mama sa de mână și fu surprinsă să vadă că era mai caldă decât a ei. Era cu siguranță vie, chiar dacă părea moartă.

– Mami, sunt eu, Cheska. Își mușcă buzele, nemaiștiind ce să spună. Cum te simți?

Studie fața Gretei să vadă dacă reacționează în vreun fel. Nu văzu însă nici un semn.

– Mami, continuă Cheska în șoaptă, aș vrea să-ți spun că îmi pare foarte rău pentru cearta pe care am avut-o și... pentru tot. Nu am vrut niciodată să îți fac vreun rău. Te iubesc, adăugă Cheska, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Stai liniștită, mami. O să am grijă ca Bobby să plătească pentru ceea ce ne-a făcut. O voi face pentru amândouă. Trebuie să plec acum, dar vreau să știi că te iubesc foarte, foarte mult. Îți mulțumesc pentru tot. Îți promit că vei fi mândră de mine. La revedere, mami. Pe curând!

Cheska își sărută mama pe frunte, apoi se ridică și se duse spre ieșire. Asistenta se grăbi să o prindă din urmă.

– Domnișoară Hammond, îmi puteți da un autograf pentru fiul meu? Vă admiră foarte mult și...

Cheska ieșise deja și se îndepărtase. În mare grabă se urcă în taxiul care o aștepta. Când ajunseră la Londra, îi spuse șoferului să o lase la Palladium. Intră într-un magazin chiar pe Regent Street și cumpără o sticluță cu ce avea nevoie. Puțin mai jos, pe aceeași stradă, intră într-o florărie și luă un buchet imens de trandafiri roșii. Simțind cu mâna sticluța din buzunar, o luă înapoi spre Palladium.

Își aminti că, într-o seară, când filmau pentru Vă rog, domnule, eu vă iubesc, Melody o dusese la un studio foarte apropiat unde se turna un thriller. De aici îi

venise idea. Nu avea nevoie de mult timp.

După ce ocoli clădirea, băgă capul pe ușă. Un bărbat în vârstă stătea de pază la intrare, fumând o țigară.

– Pardon, iubire. Îmi ții și mie ușa?

Cheska se întoarse și văzu un bărbat care ducea o cutie de mari dimensiuni. Îl lăsă să intre și se uită la cutia pe care bărbatul o lăsă lângă portar. Când amândoi bărbații se aplecară să-i verifice conținutul, Cheska se strecură pe lângă ei și o luă rapid pe coridor. Știa exact unde trebuia să meargă. Îl vizitase pe unchiul David în cabina unu de multe ori. Deschise ușa, aprinse lumina și trase aer în piept. În cameră se simțea mirosul lui, același aftershave de mosc pe care îl folosea mereu.

Cheska se duse direct la masa de machiaj și puse pe ea buchetul de trandafiri. Pe masă se afla și un flacon cu Crowes Cremine, folosit pentru demachierea de după spectacol. Îl deschise. Mai avea doar un sfert. Scoase sticluța din buzunar, desfăcu capacul și turnă o parte din conținut. Găsi o pilă de unghii și amestecă. Textura demachiantului deveni ca o brânză de vaci, dar Cheska fu sigură că Bobby nu va observa. Stingând luminile, o luă înapoi pe coridor. Cei doi bărbați erau încă aplecați asupra cutiei, scoțând ce era în ea. Cheska trecu neobservată pe lângă ei și ieși în stradă.

Bobby Cross intră și simți mirosul din cabină. Strâmbă din nas și se gândi să nu uite să le spună celor de la curățenie să nu mai folosească atâta clor pe viitor. Apoi, dând cu ochii de buchetul de trandafiri, se lumină la față. Citi cardul care se afla lângă flori. De obicei, portarul înlătura cardurile care însoțeau florile, dar se pare că de data asta îi scăpase din atenție. Citi cele scrise: „Nu ai înțeles niciodată nebunia dragostei, așa că nu vei mai cânta despre asta“.

Bobby se cutremură. Mai primise mesaje din acestea de la admiratori nebuni și de fiecare dată îl șocaseră. Rupse cardul în bucăți și le aruncă la coș împreună cu trandafirii și începu să se demachieze. Plin de adrenalină, cum era mereu după spectacol, Bobby se așeză în fața oglinzii din cabina sa, gândindu-se la seara care urma. Va lua cina cu Kelly, după care... se vor duce la hotelul lui, unde Kelly îl va ajuta să se relaxeze. Zâmbindu-și în oglindă, înmuie o dischetă din bumbac în

flaconul cu demachiant pentru a-și îndepărta fondul de ten. Se frecă bine pe toată fața, apoi își șterse pleoapele pentru a șterge tușul și rimelul. După câteva secunde simți o senzație de arsură mai întâi în ochi, apoi pe toată fața. Scoase un urlet de durere. După ce-și surprinse reflexia grotescă în oglindă, se înfricoșă.

LJ privea cum ultimii călători ieșeau din Gara Abergavenny, după care văzu trenul pornind. Se uită iar pe peron, dar nu era nici urmă de Cheska. Poate că înțelesese greșit de la David când îi spusese că fata venea cu trenul de la șase și jumătate. Oricum, nu avea rost să mai rămână în gară. Nu mai venea nici un tren în seara aceea. Când ajunse acasă, se duse direct la Ava. O găsi dormind liniștită. Coborî în bibliotecă și îl sună pe David.

– Bună, *ma*. Cheska a ajuns cu bine? întrebă David.

– Nu. Nu a fost în tren.

– Ciudat. Poate a hotărât să mai rămână o noapte la Londra. O sun pe telefonul de acasă.

– Bine. Sună-mă apoi să îmi spui dacă ai găsit-o.

– Așa voi face.

Telefonul sună iar peste cinci minute.

– Deci? întrebă LJ.

– Nu a răspuns. Poate a ieșit pe undeva.

– O, David, chiar că nu ar trebui să fie pe străzi la ora asta. Nu crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva, nu?

– Bineînțeles că nu, *ma*. Merg chiar acum la ea acasă. Am cheile.

– Anunță-mă dacă afli ceva.

– Desigur.

David se trezi la auzul telefonului din salonul Gretei.

– Nici o veste, dragul meu?

– Bună, *ma*. David se trezi de-a binelea. Cât e ceasul? Cred că am adormit pe canapea așteptând să se întoarcă Cheska.

– E opt și jumătate dimineața.

– Asta înseamnă că Cheska a fost afară toată noaptea.

– Nu crezi că ar trebui să suni la poliție?

– Ce să le spun? E destul de mare să se ducă unde vrea.

– Da, dar a ieșit din spital abia acum câteva zile. Chiar dacă părea liniștită, sunt sigură că psihiatrul ei nu ar fi bucuros să audă că nimeni nu știe de ea de douăzeci și patru de ore. Ai vorbit cu Leon? Știu că te-ai certat cu el, dar e încă agentul ei. Poate știe ceva.

– L-am sunat de câteva ori la birou și aseară acasă, dar nu a răspuns nimeni. Încerc iar acum. Să nu ne panicăm încă, mamă.

– Încerc. Anunță-mă, dacă afli ceva.

David puse receptorul jos, după care îl ridică iar și formă numărul lui Leon. De data aceasta răspunse.

– Leon, sunt David. Te-am sunat azi-noapte.

– Nu am fost acasă. Am fost la spital. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Bobby Cross? A...

– Lasă-l pe Bobby Cross, se enervă David. Știi ceva de Cheska?

– A venit la mine acum câteva zile.

– Chiar așa? se încruntă David. Dar ieri?

– Ieri, nu. Avionul ei abia de a aterizat în Los Angeles.

– Scuze? Los Angeles?

– Da.

David nu mai putu rosti nimic.

– O, Doamne, David! Nu-mi spune că nu ai știut nimic. Cheska mi-a spus că stai cu ea în Mayfair. Mi-a spus că ai fost de acord cu ideea ei și că mama ta s-a oferit să stea cu copilul în lipsa ei.

– Cu ce idee am fost de acord?

– Cu proba de la Carousel Studios din Los Angeles.

– Leon, chiar crezi că aș fi putut fi de acord ca Cheska să zboare în America la câteva zile după ce a ieșit dintr-o clinică de psihiatrie?

– David, jur că Cheska mi-a spus că știi și...

David trânti telefonul în furcă și îl ridică iar să-și sune mama.

Patru ore mai târziu, LJ îl întâmpina pe David la intrarea în Marchmont.

– Bietul de tine, arăți extenuat. Intră. Mă duc să-i spun lui Mary să ne aducă niște ceai.

– Aș prefera ceva tare, *ma*. Mulțumesc.

Amândoi intrară în camera de primire, iar David se așeză, în timp ce LJ îi pregătea un whisky.

– Povestește-mi, dragul meu.

După ce David îi repetă tot ceea ce îi spusese Leon, LJ scutură neîncrezătoare din cap.

– De ce? Vreau să spun, de ce ne-ar fi mințit Cheska?

– Poate a crezut că nu vom fi de acord.

– Am fi fost?

– Probabil că nu, zise David și își trecu nervos mâna prin păr.

– Leon spune că ar trebui să se întoarcă în câteva zile.

– Ei bine, David, sper să mă înșel, dar presimt – și nu m-am înșelat niciodată – că Cheska nu intenționează să se mai întoarcă.

– Putem să așteptăm și să vedem? oftă adânc David. Nu are rost să presupunem și sunt prea obosit să mai gândesc normal în seara asta.

– Bineînțeles. Măcar știm unde se află.

– Mă duc să-mi fac baie și mă voi culca devreme. Crezi că Mary îmi poate pregăti ceva de mâncare?

– Sigur. Dar înainte să pleci... LJ îi întinse un ziar. Ai văzut cotidianul de azi? Scrie despre Bobby Cross. A avut un... accident ieri.

David se uită la fotografia lui Bobby de pe prima pagină și citi articolul de dedesubt.

CÂNTĂREȚ DESFIGURAT ÎNTR-UN ATAC DEMENT

Cântărețul Bobby Cross a ajuns la spital noaptea trecută cu grave arsuri faciale. A fost găsit în stare de inconștiență în cabina sa, de către personalul teatrului și transportat de urgență la Spitalul Guy. A fost operat imediat, medicii încercând să-i salveze ochiul stâng. Un reprezentant al poliției a declarat că s-a găsit clor în flaconul de demachiant pe care starul îl folosea. Atacul a fost de o «cruzime fără precedent»,

mai spune reprezentantul. Se presupune că a fost făcut de un admirator dement. În cabină a mai fost găsit un buchet de flori și un card cu un mesaj sinistru.

David se uită la mama lui. Știa exact la ce se gândea.

– Nu, mamă. Poate că Cheska a avut ceva probleme, dar niciodată așa ceva. E doar o coincidență.

– Crezi?

– Știu. Ava cum este?

– Doarme liniștită. E un copilaș atât de drăgălaș.

– Să sperăm că în curând vom primi vești de la mama ei și că aceasta se întoarce la ea. Noapte bună, *ma*.

LJ nu mai spuse nimic. Pentru binele Avei, se rugă ca Cheska să rămână departe de copilul ei cât mai mult timp.

A doua zi, la răsăritul soarelui, David plecă din Marchmont. Avea câteva întâlniri la Londra și se gândise să o viziteze și pe Greta în drum. Dintr-un motiv sau altul, nu mai trecuse pe la ea de mai bine de o lună și jumătate, chiar dacă sunase în fiecare zi pentru a întreba dacă era vreo ameliorare. Nu încă.

În drum spre Cambridge se gândi continuu la Cheska. La radio se vorbea numai despre groaznica desfigurare a lui Bobby Cross. Nu se afla în nici un pericol iminent, dar, din câte se părea, ochii și fața nu i se vor reface complet după accidentul produs.

Bobby nu avusese niciodată prea mult talent, dar charisma sa sexuală era de necontestat. După cele întâmplate, oricât de trist ar fi fost, nu încăpea îndoială că succesul lui de cântăreț și actor luase sfârșit. David speră că soția lui să rămână alături de el. Bobby nu avusese vreodată mai multă nevoie de ea.

„După faptă și răsplată", își spuse David în timp ce parca în fața spitalului. Încă cu gândul la Bobby, își aminti că mama sa îl învățase să trăiască corect și cinstit. Văzuse mulți colegi și prieteni care o luaseră pe scurtătură spre a obține ceea ce își doreau, dar acum, la patruzeci și trei de ani, știa că ceea ce învățase de la mama lui era cel mai de preț lucru. Înțelesese nu de mult că tot ce faci se întoarce asupra ta într-o zi. Chiar și Greta, care nu făcuse nici un rău nimănui, suferise atât de mult.

Coborî din mașină, o încuie și se îndreptă spre intrarea în spital, întrebându-se dacă Cheska avea vreo legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Bobby Cross. Mama lui credea că da. David începuse să se îndoiască că era vorba de imaginația mamei sale și de o ciudată coincidență.

Urcând cu liftul spre salonul 7, își aminti ce fetiță drăguță avea Cheska. Revenind cu gândul la accidentul lui Bobby, hotărî că nu observase niciodată ceva în comportamentul Cheskăi care să indice că ar fi avut o minte atât de psihopată și violentă încât să pună la cale o asemenea grozăvie. Fusese într-adevăr foarte afectată după cele întâmplate cu mama sa, dar asta era normal, nu?

Sună la ușa salonului. Jane, asistenta lui preferată, îi deschise.

– Bună ziua, domnule Marchmont. Nu v-am mai văzut în ultima vreme, îi spuse aceasta conducându-l în salon, cu părul fluturându-i pe sub boneta albă.

Știa că îl plăcea. Când stătea așezat lângă Greta, îi aducea adesea un ceai și biscuiți. Atitudinea ei prietenoasă îi ușura întru câtva conversația de unul singur pe care o purta.

– Am fost plecat. I se păru cea mai simplă explicație. Vreo schimbare?

– Mi-e teamă că nu, deși asistenta din tura de dimineață a observat o ușoară mișcare a mâinii stângi. Dar, precum știți, poate fi doar un impuls nervos necontrolat.

– Mulțumesc, Jane, îi spuse și se așeză uitându-se la Greta care era neschimbată de când o văzuse ultima oară.

Jane dădu din cap și se îndepărtă.

– Bună, draga mea, ce mai faci? David îi luă mâna într-a lui. Îmi pare rău, am fost plecat. Am fost ocupat, dar am multe noutăți pentru tine.

Se uită la fața calmă a Gretei, căutând o mișcare cât de mică, o tresărire a pleoapei măcar. Dar nu observă nimic.

– Greta, ți-am spus data trecută – un lucru aparent ridicol, dat fiind faptul că arăți prea tânără pentru a avea o fiică, darămite o nepoată – că Cheska a născut cea mai adorabilă fetiță. I-a dat numele Ava. Sunt sigur că, după ce se va simți în stare, va veni să te viziteze. Fetița e atât de frumoasă! Seamănă cu mama ei și doarme foarte bine pentru cele câteva săptămâni ale ei. Cheska și-a luat foarte în serios rolul de mamă. Chiar și mama mea a fost impresionată.

David continuă să turuie ca de obicei, mutându-și privirea de la Greta la planta carnivoră de pe pervazul ferestrei, doar pentru a lua o pauză de la trăsăturile imobile ale femeii. În timp ce vorbea, mintea îi zbura către lucrurile pe care le avea de făcut.

– Zici că fetița a primit numele Ava? După actrița Ava Gardner?

– Nu, cred că după altcineva, răspunse David automat, cu ochii încă la plantă și cu gândul la noi scene pentru spectacolul lui.

Se întreba ce figuri mondene să mai invite alături de el cu ocazia Crăciunului și dacă ar putea-o convinge pe Julie Andrews.

Avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Își luă ochii de la plantă, înfricoșat de gândul că și-ar fi putut închipui că auzise vocea Gretei. Se forță să se uite la ea.

– O, Doamne! șopti el, privind în frumoșii ei ochi albaștri, pentru prima dată după nouă luni. Greta, ești... reuși să spună și izbucni în lacrimi, nemaiputând continua.

Capitolul 36. Marchmont Hall, Monmouthshire

Decembrie 1985

Când David termină de vorbit, soarele apusese de mult. Își scoase batista și se șterse la ochi. Se oprise de multe ori cu privirea asupra Gretei care ascultase cu atenție fiecare cuvânt. Din când în când o întrebase dacă voia să continue. Răspunsul era mereu da.

David făcuse tot posibilul să își amintească pe cât putea de exact ce se întâmplase. Atât cât știa el.

Dar, în ciuda rugăminților ei de a nu omite ceva, nu-i spusese absolut nimic despre bănuielile lui că Cheska fusese cea care îi provocase accidentul. Alt amănunt pe care nu i-l dezvăluise fusese cererea lui în căsătorie. Se gândise că ar fi fost prea mult pentru Greta să afle atâtea lucruri deodată.

Când termină, se uită iar la ea, întrebându-se la ce se gândea. Greta privea în gol. Povestea ar fi putut șoca pe oricine ar fi auzit-o. Dar, chiar așa, fusese viața ei.

– Ești bine, Greta?

– Da. Sau atât cât pot să fiu de bine după cele auzite. Să fiu sinceră, îmi amintisem deja multe dintre acestea. Aveam nevoie să îmi limpezesc unele lucruri pentru a le înțelege. Ce i-a făcut lui Bobby, spuse cutremurându-se. L-ar fi putut omorî.

– Crezi că a fost ea?

– Aproape sigur. Furia pe care am văzut-o în ochii ei în bar la Savoy, înaintea accidentului meu... După ce i-am spus că Bobby e căsătorit, a fost atât de afectată... Iar eu nu am văzut... șopti Greta. Am refuzat să văd, David. Am făcut atâtea greșeli. Dumnezeu să mă ierte! Nu ar fi trebuit să o forțez niciodată așa cum am făcut-o.

– Greta, nu te judeca așa aspru. Trebuie să beau ceva tare acum. Vrei și tu?

– Poate că da. Dar puțin.

– Pregătesc un gin slab. Mă întorc imediat.

David ieși din cameră și se îndreptă spre bucătărie. O găsi pe Tor la masă, citind *The Telegraph*. După ce timp de câteva ore repovestise amintiri atât de urâte, David simți că intră într-o lume normală și liniștită.

– Ce face Greta? întrebă Tor.

– Nu știu ce să spun, dar, după toate cele auzite, e destul de șocată. Îmi pare rău că trebuie să petrec atât de mult timp cu ea, spuse și o sărută pe Tor pe creștet. Promit să mă revanșez față de tine în Italia. Mai avem câteva zile.

Tor se uită în sus la el și îi strânse mâna.

– Abia aștept și să sperăm că, de acum încolo, Greta nu va mai avea atât de mult nevoie de ajutorul tău.

– Da, să sperăm. Să-ți aduc ceva de băut? o întrebă David, mergând spre frigiderul ultra modern și poziționând un pahar dedesubtul aparatului de gheață.

– Nu, mulțumesc, răspunse Tor, revenind la cititul ziarului.

David se întoarse cu băuturile în salon și puse paharul Gretei în fața ei.

– Mulțumesc, spuse Greta ridicând paharul cu mâna tremurând.

– Pot să te ajut cu ceva, Greta? o întrebă David, simțind că trebuia să intervină.

– David, se pare că tot ce ai făcut în ultimii ani a fost doar pentru a mă ajuta pe mine. Și pe Cheska, adăugă ea. Nu știu cum ți-aș putea mulțumi vreodată. Te-ai ocupat de noi în tot timpul în care eu am fost în spital. Nu știu cum ai reușit să faci asta. Mă simt atât de vinovată pentru atâtea lucruri. Cum te-aș putea răsplăti?

– Ai făcut-o deja. Știi, întotdeauna am refuzat să îmi pierd speranța, așa că sunt foarte fericit să văd că am avut dreptate. În orice caz, chiar nu trebuie să îți faci probleme în privința asta. Ești parte din familia noastră, Greta, și Cheska la fel. La nevoie, ne susținem unii pe alții, nu? Așa e normal. Iar înainte să adaugi că nu avem legături de sânge, vreau să-ți spun că e irelevant.

– LJ trebuie să mă fi văzut ca pe cauza tuturor relelor întâmplate la Marchmont. Deși faptul că Owen m-a folosit în aceeași măsură în care eu l-am folosit pe el mă face să mă simt mai bine. În toți acei ani, el a iubit-o numai pe LJ. Nu am știut asta. E tristul adevăr pentru fiecare dintre ei.

– Au fost amândoi la fel de încăpățânați. Uneori așa se întâmplă.

Greta se înfioră la amintirea bruscă a unui lucru. Fără să vrea, rămase cu gura căscată. Secvența din mintea ei era așa de vie.

– Ce este?

– Nimic. Scuză-mă, David. Mă duc sus să mă întind puțin.

Greta se ridică dintr-odată și ieși din cameră. David încercă să intuiască ce își amintise oare Greta, dar își dădu seama că ar fi putut fi orice.

– E mult prea complicat, își spuse el și, terminându-și ginul, se duse lângă Tor în bucătărie.

Greta se așeză pe pat. Și-ar fi dorit să se poată duce la David să-l întrebe dacă ceea ce își amintise fusese adevărat. Îi spusese cândva că o iubește și o ceruse în căsătorie? Închise iar ochii și se văzu cu David la o masă... Da! Da! Fusese în Monmouth, la restaurantul Griffin Arms unde David îi spusese că o iubește, iar ea, pentru un motiv acum de nedeslușit, îl refuzase. Greta căută disperată în păienjenișul amintirilor motivul pentru care îl refuzase.

„Răbdare, Greta, răbdare", își spunea, înțelegând deja că unele lucruri îi apăreau în minte, iar altele se lăsau așteptate. Mai era ceva ce se întâmplase după aceea și care ar fi putut explica mai clar lucrurile. Închise iar ochii și, ca și când ar fi încercat să prindă un fluture ce zbura, încercă să se relaxeze și să-și lase mintea să lucreze. Se revăzu la Savoy... tacâmul de argint și fața de masă de un alb imaculat... stătea de vorbă cu David la ora prânzului, iar ea era foarte stresată de faptul că voia să îi spună ceva. Apoi David îi spusese ceva și asta o dăduse peste cap. Ce îi spusese? Vești proaste, ceva ce o șocase. Cheska și Bobby Cross...

Greta deschise ochii. Știa acum că ceea ce voise să îi spună lui David era că îi părea foarte rău că îi refuzase cererea în căsătorie. Fusese pe punctul de a-i spune că îl iubea și voise să-l întrebe dacă el mai simțea ceva pentru ea.

În aceeași seară urmau să se revadă cu Cheska. Dar fata ajunsese înaintea lui, exact cum îi spusese și el. Se certase foarte tare cu Cheska. Își aminti că nu îi mai spusese lui David ceea ce dorea din cauza amneziei în care intrase câteva minute mai târziu. Așadar, David nu știuse niciodată în toți acești ani ceea ce ea era pregătită să-i spună. Era oare prea târziu? Poate că nu, își spuse ea, amintindu-și

iar și iar felul în care David îi declarase ce simțea pentru ea. Cu zâmbetul pe buze, Greta adormi în cele din urmă.

– Ai vrea să ieșim la aer curat, draga mea? o întrebă David pe Tor a doua zi după prânz.

– Bună idee! Greta doarme, nu-i așa?

– Da.

Ieșiră amândoi la plimbare. Tor îl întrebă amabilă despre cele spusese de Greta. David răspundea monosilabic. Dorea să o protejeze pe Greta și ceea ce era legat de ea, dar se simțea în același timp vinovat de faptul că sărbătoarea Crăciunului nu fusese așa cum și-o imaginase. Nici pentru el, nici pentru Tor. De câteva luni se gândea să o ceară pe Tor în căsătorie, înțelegând că era prea în vârstă pentru a mai visa la dragostea perfectă alături de Greta. Era fericit lângă Tor, într-un fel practic. Chiar ar fi trebuit să facă ceea ce se cuvenea. Să-i ofere inelul de logodnă. La asta se gândea în timp ce încerca să răspundă cum putea mai bine la întrebările ei. În același timp, se întreba ce anume își amintise Greta. Mai avea oare vreo importanță? Chiar dacă tocmai își amintise tot trecutul și rolul pe care îl jucase în viața ei, ea nu îl iubise niciodată. Sau cel puțin nu așa cum își dorise el. Chiar dacă știa că sentimentele lui pentru Greta nu se vor schimba niciodată, Tor îi dăduse impresia de stabilitate. Era o diferență foarte mare față de nebunia anilor despre care tocmai îi povestise Gretei. Poate că nu era atâta pasiune în relația lui cu Tor, dar mai conta asta în acel moment al vieții sale, judecând după cât suferise în trecut? Anii aceia, în care alergase între Greta și Cheska, atunci când amândouă fuseseră bolnave, îi dăunaseră atât de mult că se trezea adesea întrebându-se dacă nu înnebunise și el. O simțea și pe Tor că își pierde răbdarea, considerând și ea nevoia ca relația lor să devină mai stabilă și durabilă.

Adusese cu el inelul de logodnă al mamei sale. Același inel pe care îl avusese în buzunar în seara în care o ceruse pe Greta. Îl pusese într-un sertar în dormitorul lor, așteptând momentul potrivit. Se gândea că poate ar fi trebuit să aștepte până de Anul Nou când se vor afla în apartamentul lui din Italia. La momentul acela, toate astea vor fi rămas în urmă. În același timp o simțea pe Tor foarte tensionată, în primul rând din cauza prezenței Gretei, apoi din cauza celor întâmplate.

– Cred că până mâine se dezgheață, judecând după cum arde soarele.

Tor se uită la el și zâmbi.

– Cred că ai dreptate, încuviință David. Dar a fost frumos și așa înghețat.

– Cu siguranță. Tor îl luă de mână, se ridică și îl sărută pe obraz. Trebuie să hotărâm asupra călătoriilor de anul viitor. Unde ai vrea să mergem? M-am gândit să mergem ori pe urmele lui Marco Polo, ori în Machu Picchu. Am putea pleca la începutul lui iunie și am face o călătorie prin America de Sud.

Lui David îi plăcu foarte mult ideea ei. Era cel mai bun medicament după cele prin care trecuse în ultimele ore. Tor nu îi făcea nici un reproș în privința Crăciunului sau a lipsei lui de atenție, ci îl propulsa în viitor. David oftă pentru sine. Trecutul se dusese, iar Tor fusese atât de răbdătoare față de situația Gretei, cum foarte puține femei ar fi fost. Îi datora foarte mult pentru că rămăsese lângă el.

– Amândouă variantele sună minunat. Facem cum vrei tu. Dar, mai întâi aș vrea să te întreb ceva, spuse el instinctiv.

– O! Da?

– Cred că, dacă vom călători în străinătate anul acesta, ar fi bine să îți schimbi numele în pașaport. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că aș dori să fii soția mea, Tor. Scuză-mă că nu pot îngenunchea din cauza reumatismului, dar asta vreau.

– Vorbești serios?

– Asta e o întrebare pusă unui actor de comedie?

Tor zâmbi și râse aproape copilărește.

– Chiar vorbești serios?

– Bineînțeles, Tor. Aveam de gând să aștept până în Italia, dar mi-a venit așa deodată să te cer acum. Ce spui?

– Ești sigur?

Tor părea foarte surprinsă, chiar ametită de propunerea lui.

– Da. Tu?

– Cred că da.

– Doamne, suntem împreună de atâția ani. De ce ești așa de șocată?

Tor își mută privirea pentru un scurt timp. David văzu cum respiră adânc înainte să se întoarcă spre el.

– Pentru că am crezut că nu mă vei cere niciodată.

Greta se trezi simțindu-se odihnită și foarte veselă. Deși David îi spusese atâtea lucruri și ea își amintise multe altele, faptul că el o iubise cândva îi umplea inima de fericire. Ar mai fi putut-o iubi din nou? Făcu o baie, după care se pieptănă, se machie și se îmbrăcă cu mai multă grijă decât de obicei. Coborî apoi în salon, unde toți ceilalți serveau ceva de băut înainte de cină. În momentul în care intră, simți surprinderea tuturor. O sticlă de șampanie stătea la gheață pe masa de cafea.

– Te așteptam, spuse Ava venind spre ea și aducând-o în cameră. David vrea să ne spună ceva.

– Deși știm cu toții despre ce e vorba, spune Simon cu un zâmbet larg.

– Șșșt! se auzi Ava, înghiontindu-l. Unchiule, ne ții în suspans de aproape o oră. Îi întinse Gretei un pahar de șampanie. Haide, spune-ne odată!

– Ei bine, eu și Tor am hotărât să ne căsătorim.

Ava și Simon ridicară paharele și exclamară!

– În sfârșit!

– Felicitări! Simon o sărută pe Tor pe obraz. Bine ai venit în familia noastră!

Greta rămase nemișcată și văzu că David se uită la ea. Se priviră pentru câteva secunde până când Greta se adună, zâmbi și se duse să îi felicite pe cei doi.

– Ce Crăciun! spuse Ava mai târziu în timp ce stăteau cu toții la masă. Mai întâi tu, bunico, aducându-ți aminte, iar acum unchiul David și Tor. Nu credeam că vom avea ceva de sărbătorit în lipsa lui LJ, dar nu am avut dreptate.

– Da, spuse Tor. Să bem în cinstea lui LJ!

– Pentru LJ!

Greta, nemaiputând să pară la fel de fericită ca toți ceilalți, se scuză sub motivul că o doare capul și se duse sus să se culce. Dezbrăcându-se și băgându-se sub plapumă, încercă să se bucure pentru David. Și Tor... Orice ar fi simțit cândva pentru ea, era evident irelevant. Tot atât de irelevant cum era ceea ce simțise ea odată pentru Max, tatăl Cheskăi. Important era prezentul, nu trecutul, iar ea nu putea spera ca alții să-și schimbe planurile pentru ea. Era prea târziu.

A doua zi dimineață, Greta se trezi devreme, după o noapte agitată. Coborî în bucătărie și o găsi pe Tor luând micul dejun singură.

– Bună dimineața, Greta.

– Bună dimineața.

– Cafeaua e aproape gata, dacă vrei.

– Îmi place să beau ceai la ora asta, răspunse Greta. Poate datorită rădăcinilor mele nordice.

– Te-ai făcut nevăzută foarte devreme azi-noapte, dar aș vrea să îmi cer scuze pentru că anunțul nu a fost făcut într-un moment foarte fericit, dat fiind că treci printr-o perioadă grea. Faptul că îți amintești atât de multe deodată trebuie să fie foarte dificil.

– Pe de-o parte, da, dar pe de alta, e foarte bine.

– Ești bine, deci?

– Cred că da. Cum aș putea să știu? spuse Greta ridicând din umeri, apărându-se.

– Da, bănuiesc că nu ai avea cum să îți dai seama. Oricum, eu te felicit pentru stoicismul de care dai dovadă. E foarte important pentru tine. Odată ce vei trece peste șoc, vei putea să te bucuri de o viață mai plină decât până acum.

– Da, cu siguranță.

– Cred că acesta a fost unul dintre motivele pentru care David a socotit potrivit să mă ceară în căsătorie. Știind că de acum încolo vei putea fi independentă. Sper că nu te deranjează că spun asta.

– Nu, deloc, răspunse Greta și încercă să zâmbească. Îmi voi bea sus ceaiul. Am de trimis câteva scrisori.

Greta plecă din bucătărie înainte de a turna ceaiul fierbinte în capul femeii pentru a o opri din comentariile bine intenționate, dar false, de fapt. Nu avea nevoie de nimeni care să-i amintească ce povară fusese pentru David de-a lungul timpului. Și, deși nu o putea învinovăți pe Tor pentru ceea ce simțea, nu putea suporta să o vadă băgându-și nasul în treburile ei.

O găsi pe Mary în camera ei, făcându-i patul.

– Bună, Greta. Cum te simți?

Mary se uită la ea cu oarecare simpatie. Greta nu știa care era motivul acestei simpatii.

– Bine, mă descurc, mulțumesc, spuse Greta, dorindu-și ca toată lumea să înceteze să mai simtă compasiune pentru ea. Ce zici de anunțul lui David? Nu e grozav?

– Da, este. Vocea lui Mary nu părea foarte convinsă. Nu precum mă așteptam eu, aș spune.

– Cum așa? Credeam că era previzibil.

– Eu cred că, dacă iubești o persoană, nu aștepți atâta timp până te hotărăști să o ceri în căsătorie. Mai ales la vârsta domnului David. După care continuă în șoaptă: Nu spun asta pentru că nu îmi place de Tor, dar nu am simțit niciodată că o iubește cu adevărat. Acum... Nu e treaba mea, nu-i așa? Sper să fie fericiți, iar dumneavoastră să vă găsiți fericirea, că ați trecut prin foarte multe.

– Mulțumesc, spuse Greta simțind diferența între simpatia caldă și sinceră a lui Mary și cea a lui Tor.

– Și sper să nu stați departe de Marchmont după asta. Ava va avea nevoie de ajutor după ce va naște. Îmi amintesc de dumneavoastră ce mamă minunată ați fost.

– Chiar așa? Greta se lumină de plăcere. Da, chiar dacă lucrurile nu erau exact cum trebuia. Plus problemele lui Owen. Mi-am amintit acum că eram foarte mulțumită.

– Erați și... Mary roși dintr-odată. Vă pot spune un secret? Mereu vă spuneam totul. Vă mai amintiți de Jack Wallace, administratorul proprietății?

– Desigur, Mary. Stătea mult timp cu tine în bucătărie și mânca prăjiturile pe care le făceai.

– M-a cerut în căsătorie și cred că o să accept.

– O, Mary! Grozav! Trebuie să te fi simțit foarte singură de când a murit Huw.

– Așa e, iar el la fel de când a murit soția lui. Nu credeți că e prea devreme? Sunt văduvă doar de trei ani. Nu vreau să creadă oamenii că sunt o femeie stricată.

– Mă îndoiesc că ar crede cineva asta, râse Greta. Și sincer, Mary, după ce mi-am irosit douăzeci și patru de ani, te sfătuiesc să nu mai stai pe gânduri, dacă ești sigură că poți fi fericită alături de cineva.

– Mulțumesc, domnișoară Greta, spuse Mary recunoscătoare. Am terminat aici. Mă duc jos să pregătesc prânzul. Știu că Tor crede că mă ajută, dar nu îmi place să se bage peste mine la bucătărie.

Ieși din cameră cu un aer iritat.

Greta își bău ceaiul, alinată de cuvintele lui Mary. Fuseseră prietene cândva și Greta speră că puteau fi iar. După ce își termină ceaiul, coborî să îl caute pe David. I se părea că nu îl felicitase cum se cuvine noaptea trecută. Pe lângă asta, David urma să plece cu Tor în Italia și ea mai avea nevoie de ajutorul lui pentru a-și defini amintirile.

Îl găsi pe scaunul lui de lângă cămin, citind *The Telegraph*.

– Bună dimineața, Greta. Cum te simți azi?

– Bine, mulțumesc, îi răspunse în momentul în care David ridică întrebător ochii spre ea. Tu?

– În afara faptului că am băut mult prea multă șampanie aseară, sunt bine.

– Aș vrea să îți spun din nou, David, că mă bucur foarte mult pentru tine și pentru Tor. Sper să fii fericit. Cu siguranță, meriți asta.

– Mulțumesc, Greta. Sper că știi că nu voi dispărea din viața ta asemenea unui nor de fum. Tor mai are câțiva ani până la pensie, deci, cel mai probabil, vom locui ca și până acum la Londra pentru o vreme.

– David, chiar nu e nevoie să îți faci griji în privința mea, răspunse ea mai brusc decât își dorise. Dar, spune-mi, ai vreun plan în dimineața asta?

– Nu, din câte știu. De ce?

– Ei bine, în mod evident îmi amintesc foarte multe lucruri care s-au întâmplat înainte de accident, dar mă întreb totuși dacă nu cumva ai omis să îmi spui altele. Din motive întemeiate, bineînțeles, dar ți se pare corect?

David împături ziarul și îl puse pe genunchi.

– Ba da. Nu am vrut să te întristez, Greta. Ai fost atât de fragilă.

– Ți-aș putea povesti ceea ce îmi amintesc, iar tu să completezi golurile? Nu ar trebui să dureze prea mult. Cred că e important să știu totul. Despre Cheska, adăugă cu patos.

– Bine. David nu păru foarte entuziasmat. Începe tu, iar eu o să fac tot ce pot. Sunt doar îngrijorat că ar putea fi prea mult pentru tine.

– Nu va fi, spuse ea hotărât. Deci... am ieșit din spital după optsprezece luni. Ava era aici, la Marchmont, iar Cheska a plecat la Hollywood, da?

– Și nu s-a mai întâmplat nimic deosebit în următorii șaisprezece ani. Din nefericire, totul a devenit un coșmar după aceea – înainte ca Ava să împlinească optsprezece ani... Despre unele din cele întâmplate, știi deja.

Capitolul 37. Ava

Aprilie, 1980

Ava Marchmont mergea pe drumul care ducea spre casă. I se părea o corvoadă să facă asta pe timp de iarnă, mai ales când ningea. De fiecare dată îi înghețau picioarele până ajungea la ușa bucătăriei. Apoi trebuia să se încălzească la foc până se dezmorțea. Dar iarna era departe acum, iar primăvara, plimbarea asta îi plăcea foarte mult. Privea narcisele care se iviseră lângă trunchiurile copacilor ce străjuiau marginea drumului și mieii pe care îi ajutase să se nască și care acum zburdau fericiți pe câmp. Privi spre cerul senin și fu copleșită de bucurie. Își aruncă jos săculețul de piele și întinse mâinile în sus, respirând ușor. Simți soarele de după-amiază pe față, își scoase ochelarii și lăsă lumea să se transforme într-un amestec nedeslușit de verde, auriu și albastru. Schimbarea asta de percepție o uimi foarte tare. Ochii ei erau de aceeași culoare ca ai mamei sale, îi spusese mereu LJ. Ava și-ar fi dorit să vadă la fel ca majoritatea oamenilor. Purtase ochelari de la cinci ani, când învățătoarea ei descoperise motivul pentru care o fetiță atât de inteligentă se chinuia să citească și să scrie. Doctorul o diagnosticase cu miopie cronică. Își puse ochelarii la loc, ridică săculețul și își continuă drumul. Urma vacanța de primăvară și timp de trei săptămâni se putea odihni și face ceea ce îi plăcea cel mai mult.

Încă de foarte micuță, Ava ajutase la activitățile de la fermă și se îngrijise de animale. Nu putea vedea un animal în suferință. Când angajații de la fermă nu mai aveau nici o speranță, Ava refuza să renunțe și se îngrijea de animal până când acesta se însănătoșea. Salvase un purceluș mic și roz pe nume Fred, mulți pui de găină și două gâște mereu posace. Apoi, mai erau iepurii plini de căpușe, pe care îi scăpase din gura pisicilor de pe câmp, aducându-i în casă în cutii de pantofi și le îngrijise rănile, în vreme ce LJ nu credea că se mai putea face ceva. Mătușa ei îi

spusese că animalele mici mureau mai mult de frică decât de vreo rană și se minuna mereu când vedea cum Ava le readucea la viață. Își făcuse o adevărată menajerie într-un grajd vechi. Aproape toate animalele de acolo se îmblânziseră și se înviorau de câte ori intra. Undeva, în spatele casei, sub un stejar bătrân, Ava făcuse un mic cimitir unde îngropa animalele moarte cărora le punea câte o cruce și pe care le plângea îndelung. Pe măsură ce creștea, devenea din ce în ce mai sigură despre ceea ce voia să se facă. La școală nu o interesau foarte mult artele sau istoria, dar la biologie sau la științele naturii strălucea. Se pregătise foarte intens în ultimele luni pentru a obține nota maximă la materiile necesare pentru a fi admisă la Facultatea de Medicină Veterinară. Urma să petreacă întreaga vacanță alături de animalele sale, despre care era convinsă că o învățaseră mult mai multe decât orele de la școală.

Ava ajunse la curba drumului de unde se vedea casa din Marchmont. Privi spre acoperișul care strălucea în lumina soarelui și se gândi cât de norocoasă era că locuia acolo. Era o casă cu foarte mult stil și arăta atât de primitoare. Nu și-ar fi dorit să trăiască nicăieri altundeva. Intenția ei era să se întoarcă în Marchmont imediat după ce își va fi terminat studiile și să deschidă un cabinet veterinar. Spera ca vestea despre grija ei pentru animale să constituie un motiv pentru un început bun. Se apropie de casă și fu bucuroasă să vadă că mașina croitoresei nu era încă acolo. Se strâmbă la gândul probei pe care avea să o facă mai târziu. Își amintea doar de trei ocazii în care purtase o rochie, iar la vară, va purta rochie pentru a patra oară. Trebuia totuși să zâmbească și să o poarte. Urmau să sărbătorească o zi specială. Mătușa LJ împlinea optzeci și cinci de ani, în timp ce ea urma să împlinească optsprezece. Deschise ușa și se duse spre bucătărie. Jack Wallace, administratorul fermei, stătea la masa din lemn de brad și bea ceai. Mary întindea foaia de plăcintă.

– Bună, Ava. Cum a fost azi? o întrebă Mary.

– Minunat! A fost ultima zi de școală de dinaintea unei vacanțe de trei săptămâni, râse Ava și o sărută cu căldură pe obraz.

– Dacă tot ai așteptat atât de mult vacanța asta, aș avea și eu nevoie de ajutorul tău, îi spuse Jack zâmbind larg. Acum, că Mickey a plecat la oraș, trebuie să fac cumva cu oile.

– Sigur că da, atâta timp cât îmi promiți că mă iei la târgul de vite săptămâna viitoare.

– Așa rămâne, domnișoară. Trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru ceai, Mary. La revedere, Ava.

Ava așteptă până ce Jack închise ușa în urma lui.

– Jack vine mereu pe aici, Mary. Cred că ai un admirator.

– Fugi de-aici, sunt femeie măritată, respinse Mary comentariul, roșind. Îl știu pe Jack Wallace de când eram copii. Caută companie doar, acum că soția lui a murit.

– Eu aș fi mai atentă în locul tău, o tachină Ava. Mătușa LJ se odihnește?

– Da. A trebuit să o amenințe că o închid în dormitor. E prea încăpățânată și asta nu îi face întotdeauna bine. Nu trebuie să uite că are optzeci și patru de ani, iar operația pe care a avut-o ar fi slăbit orice femeie de o vârstă pe jumătate cât a ei.

– O să îi duc un ceai.

Ava luă ibricul și începu să îl umple cu apă.

– Nu întârzia. La cinci vine croitorul. Abia aștept să se termine cu petrecerea asta.

Ava o asculta pe Mary cum comentează în timp ce modela aluatul. Știa că, de fapt, femeia se bucura de toate pregătirile pe care trebuia să le facă.

– Te vom ajuta și noi, Mary. Nu-ți face griji. Mai sunt câteva luni până atunci. Dacă continui așa, o să ai o cădere nervoasă. Ce avem la cină?

– Friptură și plăcintă cu rinichi. Ce-i place lui LJ cel mai mult.

– Atunci eu o să mănânc doar o farfurie de legume.

– Acum să nu mă găsești pe mine vinovată pentru ideile tale vegetariene. Omul a mâncat carne de când se știe. Așa cum pisicile mănâncă șoareci. E natural. Face parte din revoluție.

– Cred că vrei să spui evoluție, Mary, o corectă Ava zâmbind.

Turnă apoi apa fierbinte peste ceai și amestecă.

– Cum o fi. Nu e de mirare că ești atât de palidă. Nu e bine pentru o fată în creștere, iar mâncarea aia din tofu nu poate înlocui o bucată de carne roșie.

Ava se strecură cu ceaiul afară din bucătărie, lăsând-o pe Mary să vorbească singură. Urcă scările și bătu la ușa dormitorului lui LJ.

– Intră, răspunse aceasta.

– Bună, mătușico, te-ai odihnit bine? o întrebă Ava, punând tava pe pat.

– Cred că da. Ochii verzi ai lui LJ străluciră la vederea fetei. Nu îmi place somnul ăsta de după-amiază. Mă simt ca un prunc sau ca un suport de coșuri. Nu știu care e mai rău.

– Abia acum o lună te-ai operat la șold. Ai uitat? Doctorul a spus că trebuie să te odihnești cât mai mult.

Ava turnă ceaiul în cana preferată a mătușii sale și i-l întinse.

– Atâta tevatură. Nu am fost bolnavă toată viața mea până nu m-a lovit vaca aia nenorocită cu copita.

– Totul e sub control. Te asigur. Mary e la bucătărie, bombănind și înjurând, iar croitorul trebuie să sosească. Nu ai pentru ce să îți faci griji.

– Vrei să spui că nu sunt de neînlocuit, nu-i așa, domnișoară?

– Nu, LJ. Spun că cel mai important pentru tine este să te refaci. Ava o sărută pe mătușa sa pe cap. Termină ceaiul și când sunt gata cu probatul, vin să te ajut să cobori scările.

– Să știi că nu am de gând să vin la petrecerea mea cu cadrul asta ridicol, spuse LJ cu vehemență.

– Mătușico, mai sunt câteva săptămâni până atunci. Nu te panica. Gândește-te la biata de mine că trebuie să mă îmbrac în rochie! Ava dădu îngrozită ochii peste cap. Trebuie să exersez să fiu feminină.

După ce Ava ieși, LJ puse cana de ceai jos și se cufundă înapoi în pernă. Ava era atât de băiețoasă. Așa fusese de mică. Și atât de sfioasă. Se simțea în largul ei doar cu cei apropiați. Singurele ocazii în care se dovedea foarte sigură pe sine era când îngrijea animalele. LJ o adora.

Cu aproape optsprezece ani în urmă, la câteva săptămâni de la plecarea Cheskăi în Los Angeles, LJ renunțase la a mai păstra o oarecare rezervă emoțională față de micuța Ava, abandonată de mama sa. Aflată la vârsta la care alte femei de vârsta ei stăteau în fața focului înfășurate în pături, LJ schimba scutece sau se târa pe jos după micuță, iar în prima zi de școală se alăturase grupului de părinți suficient de tineri pentru a-i fi copii. Dar asta îi dăduse un nou sens vieții. Ava era fiica pe care nu o avusese niciodată. Parcă, din întâmplare, amândurora le plăceau spațiile

libere, natura și animalele. Era o foarte mare diferență de vârstă între ele, dar asta nu contase niciodată. LJ se întrebase de multe ori cum o femeie ca Cheska putuse da naștere unui copil atât de sensibil și echilibrat precum Ava. După ce plecase la Los Angeles în urmă cu atâția ani, Cheska nu avusese nici măcar decența să îi sune și să le spună că era bine. Câteva zile după aceea, după ce asistase la revenirea din comă a Gretei, David fu pe punctul să zboare în America pentru a o aduce înapoi. LJ primise însă o scrisoare din partea Cheskăi. Recunoscuse imediat caligrafia de copil a acesteia.

Hotelul Beverly Wilshire, Beverly Hills 90212
18 septembrie 1962

Dragă mătușă LJ,

Știu că ai o părere foarte proastă despre mine, gândindu-te că am abandonat-o pe Ava. M-am gândit mult timp la ce aș fi putut face și am înțeles că nu aș putea fi o mamă bună în momentul acesta. Singurul lucru pe care știu să-l fac este actoria, iar studioul mi-a oferit un contract pe cinci ani.

Măcar astfel voi putea plăti pentru întreținerea Avei și pentru viitorul ei. Aș fi fost oricum foarte ocupată cu filmările, ceea ce înseamnă că nu aș fi putut petrece prea mult timp cu ea. Ar fi trebuit să angajez o bonă, dar nu cred că Hollywood e un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Știu că îți cer foarte mult, dar aș dori ca Ava să stea la Marchmont și să crească în locurile în care mi-aș fi dorit și eu să fi trăit. Vei avea grijă de ea, mătușă LJ? M-am simțit întotdeauna în siguranță când eram în preajma ta și sunt sigură că Ava va crește mult mai bine alături de tine, decât cu mine.

Dacă crezi că e prea mult pentru tine, voi trimite bani pentru a angaja pe cineva. Te rog să îmi spui de ce ai nevoie. Să nu crezi că nu mă interesează Ava sau că nu o iubesc. Îți jur că o iubesc, de aceea încerc să fac ce e mai bine pentru ea, nu pentru mine.

Îmi va fi foarte dor de ea. Te rog să îi spui că o iubesc și voi veni să o văd cât pot de curând.

Te rog să mă ierți, mătușă LJ, și să îmi răspunzi când poți.

Cheska

LJ citise scrisoarea de mai multe ori pentru a-și da seama ce să creadă despre nepoata sa. Doar după ce îl sunase pe David și îi citise scrisoarea, se convinsese că teama ei era întemeiată.

– *Ma*, îmi pare rău să spun asta, dar mă tem că Cheska se gândește mult mai mult la cariera ei decât la Ava. Aproape sigur că studioul nu știe despre copil. Au un regulament foarte strict pentru actorii lor. Pentru asta pun tot felul de clauze în contractele pe care le încheie. Dacă Cheska sau agentul ei ar fi declarat că este o mamă necăsătorită de la vârsta de șaisprezece ani, s-ar fi întors acasă cu următorul avion.

– Am înțeles, dragul meu. Desigur că nu mă deranjează deloc să am grijă de Ava – e adorabilă – dar nu mai sunt deloc tânără și cu greu pot înlocui o mamă.

După o pauză, David răspunse:

– *Ma*, în situația de față, e cea mai bună soluție pentru Ava. Cheska e... Să fiu sincer, dacă Cheska ar fi luat-o pe Ava în LA, amândoi am fi fost foarte îngrijorați. Întrebarea e dacă te poți descurca.

– Sigur că pot, i-o întoarse LJ. Mă va ajuta și Mary. O adoră pe Ava. Am reușit să conduc proprietatea și ferma. Nu cred că un copil mai contează pe lângă toate astea.

David fu din nou surprins de încrederea de sine pe care o avea mama sa. LJ era într-adevăr invincibilă.

– Bine, atunci. Îmi voi anula zborul, iar tu ar trebui să îi scrii Cheskăi că ești de acord. Desigur că va trebui să plătească pentru întreținerea Avei. O să îi scriu și eu să îi spun asta. Să fiu sincer, mă simt ușurat. Cu refacerea lentă a Gretei, nu îmi lipsea decât să fiu nevoit să zbor spre Los Angeles.

– Cum e Greta?

– Face fizioterapie acum pentru a-și întări mușchii. A stat atât de mult în pat că practic i s-au redus de tot. Ieri a reușit să stea în picioare câteva secunde.

– Și memoria?

– Nici o schimbare până acum. A menționat ceva despre copilăria ei, dar, în afară de asta, e un vid total. Nu știu ce e mai rău. Să stau de vorbă cu ea fără să

primesc nici un răspuns sau să mă privească de parcă sunt un necunoscut.

– Dragul meu, prin ce ai trecut... LJ își stăpâni frustrarea. Era mai bine să nu comenteze asupra nesfârșitei afecțiuni a fiului său față de Greta. Să sperăm că va începe să-și amintească.

De atunci trecură mai mult de șaptesprezece ani. Cheska nu se mai întorsese și nici memoria Gretei. Tot ceea ce venea de la Cheska era un cec lunar și, din când în când, câte un pachet pentru Ava, plin cu bomboane și păpuși cu fețele vopsite pe care micuța le arunca imediat, fiindcă prefera ursulețul ei. Mesajul era mereu același: „Spuneți-i Avei că o iubesc și că voi veni curând la ea".

Când Ava fu destul de mare pentru a înțelege, LJ îi explică de la cine veneau pachetele din America. Câteva săptămâni mai târziu, Ava întrebă când va veni mama ei, dat fiind că în toate scrisorile spunea că se vor vedea curând. LJ nu putu face altceva decât să-i zâmbească și să-i spună că mama ei o iubea foarte mult. În cele din urmă, nu mai veni nici un pachet, iar Ava nu mai întrebă nimic. LJ însă continua să vorbească despre Cheska, atunci când se ivea ocazia. Voia ca fetița să înțeleagă, în caz că mama ei ar fi venit vreodată înapoi la ea. Auzise de la David că Cheska o ducea foarte bine. Făcuse câteva filme foarte bune, care apăruseră și pe marile ecrane din Anglia. LJ refuzase să le vadă. Cu cinci ani în urmă, fusese distribuită în rolul principal într-un serial american.

Fusese un succes internațional, iar Cheska devenise o celebritate cunoscută în toată lumea. Deși LJ nu fusese niciodată de acord cu televizorul, se gândise că nu ar fi trebuit să îi interzică și Avei acest lucru. Într-o zi, când fetița avea treisprezece ani, LJ intrase în camera ei și o găsise uitându-se la un film în care juca Cheska. Se așezase lângă ea pe pat și se uitaseră împreună la televizor.

– Știi cine este, nu, draga mea? o întrebă LJ pe Cheska.

– Bineînțeles că știu, mătușico. E Cheska Hammond, mama mea. Îi atrase cu grijă atenția spre ecran. Filmul se numește *Baronii petrolului* și e grozav. Colegelor de la școală le place foarte mult. Cheska e foarte frumoasă, nu-i așa?

– Da, așa e. Le-ai spus prietenilor tăi că e mama ta?

Ava se întoarse către ea, cu o expresie de maximă uimire.

– Desigur că nu. Ar crede că inventez.

Lui LJ îi veni să râdă și să plângă în același timp.

– Da, cred că ai dreptate, draga mea.

Rămăsese lângă Ava până la sfârșitul filmului, privind la femeia pe care o cunoscuse de când era mică și care acum purta felurite rochii foarte frumoase și trecea printr-un număr impresionant de apartamente și case și… observă LJ, de paturi. Când filmul se terminase, se întorsese spre Ava.

– Crezi că e un film pentru vârsta ta, draga mea? E puțin deocheat.

– O, mătușico, nu fi demodată! Știu totul despre sex. Ne-au învățat la școală când aveam doisprezece ani. Chiar ne-au pus și un video.

– Cum așa? Ridică o sprânceană și o luă pe Ava de mână. Când o vezi pe mama ta, îți dorești să fi fost și tu la Hollywood și să ai o viață ca a ei?

– Doamne, nu! râse Ava. Știu că Cheska mi-a dat viață, dar nu am întâlnit-o niciodată și nu pot spune că mi-e dor de ea. Tu ești mama mea și Marchmont e casa mea. Ava își aruncă brațele în jurul gâtului lui LJ. Te iubesc foarte, foarte mult.

Ava devenise viața lui LJ, o parte intrinsecă a propriei existențe. O crescuse cu același instinct matern cu care îl crescuse pe David. Uneori se surprindea că trăiește prin ea, așa cum Greta trăise prin Cheska. Dar nu avea ce face împotriva acestui lucru. Ava era o ființă atât de drăgăstoasă, încât ar fi făcut orice pentru ea.

Se auziră pașii Avei urcând scările și apoi venind spre camera ei. LJ se opri din reverie. Nu știa de ce, poate că din cauza operației, dar de ceva timp avea o presimțire sinistră. Încercase să se elibereze de asta, dar instinctul ei nu o înșelase niciodată până atunci.

Capitolul 38. Los Angeles

– A, tu ești, spuse Cheska scurt în receptor. Își scoase apoi masca de la ochi și se uită la ceasul de lângă pat. De ce naiba mă suni atât de devreme, Bill? Doar știi că e singura zi în care pot rămâne mai mult în pat.

– Scuze, dragă, dar e unsprezece și jumătate și trebuie să vorbim urgent.

– Vrei să spui că au fost de acord să facă încă 20 pe episod?

– Ne putem vedea la prânz să-ți explic?

– Știi că duminica mă odihnesc, Bill. Dacă e așa de urgent, vino aici. Maseuza vine la două, deci să zicem trei.

– Bine, ne vedem atunci, scumpo.

Cheska aruncă receptorul înapoi în suportul ornamental și se lăsă înapoi în perne, iritată. Sâmbăta seara era singura zi în care putea rămâne trează până târziu. În celelalte zile se trezea odată cu păsările la patru și jumătate, iar limuzina studioului venea după ea la cinci.

Iar noaptea trecută fusese...

Cheska simți cu mâna cealaltă jumătate a patului său imens și simți cearșafurile mototolite. Privi într-acolo și văzu un bilețel pe una dintre perne. Îl luă și citi: *Am avut o noapte pasională. Te îmbrățișez. Hank*

Cheska se întinse ca o pisică, cu gândul la noaptea pe care tocmai o avusese cu Hank, solistul unei trupe noi. Fusese invitat în clubul la care Cheska se dusese cu niște prieteni în seara precedentă. Cum îl văzuse, cu ochii albaștri, părul blond închis și corpul suplu, Cheska știu că trebuie să-l aibă, iar puțin mai târziu obținuse ceea ce-și dorise. De obicei, plăcerea de a-l vâna pe celălalt o excita pe Cheska. Sexul care urma era mereu dezamăgitor. Dar de data asta fusese fantastic. Doar pentru motivul ăsta poate că va accepta să îl vadă din nou pe Hank. Se ridică din pat, se duse către baia dormitorului ei și dădu drumul apei de la cadă.

Când se mutase în casa aceasta, în capătul străzii Chalon Road din Bel Air, tocmai obținuse rolul lui Gigi în *Baronii petrolului*. Casa nu era în nici un fel securizată. Acum era înconjurată de un perete de trei metri, camere video și alarmă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Chiar dacă priveliștea de la ultimele etaje era spectaculară – tot orașul împrăștiat în valea de dedesubt – Cheska nu ridica niciodată obloanele pentru a lăsa glorioasa lumină a soarelui să intre în cameră. De când un fotograf întreprinzător se aventurase pe o scară și reușise să o pozeze doar înfășurată într-un prosop, Cheska ținea obloanele complet închise până termina cu îmbrăcatul. Fotografia respectivă fusese vândută către destul de multe reviste pentru o sumă foarte mare de bani.

Cheska închise robinetele, apăsă butonul de jacuzzi și intră în cadă. Se lăsă cu totul în apă sub jeturile care o atingeau ușor. Nu înțelegea de ce Bill trebuia să o vadă așa de urgent. Doar nu era vreo problemă cu noul contract. Scutură din cap, îndepărtând gândul. Bineînțeles că nu era asta. Doar Gigi era cel mai popular rol din serial. Cheska primea mult mai multe scrisori decât oricare alt actor din film și avea cele mai multe apariții la cererea publicului. Ziarele scriau despre ea mai mult decât despre toți ceilalți actori la un loc. Cheska știa că asta se datora și vieții sale personale. Studioul o avertizase deja de câteva ori după ce apăruse alături de un alt iubit, tot blond și tânăr, amintindu-i de clauzele contractuale privind moralitatea. Dar Cheska nu luase în seamă. Cum de se plângeau tocmai ei, când asta aducea și mai multă popularitate filmului? Iar viața ei personală, asta și era: personală. Nu era problema studioului.

Se uită în oglindă și observă câteva linii sub ochi. Era obosită și foarte muncită după nouă luni de filmări non-stop. Slavă Domnului că mai erau câteva săptămâni până la vacanța de vară. Trebuia să plece undeva să se odihnească și să se relaxeze. Divorțul prin care trecuse cu șase luni în urmă și care făcuse foarte mare vâlvă părea că o afectase mult mai mult decât crezuse. Conform legilor din California, soțul sau soția avea dreptul la jumătate din averea celuilalt soț. Cum Cheska deținea foarte multe, iar fostul ei soț, un cântăreț de rock, nimic, divorțul nu avu un deznodământ favorabil pentru ea. Pierduse casa de pe plaja din Malibu, jumătate din bani și alte acțiuni în favoarea lui Gene Foley. Tipul nu lucrase nici măcar o zi cât fuseseră căsătoriți. Își petrecuse timpul cu prietenii lui pletoși la

casa din Malibu, fumând iarbă și bând bere sau vandalizând barurile de mâna a doua prin LA. Cheska blestema ziua în care se hotărâse să se mărite cu el, dar fuseseră extaziați în Las Vegas și păruse foarte excitant să trezească un funcționar public la ora trei dimineața pentru a-i căsători pe loc. Gene îi dăduse deschizătorul de la o cutie de bere în loc de inel. Știrea legată de eveniment șocase pe toată lumea. Fotografia celor doi făcuse înconjurul lumii a doua zi.

Adevărul era că Gene îi amintise de Bobby...

Din cauza unui moment de nebunie, Cheska pierduse foarte mulți bani, iar stilul ei de viață era foarte extravagant. Își lua doar haine de firmă și de câte ori avea chef, dădea petreceri foarte mari pentru care cumpăra de la cele mai scumpe companii de catering. Înainte de divorț, putuse să facă față acestor cheltuieli, după aceea însă, creditul său bancar devenise fabulos, după cum îi spusese contabilul. O sunase cu o săptămână în urmă și îi sugerase să reducă cheltuielile. Banca fusese de acord să îi extindă împrumutul cu încă cincizeci de mii de dolari, dar doar după ce obținea încă un procent din valoarea casei Cheskăi. Semnase hârtiile fără să arunce măcar o privire asupra literelor mărunte. Din acest motiv avea nevoie de o sumă mai mare de bani din ultimul contract. Rolul lui Gigi era indispensabil în film, iar Cheska voia să negocieze dur. Bill, agentul ei american, o rugase insistent să fie precaută. Studiourilor nu le plăcea ca actorii să se simtă mai importanți decât rolurile pe care le jucau.

Cheska se întinse după prosop și ieși din baie. Se gândi cât de ridicol era ca un mare star de la Hollywood să nu aibă măcar un penny. În timp ce se îmbrăca, încerca să se liniștească, spunându-și că noul contract o va scoate din toate problemele financiare.

– Intră, intră!

Cheska îi făcu semn cu mâna lui Bill, în timp ce acesta intra în urma servitoarei mexicane. Îl aștepta pe canapeaua din sufrageria imensă și confortabilă, cu vedere la piscină.

– Nu mă pot mișca, dragul meu. Tocmai am terminat masajul și mi-am făcut și unghiile. Vrei ceva de băut?

– Un ceai cu gheață ar fi perfect, îi spuse Bill servitoarei.

– Vreau și eu unul, adăugă Cheska când servitoarea ieși din cameră.

Bill se duse la ea și o sărută pe obraz.

– Ce faci, draga mea?

Cheska zâmbi și se întinse. Bill își puse servieta pe măsuța de sticlă și se așeză.

– Minunat. Care e vestea pentru care a trebuit să îți lași soția și copiii duminica?

– E legată de film.

– M-am gândit că despre asta e. Se uită atent la fața lui și văzu că era foarte tensionat. Nu e nimic grav, nu-i așa?

– Chestia e că studioul nu îți va prelungi contractul.

Cheska respiră adânc. Chiar atunci intră servitoarea cu ceaiurile. Amândoi rămaseră tăcuți până ce aceasta ieși din cameră.

– Sigur ai înțeles greșit, Bill.

– Irving m-a sunat să ne vedem vineri. Vor ca... Bill făcu o pauză, gândindu-se cum să formuleze ceea ce avea de spus. Noul director al studioului e un bărbat foarte corect și cu familie și vrea ca și actorii să fie la fel.

– Oprește-te puțin, Bill! Vrei să spui că nu contează dacă în film actorii sar dintr-un pat într-altul, au copii nelegitimi, probleme cu drogurile și soți violenți, dar în viața reală trebuie să trăiască ca niște sfinți? Dumnezeule! Cheska dădu din cap și râse amar. Cât de ipocrit poți fi!

– Știu, știu, fu Bill de acord. Dar lucrurile astea vor fi schimbate în următoarele serii. Multe din cele pe care tocmai le-ai spus vor fi scoase.

– Odată cu succesul la public, adăugă ea. De ce naiba crezi că se uită lumea la serialul ăsta?

– Sunt de acord, Cheska. Ce pot să spun e că îmi pare foarte rău că ai fost prinsă în bătaia puștii. Dar te-am avertizat de atâtea ori că...

– Că studioul nu vrea să-i vadă pe actori în cluburi de noapte sau consumând alcool. De fapt nu vrea ca ei să se distreze în nici un fel sau să aibă viață personală, concluzionă Cheska enervată.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, draga mea. În ultimele luni ai întârziat la filmări și ai uitat scriptul.

– Am trecut printr-un divorț, pentru Dumnezeu!

Cheska lovi într-o pernă și o aruncă pe jos. Își îndreptă privirea spre geam și simți cum ceea ce credea că a rămas o amintire îndepărtată revine din nou. Încercă

cu disperare să înăbușe ceea ce simțea și se întoarse spre Bill.

– Deci ce va face Gigi? Adică...

Era întrebarea crucială. Dacă studioul o trimitea pe Cheska într-o aventură cu un bărbat, ar mai fi putut exista o întoarcere, dacă nu...

Bill trase adânc aer în piept.

– Va avea un accident de mașină și va muri în drum spre spital.

– Am înțeles.

Urmă încă o pauză lungă. Cheska se strădui să se controleze.

– Deci asta a fost tot. Îmi fac vânt la doar treizeci și patru de ani.

– Exagerezi, se împotrivi Bill. Studioul crede că cel mai bine ar fi ca tu să anunți că vrei să renunți la rol pentru a te ocupa de alte proiecte. Nu ai nici un motiv pentru care să nu treci la alte filme. Am deja câteva idei. Bill vorbea cu o încredere pe care nu o simțea. În cercurile de la Hollywood, vorba se răspândea cu repeziciune. Despre reputația ei se spunea că ridică probleme.

– Nu cred că se așteaptă să mă concedieze, iar eu să nu reacționez, strigă Cheska.

– Nu ai ce să faci, draga mea.

– Aș putea suna la *National Enquirer* să le spun ce face idiotul ăla de Irving. Niciodată nu i-a plăcut de mine. Adică de când s-a dat la mine și i-am tras un picior. Dacă fanii mei ar ști ce se întâmplă de fapt cu Gigi, ar ieși scandal.

Bill oftă. Văzuse asta de multe ori deja. Staruri care credeau că erau de neînlocuit și pentru studiouri, și pentru public. În realitate, importanța lor era efemeră. Gigi va fi dată uitării asemenea oricărui alt personaj care aprinsese vreodată imaginația publicului. Pe lângă toate astea, era foarte greu să lucrezi cu Cheska. Mereu fusese așa. Până acum și el, și studioul făcuseră față tuturor toanelor ei doar pentru succesul la public și al procentelor din profit.

– Cheska, mi-e teamă că, dacă faci o scenă, nu va fi spre binele nimănui, mai ales al tău. Gândește-te la cariera ta. Va trebui să înghiți în sec dacă vrei să mai ai un viitor în orașul ăsta.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Cheska își frecă fruntea, ametită de cele auzite. Serialul e încă în top, iar Gigi este cel mai popular personaj. Își frământă mâinile. De ce?

– Ți-am spus de ce. Înțeleg ce simți, dar tot ce putem face este să lăsăm asta în urmă și să privim spre viitor. Nu avem ce face.

Cheska îi aruncă o privire. O strălucire malițioasă apăru în ochii ei.

– Vrei să spui că nu vrei să fac nimic care să-ți strice relația de prietenie cu studioul.

– Nu e frumos să spui asta, Cheska. Am făcut tot ce am putut pentru tine, știi foarte bine. Ți-am făcut rost de contracte excelente în ultimii ani.

– Ei bine, dacă asta e tot ce poți, cred că a venit timpul să schimbăm ceva. Voi suna la ICM. Ești concediat. Te rog să pleci.

– Nu poți face asta, Cheska. O să trecem peste asta împreună și o să găsim altceva.

– Nu-mi vinde gogoși, Bill. Ai prins un pește mult mai mare decât mine. În ochii tăi sunt o actriță terminată și cu o reputație proastă.

– Cheska, nu spune prostiile astea, zise Bill.

Cheska se ridică.

– De acum încolo vom ține legătura prin contabilul meu. Trimite-i cecurile, ca de obicei. Adio, Bill!

Bill se uită la ea. Își ținea bărbia ridicată, iar ochii îi erau întunecați de mânie. Când intrase pentru prima dată în biroul lui, cu mulți ani în urmă, i se păruse una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse în viața lui. Pe măsură ce se maturizase, parcă devenise și mai frumoasă. Dar dedesubtul acelei înfățișări, era o adevărată scorpie. Mereu fusese așa. Paranoică despre ce credea lumea despre ea, își închipuia că toți vor să-i facă rău, chiar și atunci când lucrurile mergeau foarte bine. Orașul era plin de femei nesigure pe ele. Cheska le întrecea însă pe toate. Bill înțelese că îl dăduse afară și nu-i părea rău. Hotărî să nu se împotrivească.

– OK, Cheska, dacă asta vrei, oftă el, apoi își ridică servieta și se îndreptă spre ușă.

– Asta vreau.

– Dacă te răzgândești, anunță-mă.

– Nu o să mă răzgândesc.

– Succes.

O salută și ieși.

Cheska așteaptă până auzi cum se închide ușa după el, apoi se trânti pe podea și începu să urle cu furie.

Capitolul 39

Opt săptămâni mai târziu, după petrecerea dată la studio cu ocazia ieșirii ei din serial, Cheska se întoarse acasă. Sărbătoriseră cu șampanie și tort, iar restul actorilor mimaseră un regret exagerat din pricina plecării ei. Se chinuise să zâmbească toată seara, pretinzând că ieșirea din *Baronii petrolului* fusese decizia ei. Își dăduse seama că Bill avusese dreptate. Era singurul mod în care mai putea salva ce mai rămăsese din mândria și cariera ei, chiar dacă știa că toți aflaseră că fusese dată afară. De câte ori o întreba cineva despre următorul proiect, Cheska dădea cu nonșalanță din mână și spunea că, înainte de a se angaja în altceva, va pleca în Europa în vacanță. Adevărul era că nu avea nici un alt contract. Îi sunase pe cei mai căutați agenți – ICM, William Morris și alții – care, cu ani în urmă, își doriseră cu disperare să o reprezinte. Acum secretarele îi notaseră mesajul, dar nu o sunase nimeni înapoi.

Cheska o rugă pe servitoare să îi aducă un pahar de șampanie și se așeză într-un fotoliu în sufragerie. Se întreba dacă făcuse o greșeală de neiertat concediindu-l pe Bill. L-ar fi putut suna să-i ceară iertare pentru decizia pe care o luase într-un moment de furie și să înceapă să-i caute ceva. Hotărî însă să nu-l sune. Mândria ei suferise destul și nu se putea târî în fața lui acum. Singurul lucru pe care îl putea face era să mai reducă din pretenții, să caute un agent novice și care ar fi fost foarte bucuros să adauge un nume mare pe lista lui. Dar nu era un agent de mâna a doua mai rău decât dacă nu ar fi avut nici un agent?

– Fir-ar!

Cheska își cuprinse tâmplele în mâini. Simțea cum o ia din nou durerea de cap.

Servitoarea aduse șampania și Cheska luă o înghițitură mare, fără să-i pese că durerea se întețea.

Mai erau și problemele financiare. Era falită. De fapt, era și mai rău. Datora zeci de mii de dolari. Ieri fusese la Saks să-și cumpere o rochie pentru petrecerea de

adio și cardul ei de credit nu fusese acceptat. Vânzătoarea sunase la bancă și o informase apoi că depășise limita creditului. Se văzuse nevoită să scrie un cec, știind că va scăpa sigur cu asta, după care ieșise din magazin roșie de furie și rușine. Când ajunsese acasă își sunase contabilul și-i spusese să îi trimită ei următorul cec de la Bill, ocolind astfel banca. Era vorba de mai mult de douăzeci de mii de dolari cu care, dacă era atentă, ar fi putut trăi câteva săptămâni. Cheska scoase un strigăt de disperare. Muncise din greu de la vârsta de patru ani și cu ce se alesese? O casă pe care o va vinde pentru a-și plăti datoriile și o garderobă plină de haine pe care nu avea unde să le îmbrace. Colegii de film, care îi acceptaseră bucuroși invitațiile în trecut, o ocoliseră în ultimele săptămâni. Era evident de ce: se îndrepta spre sfârșitul carierei sale. Asta se simțea pe ea ca un parfum ieftin. Nimeni nu se întovărășea cu un ratat. S-ar fi putut molipsi și ei. Cheska bău toată noaptea, iar a doua zi dimineață se trezi pe canapea complet îmbrăcată.

Săptămâna care urmă fu foarte greu de dus. Își concedie maseuza, instructorul de fitness și coafeza. Îi dădu afară pe servitoare și pe bodyguarzii, știind că nu va avea din ce să îi plătească la sfârșitul lunii. Oja îi sărise de pe unghii și părul îi cădea neglijent în jurul feței, iar dimineața nu se mai grăbea să se îmbrace. Pe lângă lipsa banilor și plictiseală, Cheska începu să aibă iar trăirile acelea groaznice de care crezuse că scăpase. Noaptea, transpirată și tremurând, se trezea din nou din vise absurde și haotice. În urmă cu câteva zile începuse să audă vocea aceea bine cunoscută care o împinsese către atâtea grozăvii. Nu o mai auzise de când plecase din Anglia cu optsprezece ani în urmă. De data asta însă, se adăugaseră și alte voci care îi vorbeau despre ea, nu despre alții, cum se întâmpla înainte.

Ești o ratată, nu-i așa, Cheska? O fetiță prostuță și lipsită de talent.. Nu vei mai filma niciodată... Nimeni nu te mai vrea... Nimeni nu te iubește...

Cheska alerga dintr-o cameră într-alta, încercând să fugă de voci, dar ele veneau după ea, nelăsând-o nici o secundă singură. Încerca să le alunge, lovindu-se cu pumnii în frunte, le răspunse înapoi țipând la fel de tare ca și ele. Dar vocile nu se opreau... Disperată, Cheska își sunase medicul în urmă cu câteva zile și îi ceruse niște sedative foarte puternice, dar nu avuseseră nici un efect. Nu o calmaseră și nu opriseră vocile. Știa că situația îi scăpase de sub control și că avea nevoie de ajutor. Dar nu știa cui să i-l ceară. Dacă i-ar fi spus doctorului despre voci, ar fi

internat-o într-o clinică stupidă, cum făcuseră și ceilalți medici pe vremea când fusese însărcinată.

Într-o dimineață, după două săptămâni în iadul acela, Cheska se uită în oglindă. Nu era acolo. I se mai întâmplase asta cândva. „Nu! Nu! Te rog!“ Căzu pe podea. Era iar invizibilă. Poate că murise deja. Visase asta de multe ori. Ce era realitatea? Nu mai știa. Capul îi exploda, vocile răsunau și râdeau de ea. Alergă ca o nebună prin casă, acoperind toate oglinzile mari cu cearșafuri și întorcându-le cu fața la perete pe cele mai mici. Apoi se așeză pe podeaua din salon, încercând să se liniștească. Știa că nu mai avea viitor. Vocile aveau dreptate.

„Să mă ajute cineva! Ajutor! Ajutor!“

Nu ai pe nimeni, Cheska... pe nimeni. Nimeni nu te iubește, nimeni nu are nevoie de tine.

„Oprește-te! Oprește-te! Stop!“ Cheska începu să se dea cu capul de perete. Tortura însă nu se opri. Se ridică în capul oaselor. Nu avea de ales. Nu își putea găsi liniștea decât într-un singur fel. Se duse cu pași mărunți spre dormitor și scoase sticluța din sertarul noptierei. Se așeză iar pe jos și se uită la pastilele galbene și rotunde care o priveau de dincolo de plasticul maro. Se întreba câte ar trebui să ia pentru a fi sigură că nu se va mai trezi. Desfăcu capacul și lăsă o pastilă să-i cadă în palmă. Vocile o asaltară încă o dată, dar de data asta râse de ele. „Vă pot opri! strigă triumfătoare către ele. E atât de ușor!“ Duse pastila la gură și simți gustul acid de cretă. Apucă paharul cu apă de pe noptieră și înghiți pastila. Mai scoase încă trei pastile și își ridică ochii spre cer. Era sigură că Jonny o aștepta acolo.

– Pot veni la tine acum, te rog? Nu vreau să mă duc cu ei în iad. Dacă spun că îmi pare rău și că am credință în Dumnezeu, mă vor primi?

În sfârșit, în capul ei se făcu liniște. Nu răspunse nimeni. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Îmi pare rău, mami, atât de rău. Nu am vrut să fac asta.

Cum rămâne cu Ava? Ți-ai abandonat fiica. Cine te poate ierta pentru asta?

Vocile reveniseră.

– Vă rog, vă rog, le imploră Cheska.

Scutură sticluța pentru a mai scoase câteva pastile, când dintr-odată auzi soneria. Suna ca la poarta iadului. Soneria îi răsuna în cap.

– Stop! Stop! Vă rog!

Totuși sunetul i se păru cunoscut. Încetul cu încetul înțelese că nu era un sunet din iad, ci clopoțelul de la poartă. Reuși cumva să ajungă în hol, după care se prăbuși în genunchi.

– Pleacă, pleacă, te rog, țipă ea.

– Cheska, eu sunt, unchiul David.

Cheska se uită spre ecranul camerei video. David? Nu putea fi el. Locuia în Anglia. Vocile îi jucau o festă.

– Cheska, deschide-mi, te rog!

Cheska se ridică și se uită la fața lui pentru a se asigura. David era mai bătrân, mai robust, cu tâmplele puțin cărunte, dar cu aceeași ochi strălucitori. Ea se duse să închidă sistemul de alarmă și apăsă butonul pentru a deschide porțile. David făcu tot ce putu pentru a-și ascunde șocul când dădu cu ochii de Cheska. Părul ei era nespălat și nepieptănat, ochii holbați și încercănați. Pupilele i se mișcau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost hăituită. În frunte avea o vânătaie neagră, foarte mare. O cămașă murdară îi cădea pe umerii slabi, iar picioarele ei, cândva cu forme atât de frumoase, erau ca două bețe. Se legăna în fața lui de parcă era beată.

– Cheska, cât mă bucur să te văd.

Se aplecă să o sărute și simți că nu se mai spălase de mult.

– O, David, David...

Îl privi înfricoșată, după care izbucni în lacrimi și se aruncă pe jos. David o privi clătinându-se în față și în spate și îngenunche lângă ea. Dar de fiecare dată când încerca să o liniștească, țipa. Apoi observă sticluța de medicamente pe care o ținea strâns.

– Chem imediat un doctor.

Se uită la el.

– Nu, o să fiu bine.

– Cheska, uită-te la tine! Îi smulse sticluța din mână și citi eticheta. Câte ai luat?

– Doar trei sau patru.

– Juri?

– Jur, David.

– Bine. Ridică-te de aici. Bagă repede sticluța în buzunar și o ajută să se ridice. Cheska reuși să ajungă în salon, după care se prăbuși pe canapea cu mâinile întinse către el.

– Te rog, vino și îmbrățișează-mă, unchiule David!

David făcu cum îi ceruse, iar ea își îngropă fața în pieptul lui. Rămase acolo pentru un timp, după care se uită cu atenție la el. Îi simți cu mâna conturul ochilor, al nasului și al gurii.

– Ești adevărat?

David râse.

– Sper. De ce mă întrebi asta?

– Pentru că mi-au trecut atâtea prin minte în ultimele zile. Oameni, locuri. Un zâmbet îi lumină dintr-odată fața. Dacă ești chiar tu, atunci mă bucur atât de mult că ești aici!

După ce spuse asta, Cheska închise ochii și adormi.

Capitolul 40

După un timp, David îi așeză capul pe pernă și o lăsă să doarmă pe canapea. Se ridică și se duse în bucătărie, unde găsi o mulțime de pahare și căni murdare. Scoase sticluța de medicamente din buzunar și o goli în gunoi. Nu se îndoia de ceea ce încercase Cheska să facă și mulțumi Cerului că se gândise să treacă pe la ea în drum spre casa prietenului lui. În ultimii ani lucrase la Hollywood și o vizitase de câteva ori pe Cheska. Se gândea că era bine să păstreze legătura cu ea, chiar dacă își abandonase fiica. Dar de fiecare dată când se întâlneau, vizita era greu de suportat. Petrecuse cu ea cel mult câteva minute în total. Mereu era câte un bărbat prin casă. David era sigur că la Hollywood nimeni nu știa despre existența Avei, iar ăsta era ultimul lucru despre care Cheska voia să vorbească. De aceea se asigura că mereu era cineva prin preajmă. David nu ar fi vorbit despre Ava de față cu altcineva.

O înștiințase asupra faptului că mama ei își revenise din comă la scurt timp după ce ea părăsise Anglia și o ținuse la curent cu progresele pe care le făcuse Greta de-a lungul anilor. Dar când se întâlneau, Cheska nu era deloc interesată să vorbească despre Greta. De câte ori David deschidea subiectul, vorbea singur despre asta. O asigura de dragostea Gretei pentru ea, chiar dacă asta era o minciună, Greta neamintindu-și nimic despre Cheska.

De câte ori pleca de la Cheska, David se simțea complet deprimat. Era evident că pentru Cheska existența ei în Anglia se estompase. Tot așa cum se instalase amnezia Gretei. Asta îl întrista și-l frustra foarte tare. Mama lui îi spunea însă să nu stârnească o furtună dacă nu era cazul. În cele din urmă, asta făcuse. Își spală o cană și își făcu un ceai. Prin minte i se derula toată povestea. Nu înțelegea ce o determinase pe Cheska să încerce să se sinucidă. Crezuse că îi mergea minunat. Mâine urma să plece în Anglia și de aceea trecuse pe la Cheska în seara aceea. În ultimele luni filmase la Hollywood. Urma însă să plece pentru o vreme. Mama sa

împlinea optzeci și cinci de ani și trebuia să participe la petrecerea ei. Intenționa să își ia o vacanță de un an. Avea șaizeci și unu de ani și ajunsese să aibă foarte mult succes pe ambele părți ale oceanului. Își permitea să plece în vacanță pentru cât timp dorea și să se întoarcă doar dacă simțea nevoia. Câștigase acest drept și știa că, dacă nu pleacă în vacanță acum, mai târziu va fi poate prea târziu. Nu mai era nici singur. Zâmbi gândindu-se la ea. Avea o siluetă micuță și plăcută, părul de culoare închisă, mereu prins într-un coc la spate și ochi căprui, inteligenți și blânzi. O plăcuse de când o văzuse întâia oară, la petrecerea dată de un prieten din facultate. Obiceiul era ca bărbații singuri să fie așezați lângă femeile venite neînsoțite. Nici una nu îi trezi interesul. Victoria însă, sau Tor, cum îi plăcea să i se spună, era altfel.

La început crezuse că avea în jur de patruzeci de ani, apoi află că avea mai mult de cincizeci. Îi spusese că soțul său murise cu zece ani în urmă și că nu simțise niciodată nevoia să se recăsătorească. Făcuse la Oxford studii de doctorat în istoria antică a Chinei, iar soțul său studiase clasicismul. Tor își petrecuse viața exclusiv în lumea academică. În drum spre casă, David se gândise că o femeie atât de cultivată și citită precum Tor nu ar putea fi interesată de un actor de comedie. Chiar dacă și el primise o educație bună, totuși trăise într-un fel foarte diferit.

La o săptămână după ce se cunoscuseră însă, David primise de la ea o invitație la un recital care avea loc la Oxford și de care el se arătase interesat. Își rezervă cameră la hotel, îngrijorat de felul în care urma să se integreze în grupul ei de prieteni. Seara fusese foarte plăcută. La cină, Tor îl dojenise pentru modestia lui.

– Tu îi distrezi pe oameni, David. E un mare talent. Mult mai mare decât să scrii despre Confucius. E mare lucru să faci publicul să se simte bine și să râdă pentru câteva secunde. Mai ales că ai studiat și tu cândva la Oxford. În seara asta te-ai descurcat foarte bine cu prietenii mei.

Începuseră apoi să se întâlnească cu regularitate și, în cele din urmă, o întrebase dacă nu ar dori să petreacă sfârșitul de săptămână împreună. O dusese la Marchmont, iar LJ o plăcuse pe loc. David știa foarte bine că LJ s-ar fi bucurat de oricine ar fi fost prietena lui. Devotamentul etern pe care David îl arătase Gretei o frustra foarte tare pe LJ, care nu înceta să îi amintească faptul că „Greta nu mai știa nici măcar cine e“.

– Mama, e doar o prietenă, subliniase David încă de la prima întâlnire.

În timpul următoarelor luni, David începuse să se redescopere. Iubea muzica și arta, plimbările de duminică după un prânz copios, când mergeau ținându-se de mână, discuțiile târzii la un pahar de vin despre cărțile pe care le citiseră amândoi. David simțea mai presus de toate că întâlnise o femeie care să îl aprecieze și care să se bucure de compania lui tot atât de mult cât se bucura și el de a ei. Apoi Tor îl anunțase că dorea să-și ia un an de vacanță pentru a vizita locurile îndepărtate despre care predase și scrisese enorm, dar pe care nu le văzuse niciodată. Îl întrebase în glumă dacă nu dorea să o însoțească și, deși la început râsese, David se gândise apoi că poate era exact ceea ce îi trebuia. Ochii ei erau neîncrezători, dar, în același timp, plini de bucurie când îi spusese că dorea să o însoțească.

– Dar cum rămâne cu Greta și cariera ta?

Tor știa totul despre Greta. Era o mare parte din viața lui. În ultimii șaptesprezece ani, aproape în fiecare duminică, Greta venea în Hampstead să ia prânzul cu David sau mergea el la ea. În ultima vreme însă, David anulase de câteva ori întâlnirile de duminică cu Greta pentru a petrece timpul cu Tor. Se simțise vinovat pentru asta pentru că era conștient de faptul că Greta depindea foarte mult de el. Greta ieșea foarte rar. Nu-i plăceau mulțimile. Nu o vizita nimeni în afară de el, de Leon, care se simțea obligat să treacă pe la ea din când în când, sau de LJ sau de Ava, care treceau pe la ea doar când îl vizitau pe el în Londra. Greta nu voia sub nici o formă să-și părăsească măcar pentru o noapte sanctuarul din Mayfair. Trăia ca o pustnică. David nu putea uita clipa în care Greta deschisese ochii pentru prima oară după atâtea luni de comă. Îi acoperise fața de sărutări. Bucuria pe care o simțise și toată dragostea pe care o avea pentru ea ieșiseră la suprafață. Lacrimile lui curgeau nestăpânit peste obrajii Gretei până când Greta îl trezi la realitate întrebându-l cine era. Groaza pusese atunci stăpânire pe el. Cu timpul însă, acceptase situația. Chiar și posibilitatea de a rămâne așa pentru totdeauna. Șansele sale erau foarte mici, dat fiind că memoria Gretei refuza să-și revină.

Nu-i displăcea deloc faptul că Greta depindea de el. O iubea, până la urmă. Dar pentru că ea nu îi dăduse nici un semn că și-ar dori altceva de la el în afara prieteniei lui, relația lor rămăsese nerezolvată în toți acești ani. După ce o întâlnise

pe Tor, relația cu aceasta se cristalizase încetul cu încetul. David înțelesese ceea ce LJ tot încercase să-i spună. Nu avea rost să stea lipit de Greta. Trebuia să își continue viața. După ce o asigurase pe Tor de intențiile lui de a o însoți în lunga sa călătorie, începuseră să facă itinerarul. Hotărâseră să meargă prima dată în India, iar de acolo, pentru că Tor era pasionată de mersul pe jos, urmau să zboare în Tibet, în Lhasa, înainte de a face trasee prin Himalaya timp de câteva săptămâni. După asta, se duceau în China, pe urmele lui Marco Polo.

David turnă în chiuvetă restul de ceai. După ce va ajunge acasă, se va duce să-i spună Gretei despre călătorie. Se obișnuise deja cu plecările lui la Hollywood, care erau destul de lungi. De multe ori o întrebase dacă nu dorea să vină cu el, dar îl refuzase de fiecare dată. Șase luni însemna totuși o perioadă lungă. Trebuia să le roage pe LJ și pe Ava să o viziteze în acest răstimp.

Iar acum se afla într-o situație din care știa că nu va ieși cu ușurință. Îl sună pe prietenul său și îi spuse că intervenise ceva și că nu mai putea trece pe la el. După ce închise telefonul, nu se putu abține să nu o compare pe Cheska de acum, dormind pe canapea ca o epavă, cu femeia frumoasă a cărei figură celebră umplea ecranele televizoarelor, ziarele și revistele din toată lumea.

Trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor în viața ei dacă ajunsese în pragul sinuciderii. Se întreba cum ar putea afla ce anume fusese. Se uită la numele și numerele de telefon din agenda fetei, scrise toate în grafia ei copilărească. Al treilea număr era al lui Bill Brinkley, agentul pe care Cheska îl angajase, după ce se lipsise într-un mod destul de neplăcut de serviciile lui Leon. Era posibil să știe ce se întâmpla cu Cheska. Formă numărul și ceru să i se facă legătura.

– Bill? Sunt David Marchmont. Cred că ne-am întâlnit la câteva petreceri.

– Da, îmi amintesc. Ce faci, David?

– Foarte bine, mulțumesc.

– Cu ce te pot ajuta? Cauți un agent nou? Aș fi fericit să te reprezint.

– Mulțumesc, dar nu despre asta e vorba.

– OK, atunci despre ce e vorba?

– Ai văzut-o pe Cheska în ultima vreme? Știi, e nepoata mea.

– Serios? Nu am știut. Dat fiind că m-a concediat acum câteva luni și mi-a spus că nu vrea să mai audă de mine, nu ne-am mai întâlnit.

– Înțeleg... Te pot întreba de ce te-a concediat?

– Nu știi? Credeam că știe tot orașul.

– Poate că nu cunosc oamenii potriviți, dar chiar nu am auzit nimic.

– Evident că nu s-a răspândit vestea, deci păstreaz-o pentru tine. În curând va fi anunțat sfârșitul tragic al lui Gigi, cu o lună înainte de următorul sezon din octombrie. Asta va stârni multe controverse. Studioul e de părere că schimbarea va fi primită foarte bine de către public. Cheska m-a concediat pentru decizia studioului de a o scoate din film.

– Am înțeles. Cine se ocupă de ea acum?

– Nu știu. Cineva spunea că intenționează să plece în vacanță în Europa, înainte de a hotărî ce face mai departe.

– Aha. Te superi dacă te întreb de ce nu i-au reînnoit contractul? Asta e ultima întrebare, promit. Sunt unchiul ei și sunt îngrijorat.

Bill făcu o pauză.

– Pentru că sunteți rude, o să fiu sincer. Cheska devenise dificilă. Cerea foarte mulți bani, întârzia la filmări și apărea în fotografii alături de tipi dubioși. Și-a făcut-o cu mâna ei, David. Dacă vorbești cu ea, nu-i spune că știi de la mine.

– Bineînțeles că nu. Îmi pare bine că am vorbit cu tine, Bill. Îți mulțumesc pentru sinceritate.

– Nici o problemă. Salut-o pe Cheska din partea mea. E o scorpie, dar am o slăbiciune pentru ea. A fost unul dintre primii mei clienți.

– Așa voi face, Bill. Mulțumesc. La revedere!

Închise. Se întoarse în salon și văzu că Cheska dormea încă. Oftă adânc. Acum înțelegea ce se întâmplase. Să aibă iar grijă de Cheska fusese ultimul lucru la care se gândise când venise în LA, dar nici nu o putea lăsa în halul ăsta. Coborî la mașină să își ia bagajul. În timp ce își scotea lucrurile, se întreba de ce oare soarta îl aruncase iar în trecut, când pentru primă dată, după atâta timp, își făcuse și el planuri de viitor.

Capitolul 41

Cheska se trezi după trei ore. În ciuda protestelor ei, David insistă să cheme medicul pentru a o examina. Acesta apăru imediat, iar David îi povesti în câteva cuvinte ce se întâmplase. Intrară apoi în sufragerie, dar Cheska nu mai era acolo. David urcă scările spre dormitorul ei și găsi ușa încuiată.

– Cheska, lasă-mă să intru! Doctorul vrea să te vadă.

– Nu, răspunse ea precipitat. Sunt bine. Spune-i să plece.

Sub nici o formă nu se lăsă convinsă să deschidă. În cele din urmă, David coborî scările.

– Nu prea putem să facem nimic, spuse doctorul. Încercați să o convingeți să vină mâine la cabinetul meu. Până atunci, încurajați-o să mănânce și să doarmă cât mai mult. Cred că trece printr-o depresie.

– O să fac tot ce-mi stă în putință.

După o oră, Cheska coborî.

– A plecat. Ei bine, îi spuse David calm, închizând televizorul. De ce ai făcut asta?

Cheska se trânti pe canapea.

– Urăsc doctorii. Nu am încredere în ei. Tu și LJ m-ați internat în spitalul de nebuni când eram însărcinată. Oamenii țipau și plângeau toată noaptea. Nimeni nu o să-mi mai facă vreodată așa ceva.

– Doctorii ne-au recomandat să mergi la spital, Cheska. Am făcut-o doar pentru binele tău. Și al Avei, desigur.

Cheska privea în altă parte, de parcă ar fi ascultat ceva. Se întoarse spre David, cu ochii sticloși și inexpresivi.

– Poftim?

– Nimic. Va trebui să mănânci și să ai grijă de tine, Cheska. Arăți îngrozitor, iar casa asta e foarte murdară.

– Știu, zâmbi ea dintr-odată și își întinse brațele spre el. Unchiule, mă bucur atât de mult că ești aici. Nu o să mă lași singură, nu-i așa? Nu îmi place să stau singură.

– Dacă vrei să rămân, va trebui să te porți frumos, domnișoară. Se ridică și se duse să o îmbrățișeze.

Cheska se cuibări în brațele lui cum făcea când era mică.

– O să fiu cuminte, unchiule David, promit.

Următoarele zile fură foarte dificile. Adevărul începea să iasă la lumină. Cheska dormea foarte rar și se ducea în dormitorul ei la ore foarte ciudate, tremurând îngrozită. Avea mereu coșmaruri. David o lua în brațe și o liniștea în timp ce ea vorbea.

– Dumnezeule, m-au concediat. Adevărul este că m-au concediat. Pe mine, Cheska Hammond, vedetă de cinema. S-a terminat. Nu mai am nici un viitor. Nici unul. Nu mai corespund, cum se spune aici.

– Nu fi prostuță, draga mea! O mulțime de actori ies dintr-un film și o iau de la capăt în altul. O să apară ceva, sunt sigur.

– Da, dar asta trebuie să se întâmple acum, unchiule. Nu mai am nici un ban. Sunt prinsă până peste cap în datorii, iar banca îmi va lua casa.

– Dar ce s-a întâmplat cu toți banii pe care ți i-a lăsat mama ta? Și cu cei pe care i-ai câștigat de atunci?

– I-am cheltuit pe toți. Iar restul mi i-a luat nenorocitul ăla de bărbat și cei de la taxe. Nu mai am nimic, nimic. O, unchiule, viața mea e o catastrofă.

David își puse brațele în jurul siluetei ei subțiri și o îmbrățișă.

– Cheska, o să te ajut să ieși din asta.

– De ce vrei să mă ajuți după toate câte v-am făcut cu ani în urmă?

– Ai crescut sub ochii mei, Cheska. Ești ca propriul copil, iar familiile se ajută la nevoie.

Cheska își ridică ochii spre el. Fața palidă i se umplu de lacrimi.

– Și tu ai fost mereu tatăl pe care nu l-am avut.

– Mulțumesc.

Peste câteva zile, David o sună pe Tor și îi explică situația. Ea se aștepta să îl întâlnească la sfârșitul săptămânii.

– Nici o problemă, dragul meu. Bine că s-a întâmplat acum și te poți ocupa de asta. Te-ai fi putut afla la jumătatea drumului spre Himalaya, imposibil de contactat. Sigur că Cheska va fi în stare să-și poarte de grijă până atunci, nu-i așa?

David simți nerăbdarea din vocea ei.

– Da, va fi nevoită pentru că nu voi renunța la călătoria asta pentru nimic în lume. Te anunț când sosesc.

– Ai grijă de tine, David.

– Și tu.

David spera ca Tor să nu îi fi pus la încercare atitudinea fermă. Călătoria asta era șansa lui să-și schimbe viața. Își va pune propriile nevoi pe primul loc. Din fericire, Cheska arăta cu puțin mai bine în fiecare zi. Doctorul îi prescrisese pastile de dormit și cu ajutorul lor începuse să doarmă noaptea, iar culoarea îi reveni în obraji. David reușise să o facă să mănânce dimineața și să se îmbrace după ce se trezea. Mai erau momente în care Cheska dispărea în lumea ei, chiar în timp ce David vorbea cu ea, iar ochii ei frumoși căpătau expresia aceea glacială. Nu vorbea niciodată de Greta sau de Ava. David făcu la fel. Nu îi spusese nimic nici Gretei despre adevăratul motiv pentru care rămăsese în Los Angeles. Știa cât de mult o întristau veștile despre Cheska.

Într-o seară frumoasă, David avu o convorbire telefonică cu Tor, asigurând-o că Cheska era mult mai bine și că spera să se întoarcă acasă cât de curând. Când termină, se întoarse și o văzu pe Cheska în spatele lui.

– Cu cine vorbeai, unchiule David?

– Cu Tor... Victoria, prietena mea.

– Prietena sau iubita ta? întrebă Cheska cu o undă de dezamăgire în voce. După felul în care vorbeai, cred că îți e mai degrabă iubită.

– Cred că îmi este și prietenă, și iubită, răspunse David cu prudență.

– Am o sticlă de vin deschisă pe terasă. Vrei să ieșim și să privim asfințitul? Îmi poți povesti despre ea.

David o urmă. Priveliștea de pe terasă era impresionantă. În vale luminile orașului Los Angeles străluceau pe cerul întunecat, făcând ca norii să pară când aurii, când purpurii. David se sprijini de balustradă, admirând spectacolul.

– Ești surprinzător, unchiule.

Cheska îi zâmbi, întinzându-i un pahar de vin.

David se trezi povestindu-i totul despre Tor și despre călătoria pe care o puseseră la cale împreună. Cheska părea interesată să afle cele mai mici detalii.

– Pare o tipă minunată, iar tu ești îndrăgostit, comentă ea. Când vei pleca, deci?

– La jumătatea lui august, imediat după ziua mamei.

– Credeam că ești îndrăgostit de mama mea. Sperasem cândva că vă veți căsători într-o bună zi.

– Am cerut-o în căsătorie, dar m-a refuzat, mărturisi David.

– În acest caz, a fost foarte proastă. Era evident că și ea te iubește.

Surprins de ceea ce auzea, David rămase tăcut. Voia să vadă dacă Cheska dorea să afle cum era mama ei, dar fata nu îl întrebă nimic. Continuă discuția.

– Iar Ava împlinește optsprezece ani luna viitoare.

– Fetița mea, Ava, a crescut, spuse Cheska de parcă tocmai își amintea de existența Avei. Ce face?

– Foarte bine. Încântătoare, frumoasă și...

– Seamănă cu mine?

– Cred că da. Are același colorit, dar își poartă părul scurt. E mult mai înaltă, dar personalitatea ei e foarte asemănătoare cu a ta.

– Asta e o binecuvântare, murmură ea pentru sine.

– Poftim?

– Nimic. Povestește-mi, despre ea, unchiule. Ce-i place, ce ambiții are. Vrea să devină actriță?

David râse.

– Nu. Ava vrea să fie medic veterinar. Iubește nespus de mult animalele.

– Înțeleg. Știe cine e mama ei?

– Bineînțeles că știe. Eu și LJ îi vorbim mult despre tine. Ava e dependentă de serialul *Baronii petrolului*. Te urmărește în fiecare săptămână.

Cheska ridică din umeri, iar lui David îi păru rău pentru gafa făcută.

– Și LJ? Bănuiesc că mă urăște, nu-i așa?

– Nu, Cheska. Nu te urăște.

– Cred că amândurora v-a fost foarte greu să înțelegeți de ce am venit aici și am lăsat-o pe Ava. Vezi că nu am avut de ales? Știam că nu m-ai fi lăsat să plec dacă îți

spuneam. Am avut nevoie să o rup cu trecutul și să o iau de la capăt.

– Am înțeles asta, Cheska, dar sincer vorbind, ultimii ani au fost foarte dificili pentru LJ. A devenit mama adoptivă a Avei și mereu s-a temut că într-o bună zi îți vei revendica fiica. Mama o iubește ca pe propriul copil și a uitat orice resentiment ar fi avut pentru tine, de dragul Avei.

Cheska oftă adânc.

– Am dat-o rău în bară în viața asta, nu-i așa, unchiule? Cariera mea s-a prăbușit, nu pot avea o relație și mi-am abandonat propriul copil.

– Cheska, ai doar treizeci și patru de ani. Viața multor oameni abia acum începe. Vorbești de parcă ai avea vârsta mea.

– Mă simt de parcă aș avea vârsta ta. Muncesc din greu de treizeci de ani.

– Știu. Aș fi vrut să nu te fi prezentat niciodată lui Leon. Poți să mă învinovățești pe mine pentru tot ce ți s-a întâmplat.

– Nu tu ești vinovat. Asta mi-a rezervat mie viața. Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul.

– Crezi că eu… sunt normală?

– Depinde ce înțelegi prin *normal*, Cheska.

– Să reformulez. Crezi că aș putea fi nebună?

– Ai avut o viață puțin obișnuită. Presiunea în care ai trăit de când ai fost foarte mică nu poate rămâne fără consecințe. Dacă te îngrijorează asta, poți merge oricând să vorbești cu un specialist.

– Nici vorbă! Niciodată! Psihologii nu ajută, ei doar se bagă în viața ta și înrăutățesc situația. Problema e, unchiule, Cheska inspiră adânc, că uneori aud… voci. Iar aceste voci mă împing să fac lucruri.

David văzu că Cheska devine agitată.

– Când auzi vocile?

– Când sunt supărată sau tristă. Începu să tremure. Nu mai pot vorbi despre asta. Te rog, să nu spui nimănui, îl imploră.

– Nu voi spune, dar cred că trebuie să vorbești cu cineva. Ar putea fi ceva foarte simplu, cum ar fi o perioadă de odihnă totală. David vorbea cu ezitări. Când ai auzit voci ultima dată?

Cheska păru că dă o luptă cu sine însăși.

– Nu le-am mai auzit de mulți ani, apoi... Ți-am spus că nu mai pot vorbi despre asta, bine?

– Bine, draga mea, am înțeles.

– Ava știe cine e tatăl ei? întrebă brusc Cheska, schimbând subiectul.

– Nu. Și eu, și LJ am considerat că e treaba ta să îi spui.

– Ar fi mult mai bine pentru ea să nu știe. Privirea ei se întunecă. Eu nu îi voi spune niciodată.

– Poate că într-o zi va dori să știe.

Cheska rămase cu ochii în gol pentru câteva secunde, jucându-se cu ciucurii pernei pe care stătea.

– Mi-e somn. Te superi dacă mă duc să mă culc?

– Deloc. Dar chiar cred că ar trebui să te gândești serios să mergi la un specialist.

Cheska se ridică.

– OK. O să mă gândesc. Noapte bună!

Se aplecă și îl sărută pe creștet, după care intră în casă.

A doua zi dimineață, David se trezi că Cheska îi aduce micul dejun la pat. Avusese o noapte agitată.

– Poftim. Un adevărat mic dejun englezesc, cu tot ce trebuie. Îmi amintesc cât de mult îți plăcea când eram mică.

David se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi și se uită surprins la Cheska. Era îmbrăcată într-o cămașă de mătase elegantă și în blugi. Era machiată și pieptănată impecabil, iar ochii îi străluceau plini de viață. Arăta de parcă nu era ea.

– Măi să fie, Cheska! Arăți minunat!

– Mulțumesc, răspunse roșind ușor. De fapt, mă simt minunat. Faptul că am vorbit aseară mi-a luat o piatră de pe inimă. Se așeză pe pat, privindu-și mâinile. Am fost proastă și prea îngăduitoare cu mine însămi până acum. Așa că m-am trezit, m-am dus la piscină și am înotat. Am hotărât că e timpul să mă adun.

– Dacă îmi permiți, aș spune că este o transformare remarcabilă pe care nu pot decât să o aprob.

– Ce zici să luăm prânzul împreună la Ivy. Nu am mai ieșit din casă de câteva săptămâni.

– O idee excelentă, dacă mai pot mânca după dejunul ăsta copios, spuse David zâmbind.

– Sigur vei putea. Cheska se ridică. Ne vedem jos. Mă duc să îl sun pe Bill să-i cer scuze pentru că l-am concediat și să văd dacă vrea să mă mai reprezinte.

– Așa te vreau.

– Cred că ar fi o idee bună să fac o programare la un psihanalist. Toți prietenii mei actori au unul, se poartă. Nu e mare lucru.

– Nu, Cheska, chiar nu e.

Fata ieși, iar David se lăsă înapoi pe pernă. Răsuflă ușurat. Poate că acum, după ce vorbise deschis despre temerile ei, Cheska le putea face față. Desigur, era devreme pentru asta, dar, după ultima săptămână în care nu prea vedea cum o ar fi putut-o lăsa singură, începu pentru prima dată să spere. Poate chiar va pleca în excursia pe care o așteptase atât de mult.

Capitolul 42

– Ți-ai luat totul, unchiule? îl întrebă Cheska în timp ce David cobora cu bagajele.

– Cred că da.

– Foarte bine. Taxiul e aici.

David puse bagajele jos.

– Domnișoară, vreau să-mi promiți că nu te vei da bătută. Ești sigură că te vei descurca? Mereu mai pot rămâne o zi, două, dacă...

– Șșș... Cheska îi puse mâna la gură. Voi fi bine. Bill deja mi-a pregătit ceva, deci voi fi foarte ocupată. Cine știe, poate că încetarea contractului cu *Baronii petrolului* e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Promite-mi că vei continua să mergi la psiholog. Ți-am lăsat un cec pe măsuța de cafea. Ar trebui să-ți ajungă pentru câteva luni.

– Mulțumesc. Promit să-ți înapoiez banii imediat ce încep să lucrez. Grăbește-te acum, să nu întârzii la aeroport.

Îl conduse la taxi, iar înainte ca David să urce, îl îmbrățișă.

– Mulțumesc mult pentru tot.

– Nu te prosti! Ai grijă de tine.

– Așa voi face. Călătorie plăcută cu Tor! Să-mi trimiți ilustrate.

– La revedere, Cheska! Te sun din Anglia.

David îi făcu semne cu mâna până când nu o mai văzu.

În timpul zborului spre casă, David fu continuu neliniștit. Era Cheska suficient de bine pentru a rămâne singură? Ar fi trebuit să mai rămână?

Cu siguranță că transformarea ei recentă era remarcabilă, iar în ultimele zile Cheska i se păruse echilibrată și calmă. Dar nu se petrecuse prea repede și prea bine? Îi mai păcălise odată pe toți, când plecase fără de veste în LA, chiar după ce

revenise la Marchmont cu Ava. Nu putea decât să spere că Cheska va continua să meargă la psiholog și se rugă să primească un rol cât de repede pentru a face ceea ce-i plăcea.

Nu știa nici dacă să-i spună mamei sale unde fusese în ultimele zile și despre starea în care o găsise pe Cheska. Urma să plece cu Tor pentru câteva luni și nu l-ar fi putut contacta dacă intervenea ceva urgent. Ăsta era și scopul călătoriei. Să se detașeze. În cele din urmă hotărî să nu-i spună. Ar fi întristat-o și îngrijorat-o, iar după operația pe care tocmai o avusese și înaintea petrecerii de ziua ei, chiar nu se cuvenea. Era cel puțin recunoscător pentru faptul că Cheska nu era deloc interesată să o întâlnească pe Ava. Era la mii de kilometri depărtare de Marchmont și ăsta putea fi un lucru bun.

Trebuia însă să-i spună Gretei. Închise ochii și încercă să adoarmă. Făcuse tot ce-i stătuse în putință. Acum avea și el șansa să fie fericit.

Cheska se uită după taxiul cu care plecase David cu un sentiment amestecat de tristețe și ușurare. În noaptea în care încercase să-i spună despre cum se simțea și îi mărturisise despre vocile pe care le auzea, se culcase calmă și relaxată. Dar apoi vocile o treziseră spunându-i că îl lăsase pe David prea aproape de ea și că, dacă îi mai spunea ceva, o vor asalta din nou.

Cheska se trezise transpirată și tremurând. Vocile aveau dreptate. Nu făcuse bine că i se destăinuise lui David. Trebuia să se asigure că pleacă acasă. Îi fusese foarte greu să ignore vocile, dar reușise să pară normală în următoarele zile, iar acum David plecase. Viața ei nu se sfârșise. Vocile îi spuseseră ce avea de făcut. Se va duce la Marchmont, să-și vadă fiica.

Așa cum făcea ori de câte ori o vizita David, Greta petrecu o oră aranjându-și părul. Deși era sigură că el nici nu observa, asta o făcea să se simtă mai bine. Apoi pregăti un chec Victoria și prăjiturelele ei preferate, care știa că-i plac mult lui David. Scoase din dulap cele mai frumoase ceșcuțe de ceai și le șterse de praf înainte de a le așeza pe măsuță. Uitându-se la ceas – David ar fi trebuit să ajungă în mai puțin de o oră – se duse în dormitor pentru a se schimba în fusta și în bluza

pe care și le pregătise. Se dădu cu puțin rimel, fard de obraz și un ruj deschis la culoare și se duse în sufragerie să aștepte sunetul soneriei.

Nu-l mai văzuse de câteva săptămâni pentru că fusese plecat la Hollywood la filmări. Mereu o invitase să vină cu el, dar știa că face asta doar din politețe. Iar gândul că trebuia să meargă într-un aeroport, să urce în avion, să zboare într-un loc aglomerat pentru douăsprezece ore, apoi să aterizeze într-un loc necunoscut era prea mult pentru ea. Avea nevoie de mult curaj chiar și pentru a coborî să facă cumpărături. David spunea că asta ar putea avea legătură cu seara în care se petrecuse accidentul. Se pare că, în seara aceea, aștepta la semafor împreună cu mai multe persoane, pe trotuarul de lângă Savoy. Apoi cineva o împinsese din spate drept în stradă și căzuse în fața unei mașini.

Greta credea că asta era cauza pentru frica ei de mulțimi, pe lângă faptul că petrecuse foarte mult timp în liniștea și calmul camerei de spital. Își amintea ziua în care îi spuseseră că putea pleca acasă și cum își acoperise urechile în momentul în care David o conduse afară în zgomotul de pe străzile Londrei. Dar mai simțea ceva ce nu putuse explica nimănui. Toți oamenii știau cine sunt, își purtau povestea personală cu ei, în timp ce ea era doar o carcasă jucând rolul unei ființe umane. Fobia de mulțimi și ceea ce simțea în prezența celorlalți oameni normali o făceau să dispere la gândul că nu știa nimic despre ce se ascundea înăuntrul ei. Singura excepție era David. Poate pentru că fusese prima persoană pe care o văzuse când se trezise din comă. El fusese acolo de la începutul noi sale existențe și avea încredere absolută în el. Cu toate acestea, chiar dacă fusese foarte răbdător cu ea și făcuse tot ce putuse pentru a o ajuta să-și amintească, uneori îi simțea frustrarea. Vedea cât de trist era de câte ori îi arăta câte o fotografie care i-ar fi putut aminti de trecut, iar ea rămânea fără nici o reacție. Uneori, când, de la fereastra apartamentului ei de la al treilea etaj, se uita spre strada aglomerată, i se părea că trăiește într-o lume crepusculară. Doctorii spuneau că asta era doar în mintea ei. Ei erau siguri că ea era capabilă să-și amintească pentru că nu văzuseră semne ale vreunei probleme cerebrale la nici unul dintre examenele pe care Greta le făcuse. Asta însemna că amnezia ei era autoimpusă. Din cauza traumei, mai spuneau.

– Mintea dumneavoastră conștientă a decis să nu-și mai amintească, dar subconștientul dumneavoastră știe totul.

Îi sugeraseră să facă hipnoză, ceea ce încercase pentru trei luni, dar fără rezultat. Apoi luase niște tablete despre care credea că sunt antidepresive. Unul dintre medici îi spusese că o vor ajuta să se relaxe și să învingă teama de a-și aminti. Dar efectul fusese doar că Greta dormea până târziu, iar ziua era lipsită de energie. Apoi urmaseră ședințele de terapie în care o femeie îi punea întrebări despre cum se simțea și ce servise la cina din ziua precedentă. Întrebările astea o enervaseră foarte tare.

Într-adevăr, nu își amintea nimic din cele ce se petrecuseră înainte de accident, dar memoria ei era foarte fidelă față de toate cele întâmplate de când se trezise din comă. În cele din urmă, hotărâseră de comun acord să renunțe la terapie, închiseseră dosarul și o lăsară să-și trăiască viața izolată în locuința sa. Numai David nu renunțase la speranța că într-o bună zi va reuși să-și amintească, în ciuda faptului că ea își pierduse orice speranță. Din cauză că medicii nu găsiseră nici un motiv pentru starea în care se afla, Greta simțea un sentiment de vinovăție pentru incapacitatea de a-și aminti. De parcă totul depindea de ea. Gândul acesta o durea foarte mult. Uneori vedea ceva în ochii celor care veneau la ea. Mai ales în ochii lui LJ, când o vizita împreună cu Ava și stăteau împreună la un ceai. Și ea credea același lucru. Iar lucrul acela era cumplit: faptul că oamenii credeau că se prefăcea. Uneori, în serile nesfârșite pe care le petrecea în singurătate, ochii i se umpleau de lacrimi la gândul că oamenii puteau crede că ea alesese să trăiască așa. Uneori își dorea chiar să fi murit în accident decât să sufere un trai atât de solitar. Dacă nu era David, poate că ar fi făcut ceva să pună capăt acelei vieți. Nimănui nu i-ar fi fost dor de ea. Nimeni nu avea nevoie de ea. Era doar o povară. De aceea avea grijă să nu îl solicite prea mult pe David, deși atunci când se ridica să plece, s-ar fi aruncat în brațele lui și i-ar fi spus că îl iubește mai mult decât o putea spune și l-ar fi rugat să nu mai plece niciodată. Cuvintele acelea îi stătuseră pe limbă de foarte multe ori, dar de fiecare dată se abținuse să le spună. La ce viață l-ar fi supus alături de o femeie care tresărea ori de câte ori suna telefonul, care ar fi preferat să moară decât să iasă din casă alături de David și prietenii lui? Nu se vedea plecând mai

departe decât strada pe care locuia, să nu mai vorbim despre America sau despre noul apartament pe care David îl cumpărase în Italia.

– Eu nu pot să-i ofer decât prăjiturele, spuse ea oftând, ridicându-se să răspundă la ușă.

– Bună, Greta, arăți minunat, îi spuse el, întinzându-i un buchet de lalele. Mi-au plăcut atât de mult că a trebuit să le cumpăr.

– Mulțumesc, spuse ea, emoționată de gestul lui.

– Îți plăceau lalelele, adăugă el, făcându-se confortabil în sufragerie și privind spre prăjiturele. Ar trebui să țin dietă, dar cum aș putea rezista prăjiturilor mele preferate?

– Pun repede apă la fiert, spuse Greta grăbindu-se în bucătărie.

O mai pusese o dată la fiert cu puțin timp în urmă, știind că astfel va fi mai repede gata. Nu voia să irosească nici o secundă din timpul pe care l-ar fi putut petrece cu David.

Aduse ceainicul, îl puse pe masă și se așeză lângă el.

– Cum a fost la Hollywood? Ai stat mai mult decât ai spus că rămâi.

– Da, filmările s-au prelungit, cum se întâmplă de obicei. Mă bucur că m-am întors. Nu e un loc în care să-mi placă să stau mult timp, știi.

– Măcar te-ai bronzat puțin, îi spuse ea zâmbind, în timp ce turna ceaiul.

– Se pare că și ție ți-ar prinde bine puțin soare, Greta. Știu că ți-am mai spus asta, dar chiar ar trebui să ieși la plimbare la aer curat. Green Park arată minunat acum, că e plin de flori.

– Pare o idee bună. Poate că voi ieși.

Amândoi știau însă că minte.

– Vei fi ocupat în săptămânile următoare?

– Da. Înainte de toate, vinerea acesta voi merge la Marchmont. Ava împlinește optsprezece ani, iar mama mea optzeci și cinci. În august va da o petrecere pentru asta. Bănuiesc că ai primit invitații pentru amândouă.

– Da, le-am și răspuns. I-am trimis Avei un card bancar. Îmi pare rău, David, nu pot...

– Știu, dar e mare păcat. Ne-am fi bucurat cu toții să fii acolo.

Greta înghiți în sec, știind că îl dezamăgea din nou.

– Poate altădată, o reconfortă David, înțelegând neputința ei. Oricum, am niște vești.

– Chiar? Ce vești?

– Am hotărât să îmi iau un an sabatic.

– Vei înceta să mai lucrezi?

– Da, pentru un timp.

– Asta da veste! Și ce vei face?

– Voi pleca și voi vedea lumea. Am o prietenă, Victoria, Tor cum i se spune. Vom pleca împreună în India, Himalaya, Tibet, apoi în China pe urmele lui Marco Polo. De aceea ar fi cazul să mă abțin să mai mănânc din prăjiturile tale, râse el. Trebuie să mă mențin în formă pentru călătorie.

– Sună interesant, reuși Greta să spună fără să îl lase pe David să vadă cât o durea ceea ce îi spusese.

– Voi fi plecat pentru șase luni sau mai mult. Asta înseamnă că nu ne vom mai vedea pentru o vreme, dar cred că, dacă nu plec acum, nu o voi mai face niciodată. Îmbătrânesc.

– Desigur! Greta mimă entuziasmul. Meriți o vacanță.

– Nu știu dacă va fi chiar o vacanță, dar cu siguranță va fi bine să iau o pauză de la ceea ce fac de atâta vreme. Te descurci fără mine?

– Sigur că da. De fapt mă ocup cu cititul operei lui Dickens, iar asta îmi va lua tot timpul. Apoi voi trece la Jane Austen. Unul dintre avantajele amneziei mele este că pot citi clasicii din nou, ca și cum ar fi pentru prima dată. Îi zâmbi. Nu-ți face griji în privința mea, voi fi bine.

David îi fu foarte recunoscător pentru asta, știind că se preface doar pentru ca el să nu se simtă vinovat. Viața ei depindea de el, amândoi știau asta. Ezită iar, dacă să facă sau nu această călătorie cu Tor. Greta observă îndoiala lui imediat.

– Șase luni nu e foarte mult, David. Va fi foarte interesant să-mi povestești cum a fost. Doar să nu iei vreun parazit de prin părțile acelea sau să cazi de pe munte.

– Promit să fac tot ce pot.

Vorbiră apoi despre LJ și despre planurile Avei de a deveni medic veterinar. Amândoi însă erau triști și neliniștiți. În cele din urmă, Greta găsi curajul de a-l întreba ceva la care se tot gândise de când David îi pomenise de prietena lui.

– Tu și prietena ta, Tor, sunteți împreună?

– Cred că se poate spune și așa, spuse David, dându-și seama că sinceritatea e cea mai bună cale. Ne-am întâlnit mult în ultima vreme. E foarte drăguță. Cred că ți-ar plăcea de ea.

– Sunt sigură.

David se uită la ceas.

– Cred că trebuie să plec. Am o întâlnire la BBC în jumătate de oră.

Se ridică în picioare și Greta făcu la fel. Se îndreptară tăcuți spre ușa de la intrare.

– Încerc să mai trec pe aici înainte să plec, spuse el, sărutând-o pe ambii obraji. Ai grijă de tine!

– Da. La revedere, David!

Ușa se închise în urma lui, iar Greta se întoarse în sufragerie. Puse mecanic ceștile și farfuriile pe tavă și le duse în bucătărie să le spele. Se uită la prăjitura neatinsă și o aruncă la coș. După ce termină de spălat și puse totul la loc, reveni în sufragerie și se așeză pe canapea. Rămase cu privirea în gol, întrebându-se cum își va continua viața în absența lui David.

Cu toate că LJ insistase mult ca Ava să dea o petrecere cu ocazia împlinirii a optsprezece ani, fata refuzase.

– Aș prefera mai mult o cină în familie, fu răspunsul Avei.

LJ ridică din sprâncene.

– Ar trebui să fie invers, draga mea. Tu să ai o petrecere, iar eu o cină. Sper că nu eu te-am descurajat. Am fi putut face petrecerea pentru amândouă și să folosim de două ori acest eveniment.

– Din câte am auzit, petrecerile sunt prea lungi. Prefer o cină, sincer.

Deci, într-o seară frumoasă de iulie, David, LJ, Tor și Mary luară cina pe terasă, închinând un pahar pentru sănătatea și fericirea Avei. Cu toții adunaseră bani pentru a-i cumpăra un pandantiv de safir care se potrivea cu albastrul ochilor ei. În acea noapte, Ava se duse la culcare simțindu-se foarte iubită.

Capitolul 43

O lună mai târziu, Ava trase draperiile, zâmbind. Soarele de august intră în cameră. Urma iar o zi caniculară. Cei din casă se treziseră deja și se auzeau pași la parter. Se încruntă la vederea rochiei atârnate de ușa șifonierului și o luă încet către baie.

Peste douăzeci de minute se afla jos, preparând ceaiul pentru LJ. Mary tăia în felii un somon uriaș. Își aranjase părul în bucle și avea chef de vorbă.

– Știu că mătușa ta spune că nu va fi mare lucru, dar a încercat vreodată să pregătească masa pentru mai mult de cincizeci de persoane? O să miros încă a pește când vor sosi invitații.

– Liniștește-te! încercă Ava să o calmeze. Aproape ai terminat.

– Vreau ca totul să fie perfect, știi. Sper ca nepoatele mele să nu dea mazărea pe jos când vor servi.

– Sigur că nu vor face asta, Mary. Poftim un ceai. Stai jos un minut. Ava îi trase un scaun și puse cana pe masă. Urc la LJ să-i duc și ei ceaiul.

Mai spre seara, îmbrăcată deja în rochie, Ava se privea în oglindă. I se păru că nu îi stătea rău deloc. Rochia era albastru-verzui și îi cădea moale chiar dedesubtul genunchilor. Tor, prietena lui David, îi spusese că rochia se potrivea cu ochii ei, dar acum îi avea roșii din cauza lentilelor de contact.

Își ridică pantofii și se duse să bată la ușa dormitorului lui Tor.

– Bună, eu sunt, spuse intrând. Mă simt ridicol.

Se așeză pe patul lui Tor și o privi cum se fardează în oglindă.

– Gata cu prostiile astea! o mustră Tor. Nu înțeleg de ce te desconsideri mereu. Ești frumoasă și zveltă. Ai un păr blond minunat și ochii de un albastru rarisim. Păcat că nu porți lentilele de contact mai des.

– Dar sunt atât de inconfortabile! Ție îți place să porți chestiile acelea pe față tot timpul? o întrebă în timp ce Tor își aplica rujul. Nu cred că LJ s-a machiat

vreodată în viața ei.

– Nu văd nimic rău în a ajuta puțin natura, atâta timp cât nu te ascunzi în spatele machiajului, cum fac unele femei. Vino aici, îi făcu semn cu mâna, ridicându-se de pe scaun și împingând-o ușor pe Ava în fața oglinzii. Să-ți arăt.

Peste zece minute, Ava se privi surprinsă.

– Uau! Eu sunt asta?

Se apropie de oglindă, privindu-se cu neîncredere.

– Da, dragă, tu ești. De acum încolo să nu mai vorbim despre simplitate.

– Dar cum rămâne cu bietele animale testate de dragul vanității femeilor? întrebă Ava încă privindu-se în oglindă. Arăt ca...

– Da, Ava, arăți ca mama ta, despre care se spune că este una dintre cele mai frumoase femei din lume. Mergem să vedem dacă LJ are nevoie de ceva?

Ava zâmbi.

– Da, haide.

În ciuda așteptărilor sale, Avei îi plăcu petrecerea. Ziua fu foarte frumoasă, iar invitații băură șampania pe terasă, înainte de a lua prânzul la iarbă verde. Ava stătu între LJ și David și, spre bucuria mătușii, fu foarte încântată să-i cunoască pe vechii prieteni, adunați de prin toate colțurile lumii.

– Asta poate fi ultima ocazie în care îi pot vedea pe toți încă vii, murmură LJ la un moment dat. Doamne Dumnezeule! Cei mai mulți dintre ei par deja pe jumătate morți. Sunt chiar atât de bătrână?

După prânz, când toți se adunară pe terasă, un domn în vârstă, dar cu ochi strălucitori și pielea bronzată, se apropie în baston de LJ.

– Laura-Jane, Dumnezeule, chiar sunt șaizeci de ani de când nu ne-am mai văzut? Cred că a fost la botezul lui David.

– Lawrence! LJ se înroși de plăcere când acesta o sărută pe obraji. Ai fost în Africa în tot acest timp, deci nu e de mirare.

– M-am întors acasă acum. Nu vreau să-mi rămână oasele pe alte meleaguri.

– Lasă-mă să ți-o prezint pe strănepoata mea, Ava.

– E plăcerea mea, spuse Lawrence, luându-i Avei mâna și sărutându-i-o. Iar el este strănepotul meu, Simon.

Ava se uită atent la tânărul înalt care apăru din spatele bătrânului. Îl observase mai devreme, mai ales pentru că era printre cei câțiva invitați care aveau mai puțin de șaptezeci de ani. Era bine făcut, blond și cu ochii căprui, umbriți de gene dese. Își ridică timidă privirea spre el.

– Bună, spuse.

Era rândul ei să roșească.

– Draga mea, te deranjează dacă Lawrence se așază pe locul tău ca să putem vorbi și povesti despre noi? o întrebă LJ.

– Desigur că nu, spuse Ava, ridicându-se și lăsându-l pe bătrân să ia loc.

Rămase în picioare și fără cuvinte alături de Simon.

– Ai dori ceva rece de băut? o întrebă tânărul. Mie mi-este foarte cald în costumul ăsta. Bunicul m-a convins să-l port, mărturisi el.

– Iar mătușa mea a insistat să port rochia asta, spuse Ava.

– A ales o culoare potrivită cu ochii tăi. Unde găsim niște apă?

Căutându-le pe terasă pe Megan și pe Martha, nepoatele lui Mary – care ar fi trebuit să-i servească pe invitați cu sirop de soc și sucuri – dar, negăsindu-le, Ava îl conduse pe Simon în casă și apoi în bucătărie. Umplu două pahare cu gheață și apă proaspătă de izvor, iar Simon se așeză ușurat la masă.

– E foarte frumos și răcoros aici. Mulțumesc, spuse când Ava puse paharele pe masă.

– Da, însă iarna este atât de frig aici, încât Mary, menajera noastră, îi spune congelator.

– Te deranjează dacă îmi dau jos sacoul și cravata? Mă simt ca un curcan în coteț.

– Te rog.

Ava începu să bea, nesigură dacă să se așeze în fața lui Simon sau nu. Deși de multe ori lucrase la fermă alături de alți bărbați, aceștia erau mult mai în vârstă decât ea, iar ea frecventase o școală de fete. Nu-și amintea dacă mai fusese vreodată în compania unui tânăr.

– E nevoie de tine în altă parte? o întrebă Simon.

– Nu. Nu acum, oricum.

– Atunci putem rămâne aici să vorbim pentru un timp, înainte să ieșim și să îmi pun din nou cravata?

– Desigur, spuse Ava bucuroasă că el luase inițiativa.

– Unde locuiești?

– Aici, la Marchmont, cu mătușa mea, LJ.

– Deci ești o provincială desăvârșită.

– Da.

– Ești foarte norocoasă. Eu m-am născut și am crescut la Londra, dar mi-am petrecut ultimii douăzeci și trei de ani, dorindu-mi să locuiesc la țară. Bănuiesc că mereu ne dorim ceea ce nu putem avea.

– Eu sunt foarte fericită aici. Nu cred că aș suporta să trăiesc permanent într-un oraș.

– E destul de insuportabil, într-adevăr. Să te trezești aici în fiecare dimineață și să deschizi ferestrele e ca și când ai primi un cadou în fiecare zi. E atât de frumos! Plouă totuși destul de mult.

– Și la Londra plouă mult. Ce faci aici? o întrebă el.

– Tocmai am terminat școala și sper să fiu admisă la Facultatea de Medicină Veterinară din Londra, răspunse Ava cu un zâmbet larg. Tu?

– Sunt în ultimul an la Conservator. Apoi voi intra în mulțimea ignoranților care aspiră să devină muzicieni.

– La ce cânți?

– La pian și la chitară, dar mi-aș dori să fiu compozitor. Mai mult ca Paul Weller decât ca Wagner. Dar, precum spune și familia mea, o educație solidă în muzica clasică este foarte importantă și chiar dacă aproape că am adormit în timpul majorității cursurilor, cred că ai mei au avut dreptate.

– Te admir. Eu nu am nici cel mai mic simț pentru muzică.

– Sunt sigur că ai, Ava. Încă nu am întâlnit o persoană care să nu aibă, chiar dacă asta se rezumă la fredonatul unei melodii cântate la radio. Ai locuit dintotdeauna aici?

– Da.

– Și părinții tăi?

– Eu... povestea mea e puțin mai complicată. Pentru mine LJ este mama mea.

– În regulă. Îmi cer scuze că am întrebat, îi spuse el zâmbind încurcat.

– Nici o problemă.

– Dacă abia termini școala, înseamnă că ai optsprezece ani. Am crezut că ai mai mult. Arăți foarte matură.

Ava simți privirea lui asupra ei și se foi în scaun.

– Dumnezeule, cred că asta a sunat destul de ciudat de la cineva de doar douăzeci și trei de ani, râse el. Am vrut să-ți fac un compliment.

Ava zâmbi.

– Mulțumesc. Cred că ar trebui să mă întorc la LJ. Ziua asta trebuie să fi fost istovitoare pentru ea.

– Sigur. Mi-a făcut plăcere să te cunosc și să vorbim, Ava. Dacă vii pe la Londra, m-aș bucura să-ți arăt orașul.

– Mulțumesc, Simon.

Ava ieși din bucătărie cu mintea împrăștiată. Nu știa dacă era din cauza șampaniei pe care o băuse mai devreme sau din cauza lui Simon, care era, fără îndoială, cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Oaspeții începură să plece și Ava văzu că LJ era extenuată.

– Ai vrea să te duci sus să te odihnești, draga mea?

– Absolut deloc. Astăzi voi fi ultima care se duce la culcare. Măcar metaforic, adăugă LJ stoic.

Ava o lăsă în grija lui David și a lui Tor și se duse la bucătărie pentru a o ajuta pe Mary cu spălatul vaselor.

– Te-ai distrat bine?

– Foarte, spuse Ava ridicându-și mânecile. Iar salmonul și desertul Eton Mess au mers de minune.

– Mi-a crescut inima de bucurie să o văd pe mătușa ta înconjurată de atâția prieteni. Cine era tânărul acela cu care ai vorbit mai devreme? L-am văzut cum se uita la tine când vorbeați, mai spuse Mary înghiontind-o și făcându-i cu ochiul în timp ce stăteau amândouă aplecate peste chiuvetă.

– Îl cheamă Simon și este nepotul unuia dintre prietenii lui LJ. E student la muzică, dar este mult mai mare decât mine.

– Cu cât mai mare?

– Cu cinci ani.

– Auzi, asta e perfect! Voi, fetele, nu v-ați descurca cu un bărbat mai tânăr după felul în care ați fost crescute.

– Serios, Mary. A fost doar politicos, nu e ceea ce crezi.

– Și ce anume cred? o înghionti Mary iar.

– Știi tu. Dar nu mă mai tachina, nu o să-l mai văd niciodată.

– Unde locuiește?

– La Londra.

– Adică unde vei pleca tu.

– Dacă voi fi admisă.

– Cu toții știm că vei fi. Ascultă la mine. Mary dădu din cap, cu mâinile băgate până la cot în apă. O să vă mai vedeți.

Mai târziu, după ce soarele asfinți spectaculos peste valea din Marchmont, Ava, LJ, David și Tor ieșiră pe terasă. Toți musafirii plecaseră, iar acum vorbeau despre cele de peste zi.

– Nu știu cum să vă mulțumesc tuturor pentru această petrecere. LJ întinse mâna către fiul ei. Acum simt că pot muri liniștită.

– Pentru Dumnezeu, *ma*, nu mai spune așa ceva. Mai ai încă mult de trăit.

– Să sperăm că voi mai fi aici să vă văd întorși din călătorie, spuse devenind dintr-odată neobișnuit de tristă.

– Desigur veți fi. Ne vom întoarce după șase luni. Nimic neașteptat nu se poate întâmpla în acest timp, o îmbărbătă Tor.

– Iar eu voi fi aici în primele săptămâni, adăugă Ava, văzând privirea îngrijorată din ochii lui David.

– Vei avea itinerariul nostru, *ma*. Poți oricând lăsa mesaj la unul dintre hotelurile la care vom sta din când în când.

– Sunt sigură că nu va fi nevoie, David. Vorbesc prostii. Poate din cauza șampaniei. E timpul să merg la culcare. Poate că a trecut vremea petrecerilor pentru mine, dar azi chiar că a fost o zi minunată.

– Te duc eu sus, spuse Tor pe un ton hotărât, în timp ce toți trei se ridicară în picioare. David, rămâi aici cu Ava.

Imediat ce plecară, David se întoarse către nepoata lui.

– *Ma* e îngrijorată pentru că plecăm, nu-i așa?

– Poate că da, dar când ai optzeci și cinci de ani nu ești sigur dacă mai prinzi încă o vară, ridică din umeri Ava.

– Doamne, Ava! Ești atât de matură pentru vârsta ta.

– Am fost crescută de o femeie foarte înțeleaptă.

– Am vizitat-o pe bunica ta la Londra. I-am spus că plec pentru șase luni.

– Stai liniștit, unchiule. Voi avea eu grijă de ea.

– M-am întâlnit și cu mama ta în Los Angeles.

– Chiar așa? întrebă Ava, evident neinteresată. Cum era?

– Bine, dar traversează o perioadă grea.

– Are cumva alt soț?

– Ava! E mama ta.

– Am auzit de ea doar din ziare, ca de oricine altcineva. Îmi pare rău, unchiule.

– Știu și cred că a fost mult mai bine pentru tine să crești aici cu *ma* decât cu Cheska. Nu că așa ar fi trebuit să stea lucrurile, adăugă repede.

– Oricum, unchiule, vreau să știi că bunica și LJ vor fi bine. Vreau să poți pleca și să nu-ți faci griji. Acum mă duc să-i spun noapte bună mătușii și să mă culc.

– Înainte de asta... spuse David băgând mâna în buzunar și scoțând o hârtie împăturită. Tânărul acela, nepotul lui Lawrence, mi-a dat asta pentru tine.

Văzu cum Ava roșește și se bucură.

– Cum îl cheamă?

– Simon.

– Îmi amintește de cineva, dar nu îmi dau seama de cine. Mi-a spus să-l suni dacă ajungi în Londra. Noapte bună, scumpo!

Ava îl sărută cu căldură pe obraz. În timp ce fata se îndepărta către casă, David ar fi dorit să se elibereze de neliniștea care pusese stăpânire pe el. Responsabilitatea care revenea Avei în lipsa lui era prea mare pentru o fată de optsprezece ani care trebuia să se concentreze asupra propriului viitor. Dar, precum spusese și Tor, el fusese acolo mereu pentru ele și va lipsi doar șase luni.

Peste două zile, David și Tor se urcară în avionul spre Delhi. Când aparatul se ridică de pe pistă, iar Anglia dispăru în zare, Tor îl strânse de mână.

– Ești pregătit pentru marea noastră aventură?

David își desprinse ochii de la fereastră și se întoarse să o sărute.

– Da.

Capitolul 44

Într-o după-amiază, la două săptămâni de la petrecere, LJ lua ceaiul pe terasă. Chiar dacă nu călătorise niciodată în afara Marii Britanii, se îndoia că ar fi putut vedea undeva o priveliște mai frumoasă decât cea din fața ochilor ei. Oricât de mulți ani ar mai fi trăit – iar după spusele medicului ar mai fi putut trăi câțiva ani buni, dacă avea grijă –, era gata să moară fericită chiar și a doua zi la Marchmont. Pe măsură ce soarele asfințea, își închise ochii și moțăi, bucurându-se de aerul cald și de susurul izvorului din vale. Mai era puțin până în septembrie, iar toamna era anotimpul ei preferat.

– Bună, mătușă Laura-Jane.

Vocea i se păru cunoscută, dar LJ nu deschise ochii. Se gândi că poate doar visează.

– LJ! O mână o scutură. Sunt eu, m-am întors.

LJ deschise ochii și clipi în lumina soarelui, iar când văzu chipul dinaintea ei, păli. Femeia se apropie și o mână rece o apucă pe a ei.

– Dragă LJ, sunt eu, Cheska.

– Știu că tu ești, dragă, nu sunt încă senilă, răspunse LJ cât putu de hotărât.

– E atât de minunat să fiu iar aici!

Mâinile o eliberară și se urcară spre umerii ei, strângând-o foarte tare.

– De ce ai venit?

Strânsoarea slăbi, iar Cheska îngenunche lângă ea cu o privire rănită.

– Pentru că asta este casa mea. Fiica mea locuiește aici și am venit să o văd pe draga mea mătușă, LJ. Nu pari prea fericită să mă vezi.

– Ei bine... LJ înghiți în sec. Desigur că mă bucur să te văd. Sunt doar șocată, asta e tot. De ce nu ne-ai scris să ne spui că vii?

– Pentru că am vrut să vă fac o surpriză. Cheska se ridică. Ce priveliște! Uitasem ce frumos e aici. Aș putea bea ceva rece? Am venit cu taxiul direct de la aeroport.

Am fost atât de nerăbdătoare să vă văd!

– Sunt sigură că Mary te poate servi cu ceva.

– Mary? Dumnezeule! E încă aici? Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa? Fug până la bucătărie să beau ceva și s-o salut și mă întorc imediat.

Cum dispăru Cheska, LJ își simți ochii plini de lacrimi. Nu de fericire, ci de frică. De ce acum, când David era plecat cu Tor? Cheska se întoarse cu un pahar mare de apă cu gheață.

– Am atâtea cadouri pentru voi. Le-am lăsat în hol. Unde e Ava?

– E pe undeva pe aici.

– Crezi că va fi surprinsă să mă vadă? Crezi că va ști cine sunt?

– Desigur că da. Este răspunsul la ambele întrebări.

Cheska începu să se plimbe în sus și în jos.

– Nu mă urăște, nu-i așa? Pentru că am părăsit-o, vreau să spun. Mi-a fost imposibil să o iau cu mine la început, apoi, cu trecerea timpului, m-am gândit că nu ar fi fost corect să o iau de aici unde era atât de fericită. Înțelegi asta, nu?

LJ dădu încet din cap. Era prea neajutorată pentru a începe o discuție.

– Dar tu mă urăști, LJ?

– Nu, Cheska, răspunse plictisită, nu te urăsc.

– Bine, pentru că acum, că m-am întors, aș vrea să recuperez timpul în care am lipsit de lângă Ava. E foarte cald, dacă nu te superi, intru să mă schimb în ceva mai lejer. Am transpirat. Pot să folosesc vechiul meu dormitor?

– E camera Avei acum. Poți să mergi în vechiul dormitor al copiilor. A devenit cameră de oaspeți, îi spuse LJ cu răceală.

– OK, dacă între timp vine Ava, nu-i spune că sunt aici. Vreau să-i fac o surpriză.

Ava se întoarse foarte obosită după o zi întreagă la fermă. Era foarte fericită pentru notele pe care le primise cu o săptămână în urmă și care erau mai mult decât suficiente pentru a-i asigura un loc la facultatea din Londra. Cu o zi înainte, promovase și examenul pentru permisul auto, ceea ce însemna că putea în sfârșit conduce vechiul Land Rover al lui LJ, care fusese la fel de fericită ca și Ava, deși la

început fata era foarte îngrijorată în privința cheltuielilor pentru întreținerea sa la Londra. Discutaseră despre asta în timpul cinei din ziua respectivă.

– Draga mea, m-ai ajutat la fermă de când ai fost mică și niciodată nu ai cerut nimic. Pe lângă asta, există un testament de la bunicul tău. Sunt foarte mulți bani care vor acoperi fără probleme costurile tale de la Londra. Știu că bunicul tău și-ar fi dorit mult asta. Sunt atât de mândră de tine că ți-ai atins visul.

Ava deschise larg ușa de la bucătărie și o văzu pe Mary pregătind friptură de miel.

– Bună, Mary. Credeam că eu și mătușa vom mânca doar o salată în seara asta.

Mary se uită la ea și scutură din cap.

– S-a schimbat planul. Ai un musafir. Sunt împreună pe terasă. Cred că ar fi bine să te duci să saluți.

– Cine e?

Mary ridică iar din umeri, sceptică.

– Du-te și vezi.

Când intră în salon, Ava auzi vocea lui LJ și încă o voce oarecum familiară, cu accent american. O luă în jos pe scările dinspre terasă și văzu părul blond al unei femei care stătea cu spatele, lângă LJ. Rămase șocată și incapabilă să se mai miște. Femeia se întoarse, probabil la auzul pașilor ei.

Se priviră lung pentru mult timp. Apoi Ava auzi vocea lui LJ. Suna sugrumată și nenaturală.

– Ava, draga mea, vino să o cunoști pe mama ta.

LJ se uită la amândouă cu inima plină de o furtună de emoții. Când Ava apăruse pe terasă, văzuse în ochii ei că înțelesese despre cine era vorba. Cheska se ridică și îi făcu semn fiicei sale, dar Ava rămase șocată și nemișcată. Apoi se așezară și vorbiră ca două necunoscute. Pe măsură ce se întuneca și după ce băură șampania pe care Cheska o adusese cu ea și pe care insistase să o deschidă, Ava deveni puțin mai îndrăzneață.

În timpul cinei, LJ văzu că Cheska se străduia foarte mult să-și cucerească fiica. Îi povesti despre viața ei la Hollywood, despre oamenii pe care îi întâlnise și istorioare despre colegii din serialul *Baronii petrolului*. LJ crezuse că știe totul

despre Ava, dar îi era greu să înțeleagă cum se simțea în seara aceea. În exterior părea să asculte cu interes ceea ce îi povestea mama ei. În cele din urmă, după cafea, Cheska scoase un căscat.

– Scuzați-mă, dar sunt foarte obosită. Am zburat toată noaptea și nu am închis ochii deloc. Se ridică și o sărută pe LJ pe obraz. Mulțumesc pentru masă, a fost delicios. Apoi se duse la Ava și o cuprinse în brațe. Noapte bună, iubito. Sper că nu ai planuri pentru următoarele zile. Aș vrea să petrecem cât mai mult timp împreună. Avem mult de recuperat, nu-i așa?

– Da. Noapte bună, Cheska! Somn ușor!

După ce pașii Cheskăi se pierdură înăuntrul casei, LJ se întinse peste masă și o luă de mână pe Ava.

– Ești bine, draga mea? Îmi pare rău că nu te-am putut avertiza. Habar nu am avut că vine. Cred că ai fost șocată.

Ava își întoarse fața în lumina slabă.

– Nu a fost vina ta. E foarte frumoasă, nu-i așa?

– Da, dar nu la fel de frumoasă ca fiica ei.

Ava râse.

– Trebuia să ne povestească. Îți dai seama să ai o viață ca a ei?

– Nu, draga mea.

– Crezi că rămâne mult timp?

– Nu știu.

Ava se uita la o molie care zbura în lumina felinarului de pe masă. O îndepărtă ușor cu mâna.

– Ești sigură că ești bine? repetă LJ.

– Da. Adică e foarte drăguță și așa mai departe și pare amuzant. Dar nu pare să aibă vreo legătură cu mine. M-am gândit mereu cum ar fi dacă aș întâlni-o într-o zi. Dar nu am simțit nimic. Mă simt puțin vinovată.

– Nu ar trebui. Vei avea nevoie de timp să o cunoști. Îți dorești asta, nu?

– Cred că da. Singura problemă e că nu cred că o voi putea privi vreodată ca pe mama mea. Tu ești mama mea și asta nu se va schimba niciodată. Niciodată. Draga LJ, trebuie să fii foarte obosită. Să te ajut să mergi la culcare?

După ce LJ se întinse în pat, Ava se așeză pe locul ei obișnuit de la marginea patului și o sărută ușor pe frunte.

– Nu-ți face griji pentru mine, LJ. Sunt bine. Te iubesc. Noapte bună.

Ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

LJ rămase privind în întuneric. Era foarte nedumerită, îngrijorată și se simți dintr-odată bătrână. Dorea să-i spună Avei unele lucruri despre mama ei. Voia să o avertizeze că Cheska nu era precum părea. Dar nu era în stare. Ar fi părut că era doar invidioasă, iar LJ nu voia ca Ava să se simtă vinovată că își dorea să o cunoască personal pe mama sa. Pe lângă asta, David sunase cu o zi în urmă din Delhi să îi spună că urmau să plece spre Tibet și că nu va putea fi contactat în următoarele săptămâni. Se simțea vulnerabilă și lipsită de apărare fără el.

Căzu în cele din urmă într-un somn agitat. La un moment dat se trezi deranjată de un zgomot ciudat. Aprinse lampa de lângă pat și văzu că nu dormise mai mult de o oră. Auzea clar cum cineva bolborosea încet. Apoi auzi un râset ascuțit. Dădu să se ridice și să își ia bastonul când bolboroseala se opri. Se întinse înapoi, ascultând foarte atent, dar nu se mai auzi nimic.

Închise lumina și încercă să se liniștească. Mai auzise râsetul acela cu mulți ani în urmă și se chinui să își amintească unde și când. Apoi își aminti. Fusese în noaptea în care o găsise pe Cheska în dormitorul copiilor, făcând bucăți bietul ursuleț de pluș.

Capitolul 45

Sâmbătă seara, la o săptămână după ce sosise Cheska, Ava și LJ stăteau pe terasă, bând limonadă și admirând apusul.

– Unde ai fost azi, draga mea?

– La cumpărături în Monmouth. Cheska pare să aibă foarte mulți bani și îmi tot cumpără haine care crede că mi se potrivesc. Problema e că oamenii o recunosc și îi cer autografe. A fost bine la început, dar deja a devenit enervant. Are foarte multă răbdare cu admiratorii ei, eu știu că nu aș avea.

– Crezi că începi să o cunoști?

– E o companie plăcută. Râdem mult. Dar nu mă pot obișnui cu ideea că e mama mea. Nu se poartă cu mine de parcă ar fi, așa cum faci tu. E mai mult ca o soră. Uneori pare incredibil de tânără.

– A spus când pleacă? încercă LJ să afle.

– Nu, dar cred că în curând. Să fiu sinceră, mă voi bucura când va pleca. Am un milion de lucruri de făcut înainte să plec la Londra. Copiii din sat vin aici weekendul viitor. O să le arăt împrejurimile. Nu mi-o pot imagina pe Cheska purtând o pereche de blugi și ajutând la prepararea fripturii, râse Ava.

– Nu, nu e făcută pentru viața la țară.

Peste o oră veni și Cheska, aducând cu ea o sticlă de șampanie pe care o cumpărase când fuseseră la magazin. Turnă în trei pahare.

– Pentru a sărbători reunirea noastră după atâta timp. Sănătate, cum s-ar spune pe aici, nu?

– Da, sănătate! spuse LJ cu o voce scăzută.

Părea că Cheska găsea mereu un motiv pentru a deschide o altă sticlă, iar LJ se plictisise să pretindă că bea. Acidul nu îi făcea deloc bine la stomac.

– A, credeam că te vei îmbrăca în rochia pe care ți-am cumpărat-o azi, Ava.

– Eu, de fapt, trăiesc în blugii ăștia, răspunse Ava. O păstrez pentru ceva deosebit. Mi-ai luat atâtea lucruri, nu știu ce să aleg.

– Nu e o problemă dacă îți faci o garderobă, nu? Ce zici de niște ochelari noi? Cei pe care îi porți nu îți vin foarte bine. Ai niște ochi atât de frumoși, de aceeași culoare cu ai mei, din câte văd. E păcat să îi ascunzi după ramele acelea grele.

– Am și lentile de contact, dar ochelarii sunt mult mai confortabili.

– Cred că ochelarii îi conferă figurii Avei un caracter special, spuse LJ.

– Da, e adevărat, încuviință Cheska. Am ceva să vă spun. M-am simțit atât de bine aici, că am decis să nu mă mai întorc acasă și să rămân pentru o perioadă mai lungă. Asta dacă mă primiți.

– Dar trebuie să-ți respecți angajamentele pe care le ai. Iar aici te vei plictisi. Marchmont nu e Hollywood.

– Filmările încep la sfârșitul lui septembrie și sigur nu mă voi plictisi, LJ, răspunse Cheska, evident enervată. Liniștea de aici este exact ceea ce îmi trebuie după LA. Iar aici este familia mea, spuse, luând mâna Avei și strângându-i-o. Îmi pare rău că nu e și unchiul David aici.

„Și mie“, gândi LJ.

– Cheska, sper că nu te superi, dar eu am planuri pentru următoarele zile. Nu vom mai putea pleca împreună, cum ne-am gândit, spuse Ava.

– Desigur, nu e nici o problemă. Voi fi fericită să mă relaxez și să admir peisajul. Se întinse și oftă. Îmi pare atât de bine că m-am întors acasă!

A doua zi, Cheska insistă să o scoată pe Ava la restaurantul unui hotel foarte scump, deși Ava îi promisese lui Jack că îl va ajuta la fermă. Pentru a evita discuțiile, fata fu de acord, sperând ca asta să fie ultima dată când mai ieșeau împreună.

– Nu îmi vine să cred că vrei să devii medic veterinar, scumpo, ridică Cheska din umeri, luând cu furculița o bucățică din friptura de vită. Nu înțeleg cum te-ai putut gândi la asta. Eu leșin când văd sânge.

– Mie îmi vine să leșin când te văd mâncând dintr-un biet animal, i-o întoarse Ava, zâmbind.

Cheska ridică iritată din sprânceană, după care continuă:

– Mi-ai spus că LJ va plăti pentru studiile tale. De unde va avea bani? Londra este un oraș foarte scump. Cred că e responsabilitatea mea să plătesc.

– Se pare că bunicul meu, tatăl tău, mi-a lăsat o moștenire. LJ spune că sunt foarte mulți bani și că poate acoperi cu ușurință costurile, deci nu trebuie să-ți faci probleme.

– Dar bunicul tău...

Cheska se opri. Voia să spună că Owen murise înainte ca ea să împlinească zece ani. Cum i-ar fi putut lăsa bani unui copil care nu se născuse încă?

Ava nu luă în seamă privirea înghețată din ochii mamei. Continuă să vorbească despre visul ei de a-și deschide propriul cabinet veterinar.

– Ți-ai făcut deja planuri de viitor, nu-i așa? Din nefericire, viitorul nu este atât de previzibil cum ne place să credem. Sunt sigură că vei înțelege asta pe măsură ce te maturizezi.

– Poate că ai dreptate, dar știu exact ce vreau. Dacă plănuiesc totul bine, nu cred că lucrurile pot merge într-o direcție greșită, nu-i așa? Mama ei însă privea fix pe fereastră. Ești bine?

În cele din urmă, Cheska se întoarse către fiica sa și-i zâmbi.

– Te-am auzit, draga mea. Sunt sigură că totul va fi bine.

O ceață ușoară de septembrie ce atârna letargic peste vale o întâmpină pe Ava în fiecare dimineață când deschidea fereastra. Fata încerca să se umple de frumusețea priveliștii pentru a-i ajunge și în zilele când se va afla la Londra, departe de locul acesta. Precum îi spusese și mamei sale, își petrecuse cea mai mare parte a timpului ajutându-i pe fermieri să adune fânul pentru iarnă. Se întâlneau abia seara la cină, Cheska fiind deja plecată la ora la care se trezea ea. Uneori când se întorcea acasă prin pădure, Ava vedea o siluetă aplecată peste mormântul lui Jonny. Bănuia că Cheska își vizita fratele geamăn care murise atât de mic. Nu îi venea să creadă cât de repede trecuse vacanța și se întreba oare când va pleca mama ei înapoi la Hollywood. În care zi?

Cu o săptămână înainte ca Ava să plece la Londra, Mary veni grăbită spre ea, în timp ce se întorcea cu mașina de la fermă.

– Ce e, Mary?

Inima Avei bătu cu putere.

– Mătușa ta. A căzut în după-amiaza asta. Cheska era acolo și a spus că s-a împiedicat de scări.

– Dumnezeule! E bine?

– Cred că da, dar foarte zguduită. Doctorul Stone e la ea acum.

Ava dispăru în casă și urcă în grabă scările. Deschise ușa dormitorului lui LJ, cu sufletul la gură. Cheska stătea la capul patului, cu mâinile încrucișate, privind cum doctorul îi verifică lui LJ tensiunea.

– LJ! Ava se grăbi să ajungă lângă ea, privind cu atenție fața palidă a mătușii sale. Ce ai făcut? Ți-am spus să lași totul deoparte când nu sunt aici să am grijă de tine.

LJ îi aruncă un zâmbet slab, cu gândul la gluma pe care ea și Ava o spuneau de când cu operația la șold pe care o suferise.

– Cum e, doctore?

– Nu are nimic rupt, doar niște vânătăi urâte. Dar mi-e teamă că v-a crescut foarte mult tensiunea, doamnă Marchmont. Vă voi prescrie mai multe medicamente și trebuie să-mi promiteți că veți rămâne în pat până la sfârșitul săptămânii. Se întoarse către Ava și Cheska. Fără emoții, vă rog. Doamna Marchmont trebuie să rămână calmă și să se odihnească să vedem dacă asta îi scade tensiunea. Iar dacă nu te porți bine, nu voi avea de ales și voi fi nevoit să te internez, spuse către LJ, făcându-i semn din deget.

– Voi avea grijă să nu miște un deget, doctore, spuse Ava luând-o de mână pe mătușa sa. Pot amâna plecarea la Londra.

– Nu poți, Ava. Voi avea eu grijă de ea.

Era pentru prima dată când Cheska spunea ceva. Ava se uită la mama ei și i se păru că arăta cam ciudat.

– Credeam că trebuie să te întorci la Hollywood.

– Da, dar nu te pot lăsa singură așa. Îmi voi suna agentul și îi voi spune să anunțe studioul. Pot filma alte scene pentru un timp sau să mă scoată din primele episoade. Până la urmă, adăugă ea, familia e mult mai importantă, nu-i așa? Nu trebuie să lipsești la începutul cursurilor. Nu, LJ?

– Desigur că nu, dădu LJ din cap. Dar nu uita că o am pe Mary aici. Te rog, Cheska, nu rămâne pentru mine. Întoarce-te la Los Angeles, așa cum aveai de gând.

– Nici nu mă gândesc la asta, dragă LJ, deci va trebui să te obișnuiești cu ideea că voi fi îngrijitoarea ta.

– Mă conduci, Ava? întrebă medicul.

– Desigur. Mă întorc imediat, LJ.

– Încercați să fiți cuminte pentru cinci minute, doamnă Marchmont.

– Mă asigur eu că asta face, zâmbi Cheska. La revedere, doctore. Mulțumim.

Doctorul roși și îngână un la revedere. Ava îl conduse până jos.

– Ești sigur că va fi bine?

– Atâta vreme cât se odihnește, cred că da. Problema e că tensiunea crescută poate provoca accidente vasculare cerebrale. Mătușa ta este într-o formă foarte bună pentru vârsta ei, dar căzătura i-a provocat un șoc puternic, iar operația la șold a slăbit-o mult. Doctorul se întoarse spre Ava. Domnișoara era chiar actrița din *Baronii petrolului*?

– Da.

– Sunteți rude?

– E mama mea, de fapt.

Doctorul ridică o sprânceană.

– Nu am știut. Oricum, sunt sigur că va avea grijă de mătușa ta. Chiar e bine că este aici, acum, că unchiul David este plecat, iar tu vei merge la Londra. Mai trec mâine pe aici. La revedere!

Plecă, iar Ava închise ușa. Apoi se întoarse și o văzu pe Cheska la capătul scărilor.

– M-am gândit să fac niște ceai pentru LJ, spuse.

– Bună idee. Mă duc să stau cu ea puțin. Observă lacrimile din ochii mamei sale. Ce s-a întâmplat? întrebă urcând spre ea.

– Mă simt atât de vinovată. Eram chiar în spatele ei, iar ea s-a împiedicat și a căzut. O luă în jos pe scări plângând.

Ava își puse brațele în jurul umerilor ei.

– Nu plânge, Cheska! Nu este vina ta.

Cheska se uită la fiica sa și o luă de mână.

– Ava, orice îți spune LJ, să știi că te iubesc foarte mult, foarte mult. Ochii ei păreau imenși, ca niște globuri de oțel. Știi asta, nu-i așa?

– De ce...? Da, Cheska, spuse surprinsă.

Cheska rămase cu privirea în gol.

– Sunt atâtea lucruri pe care le facem. Lucruri care...

Ava văzu cum mama sa se scutură și apoi își revine.

– Îmi pare rău. Sunt doar tristă, asta e tot și aș vrea să îmi spui mamă, nu Cheska.

– Bine. Du-te la bucătărie, mamă. Eu mă duc puțin la LJ.

– Mulțumesc.

Cheska se ridică tristă, după care o luă în direcția opusă.

Nedumerită de purtarea stranie a mamei sale, Ava urcă scările și se duse lângă LJ care, deși încă palidă, părea să fie mai bine.

– Cum te simți? o întrebă cu blândețe.

– Cred că mai bine. Mama ta e jos?

– Da.

– Ava...

– Ce este?

– Cred că e groaznic să vorbim despre asta, dar cred că e cazul...

– Despre ce să vorbim?

– Despre ce se va întâmpla cu tine dacă mor.

Ochii Avei se umplură de lacrimi.

– Te rog, LJ. Nu acum.

– Ascultă-mă! LJ o strânse tare de mână. După moartea mea, Marchmont va fi al unchiului David, dar, conform testamentului, tu vei avea dreptul să rămâi aici. David mi-a spus că el nu vrea să locuiască aici. După ce David nu va mai fi, amândoi am fost de acord ca Marchmont să fie al tău. E menționat deja în testamentul lui. Mai sunt și niște bani de la bunicul tău. Sunt ai tăi, Ava... doar ai tăi.

– Dar cum rămâne cu mama mea? Nu ar trebui ca banii și Marchmont să îi revină ei după moartea unchiului David?

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre trecutul tău și despre mama ta, spuse LJ, oftând din greu.

– Spune-mi atunci, o rugă ea. Nu știu nici cine e tatăl meu.

– Poate că într-o bună zi vei ști. Dar cel mai important lucru este să fii atentă la Cheska.

– De ce?

LJ eliberă mâna Avei și se lăsă obosită înapoi pe pernă.

– Întreabă-l pe unchiul tău. Îți va explica.

– Dar, LJ...

– Îmi pare rău, Ava, sunt prea dramatică. Nu mă lua în seamă. Am avut un șoc, asta-i tot.

– Nu plec până când nu vei fi mai bine. Sunt sigură că cei de la facultate vor înțelege dacă întârzii câteva zile.

– Voi fi mai bine, spuse LJ hotărât. Nici moartă nu voi îngădui să-ți ratezi viitorul. Mai sunt câteva zile până pleci.

– Da, să vedem cum vei fi până atunci, răspunse Ava, la fel de hotărâtă.

– Poftim o ceașcă de ceai bun. Cheska intră cu tava în cameră. E un rol nou pentru mine să o fac pe îngrijitoarea, spuse întinzându-i cana lui LJ.

În noaptea aceea, Ava se zvârcoli și se întoarse pe toate părțile, gândindu-se la ce îi spusese LJ și nu dorea decât ca unchiul David să fie acolo și să-i explice ce voise să spună.

LJ se recuperă foarte repede în următoarele zile. Tensiunea îi reveni la normal, iar medicul, care se arătase deosebit de grijuliu, vizitând-o pe LJ în fiecare zi și rămânând de fiecare dată la o cafea cu Cheska, îi spuse Avei că era foarte mulțumit de progresul pe care îl făcuse mătușa sa.

– Cred că mâine poți pleca la Londra fără nici o grijă. Mama ta se ocupă foarte bine de LJ, ajutată de Mary, desigur.

În noaptea aceea, Ava își închise bagajul cu inima strânsă. Urma să plece dimineața următoare și pe lângă teama pe care i-o dădea gândul că va începe o viață nouă într-un oraș departe de tot ce însemnase viața ei de până atunci, o neliniștea foarte tare faptul că trebuia să o lase pe LJ. Urcă spre camera acesteia cu ceașca de cacao pe care o servea în fiecare seară, bătând la ușă înainte să intre.

– Bună, fetiță dragă! Ești pregătită de plecare? o întrebă LJ zâmbind.

– Da.

Ava puse ceașca pe noptieră și se așeză pe pat, privindu-și cu mare atenția mătușa și observând cu ușurare că vânătaia de pe obraz îi dispăruse, iar ochii ei erau din nou strălucitori.

– Ești sigură că nu vrei să rămân? Prima săptămână e introductivă, nu se țin cursuri sau ceva.

– Ava, de câte ori vrei să-ți spun că mă simt foarte bine și pe cale să mă refac de tot. Pe lângă asta, viața la facultate nu presupune doar cursuri. Prima săptămână este pentru a-ți cunoaște colegii și pentru distracție. Vreau să te simți bine.

– Mă voi simți, sunt sigură, dar... Ava înghiți în sec, încercând să-și stăpânească lacrimile. Îmi va fi foarte dor de tine.

– Și mie de tine, draga mea. Sper că vei găsi o clipă să-mi scrii despre ceea ce faci.

– Desigur că îți voi scrie. Uite. Ava băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o hârtiuță. Ăsta este numărul de telefon de la căminul unde voi sta. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să suni, iar ei îmi vor transmite mesajul tău. I l-am dat și lui Mary. Îl pun aici în sertarul de la noptieră. Te voi suna în fiecare duminică, în jurul orei șase.

– Să nu-ți faci griji dacă nu vei putea, dragă Ava. LJ ridică mâna către fața fetei și o mângâie ușor pe obraz. Ai fost o bucurie absolută pentru mine din prima clipă în care te-am văzut. Sunt așa mândră de tine.

Se îmbrățișară pentru multă vreme, nici una dintre ele nedorind să îi vadă cealaltă lacrimile.

– Mâine-dimineață va trebui să pleci foarte devreme, așa că e timpul să te duci la culcare. Ai grijă, draga mea, mai spuse LJ când Ava se ridică să o sărute de noapte bună.

– Voi avea. Și tu. Te iubesc.

Chiar și Cheska se trezi a doua zi la opt dimineața pentru a-și lua la revedere de la Ava.

– Să nu îți faci nici un fel de griji. Promit să fac totul pentru ca LJ să fie bine. Doctorul Stone mi-a spus că sunt făcută să fiu îngrijitoare. Râse copilărește. Drum bun și să te simți minunat la facultate. Îmi pare foarte rău că eu nu am avut șansa asta. Cheska își îmbrățișă fiica. Te iubesc, scumpo, să nu uiți asta.

– Nu uit, spuse Ava, urcându-se în taxi. Să-mi spui cum se simte LJ. Voi suna diseară.

Taxiul plecă rapid și Ava părăsi Marchmont.

Capitolul 46

În prima săptămână departe de Marchmont, Ava se aruncă cu bucurie în vârtejul noutăților – bune și rele. Avea atâtea de învățat. Cum funcționau autobuzele și metroul londonez sau faptul că, pentru noii colegi, întrecerile de băut reprezentau competiții superdistractive, chiar dacă participanții ajungeau să-și piardă cunoștința. Dar, mai presus de orice, trebuia să se obișnuiască cu zgomotul constant care venea de dincolo de sufocanta cămăruță în care stătea. Partea bună a lucrurilor era că toți colegii de curs pe care îi întâlnise până atunci păreau foarte drăguți și chiar se împrieteniseră între ei. Neobișnuită cu mulțimile sau cu petrecerea unui timp îndelungat printre persoane necunoscute, Ava era încă reticentă să li se alăture. Însă, în urma activităților organizate pentru toți bobocii, Ava se simți mult mai relaxată la sfârșitul săptămânii. Iar vestea cea mai bună era că o scrisoare de la Simon o aștepta încă de când ajunsese. Îi scria că rămăsese fidel promisiunii de a o întâlni și scoate la plimbare prin Londra. Uneori, în nopțile lungi și înăbușitoare, când fiecare părticică a ei tânjea să fie înapoi la Marchmont, Ava se gândea la Simon.

Îi răspunsese la bilețelul pe care i-l dăduse prin unchiul David, scriindu-i adresa ei de la Londra, dar de atunci încercase să înlăture orice gând că lui Simon i-ar plăcea de ea. Însă faptul că îi scrisese din nou, îi provocase un fior de plăcere. Avusese nevoie de câteva zile pentru a găsi curajul să folosească telefonul de la capătul coridorului. Îl sună să stabilească o întâlnire. Simon îi spuse că următoarea duminică va veni să o ia la plimbare.

Duminică dimineața, Ava se dădu cu greu jos din pat. Noaptea precedentă fusese la Balul Bobocilor care se prelungise până spre ora trei. „Trebuie să învăț să nu mai beau tot ce mi se pune în față“, își spuse ea nesigură pe propriile-i picioare. Luă două pastile de paracetamol și deschise ușa șifonierului. Pentru prima dată în

viața ei, Ava se gândi cu atenție la ce să pună pe ea. Alese o pereche de pantaloni roz deschis și un pulover de cașmir pe care i le cumpărase Cheska, dar după ce se îmbrăcă i se păru că arăta prea mult ca mama ei. Le dădu jos și își puse o pereche de blugi și un tricou. În dimineața aceea avea ochii prea obosiți pentru lentilele de contact, așa că își puse ochelarii.

La ora unsprezece ajunse nesigură pe ea la ușa holului de la parterul clădirii în care stătea. Locul era pustiu. Probabil toată lumea dormea după petrecere. Simon o aștepta deja afară. Îl văzu prin ușa de sticlă. Auzindu-și bătăile inimii, Ava își spuse că singurul motiv pentru care el o întâlnea nu era decât faptul că familiile lor se cunoșteau. Deschise ușa de la intrare și se duse să-l salute.

– Bună, Ava. Dumnezeule, arăți atât de diferit! spuse Simon sărutând-o pe obraji.

– Da?

– În bine. De parcă acum ești tu cea adevărată. Și îmi place mult cum îți stă cu ochelarii. Semeni cu o tânără și frumoasă profesoară pe care am avut-o când aveam șapte ani. Am fost îndrăgostit de ea ani de zile, iar de atunci îmi plac foarte mult ochelarii.

– Mulțumesc. Sper.

Ava zâmbi timid, observând că și el purta tot o pereche de blugi și o bluză.

– În drum spre tine m-am gândit că nu ar fi interesant să îți arăt cunoscutele atracții turistice, pe care le poți vizita și singură, deci îți voi arăta zonele care îmi plac mie. Bine?

– Grozav!

Ava îl luă de brațul pe care el i-l oferi, iar amândoi o luară pe strada încă adormită.

Când se întoarse acasă pe la ora șapte, Ava era complet extenuată. Poate că Simon era orășean, dar în cea mai mare parte a timpului se plimbaseră. Vizitaseră Hyde Park și se opriseră în Colțul Oratorilor pentru a-i asculta pe cei care își împărtășeau crezurile politice radicale. Fuseseră însă nevoiți să plece de acolo pentru că unii dintre cei care vorbeau erau foarte ciudați și chiar isterici. Merseseră de-a lungul Tamisei între Westminster și Hammersmith, unde se

opriseră la un bistro să ia prânzul. Ava se bucurase de fiecare moment. Nu vizitaseră monumente și nici nu se îngrămădiseră să vadă tablourile din vreun muzeu. Doar vorbiseră despre nimic și despre tot. Iar spațiile largi și deschise pe care le alesese Simon pentru plimbarea lor făcuseră ca Avei să-i dispară sentimentul de claustrofobie fizică și mentală și o ajutaseră să se relaxeze. Vremea fusese suficient de caldă pentru a putea lua prânzul pe terasă, iar Simon îi povestise despre noul loc de muncă pe care îl primise într-un musical în West End.

– Nu este exact ceea ce mi-am dorit, după cum ți-am spus. Aș fi preferat să scriu muzică, adăugă oarecum încurcat, dar aveau nevoie de muzicieni buni pentru a interpreta vocal și pentru a cânta la instrumente și cineva m-a recomandat pentru o audiție. M-am prezentat și am primit slujba. Am fost cel mai surprins dintre toți, dar reușesc să îmi plătesc facturile cu ceea ce îmi oferă. Odată ce spectacolul va merge, voi putea să mă concentrez pe ceea ce mă interesează. Am și un agent acum, mai spuse el și dădu ochii peste cap.

– Despre ce e musicalul?

– Despre patru vedete din anii 1950 și 1960. E plin de hituri, deci publicul va fi format din cei de 30–40 de ani.

– Când începe?

– Peste vreo trei săptămâni. Poți veni la deschidere, dacă vrei.

– Mi-ar plăcea.

– Dar, să știi, nu sunt un actor prea bun, să fiu sincer.

– Dar asta te poate face celebru, Simon.

– Nu vreau deloc să devin celebru. Aș vrea să-mi deschid propriul studio de înregistrări într-o zi, unde să compun cântece pentru alții. Aș prefera să rămân în anonimat.

– Și eu, încuviință Ava cu ardoare.

La sfârșitul zilei, Simon o conduse înapoi în strada Camden și o sărută pe obraz.

– Succes la școală, Ava! Încearcă să nu adormi în timpul cursurilor.

– OK. Mulțumesc mult pentru ziua de azi. M-am simțit foarte bine.

Se întoarse spre intrarea clădirii, când Simon veni și o prinse de braț.

– Știu că primele săptămâni pot fi mai grele, dar, dacă vei avea timp, aș dori să ne mai întâlnim.

– Chiar așa?

– Da. De ce pari așa de surprinsă?

– Pentru că am crezut că m-ai invitat la rugămintea bunicului tău.

– Asta înseamnă că presupui că sunt mult mai puțin egoist decât sunt. Serios, mi-a plăcut mult ziua de azi. Ne vedem vineri? Vin să te iau la șapte?

– Dacă vrei într-adevăr.

– Ava, sigur că vreau.

Ava stătea întinsă pe spate și visa la Simon cu ochii deschiși. Se poate să fi adormit puțin, pentru că atunci când se trezi se făcuse întuneric. Se întoarse și se uită la ceasul de lângă pat. Era trecut de ora zece.

– Fir-ar să fie!

Era prea târziu pentru a mai suna la Marchmont, cum îi promisese mătușii. Se duse să-și pregătească un ceai în bucătăria comună de la etaj, apoi se întoarse în cameră și, în timp ce își bea ceaiul, își pregăti cele necesare pentru primele cursuri din dimineața următoare. Apoi se întinse iar în pat, gândindu-se să o sune pe LJ a doua zi.

Cheska îi duse lui LJ ceașca de cacao, apoi se întoarse în bibliotecă. După zile întregi de căutări, găsise în sfârșit cheia de la sertarul biroului. Fusese bine ascunsă în spatele unui ghiveci. Asta îi confirma faptul că LJ ținea în sertarul respectiv cele mai importante acte personale. Se așeză și răsuci cheia în încuietoare. Trase sertarul și scoase afară un dosar verde. Era plin de documente. Răsfoi prin ele până găsi ceea ce căuta. Puse dosarul alături pentru a se uita prin el mai târziu, deschise plicul gros și desfăcu hârtia care era înăuntru și pe care scria *Ultimul testament al Laurei Jane Edith Marchmont.*

Începu să citească.

Proprietatea Marchmont va rămâne fiului meu, David Robin Marchmont. La moartea acestuia, dorința mea este ca proprietatea să treacă în posesia exclusivă a nepoatei mele, Ava Marchmont, precum este menționat și în testamentul fiului meu".

Cheska simți cum începe să clocotească de furie. Continuă însă să citească, străduindu-se să se controleze. Abia în anexa de la sfârșit reuși să-și găsească numele. Câteva minute mai târziu, Cheska clocotea de furie. Lovind cu pumnul în masă, mai citi o dată anexa, doar pentru a fi sigură.

Ca executor al dispozițiilor privind moștenirea lăsată Cheskăi Marchmont (cunoscută ca Hammond) de către tatăl ei, Owen Jonathan Marchmont, e de datoria mea să revoc această moștenire. În testamentul lui Owen Marchmont (atașat aici) este prevăzut ca suma lăsată nepoatei mele, Cheska Marchmont, să îi fie dată acesteia doar cu condiția să viziteze Marchmont cel puțin o dată pe an până la împlinirea vârstei de 21 de ani. Confirm faptul că Cheska nu a venit nici măcar o dată la Marchmont după împlinirea vârstei de 16 ani și de aceea această condiție nu a fost îndeplinită. Pe lângă aceasta, și-a lăsat fiica în grija mea și nu a considerat necesar să ia legătura cu nici una din noi timp de câțiva ani. De aceea, sunt obligată să respect dorința lui Owen Marchmont și să trec moștenirea Cheskăi Marchmont către fiica acesteia, Ava, care a locuit la Marchmont toată viața ei. Cred că acești bani i se cuvin de drept.

Documentul era semnat de LJ și de martori.

– Nenorocito! țipă Cheska, după care căută înverșunată prin dosar până când găsi ceea ce dorea. Era o declarație provizorie de la un agent de bursă unde scria suma care i-ar fi revenit ei. Erau mai mult de o sută de mii de lire. Se uită și la cifrele celorlalte extrase de cont. Cel mai recent arăta că erau două sute de mii de lire în contul proprietății Marchmont. Cheska se prăbuși.

„Sunt fiica lui. Totul ar fi trebuit să-mi revină mie. De ce nu m-a iubit? De ce? De ce?“

Nu uita, Cheska. Nu uita... auzi vocile.

– Nu!

Își acoperi urechile refuzând să asculte.

Într-o dimineață umedă de octombrie, la câteva zile după ce plecase Ava, LJ se trezi și o văzu pe Cheska stând pe scaun lângă fereastră.

– Dumnezeule, mă simt amețită! Cât e ceasul?

– Unsprezece jumătate.

– Unsprezece dimineața. Doamne! Nu am dormit niciodată atât de mult.

– Asta îți va face bine. Cum te simți?

– Foarte rău, de fapt. Bătrână și bolnavă. Să nu îmbătrânești, Cheska. Nu e o experiență plăcută.

Cheska se ridică, traversă camera și se așeză pe pat.

– Sper să nu te superi că te întreb, dar cred că trebuie să fac asta. Ce s-a întâmplat cu banii pe care mi i-a lăsat tatăl meu?

– Ei bine...

LJ simți o durere ascuțită în brațul stâng.

– Încă mai sunt, nu-i așa? Chestia e că am nevoie urgentă de ei.

Lui LJ nu-i venea să creadă că Cheska o întreba despre bani acum, stând deasupra ei ca un înger răzbunător, în timp ce ea zăcea slăbită, bolnavă și fără nici o apărare. Durerea crescu și simți o furnicătură ciudată în partea stângă a capului. Respiră cu greu și se chinui să răspundă întrebării Cheskăi.

– În testamentul tatălui tău era o clauză care spunea că trebuie să vizitezi Marchmont o dată pe an. Nu ai făcut asta, nu-i așa?

Fața fetei deveni aspră.

– Nu, dar tu nu mă vei opri să moștenesc ce mi se cuvine, pentru o clauză idioată.

– Eu... Cheska, putem discuta despre asta altădată, chiar nu mă simt în stare acum.

– Nu! Ochii Cheskăi străluciră cu răutate. Banii sunt ai mei.

– Îi voi da Avei. Nu crezi că îi merită? Până la urmă eram sigură că ai foarte mulți bani.

LJ se chinui să respire pe măsură ce durerea îi urcă pe gât și apoi spre cap. Cheska părea să nu observe agonia mătușii sale.

– Cum rămâne cu Marchmont? Sunt moștenitorul direct, ca fiică a tatălui meu. Trebuie să îmi revină mie, nu unchiului David.

– Cheska, eu sunt proprietarul legal și pot lăsa moștenirea oricui doresc. Iar David, fiul meu, este moștenitorul de drept, singura rudă de sânge a tatălui tău.

– Nu, eu sunt fiica lui Owen. Am un certificat de naștere care demonstrează asta. Nu numai că i-ai dat banii mei fiicei mele, dar i-ai dat și casa mea unchiului. Cum rămâne cu mine? Când îi va păsa cuiva vreodată de mine? strigă ea.

LJ o privea pe Cheska printr-o ceață roșiatică. Motive multicolore dansau în fața ochilor ei. Voia să răspundă, să-i explice, dar când deschise gura nu putu rosti nici un cuvânt.

– Mereu m-ai urât, nu-i așa? Dar nu vei câștiga pentru că...

LJ se ridică cu un zvâcnet, oftă ușor, apoi căzu înapoi între perne. Rămase nemișcată și era incredibil de albă.

– LJ? Cheska o scutură cu putere. Trezește-te și ascultă-mă! Știu că doar te prefaci ca să nu fii nevoită să vorbești despre asta. LJ? LJ?

Cum mătușa nu se mișca deloc, expresia de pe fața Cheskăi se schimbă de la una de furie la una de groază.

– LJ! Pentru Dumnezeu, trezește-te! Îmi pare rău, nu am vrut să te supăr. Te rog! Te rog! Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Se aruncă peste umerii amorțiți ai lui LJ, plângând isteric.

Așa le găsi Mary care urcă imediat după ce auzi strigătele femeii. Chemă o salvare și toate trei plecară la Abergavenny Hospital.

Capitolul 47

Primele cursuri i se păruseră Avei grele și obositoare. De-a lungul întregii zile stătuse în sala de clasă împreună cu încă optzeci de studenți și se străduise continuu să prindă toate cuvintele care ieșeau din gura profesorilor. Notase totul cât putuse de repede, apoi se grăbi spre casă pentru a rescrie îngrijit și în context. În același timp îi și plăcuse foarte mult la facultate. Începuse să-și facă prieteni și să se integreze în noua sa viață.

Sunase la Marchmont timp de trei zile la rând, dar nu răspunsese nimeni. Asta nu o îngrijorase însă prea tare pentru că erau doar două telefoane în toată casa, unul în birou și unul în bucătărie. Iar dacă cei de acolo se aflau sus sau pe afară, nu ar fi putut auzi. Totuși în a patra zi după ce nu primise nici un răspuns, Ava începu să se îngrijoreze. Vineri seara, când nici de data asta nimeni nu ridică telefonul, găsi numărul de acasă al lui Mary și sună. Huw, soțul femeii, o salută cu accentul său puternic.

– Scuză-mă că te deranjez, Huw, dar sunt puțin îngrijorată. Nimeni nu răspunde la telefon în Marchmont. Totul e bine?

Huw făcu o pauză, apoi continuă:

– Credeam că ți-au spus, domnișoară Ava. Mi-e teamă că mătușa ta a avut un accident vascular cerebral acum trei-patru zile, iar mama ta a fost cu ea la spital. Mary o vizitează în fiecare seară. De aceea nu a răspuns nimeni la telefon.

– Doamne, Dumnezeule! Cât de grav e? E în pericol?

– Nu te îngrijora! Nu știu amănunte, doar că mătușa ta se află în stare stabilă și în cel mai bun spital. Dă-mi numărul tău de telefon și îi voi spune lui Mary să te sune imediat ce ajunge acasă.

– Da, dar îmi poți spune la ce spital se află LJ? Voi suna imediat acolo.

– E la Abergavenny Hospital. Mary se întoarce cam într-un sfert de oră. Vei fi acolo, da?

Șocată și nedumerită de faptul că nimeni nu îi spusese despre ceea ce se întâmplase cu LJ, Ava formă numărul Serviciului de Informații pentru a cere numărul de telefon al spitalului. Sună la centrala spitalului și, după ce așteptă un răstimp care i se păru o veșnicie, i se făcu legătura cu salonul mătușii sale. Dar banii pe care îi pusese în telefon se terminară și nu auzi decât bipăitul de la celălalt capăt, tocmai când răspunsese asistenta. Trânti telefonul în furcă și se uită la ceas. Era șapte și zece minute. Ar fi trebuit să-l întâlnească pe Simon la ora șapte. Nedorind să lipsească de lângă telefon în caz că Mary suna înapoi, o rugă pe una dintre fetele aflate pe coridor să-l anunțe pe Simon unde era. Tânărul apăru din spatele ușilor duble, chiar când telefonul sună.

– Alo? Mary? Ce s-a întâmplat? Cum se simte? De ce nu mi-a spus nimeni?

Ava izbucni în lacrimi de frustrare și de teamă.

– Liniștește-te! încercă Mary să o calmeze. Mama ta a insistat să nu te deranjăm. A spus că e mai bine să așteptăm până avem vești bune ca să nu fii îngrijorată. Deși i-am spus că personal cred că ai dori să afli imediat tot ce se întâmplă cu LJ. În orice caz, așa cum ți-a spus și Huw, mătușa ta a avut un accident vascular. A fost la terapie intensivă în ultimele zile, dar astăzi a fost mutată separat, iar medicii spun că este în afara pericolului.

Ava plângea la telefon.

– Știam că nu trebuia să o las. Ești absolut sigură că va fi bine?

– Doctorii spun că da.

– Plec chiar acum la gară, voi merge direct la spital cu un taxi.

– Nu are rost să faci asta. Nu te vor lăsa să intri la ea. Orele de vizită s-au terminat, iar ea a fost pusă în pat să doarmă. Vino la Marchmont și îi voi spune mamei tale că ești pe drum.

– Bine, spuse Ava, încercând să se adune. Îl vedea pe Simon cu coada ochiului cum o privește. Spune-i că nu voi ajunge decât după miezul nopții.

– Așa voi face. Ai grijă pe drum și ne vedem mâine.

– Mulțumesc, Mary!

Ava închise și, ștergându-și lacrimile, se întoarse spre Simon.

– Mătușa ta e în spital?

– Da, și nu pot să cred că mama nu mi-a spus. Îmi pare atât de rău, Simon, dar trebuie să mă duc direct acasă.

– Sigur că da. Dar, Ava, te pot duce eu. Drumul cu trenul e un coșmar.

– E foarte drăguț din partea ta, Simon, dar sunt sigură că voi fi bine. Trebuie să mă duc să îmi împachetez câte ceva.

– Ava! Simon o apucă de braț, tocmai când se întorsese să plece. *Vreau* să te duc eu. Dau fuga până acasă să iau mașina și te aștept la intrare în jumătate de oră. Bine?

– Sigur, îi răspunse recunoscătoare.

– Dar te avertizez. Nu este chiar un Rolls Royce, mai spuse îndreptându-se spre ieșire.

Cinci ore mai târziu, Simon viră pe drumul neasfaltat care ducea la Marchmont. Pe drum, temerile se mai risipiseră, iar Ava vorbise tot timpul, de frig sau de stres, nu știa nici ea.

Mary le lăsase supă și pâine în bucătărie, iar Simon mâncase porția lui, în timp ce Ava se juca cu a ei, simțindu-se amețită. Cheska nu era pe nicăieri când Ava îl conduse pe Simon într-unul dintre dormitoarele libere.

– Îți mulțumesc mult că m-ai adus, îi spuse.

– N-ai pentru ce. Simon se apropie și o îmbrățișă ușor. Încearcă să te odihnești.

– Da. Noapte bună!

A doua zi dimineață, Ava o găsi pe Mary în bucătărie.

– Ce faci? Vino să te iau în brațe, îi spuse ștergându-și mâinile de șorț.

– O, Mary, de ce nu mi-a spus nimeni nimic? Dacă ar fi murit...

– Știu, știu, dar acum e în afara oricărui pericol și sigur va fi foarte bucuroasă când te va vedea.

– Crezi că ar trebui să-l anunțăm pe unchiul David?

– Mama ta spune să nu îl deranjăm în timpul vacanței. Acum, că LJ e mai bine, cred că nu mai e nevoie. Amândouă știm că ar veni glonț acasă. Uită-te la tine! Mă

duc sus la mama ta cu micul dejun. Știi, mereu mănâncă în pat. Vino și tu să o saluți!

– Fac un ceai pentru mine și Simon, spuse Ava, punând apa la fiert.

– Simon?

– Da, m-a adus cu mașina aseară.

– E același Simon care a fost aici la petrecerea mătușii tale?

– Da.

– Foarte frumos din partea lui. Ți-am spus că o să vă mai întâlniți. Ai grijă, ne vedem sus.

Ava îi duse ceaiul lui Simon și îl găsi încă dormind. Apoi se îndreptă spre camera mamei ei. Respiră adânc, bătu la ușă și intră. Cheska stătea în pat și își lua micul dejun.

– Ava, scumpo, vino și sărut-o pe mama ta.

Ava o sărută, iar Cheska îi făcu semn să se așeze lângă ea.

– Mă simt foarte obosită. De când cu accidentul lui LJ, am fost la spital zi și noapte. A fost greu să fiu peste tot pe unde au dus-o.

Cheska căscă teatral.

– De ce nu mi-ai spus despre accident?

– Pentru că nu am vrut să-ți faci griji, scumpo. Iar eu am fost mereu aici să am grijă de ea, deci nu era nevoie să îți întrerupi cursurile.

– Dacă vreodată se mai întâmplă ceva, te rog, să mă contactezi imediat. LJ înseamnă totul pentru mine. Știi asta.

– Da, știu. Mi-ai spus de prea multe ori deja. Oricum e din ce în ce mai bine, iar eu sunt extenuată.

– Nu trebuie să mai mergi azi la ea. Voi merge eu.

– Ar fi foarte frumos din partea ta, dacă nu te superi. Cheska căscă iar. Cred că voi rămâne în pat să recuperez orele nedormite. Poți să-i duci tu tava lui Mary și să-i spui să nu mă deranjeze?

– Desigur, ne vedem mai târziu.

Simon insistă să o ducă pe Ava cu mașina la spital și să o aștepte afară indiferent de cât ar fi durat vizita ei. Sus la salon, Ava se prezentă asistentei și întrebă dacă își putea vedea mătușa.

– Nu a început încă programul de vizită, dar fiindcă veniți de departe, voi face o excepție, îi spuse amabil.

– Cum se simte? Mama mea spune că e în afara pericolului.

– Așa este. Doctorul Simmonds, care se ocupă de ea, e pe aici pe undeva. Îl caut să-i spun că sunteți aici pentru a vorbi cu el înainte să intrați la mătușa dumneavoastră.

Ava aștepta nerăbdătoare. Medicul veni și îi strânse mâna.

– Sunt doctorul Simmonds, domnișoară Marchmont. Veniți cu mine să discutăm în liniște.

Ava îl urmă într-un mic cabinet. Medicul închise ușa în urma ei și îi oferi un scaun. Se așeză recunoscătoare, simțind că nu o mai țineau picioarele.

– Domnișoară Marchmont, sau pot să vă spun Ava? După cum cu siguranță ți-a spus și mama ta, mătușa LJ a suferit un accident vascular. A depășit momentul critic, dar va avea nevoie de o perioadă de reabilitare foarte lungă. Va mai sta în spital cam o săptămână, apoi însă aș sugera să fie dusă într-un sanatoriu. Acolo ar putea beneficia de fizioterapia de care are nevoie, într-un mediu mai prietenos decât cel de aici. Sunt optimist că, dacă va primi îngrijirea necesară, își va recăpăta abilitatea de a vorbi. Nu sunt sigur că își va putea folosi mâna stângă, dar cine știe. Mătușa ta e o femeie extraordinară, Ava, cu o voință foarte puternică.

– Da, este. Ava era îngrozită de ceea ce auzise. Vreți să spuneți că nu poate vorbi?

– Acum, nu. Mi-e teamă că așa se întâmplă după un accident vascular. I-am dat deja mamei tale o listă cu cele mai bune locuri din împrejurimi. Cred că ar fi bine să decideți împreună.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Acum trebuie să mă duc să o văd.

– Desigur, te conduc.

LJ dormea. Ava rămase tăcută lângă patul ei, privind-o cu atenție. Arăta atât de fragilă și de bătrână.

– Puteți rămâne cât doriți, îi spuse medicul și plecă.

Ava îi luă mâna mătușii sale într-a ei.

– Dragă LJ, tocmai am vorbit cu doctorul și mi-a spus că ești foarte bine. Vei putea pleca din spital în curând și vei merge într-un loc mai confortabil unde te vei recupera. Nu e minunat?

Ava simți o ușoară presiune pe mână și văzu că LJ deschisese ochii și o privea cu mare bucurie.

– Îmi pare rău că nu am venit mai devreme, dar nimeni nu mi-a spus că ești bolnavă. Acum sunt aici și nu mai plec până când nu ieși de aici.

Ava văzu că LJ încerca să-i vorbească, dar nu reușea. Observă că obrazul stâng al mătușii sale atârna în jos, ca și când jumătate din gură ar fi făcut o grimasă continuă.

– Medicul a spus că în curând vei fi în stare să vorbești. Nu-ți face griji! În schimb, am să-ți povestesc despre Londra și despre facultate.

Timp de douăzeci de minute, Ava vorbi cât putu de bucuroasă despre noua sa viață, ținând-o pe LJ de mâna stângă și abținându-se să-și arate întristarea când văzu încercările neputincioase ale mătușii de a răspunde. În cele din urmă nu mai avu nimic de povestit și observă că LJ îi făcea semn cu mâna stângă.

– Dirijezi o orchestră, glumi Ava.

LJ dădu deznădăjduită din cap și continuă să mimeze până când Ava înțelese ce voia să-i spună.

– Vrei ceva de scris?

LJ dădu din cap și arătă spre sertarul de lângă pat. După ce notase ce dorise, LJ îi întinse Avei bucățica de hârtie. Cu litere tremurate scria *te iubesc*.

– Cum a fost? o întrebă Simon, când se urcă în mașină.

– Îngrozitor. Nu poate vorbi și are mâna stângă paralizată. Dar medicul m-a avertizat că arată mult mai rău decât este într-adevăr. Ava nu își mai putu controla emoțiile. Asta este singura mea speranță.

– Da. Simon îi luă mâna și i-o strânse. Așa este, draga mea.

Când ajunseră înapoi la Marchmont, Mary tocmai pleca acasă.

– Am lăsat friptură de vită și găluște pentru prietenul tău și salată cu brânză pentru tine. Vin mâine să vă pregătesc un prânz gustos. Cum e mătușa? întrebă, văzând fața palidă a Avei.

Ava nu putu face mai mult decât să ridice din umeri.

– Știu, știu. Dar va fi bine. Trebuie să crezi asta.

– Ai văzut-o pe mama azi? schimbă Ava subiectul.

– Am văzut-o acum o oră. Se pregătea să facă baie. La revedere. Pe mâine. Ai grijă de Ava, Simon. Este un moment foarte greu pentru ea.

– Sigur că voi avea.

După ce plecă Mary, Ava scoase mâncarea și o puse pe masă.

– Mama ta face mereu baie la ora două după-amiaza? întrebă Simon când începură să mănânce.

– Probabil. Era foarte obosită azi de dimineață. A fost la spital la LJ toată săptămâna. Va trebui să rămân aici pentru o vreme. Nu o pot lăsa pe LJ până când nu iese măcar din spital. Știu că tu trebuie să te întorci la repetiții.

– Pot să mai stau până mâine. Mergem să facem o plimbare? Ți-ar prinde bine să iei o gură de aer curat și mi-ar plăcea să văd proprietatea.

Ava tocmai voia să răspundă când Cheska intră în bucătărie.

– Iată-te! Mi s-a părut că aud o mașină, dar...

Vocea Cheskăi se stinse când îl observă pe Simon.

– Mamă, el este prietenul meu, Simon Hardy. Simon, mama mea, Cheska Hammond.

Ava văzu surpriza totală de pe fața lui Simon.

– Vrei să spui celebra Cheska Hammond? Cheska Hammond care o interpretează pe Gigi în *Baronii petrolului*?

Cheska se uita fix la el cu o privire cât se poate de stranie. Apoi păru să-și revină și fața ei frumoasă fu luminată de un zâmbet larg.

– Da, eu sunt. Mă bucur mult să te văd. Sunt sigură că ne-am mai întâlnit. Cheska se uită iar la el. Nu crezi?

– Nu. Mi-aș fi amintit cu siguranță. Simon zâmbi și se ridică pentru a-i oferi mâna. În loc să-i ia mâna, Cheska îl sărută cu căldură pe ambii obraji.

– E nemaipomenit să te revăd, Bobby.

– Numele meu este Simon, doamnă Hammond.

– Te rog să-mi spui Cheska, spuse ea traversând bucătăria și se duse la frigider. Cred că e cazul să deschidem o șampanie.

– Eu nu vreau, mamă.

– Nici eu, adăugă Simon.

– Nu? Cheska rămase cu sticla de șampanie în mână. Dar e un lucru minunat să te avem printre noi. Trebuie să sărbătorim.

– Poate mai târziu. E abia ora trei, spuse Ava complet surprinsă de comportamentul mamei sale dată fiind situația lui LJ.

– O, nu te prosti, Ava! Dar bine, o lăsăm pe mai târziu. Ce facem în după-amiaza asta?

– Ava mă va scoate la plimbare și îmi va arăta împrejurimile, spuse Simon.

– E o idee minunată. Exact ce ne trebuie. O gură de aer curat. Ador să mă plimb în anotimpul ăsta. Toamna este atât de frumoasă! Nu credeți? Mă duc să mă schimb în ceva mai lejer. Revin în zece minute.

Ava se uită confuză cum Cheska ieși sărind într-un picior. Din câte știa, mama ei niciodată nu se aventurase mai departe de marginea pădurii și ura frigul.

– Dumnezeule! Cheska Hammond e mama ta? îngână Simon. De ce nu mi-ai spus?

– Era important? sări Ava, dar apoi își ceru imediat scuze.

– Nu era, bineînțeles, dar când un star internațional intră în bucătărie când te aștepți mai puțin, e de înțeles să fii șocat, nu-i așa?

– Da, corect. Ea e mama mea.

– De fapt, acum înțeleg de ce mi-ai părut cunoscută în momentul în care te-am văzut. Ești exact la fel de frumoasă ca ea, îi spuse el cu gentilețe.

– Să ne pregătim de plimbare, mai bine. Ava se ridică brusc. Mă duc să-ți caut niște cizme de cauciuc.

Zece minute mai târziu, toți trei coborau treptele terasei. Avei i se păru că mama ei arăta ridicol, îmbrăcată într-o jachetă veche și cu cizme de cauciuc mult prea mari pentru ea.

– De unde să începem? întrebă Cheska, luându-l pe Simon de braț. Pădurea este minunată, mai ales în acest anotimp. Apoi ne putem plimba de-a lungul pârâului.

– E bine pentru mine, fu de acord Simon.

Ava venea în urma lor, încă surprinsă că mama sa nu o întrebase cum fusese LJ în dimineața aceea și neliniștită de felul în care se comporta cu Simon. Observase că el fusese foarte captivat de faptul că o cunoscuse pe Cheska și era măgulit de atenția pe care i-o acorda. Chiar dacă Simon nu-i mărturisise niciodată intențiile sale și nu făcuse mai mult decât să o sărute pe obraz sau să o îmbrățișeze ușor, Ava simți o umbră de invidie uitându-se la cei doi cum mergeau înaintea ei, râzând. Nu ar fi fost posibil ca Cheska să se gândească *altfel* la el. I-ar fi putut fi mamă.

Dar apoi, Ava calculă. Dacă Cheska avusese șaisprezece ani când o născuse, însemna că era doar cu unsprezece ani mai mare decât Simon. Și arăta cu zece ani mai tânără decât avea. Ava se scutură cu dezgust la gândul că mama ei se schimbase de la oboseala de dimineață la voioșie după ce-l văzuse pe Simon.

– Să facă ce vor, își spuse Ava.

Când se întoarseră de la plimbare, Ava le spuse că se duce să o viziteze pe LJ.

– Te duc eu, spuse imediat Simon.

– O, Dumnezeule, nu trebuie să faci asta. Ai făcut deja destul. Ava se poate duce singură cu Land Roverul, nu-i așa, scumpo? Nu-ți face griji, rămân eu cu Simon. Voi pregăti pentru el rețeta mea de ouă prăjite cu șuncă. Toată lumea de la Hollywood vine duminica la mine pentru gustarea asta. Rețeta mea secretă e celebră.

– Chiar nu e o problemă...

– E în ordine, Simon. Ava luase deja din cui cheile mașinii. Ne vedem mai târziu.

Ava se așeză lângă LJ, încercând să nu se gândească deloc la Cheska și la Simon, care rămăseseră împreună la Marchmont. Era foarte bucuroasă să vadă că LJ arăta mult mai însuflețită și mai energică. Fata adusese cu ea multe carnețele și pixuri și cartea preferată a mătușii sale, un roman de Jane Austen. LJ răspundea scurt la întrebările pe care i le punea Ava.

Da, mă simt mai bine. Medicul mi-a spus că mâine voi putea sta pe scaun. Și îmi vor face duș.

Când văzu că LJ obosise, Ava deschise *Emma* și începu să citească. Apoi clopoțelul sună indicând sfârșitul orelor de vizită. LJ adormise. Ava o sărută pe obraz și părăsi spitalul, îngrozită că trebuia să se întoarcă acasă.

Când ajunse îi găsi pe Simon și pe Cheska în bucătărie râzând. Pe masă se afla o sticlă de șampanie goală.

– Bună, draga mea. Noi am avut o seară minunată. Simon mi-a povestit despre debutul lui la West End și m-a invitat la deschidere. Muzica anilor 1960 e de pe vremea mea, mai spuse Cheska.

Simon se întoarse spre Ava.

– Poate veniți împreună.

– Dacă LJ iese din spital până atunci, răspunse Ava abrupt.

– Vrei ceva de băut, draga mea? întrebă Cheska ținând o sticlă de vin în mână.

– Nu, mulțumesc. Dacă nu vă deranjează, eu mă duc la culcare. Noapte bună!

Ava îi lăsă în bucătărie și ieși.

Capitolul 48

A doua zi la prânz, în ciuda protestelor Cheskăi pentru a-l reține pe Simon la masă, el îi spuse că trebuie să se întoarcă la Londra.

– De mâine începem repetițiile la teatru. Va fi o săptămână lungă.

– Abia aștept să văd spectacolul, spuse Cheska, venind după Simon la mașină, împreună cu Ava. Poate ieșim la cină apoi.

– Cred că apoi voi fi așteptat la petrecerea de deschidere, Cheska. Mulțumesc pentru ospitalitate. Ava – o trase spre el, chiar dacă Cheska se afla cât se poate de aproape de ei – mă anunți când ești pregătită să te întorci la Londra?

– Da, spuse fata aprobând din cap.

Simon se uită la ea, apoi la Cheska, după care ridică din umeri.

– Trimite-i salutări mătușii tale și ai grijă de tine.

– Așa voi face.

– Un tip încântător, nu-i așa? spuse Cheska în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

– Da.

– Și atât de matur pentru vârsta lui.

– Eu plec la spital acum, mamă, spuse repede Ava, nedorind să audă cum Cheska începe să enumere calitățile lui Simon. Vii și tu?

– Nu azi. Am stat până târziu cu Simon. Ieri ziceai că LJ este mult mai bine. Mă duc să mă odihnesc după prânz.

Următoarele zile, Ava stătu cu LJ la spital tot timpul care îi fusese permis. Era foarte încântată de progresul pe care îl făcea mătușa sa. La sfârșitul săptămânii, medicul o chemă în cabinetul lui și îi spuse că LJ era în starea necesară pentru a părăsi spitalul.

– Ai vizitat vreunul dintre sanatoriile pe care ți le-am recomandat?

– Nu, dar vom face asta acum, dacă spuneți că e gata să plece. Vă mulțumesc, doctore. Ava se ridică. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut.

– Asta e datoria mea, domnișoară Marchmont, îi spuse și o conduse spre ușă. Cum este încântătoarea ta mamă? Nu am văzut-o săptămâna asta.

– E foarte obosită după ce a petrecut toată săptămâna trecută alături de LJ. Am înlocuit-o eu.

– Te rog să-i transmiți salutări.

– Desigur.

– Anunțați-mă când ați hotărât asupra sanatoriului. Puteți rezerva începând de miercuri.

Odată ajunsă acasă, Ava sună la toate cele trei instituții pe care le recomandase medicul. Una dintre ele era complet ocupată, dar celelalte două o puteau primi din ziua sugerată de doctorul Simmonds. În ultimele zile, Ava o evită cât putu de mult pe mama ei, plictisită să tot audă interminabilele monologuri despre cât de grozav era Simon. Acum însă porni în căutarea ei. O găsi în bibliotecă, scotocind printre hârtii.

– Ai vrea să vii cu mine după-amiază să vizităm sanatoriile recomandate de medic? LJ va putea părăsi spitalul miercuri.

– E nevoie, Ava? Sunt sigură că pot avea încredere în părerea ta, draga mea. Evident că trebuie să fie cât mai aproape pentru că, după ce tu te întorci la Londra, eu voi fi cea care va trebui s-o viziteze.

Ava observă că mama sa era atentă la altceva.

– Bine, mă duc să le vizitez și vorbim când mă întorc.

– Mulțumesc, Ava. Altceva?

– Nu. Nu e o veste minunată că LJ se înzdrăvenește?

– Minunat.

Cheska încuviință din cap și se întoarse la hârtiile ei.

Miercuri, Ava o însoți pe LJ către instituția pe care o alesese. Cheska spusese că va veni și ea în Land Roverul mătușii. Ținându-și promisiunea, le aștepta pe amândouă în parcarea sanatoriului.

Clădirea era situată într-un cadru natural foarte bine îngrijit. Angajații erau prietenoși, iar camera lui LJ era luminoasă și dădea spre grădină. Când făcuse prima vizită, Ava fusese încântată să vadă că pacienții tineri erau tot atât de mulți ca vârstnicii.

– Avem grijă de toată lumea aici, draga mea, îi explicase directoarea. Nu suntem o groapă unde se aruncă bătrânii, ci un loc de recuperare pentru cei de toate vârstele.

Ava o ajută pe LJ să despacheteze și să își aranjeze lucrurile cum dorea. Cheska stătu pe scaun în tot acest timp, părând să se gândească la altceva. Ava și mătușa sa descoperiseră o modalitate de comunicare. LJ o strângea de mână pe Ava sau ridica o sprânceană și arăta cu mâna dreaptă spre ceea ce-și dorea. Dacă totuși Ava nu reușea să o înțeleagă, nota pe hârtie ceea ce dorise să spună.

– Scumpo, ar trebui să plecăm. Las-o pe LJ să se aranjeze.

Cheska se uita pe fereastră, degetele mișcându-i-se nervos.

– A, speram să pot rămâne mai mult, mamă. Stai liniștită, du-te acasă! Eu mă voi întoarce cu un taxi.

– E în ordine. Aștept.

LJ o strânse pe Ava de mână și dădu ușor din cap, arătând spre ușă.

– Ești sigură că vei fi bine?

Aceasta încuviință.

– Vin mâine iar. Dacă ai nevoie de ceva, scrie și arată-i directoarei. O voi suna mai târziu și îmi va spune ce trebuie să-ți aduc.

LJ părea nervoasă.

– Știu, știu că fac prea mult caz, spuse Ava și se aplecă să o sărute pe frunte. Sunt foarte nerăbdătoare să te întorci odată acasă. Te iubesc.

LJ zâmbi atât cât putu și îi făcu Avei cu mâna într-un fel care o făcu pe fată să plângă din nou.

Afară, își mușcă buzele când Cheska descuie mașina.

– O, Doamne! Urăsc că trebuie să o las aici.

– Nu te prosti, Ava. E pe mâini bune, precum vezi. Costă o grămadă de bani, deci trebuie să fie un loc bun.

– Știu, îmi pare rău. Cred că sunt îngrijorată pentru că va trebui să mă întorc la Londra.

– Eu voi fi aici, nu?

Cheska porni mașina și demară cu putere în marșarier.

Ava o vizită pe LJ în fiecare după-amiază în următoarele trei zile, asigurându-se că mătușa sa e bine și se instalase confortabil. Personalul părea drăguț, iar fizioterapia o ajuta enorm. Chiar dacă nu era capabilă să vorbească încă, LJ se putea plimba cu bastonul prin grădină.

Trebuie să te întorci la Londra. Sunt mai bine.

Ava citi mesajul și se uită la LJ cum dădea din cap. Apoi mai scrise un mesaj și i-l înmână nepoatei sale.

Mâine!

– Dar nu vreau să plec până când nu te întorci acasă.

Trebuie. Ascultă-mă.

– Te ascult, dar...

Sunt încă mătușa ta.

– Bine, dacă insiști... Dar mă întorc weekendul următor.

Mai vorbim despre asta.

Spre seara aceleași zile, când Ava îi spuse mamei că se va întoarce la Londra deoarece LJ era suficient de bine, Cheska o anunță că va veni și ea în capitală.

– Trebuie să merg și la spectacolul lui Bobby, adică al lui Simon. Cu ocazia asta, voi trece și pe la vechiul meu agent. Dacă tot sunt în Anglia, e păcat să nu văd ce posibilități mai sunt.

– Dar cum rămâne cu LJ? Credeam că vei sta aici să o vizitezi în lipsa mea.

– Pentru Dumnezeu, Ava! Mă gândeam să petrec doar o noapte la Londra. Sunt sigură că LJ va supraviețui 24 de ore fără noi. Ne putem întâlni la teatru înainte de spectacol, să bem ceva. Înainte de asta, trebuie să găsesc ceva de îmbrăcat, bineînțeles. E o premieră, până la urmă. Sunt atât de emoționată.

A doua zi Cheska își luă la revedere de la Ava, sărutând-o și zâmbind.

– Pe miercuri seară! Nu-ți face griji în privința lui LJ! Pornesc chiar acum spre ea.

– OK. Spune-i că o iubesc.

– Sigur.

Cheska probă o bluză de mătase de culoarea ochilor ei, foarte puțin decoltată. Apoi se duse jos să-l salute pe doctorul Stone, care tocmai sosise cu mașina. După ce acesta plecă, Cheska se urcă în mașină și porni și ea spre Monmouth. Acolo, se îndreptă spre recepția avocaților familiei Marchmont, firma Glenwilliam, Whittaker și Storey.

– Bună ziua, numele meu este Cheska Hammond. Am o întâlnire cu domnul Glenwilliam.

– Da, domnișoară Hammond, se bâlbâi recepționera. Luați loc! Îl anunț pe domnul Glenwilliam că sunteți aici.

– Mulțumesc.

Cheska se așeză. Un minut mai târziu, ușa se deschise și apăru un bărbat abia trecut de treizeci de ani. Cheska se ridică.

– Domnișoara Hammond, ce plăcere! Veniți după mine, vă rog!

– Mulțumesc. Am crezut că sunteți un tip scorțos și bătrân, râse Cheska cu cochetărie.

– Nu, poate v-ați gândit la tatăl meu. S-a pensionat acum câțiva ani, iar eu i-am preluat activitatea.

– Am înțeles, spuse Cheska, urmându-l în biroul lui.

– Vă rog, luați loc!

– Mulțumesc.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Problema este că unchiul meu este plecat în vacanță pentru o perioadă mai lungă și nu poate fi contactat, spuse Cheska trecându-și un picior peste altul și uitându-se la avocat cum o urmărește cu privirea, iar mătușa mea LJ este foarte bolnavă.

Ochii i se umplură de lacrimi și își scoase un șervețel din geantă.

– Vă rog, încercați să nu vă întristați, domnișoară Hammond.

– Totul a fost lăsat în seama mea și am nevoie de sfatul dumneavoastră.

– Voi încerca să fac tot ce îmi stă în putință, o reasigură domnul Glenwilliam, uitându-se în ochii ei celebri.

– Vă sunt recunoscătoare pentru asta, domnule Glenwilliam. Sunt sigură că știți că administrarea proprietății Marchmont este o activitate cu normă întreagă. Mătușa mea s-a ocupat de asta pentru foarte mulți ani, dar în ultimul timp, din cauza bolii ei, nu s-a mai îngrijit nimeni de foarte multe lucruri. Au rămas multe facturi neplătite, iar gardul trebuie reparat imediat. Jack Wallace, administratorul fermei, a venit ieri să mă vadă. Trebuie făcut ceva.

– Chiar așa? Domnul Glenwilliam ridică din sprâncene. Sunt uimit de ce spuneți, domnișoară Hammond. Nu demult am vizitat-o pe mătușa dumneavoastră și am avut impresia că totul mergea ca la carte.

– Să spunem că aparențele ne pot înșela uneori. Oricum, prima problemă este că am nevoie de bani pentru a plăti salariile și câteva facturi.

– Asta nu este o problemă. Ne ocupăm de proprietatea Marchmont de foarte mulți ani. Dacă îmi arătați facturile, sunt în măsură să vă scriu cecuri pentru a le putea plăti. Contul are fonduri suficiente. Apoi, după ce mătușa dumneavoastră va fi mai bine...

– Aceasta e problema, domnule Glenwilliam. Cheska începu din nou să plângă. Nu cred că mătușa mea își va reveni vreodată. Cel puțin nu suficient pentru a administra proprietatea. Iar unchiul meu este plecat din țară. Sunt următorul moștenitor și aș vrea să fac tot ce pot, măcar până se întoarce unchiul meu.

– Am înțeles. Precum ați spus și dumneavoastră, întreținerea proprietății Marchmont presupune foarte mult timp. Cum veți face cu cariera dumneavoastră?

– Familia e pe primul loc, nu-i așa? Voi fi nevoită să iau o vacanță fără plată până revine unchiul meu.

– Nu cred că ar fi necesar, domnișoară Hammond. Ne-am ocupat de proprietate de multe ori până acum și o vom face din nou cu plăcere. Temporar, bineînțeles.

– Nu cred că acesta este ultimul dumneavoastră răspuns, domnule Glenwilliam. Scuzați-mă, dacă par nepoliticoasă, dar nu cred că trebuie să vin aici de fiecare

dată când am nevoie de bani pentru fân sau mâncarea animalelor, oricât de multă plăcere mi-ar face.

– Înțeleg, domnișoară Hammond. Avocatul își aranjă cravata. Deci ceea ce doriți de fapt este o împuternicire temporară?

– Îmi puteți explica ce înseamnă asta?

– Când se consideră că o persoană nu se mai poate ocupa de afacerile sale din cauza unor probleme medicale, se poate elibera o împuternicire unei rude apropiate sau unui grup de avocați. Împuternicitul are dreptul să acceseze contul și să acționeze în numele persoanei incapabile.

– Am înțeles. Puteți face asta pentru mine?

– Teoretic, da. Dar, înainte de asta, cred că ar trebui să încerc să iau legătura cu unchiul dumneavoastră.

– Din păcate este în vacanță în Himalaya, apoi merge în China. Ați putea lua legătura cu el peste câteva săptămâni sau chiar luni. Am încercat și eu, dar nu am reușit.

Cheska își trecu iar un picior peste altul și văzu că domnul Glenwilliam îi urmărește mișcarea cu privirea.

– Înțeleg că lucrurile sunt complicate, domnișoară Hammond. Dar sunteți sigură că asta vreți? Marchmont este o responsabilitate imensă, mai ales pentru cineva lipsit de o astfel de experiență, scuzați-mă că spun asta.

– Da, cel puțin pentru viitorul apropiat. După întoarcerea unchiului meu, mai vedem.

– Va trebui să pregătesc niște hârtii pentru care e nevoie de semnătura mătușii dumneavoastră.

– Asta ar putea fi o problemă. Pentru moment, mătușa mea nu poate duce o cană la gură, ce să mai vorbim de semnat. Și-a pierdut capacitatea de a vorbi.

– Atunci va trebui să îi cerem doctorului ei să scrie că, în prezent, doamna Marchmont este incapabilă să se ocupe de afacerile sale.

– Am la mine această declarație. Doctorul Stone a văzut-o pe mătușa mea și confirmă ceea ce v-am spus.

– Înțeleg. Avocatul deschise scrisoarea și o citi. Subliniez faptul că este vorba despre o împuternicire temporară, până la însănătoșirea mătușii dumneavoastră,

iar dacă acest lucru nu se va întâmpla, atunci se vor aplica dispozițiile testamentare.

– Desigur, șopti Cheska, coborând privirea. Proprietatea va reveni unchiului meu, nu-i așa?

– Exact. Mă simt obligat să repet că vă asumați o mare responsabilitate, domnișoară Hammond.

– Știu. Dar vreau să fac tot ce pot să-mi ajut mătușa. Dacă va ști că Marchmont e pe mâini bune, va sta mult mai liniștită. Jack Wallace va fi acolo, iar dumneavoastră mă veți sfătui de câte ori va fi nevoie, nu-i așa, domnule Glenwilliam?

Cheska îi aruncă cel mai seducător zâmbet.

– Desigur, de câte ori aveți nevoie de ajutor sau de vreun sfat, sunați-ne. Între timp, voi pregăti hârtiile.

Când ajunse acasă, Cheska se duse direct la telefon.

– Nu, nu are incontinență, dar nu poate vorbi pentru moment. Credeți că aveți un loc pentru ea? Minunat. Dacă se poate, aș vrea să o aduc luni după-amiază. Da, sigur. La revedere!

În noaptea aceea, Cheska nu dormi. Îi era teamă de visele pe care știa că le va avea.

Duminică dimineața ajunse în Monmouth cu taxiul. Se duse la biroul domnului Glenwilliam pentru a ridica plicul cu împuternicirea provizorie, apoi merse direct la bancă. Acolo aranjă ca o sumă enormă de bani să fie transferată din contul Marchmont în contul ei personal. Întrebând de unde poate închiria o mașină, urmă instrucțiunile funcționarului și găsi garajul. Plăti taxa pentru mașină și porni spre sanatoriul unde se afla LJ. În aceeași zi se întoarse la Marchmont. Se duse direct în camera ei și începu să-și facă bagajul. Apoi se duse la parter să vorbească cu Mary.

– După cum știi, mâine plec la Londra, Mary. Cred că ar fi bine să pleci mai devreme azi și să îți iei liber pentru mâine. Petrece-ți ziua cu soțul tău. Ai muncit mult în ultima vreme. De fapt – Cheska băgă mâna în geantă și își scoase

portofelul–, de ce nu ieșiți diseară să luați cina în oraș? Ar fi un fel de a-ți mulțumi.

Scoase două bancnote de douăzeci de lire. Mary o privi surprinsă.

– Dar, dacă nu veți fi aici pentru câteva zile, eu ar trebui să vin să mă asigur că totul e în regulă.

– Nu e nevoie, Mary. Te asigur că sunt în stare să încui ușa în urma mea. Insist.

– Dacă asta doriți, este foarte mărinimos din partea dumneavoastră. Aveți dreptate, ar fi bine să petrec puțin timp cu Huw. O voi vizita pe doamna Marchmont în lipsa dumneavoastră, desigur.

– De fapt, astăzi am fost la ea, iar directoarea mi-a spus că mâine va fi transferată la Abergavenny Hospital pentru niște teste și pentru a i se verifica progresul. Ar fi mai bine să nu o vizitezi până la sfârșitul săptămânii. O dată în viața ta uită de Marchmont și de noi toți. Cheska îi zâmbi cu amabilitate. Apoi te poți întoarce cu forțe noi.

– În regulă, încuviință Mary, nu foarte sigură însă. Plec acum. Cina dumneavoastră este în bucătărie, spuse scoțându-și șortul. Distracție plăcută la Londra și sărutați-o pe Ava din partea mea.

– Desigur.

Imediat după ce plecă spre casa ei, Mary se simți foarte neliniștită. Domnișoara Cheska fusese mereu ciudată, asta sigur, dar era nepoata doamnei Marchmont și nu putea să se împotrivească instrucțiunilor ei.

În noaptea aceea, Cheska rătăci pe holurile pustii ale casei Marchmont. Vocile din capul ei deveniră foarte insistente. În special una dintre ele. *Trebuie să fie al tău, luptă pentru asta... LJ te urăște, mereu te-a urât...*

Cheska se aruncă pe patul din camera copiilor, camera în care cândva ea și cu Jonny dormeau liniștiți. Îl iubise mult, apoi el se dusese.

– Dar nu ai plecat, nu-i așa, Jonny? Și nu vei pleca niciodată.

Începu să plângă, ținându-și picioarele așa cum obișnuia în copilărie, dar acum se ștergea la ochi cu pumnii strânși, încercând să oprească vocile.

– Nu se vor opri niciodată, nu-i așa? Nu vă veți opri niciodată, țipă înspăimântată. Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace!

Când vocile ajunseră să fie insuportabil de ascuțite, Cheska înțelese imediat ce avea de făcut.

„Distruge amintirile și nu te vor mai bântui.“ Da! Asta era!

Închise bagajul imens pe care îl pregătise pentru plecarea de a doua zi, îl ridică și îl duse jos la intrare. Apoi, din salon, adună cutia de chibrituri și aprinzătoarele de lângă cămin și urcă iar scările. Calmă, trase spre ea coșul de hârtie și îl puse sub căluțul de lemn despre care mătușa sa îi spusese că fusese al lui David. Scoase apoi o carte ilustrată care îi plăcuse mult în copilărie, îi rupse paginile și le făcu pe toate cocoloașe pe care le puse în coș. Îngenunche, aprinse chibriturile și le dădu drumul peste hârtii. Focul se stârni imediat, iar Cheska privea totul de pe marginea patului, uitându-se cum flăcările cădeau peste căluțul de lemn. Se ridică mulțumită, gata să plece.

– La revedere, Jonny, șopti.

Până să iasă din cameră, căluțul era complet cuprins de flăcări.

Capitolul 49

După ultimul curs, Ava se întoarse în camera ei și se duse degrabă să-și facă duș. Apoi își puse pe ea o rochie strâmtă dintre cele pe care i le luase Cheska în Monmouth, se dădu cu puțin ruj, după care ieși iar în stradă pentru a prinde autobuzul către Shaftesbury Avenue. Holul teatrului era deja plin. Ava își croi drum către barul lângă care trebuia să o întâlnească pe mama ei.

– Scumpo! Cheska o salută strălucitoare și o sărută pe amândoi obrajii. Ia loc, te rog! Dorian a comandat șampanie.

– Cine e Dorian?

– Dorian este noul meu agent, draga mea. De fapt, nu este chiar așa de nou. A preluat clienții lui Leon Bronowski, agentul cu care am lucrat cu mulți ani în urmă când eram actriță la Londra. Abia așteaptă să te vadă. Uite-l că vine.

– O!

Ava văzu apropiindu-se de masa lor un bărbat între două vârste, cu un început de chelie. Era înzorzonat cu un sacou de catifea roșie și cravată aurie.

– Miss Marchmont... Ava! Bărbatul îi sărută mâna. Eu sunt Dorian Hedley, un agent extraordinar și pe punctul de a prelua cariera strălucitoare a mamei dumneavoastră. Dumnezeule, ar putea fi dublura ta, Cheska! Șampanie? o întrebă el pe Ava.

– Doar puțin, mulțumesc.

Ava se întoarse către mama ei, care arăta formidabil în rochia sa bleumarin strălucitoare. Prin comparație, Ava se simți o ființă comună și ștearsă.

– Credeam că ai deja un agent la Hollywood.

– Da, scumpo, am, dar de o vreme mă tot gândesc că a venit timpul să fac o schimbare. Dorian m-a convins că am dreptate, nu-i așa, Dorian?

– Da. Se pare că noi, britanicii pierdem ce avem mai bun în favoarea Statelor Unite. Sunt fericit să mă număr printre cei care aduc înapoi o vedetă.

– Deci, mamă, ai de gând să revii permanent în Anglia?

– Voi face o încercare. Am trecut astăzi pe la biroul lui Dorian să-l salut și din vorbă în vorbă am descoperit că avem foarte multe în comun. Venea și el la premieră în seara aceasta pentru că are un client care debutează și astfel am ieșit să bem ceva. M-a convins că viitorul meu este aici. Cheska o luă de mână pe Ava. Nu e minunat? Vom putea fi împreună în Londra.

Ava se încruntă, gândindu-se la LJ.

– Desigur, șopti.

Rămase tăcută, ascultându-i pe Cheska și pe Dorian cum dezbat diferite programe de televiziune, bârfesc și vorbesc urât despre o actriță foarte cunoscută. Și-ar fi dorit să nu fi venit. Nu se regăsea deloc în locul acela.

În cele din urmă se auzi gongul care anunța că mai erau două minute până la începerea spectacolului, iar Dorian le conduse într-o lojă în partea stângă a scenei. Ava privi spre locurile de jos și văzu cum oamenii se agitau și aratau spre mama ei. Luminile se stinseră și curând sala fu cuprinsă de muzica anilor 1950. Simon apăru pe scenă, iar Ava nu își luă ochii de la el în timp ce împreună cu alți cântăreți interpreta, muzica starurilor pop din acei ani.

După pauză, se cântă muzica anilor 1960. Luminile se micșorară și Simon apăru în fața microfonului. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un pulover. Ava fu vrăjită de vocea lui caldă și gravă. Când Simon începu să cânte „The Madness of Love", Cheska se aplecă în față. Respira repede și se uita fix la Simon. Mama și fiica, una lângă alta, erau pierdute în propriile amintiri. Cheska uitase cu totul de grozăvia pe care o făcuse ieri. Fusese doar un *vis*. Realitatea era asta. Bobby se întorsese la ea, iar de data acesta va fi pentru totdeauna. Ava se gândi la plimbarea pe care o făcuse de-a lungul Tamisei împreună cu Simon. Se simțise atât de confortabil alături de el. În același timp, își dădea seama că era un tânăr talentat și chipeș care, începând din seara aceea, va avea o mulțime de fete după el. Evident că nu era pentru ea.

La sfârșitul spectacolului, interpreții primiră mii de aplauze și ovații, iar Cheska se bucura mai zgomotos decât oricare dintre cei prezenți.

– Nu te deranjează să mergem în culise, nu, Ava? o întrebă Cheska la final. Trebuie să-i spun lui Bobby cât de minunat a fost.

– Vrei să spui Simon, mamă, o corectă Ava.

După ce intră în spatele scenei, Dorian se duse să-și vadă clientul, iar Cheska se îndreptă spre cabina lui Simon. Intră fără să bată la ușă și găsi cabina plină deja de admiratori. Își croi drum printre ei și se apropie de Simon care tocmai vorbea cu cineva. Îl îmbrățișă și îl sărută pe amândoi obrajii.

– Scumpule, ai fost încântător. Ce debut! În scurt timp vei fi preferatul orașului, te asigur!

– Mulțumesc, Cheska.

Ava, care rămăsese înmărmurită lângă ușă, văzu mirarea lui Simon față de reacția extravagantă a mamei sale. Tânărul o văzu și îi zâmbi, strecurându-se către ea pe lângă Cheska.

– Bună, ce faci? o întrebă în șoaptă.

Ava îi zâmbi timid.

– Bine, mulțumesc. Ai fost minunat.

– Mulțumesc.

Cheska îi întrerupse cu o voce neobișnuit de stridentă.

– Ne vedem la petrecere, Simon.

– Se intră doar pe bază de invitație, Cheska.

– Vin împreună cu Dorian, agentul meu. Haide, Ava, să-l lăsăm să vorbească și cu ceilalți.

Cheska aproape că o împinse pe Ava din cabină spre intrarea pe scenă, unde le aștepta Dorian.

– Ava, dragă, mi-e teamă că Dorian nu are bilet și pentru tine. Nu ai vrea să luăm micul dejun împreună mâine la Savoy?

– Am curs, mamă.

– Atunci prânzul sau cina. Vorbim mâine. Noapte bună, scumpo!

Ava o văzu pe Cheska luându-l de braț pe Dorian care mimă un noapte bună către ea și ieși condus de Cheska în stradă. Deprimată și dezamăgită, Ava o luă în direcția stației de autobuz care o ducea înapoi acasă. Când ajunse, găsi o hârtie pe care cineva o strecurase pe sub ușă și pe care scria:

Îmi pare rău, am uitat să-ți spun că de dimineață te-a sunat cineva pe nume Mary. Te-a rugat să o suni înapoi urgent. Helen, fata de alături.

Ava rămase șocată și inima începu să-i bată cu putere. LJ...

Luă cu ea niște monede și coborî la telefon. Era unsprezece și jumătate noaptea și nu putu decât spera că Mary era încă trează pentru a răspunde. Din fericire, era.

– Mary, sunt Ava. Abia am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

– Slava Domnului că ai sunat, Ava!

– E vorba de LJ?

Ava o auzi pe Mary plângând.

– Nu, nu e LJ.

– Atunci ce e?

– Marchmont.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost un incendiu imens, Ava. Casa a ars de tot.

Mary începu să plângă și mai tare acum.

– A fost cineva rănit?

– Nu au găsit-o pe mama ta și cum focul a început în timpul nopții...

– Mama e bine, Mary. Tocmai m-am întâlnit cu ea în Londra.

– A, ce ușurare! Știam că vine acolo, dar am crezut că va pleca de dimineață și...

Vocea lui Mary rămase suspendată.

– Mi-a spus că stă la Savoy. O să sun acum să-i las un mesaj. Acum însă e la o petrecere și nu știu când se va întoarce.

– Ava, cred că trebuie să-l contactăm pe unchiul David. Ai lista cu numerele de telefon pe care a lăsat-o în caz că e ceva urgent?

– Da. O să verific acum pe unde ar trebui să fie și o să las un mesaj la post restant. Deși nimeni nu știe cât va dura până mesajul va ajunge la el. Cred că e încă în Tibet. Ascultă, Mary. Mâine-dimineață mă urc în primul tren spre Marchmont.

– Nu, Ava. Ai lipsit destul de mult din primul semestru de facultate. Sunt sigură că și mătușa ta ar spune același lucru. Nici nu ai putea face nimic pentru moment.

Pe fir se auzi un ton intermitent.

– Mary, îmi pare rău, trebuie să închid acum. Nu prea am monede și trebuie să o sun și pe mama. Vorbim mâine-dimineață.

Ava puse telefonul în furcă și îl ridică din nou. Sună la Serviciul de Informații și află numărul hotelului Savoy. Apoi îi lăsă mesaj mamei sale să le sune imediat și pe ea, și pe Mary. Se întoarse apoi tremurând și plângând, cu gândul la dragul ei Marchmont ars din temelii.

Neștiind cum ar fi putut să adoarmă, Ava se răsuci în pat cuprinsă de friguri și gândindu-se cum toate se schimbaseră în rău de când sosise Cheska în Marchmont.

A doua zi la ora zece, Ava bătea la ușa camerei de hotel a mamei sale. Încercase să o sune, dar îi spuseseră că numărul de telefon al domnișoarei Hammond fusese blocat. Așa că se văzu nevoită să mai lipsească de la un curs și să se ducă personal la mama sa.

– Mamă, sunt eu, Ava.

După un moment de așteptare, ușa se deschise, iar Cheska, cu rimelul întins pe față și cu părul răvășit, se aruncă în brațele fiicei sale.

– O, Doamne! Tocmai am vorbit cu Mary. LJ nu o să mă ierte niciodată. Niciodată. De ce a trebuit să se întâmple când eu eram responsabilă? Amândoi vor da vina pe mine. Sigur așa va fi!

Ava văzu privirea din ochii mamei sale. Părea nebună.

– N-ar avea de ce să facă asta. A fost un accident doar.

– Nu știu... nu știu...

– Mamă, calmează-te! Nu folosește nimănui dacă reacționezi așa. Cu atât mai puțin ție.

– Dar... O, Dumnezeule!

– Cred că trebuie să chem un doctor.

– Nu!

Vehemența răspunsului mamei sale o șocă pe Ava. O privi cum își ștergea ochii și își sufla nasul într-o batistă deja udă.

– Nu e nevoie să chemi un doctor. Voi fi bine acum, că ești aici.

– Ce zici de un coniac sau ceva de băut? Cred că e indicat în situații din astea. Să sun să ne trimită?

Cheska arătă spre un colț din sufrageria mobilată cu stil a apartamentului ei.

– Vezi acolo.

– Bine. Du-te și aranjează-te puțin! O să pun de băut, apoi discutăm ce facem de acum încolo.

Cheska se uită lung la fiica ei.

– Cum am reușit să aduc pe lume o persoană ca tine? întrebă și se duse la baie.

Ava turnă în pahare și se așeză pe canapea până ce mama ei se întoarse. Era palidă, dar imaculată.

– Deci, ceea ce știu este că a avut loc un incendiu. Îmi poți spune exact ce s-a întâmplat?

– Am plecat din Marchmont pe la ora 8 seara. Mary mi-a spus că Jack Wallace a sunat-o în zori, imediat după ce a văzut nori grei de fum ieșind pe ferestrele de la etaj. A chemat pompierii, dar până au ajuns, o mare parte a casei arsese deja.

– Deci cât de mari sunt pagubele?

– Destul de mari, mi-a spus Mary. Acoperișul a ars complet și cam tot ce era în interior. Aparent pereții exteriori au rămas intacți. Jack i-a spus lui Mary că au avut noroc cu o ploaie torențială. Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

– Se știe cum a început?

– Mary spune că ar fi putut fi o problemă electrică. Unele fire erau foarte, foarte vechi. Dar, Ava – Cheska se cutremură –, cel mai îngrozitor lucru este că aș fi putut fi acolo. Am hotărât să plec la Londra chiar în acea seară, într-o inspirație de moment. Inițial, voiam să plec a doua zi dimineața.

– Animalele sunt bine?

– Sunt sigură că sunt bine, iar Jack are grijă de ele. Incendiul a cuprins doar casa. Cheska își duse mâinile la ochi. Nu vreau să o văd. Nu suport să mă gândesc la casa aceea înnegrită și arsă.

– Trebuie să plecăm într-acolo. De fapt, trebuie să mergem imediat.

Cheska își luă mâinile de la ochi și se uită la Ava îngrozită.

– Doar nu vrei să spui că va trebui să conduc acum până la Marchmont. Nu, nu, nu aș putea suporta asta.

Începu iar să plângă.

– Atunci mă duc eu.

– *Nu!* Te rog, Ava. Cheska o luă de mână. Am nevoie de tine. Nu mă poți lăsa singură. Dă-mi puțin timp să-mi revin din șoc. Nu pot merge încă. Nu pot.

Ava văzu că Cheska devine din nou isterică. Se apropie de ea și o cuprinse pe după umeri.

– Bine, oftă. Nu te las singură.

– Jack Wallace a spus că oricum nu putem face nimic. El va continua să se ocupe de fermă, iar domnul Glenwilliam va lua legătura cu compania de asigurări.

– După ce te liniștești, trebuie să mergem cât se poate de repede. Mary a spus că poliția va dori să vorbească cu tine să te întrebe dacă ai observat ceva neobișnuit înainte să pleci.

– Sigur pot veni până aici. Sunt prea devastată ca să conduc. Iar pe lângă asta, am o întâlnire foarte importantă vineri dimineață. Am cunoscut un regizor la petrecerea de după spectacol. E disperat să joc în noul său serial de televiziune.

– Nu poți reprograma întâlnirea?

Faptul că mama ei se putea gândi la cariera ei într-un moment ca acesta o înfricoșă pe Ava. Cheska observă expresia de pe fața Avei.

– Dacă e nevoie, desigur că voi amâna. Am sunat la sanatoriu azi și mi-au spus că LJ e foarte bine. Bineînțeles că nu trebuie să-i spunem nimic până când nu va fi suficient de puternică, deci cred că e mai bine să nu o vizităm pentru o zi, două. Nici una dintre noi nu îi va putea ascunde, dacă ne întâlnim cu ea acum.

– Bănuiesc că ai dreptate, deși va trebui să-i spunem curând. Mulțumesc Cerului că era la sanatoriu, altfel… Ava se cutremură. Și ce va spune bietul unchi David, când va afla că mama sa a suferit un accident vascular, iar Marchmont a ars? I-am lăsat un mesaj, dar nu știu când îl va primi.

– I-ai lăsat mesaj?! Trebuie să avem grijă de noi până se întoarce acasă. Putem să trecem prin asta, dacă suntem unite, nu-i așa? Să ne sprijinim una pe alta și să încercam să rezolvăm lucrurile.

– Da. Mamă, dacă nu mergem la Marchmont, eu am un curs după-amiază. Mă pot duce? Am rămas mult în urmă.

– Te întorci apoi, da? Promiți?

– Dacă ai nevoie de mine, da.

Ava se ridică, își sărută mama și ieși din hotel, bucuroasă să fie afară în aerul rece de octombrie și pe străzi, unde lucrurile păreau că merg așa cum trebuie.

După cursuri, Ava se întoarse la hotel așa cum promisese. Mama ei comandase mâncare în cameră și multă șampanie.

– M-am gândit că am putea să ne uităm la un film, spuse Cheska, turnând în pahare și ridicând capacul de argint de pe tava plină de mâncare. Nu știam ce vrei să mănânci, așa că am comandat asortat.

– Am de scris un eseu, mamă, și un curs mâine de dimineață. Mănânc și apoi plec acasă.

– *Nu!* Te rog, Ava, nu vreau să rămân singură în noaptea asta. M-au sunat cei de la poliție și vor veni să mă vadă mâine după-amiază. Sunt înfricoșată, foarte înfricoșată. Poate vor spune că e vina mea.

– Sunt sigură că nu vor crede asta. Au doar nevoie de informații.

– Te rog, te implor, rămâi cu mine. Știu că voi avea cele mai teribile coșmaruri.

– Bine, spuse Ava fără tragere de inimă, văzând disperarea din ochii mamei sale.

După ce mâncară, se uitară la un film. Apoi Avei i se făcu somn.

– E târziu, spuse. O să dorm pe canapea.

– Ai putea să dormi cu mine? o întrebă Cheska. Patul e matrimonial. Nu vreau să rămân singură în noaptea asta. Știu că o să visez urât.

Ava o urmă și se duseră în dormitorul imens. Cheska dispăru și se întoarse într-o cămașă de noapte de satin.

– Tu nu te schimbi, Ava?

– Nu am nimic la mine.

– Poți lua o cămașă de noapte de-a mea. Am câteva. Du-te și uită-te!

Ava se duse la garderobă și rămase cu gura căscată. O mulțime de costume și rochii erau atârnate pe umerașe. Pe rafturi erau împăturite cu grijă bluze, lenjerie și cămăși de noapte. Chiar și pentru o persoană exagerată ca mama sa, erau multe haine pentru o ședere de 24 de ore.

Dacă nu cumva Cheska avusese de gând să nu se mai întoarcă vreodată la Marchmont.

Ava era însă prea extenuată și confuză chiar și pentru a începe să se gândească la asta. Alese cea mai decentă cămașă de noapte și o puse pe ea. Când intră în dormitor, Cheska stătea în vârful patului. Îi făcu semn cu mâna să se așeze.

– Vino!

– Pot să închid lumina? o întrebă Ava.

– Aș prefera să o lași așa. Vorbește cu mine, Ava.

– Despre ce?

– Despre ceva frumos.

Avei nu-i trecea nimic prin cap despre care să vorbească.

– Bine, atunci. O să-ți spun eu o poveste, dacă vii să mă iei în brațe. E distractiv, nu-i așa? Ca și când am fi la cămin, spuse Cheska, așezată confortabil în brațele Avei, care se gândea cu durere la frumosul ei dormitor din Marchmont, acum înnegrit și deschis sub cerul nopții. Toate lucrurile ei dragi dispăruseră.

Nu era distractiv deloc. Deloc.

– Deci, a fost odată ca niciodată...

Ava abia de asculta povestea pe care mama ei începuse să o spună. Era ceva despre un animal pe nume Shuni, care locuia în munții din Țara Galilor. Imagini înspăimântătoare îi treceau prin fața ochilor. Marchmont cuprins de flăcări, LJ în sanatoriu, David imposibil de contactat. În cele din urmă adormi. Ca prin vis auzi vocea mamei sale și simți cum o mângâie pe frunte.

– Poate că e mai bine așa, scumpo. Bobby vine mâine la masa de prânz. Nu va fi minunat?

Ava era sigură că visează.

Capitolul 50

Când se trezi, jumătatea de pat a mamei sale era goală. Se ridică și se frecă la ochi. Băuse prea multă șampanie în seara precedentă și o durea capul. Se uită la ceas. Era aproape unsprezece fără douăzeci. Cu un geamăt de neputință își dădu seama că pierduse cursul.

– Bună dimineața, somnorici, îi zâmbi Cheska, apărând de parcă tocmai se întorcea de la filmarea pentru *Baronii petrolului*. Avea machiajul impecabil și coafura perfectă și era îmbrăcată într-un costum foarte elegant. Invitații mei trebuie să sosească în cincisprezece minute. Vrei să faci un duș?

Ava se uită confuză la ea.

– Dar, mamă, sigur că nu aștepți pe nimeni la prânz. Ai spus că cei de la poliție vin astăzi și chiar trebuie să ne gândim să mergem cât mai repede acasă.

Cheska se așeză pe marginea patului.

– Scumpa mea, ți-am spus că nu avem ce să facem la Marchmont. Acum o oră l-am sunat pe Jack Wallace și mi-a spus că totul e în ordine. Crede la fel ca și mine că e mai bine să stăm aici pentru moment. Am sunat și la sanatoriu și le-am spus că amândouă avem un parazit intestinal contagios. E o minciună, știu, dar cel puțin LJ nu își va face griji că nu o vizităm. Lasă-mă să vorbesc cu poliția azi și mai vedem.

Se auzi o bătaie în ușă și Cheska sări din pat.

– Trebuie să fie cei de la room service. Am comandat șase sticle de șampanie. Cred că e suficient. Nu?

– Nu știu, mamă, oftă Ava neajutorată.

– Mai putem comanda dacă va fi nevoie. Nu?

Cheska se ridică și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

Ava oftă, disperată de natura atât de schimbătoare a mamei sale și se dădu jos din pat. Se simțea complet lipsită de energie și o durea tot corpul. Se îndreptă spre baia luxoasă pentru a-și face un duș. Apa reuși să o revitalizeze și Ava încercă să înțeleagă comportamentul mamei sale. Dar nu putu. Cu o seară înainte păruse foarte tulburată, iar acum se purta de parcă nu se întâmplase nimic neobișnuit. În timp ce se îmbrăca, auzi râsete din cealaltă cameră. Se așeză din nou pe pat și scutură din cap. Nu se simțea în stare să se ducă acolo. O lacrimă i se prelinse pe obraz și se rugă ca David să primească mesajul ei cât mai repede posibil. Auzi o bătaie în ușă.

– Da?

– Hei, iubito, eu sunt, spuse Simon, înaintând spre ea. Ce s-a întâmplat?

Ava se uită la el surprinsă, neînțelegând ce căuta Simon acolo.

– Nu ți-a spus Cheska?

– Ce să-mi spună?

– Că Marchmont a ars. Că frumoasa mea casă e scrum.

Se lăsă tăcerea. Simon încerca să înțeleagă ceea ce tocmai auzise.

– Nu mi-a spus. Am auzit că i-a spus lui Dorian ceva despre o problemă, dar doar atât. Iisuse! Își trecu mâna prin părul blond și bogat. Vrei să spui că Marchmont e distrus?

Ava se șterse la ochi și la nas.

– Da. Iar ei nu îi pasă deloc. Cum a putut să dea o petrecere azi? Cum a putut?

Simon se așeză lângă ea pe pat.

– Dumnezeule! Îmi pare foarte rău, Ava. A fost cineva rănit?

– Nu. Nu era nimeni acasă.

– Măcar atât. Sunt sigur că va fi reconstruit foarte repede cu banii de pe asigurare.

– Dar nu asta e problema. Nu a mai rămas nimic. Mătușa mea e la sanatoriu, unchiul meu, Dumnezeu știe pe unde, iar mama mea se poartă de parcă se apropie Crăciunul. Nu știu ce să fac.

– Ava, îți promit să te ajut cu orice pot. Acum...

– Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Cheska apăruse în ușă și se uita la ei.

– Ava e tristă din cauza incendiului din Marchmont. E de înțeles.

– Bineînțeles. Cheska veni și se așeză pe pat lângă el. Știu că a fost un șoc teribil pentru tine, draga mea, dar sunt sigură că Bobby nu vrea să-l plictisești cu lacrimile tale. Nu-i așa, Bobby?

– Numele meu e Simon și nu mă deranjează deloc, răspunse el pe un ton hotărât.

– Vino cu mine, Simon, îl ademeni Cheska. Vreau să discut ceva cu tine.

– Vin imediat după ce se mai liniștește Ava.

– Nu întârzia prea mult. Aș vrea să cunoști pe cineva.

Cheska îi lăsă singuri, iar Simon se întoarse către Ava.

– Îmi pare rău că nu am putut vorbi mai mult cu tine în seara premierei.

– Nici o problemă. Erai ocupat.

Ava ridică din umeri.

– Mama ta e cu siguranță o forță monopolizatoare. Vrea să facă din mine un star.

– Poate chiar va face asta, răspunse Ava deprimată. Se pare că obține ceea ce vrea.

– Poate, dar uite, Ava, mi-a fost dor de tine. Putem lua cina împreuna într-o seară, după spectacol?

– Mi-ar plăcea, dar, după cele întâmplate, nu știu când voi putea să îți accept invitația. Aș vrea să plec la Marchmont în următoarele zile.

– Desigur. Știu că ai alte lucruri de făcut acum. Simon îi ridică ușor bărbia și o sărută ușor pe buze. Dar când vei putea, vom...

Amândoi auziră cum îl strigă Cheska.

– Ar fi mai bine dacă te duci, îi spuse Ava.

Simon oftă și dădu din cap.

– A invitat un producător de discuri pe care vrea să-l întâlnesc înainte să plece. Vii cu mine?

– Nu, mulțumesc. Nu pot să asist la asta. Îmi pare rău.

– Bine, înțeleg. Sună-mă dacă te pot ajuta cu ceva. Promiți?

– Promit.

– La revedere, iubito! Ai grijă de tine.

– Încerc.

Ava se uită după el cum pleacă, apoi se duse în baie și dădu drumul la toate robinetele pentru a înăbuși râsetele care veneau din sufragerie.

În ciuda îndoielilor pe care i le stârnise nefirescul situației, Ava se simțea vinovată că nu luase parte la petrecerea dată de Cheska. Își liniști mama înainte să plece, spunându-i că a doua zi va fi liberă și va veni să o vadă. Dimineață se duse la curs, dar nu fu în stare să se concentreze. Apoi se întoarse fără nici o tragere la inimă la Savoy. Cheska vorbea doar despre întâlnirea pe care o avusese de dimineață la BBC.

– Scriu rolul meu în mod special. E extraordinar! Vreau să mergem la cumpărături să sărbătorim. Iar pentru că voi rămâne în Londra, am nevoie de niște haine noi.

– A venit poliția ieri după-amiază? întrebă Ava.

– I-am sunat să amânăm. Vor veni mâine, spuse Cheska cu dezinvoltură. Hai să mergem la cumpărături acum.

Avei nu-i plăcea deloc să meargă la cumpărături, iar după cele întâmplate ceea ce voia Cheska părea ridicol de frivol. Dar Ava știa că mama ei nu ar fi acceptat un refuz. Așa că o urmă prin Harrods unde Cheska se năpusti asupra magazinelor de haine ca o pasăre în căutare de omizi.

– Ia, scumpo, ții asta, te rog?

Cheska puse mâna pe încă o rochie foarte scumpă și i-o dădu Avei care avea deja brațele pline.

– Dar, mamă, ce vei face cu toate hainele pe care le ai la hotel?

– Sunt vechi. Ăsta e un nou început și vreau să arăt cât mai bine. Uite, încearcă și tu asta.

Cheska trase o jachetă scurtă roșie și o fustă care se potrivea.

– Am multe haine. Nu am nevoie de nimic.

– Nu despre asta e vorba. Ai nevoie de ceva elegant, iar majoritatea lucrurilor tale erau la Marchmont și sunt probabil distruse. Sunt sigură că vei avea nevoie de lucruri mult mai elegante, acum că trăiești în Londra.

Ava se uită la eticheta jachetei roșii. Costa aproape 800 de lire.

– Ce părere ai?

Cheska, îmbrăcată într-un costum negru cu crem, intră în cabina în care Ava proba jacheta. Costumul era cambrat și umerii foarte marcați.

– Cred că e prea serios, spuse Cheska învârtindu-se în oglindă.

– Arăți minunat, mamă.

– Mulțumesc. Mai am aici câteva de probat, până mă hotărăsc. Se uită apoi la Ava îmbrăcată în jacheta și fusta pe care i le dăduse. Îți stă grozav. Le cumpărăm.

După câteva ore de cumpărături, plecară din Harrods și chemară un taxi. Cheska nu fusese în stare să hotărască ce costum îi venea cel mai bine, așa că le luă pe toate cinci împreună cu pantofi la culoare și câteva genți. Toate fură trimise la apartamentul din Savoy.

– Beauchamp Place, San Lorenzo, îi spuse Cheska șoferului.

– Unde mergem? întrebă Ava.

– Să ne întâlnim cu Dorian. Vom cina împreună.

– Chiar vrei să vin cu tine? Trebuie neapărat să termin un eseu.

– Desigur că vreau să vii, scumpo. Dorian vrea să vorbească cu tine.

Dorian era deja acolo. Se ridică și le sărută pe amândouă, apoi turnă vin alb în toate paharele. După ce vorbiră despre nimicuri, Dorian se întoarse spre Ava.

– Draga mea, eu și mama ta avem nevoie de ajutorul tău.

– Adevărat? În ce fel?

– Se pare că Cheska a obținut un rol foarte bun – scris special pentru ea – într-un serial BBC care va fi difuzat începând din primăvara anului viitor. Problema este că trebuie să-i creăm un profil pentru presa britanică. Să anunțăm că s-a reîntors pentru a rămâne și să dăm o conotație pozitivă acestui lucru.

– Ce legătură are asta cu mine?

– Personajul din *Baronii petrolului* este foarte cunoscut aici, iar Cheska este aproape sută la sută asociată cu acel rol. Noi trebuie să îndepărtăm publicul britanic de această asociere. Oamenii trebuie să se gândească la persoana Cheskăi și la cine este ea cu adevărat. Am un prieten foarte bun la *Daily Mail* căruia îi fac rost de picanterii. Abia așteaptă să scrie despre tine și despre Cheska.

– Ce să scrie?

– Ava, sunt sigur că ești conștientă de faptul că nimeni nu știe de existența ta. Dar, fii atentă la mine, vor afla despre asta odată ce mama ta va apărea la televizor în fiecare duminică seara. De aceea ar fi mult mai bine dacă tu ai povesti despre asta: o renumită actriță dă naștere unei fetițe când ea însăși nu este decât un copil, dar e obligată să renunțe la ea pentru a-și construi o carieră la Hollywood. Mama însă se întoarce în Anglia și la fiica sa. Va apărea pe prima pagină. Îți garantez. Ce spui de asta?

– Sună înspăimântător pentru mine. Ava se cutremură. Nu vreau ca lumea să știe despre viața mea personală.

Cheska îi luă mâna.

– Știu, draga mea, dar problema e că, dacă vreau să rămân cu tine în Anglia, trebuie să câștig niște bani. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să lucrez ca actriță. Iar presa nu trebuie să afle despre tine înainte să le spunem noi. Mă vor distruge, îți jur.

Ava ar fi vrut să spună că banii dați pe apartamentul de la Savoy și pe hainele cumpărate din Harrods i-ar fi fost suficienți să trăiască bine pentru un timp.

– Eu nu voi spune nimănui că sunt fiica ta. Promit. Chiar aș prefera să nu fiu nevoită să fac asta, mamă.

– Înțeleg, Ava, interveni Dorian, dar trebuie să ne ocupăm cu grijă de această problemă pentru binele mamei tale. Ziarista la care mă gândesc va fi foarte bine intenționată, iar tu vei avea drepturi de autor, desigur.

– Nu te deranjează, nu-i așa, scumpa mea? Doar un articol scurt și o poză. Te rog. Am nevoie să faci asta pentru mine. Toată cariera mea depinde de asta.

– Nu vreau să fac asta, îmi pare rău, răspunse Ava pe un ton hotărât.

– Dar sigur că dorești să o ajuți pe mama ta, spuse Dorian.

– Da, bineînțeles că vreau, dar sunt speriată. Nu m-am întâlnit niciodată cu un ziarist.

– Eu voi fi acolo cu tine, Ava. Mă lași pe mine să vorbesc, adăugă Cheska.

Ava se simți încolțită. Proasta dispoziție și ademenirile care ar fi urmat dacă mai continua să se împotrivească ar fi fost prea greu de dus pentru ea în momentul acela. Se simți părăsită de puteri.

– Bine, spuse, dar nu era bine deloc.

– Mulțumesc, draga mea, spuse Dorian ușurat. Așa rămâne. O voi suna pe Jodie diseară și voi aranja o întâlnire la Savoy. Să comandăm acum? Mi-e foarte foame.

Ava abia se atinse de mâncare. Faptul că fusese manipulată în ceva ce nu dorise îi întorsese stomacul pe dos. După cină, Dorian plăti și spuse că trebuie să întâlnească un client la spectacolul acestuia. Ava o aşteptă pe Cheska să-și termine cafeaua. Se simțea foarte inconfortabil și dorea să plece cât mai repede.

– Mâine ești ocupată? o întrebă Cheska.

– Da. Toată ziua.

– Chiar așa? adăugă Cheska atunci când ieșiră în aerul rece al străzii Knightsbridge. Credeam că vrei să fii de față când mă voi întâlni cu cei de la poliție. Vin după-amiază.

– Nu pot fi acolo. Am foarte mult de recuperat și trebuie să aranjez să pot pleca la LJ la sfârșitul săptămânii. Nu vreau să mai amân. Ava văzu cu coada ochiului fața îngrozită a mamei sale. Dar voi veni la Savoy să te văd în jurul orei cinci.

– Mulțumesc, scumpo.

Cheska făcu semn unui taxi care tocmai trecea. Poți lua taxiul acesta, spuse ea, punându-i Avei în mână o bancnotă de douăzeci de lire.

– Pot lua autobuzul.

– Eu vreau să iei taxiul. Știi că te iubesc, nu-i așa?

Ava își coborî privirea și dădu din cap. Ce altceva putea face?

– Știi, Ava, nu ai fost lângă mine pe vremea când am aflat că sunt însărcinată. Aveam cincisprezece ani și eram atât de speriată. Nu aveam cui să-i spun. Avorturile erau ilegale. Nu că mi-aș fi dorit să fac asta, se corecta Cheska rapid, pentru că îmi doream să te am, dar bunica ta tocmai suferise un accident și era în comă și nu știam deloc cum să cresc un copil. Când m-am dus la Hollywood pentru o probă și mi s-a oferit un contract, agentul mi-a spus să nu menționez faptul că aveam un copil. Știu că aș fi putut refuza, dar poți încerca să înțelegi cât de naivă și de vulnerabilă eram? Eram mai tânără decât ești tu acum, Ava.

Ava simți privirea șoferului de taxi asupra lor.

– Vorbim altă dată despre asta, spuse repede.

– Pe mâine, draga mea.

Cheska făcu fericită cu mâna după taxiul care se îndepărtă.

Ava se aruncă pe banchetă cu capul învârtindu-i-se din cauza felului în care mama sa o manipulase din nou. Când ajunse în cameră încercă să își scrie eseul, dar gândurile îi fugeau mereu către mama ei. Tot ce avea legătură cu ea era de neînțeles. Puse stiloul jos și își lăsă capul peste eseul pe jumătate făcut, întrebându-se cu cine ar fi putut vorbi despre asta. *Unchiule David,* oftă Ava, aruncându-se obosită pe pat. *Te rog, primește mai repede mesajul meu.*

Ușa apartamentului se deschise și Cheska o primi pe Ava cu un zâmbet.

– Inspectorul Crosby tocmai pleacă. Intră să-l saluți.

Ava o urmă pe mama sa către sufragerie. Inspectorul părea calm. Își aranja dosarul în servietă.

– Ea este Ava, fiica mea, inspectore.

Ava dădu mâna cu inspectorul.

– Ați aflat cauza incendiului?

– Încă lucrăm la asta, dar oamenii mei sunt aproape siguri că a fost un act intenționat. Sunt de părere că a început într-unul dintre dormitoare. Dar nu vă faceți griji, domnișoară, ne ocupăm cu multă seriozitate de acest caz. Marchmont Hall aparține patrimoniului național și de asemenea e casa familiei dumneavoastră.

– Îți dai seama ce șocată am fost, îi întrerupse Cheska. Precum i-am spus și domnului inspectorul Crosby, ar fi putut fi un intrus care voia să mă omoare. Celebritățile de genul meu sunt deseori hărțuite. Știți, nu pot să cred că aș fi putut muri arsă în pat.

– Există cu siguranță mulți oameni ciudați, domnișoară Hammond, fu de acord inspector Crosby. Iar Marchmont nu e deloc securizat. Desigur, am întrebat-o pe mama dumneavoastră dacă a fumat sau dacă a aprins vreo lumânare și a scăpat chibritul pe jos, mai adăugă.

– Ai făcut ceva de genul ăsta, mamă?

– Ava, știi că nu fumez și cred că mi-aș fi amintit dacă aș fi aprins ceva.

– Cu siguranță ați fost foarte norocoasă, domnișoară Hammond, confirmă inspectorul. Mi-ați putea da niște fotografii cu autografe pentru băieți?

– Desigur, le aduc imediat.

Ava rămase în picioare lângă inspector. Se simțea inconfortabil.

– Nu am știut că Cheska Hammond are o fiică. Îi semănați perfect.

– Mulțumesc. Ce se va întâmpla cu Marchmont de acum încolo?

– Anchetatorii aproape au terminat. Vor preda raportul complet săptămâna viitoare. Mai avem câteva detalii de pus cap la cap și vom vedea unde ajungem.

– Dar credeți că focul ar fi putut fi stârnit de un intrus?

– Până acum nu avem altă explicație. În cazul în care mama dumneavoastră nu ar fi dorit să dea foc propriei case, răspunse inspectorul ironic.

– Nu e casa mamei mele, domnule inspector. Este a mătușii mele.

Apăru Cheska, fluturând fotografiile.

– Poftiți.

– Mulțumesc. Băieții vor fi foarte fericiți.

Le puse cu grijă în servietă și îi întinse mâna.

– A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară Hammond. Și pe fiica dumneavoastră, adăugă privind-o pe Ava. Ținem legătura.

– M-am simțit ca la interogatoriu în ultimele ore, spuse Cheska după ce ușa se închise în spatele inspectorului. Se aruncă pe canapea. Apoi ochii i se umplură de frică. Nu crezi că mă suspectează de ceva, nu-i așa, Ava?

– Nu, mamă.

– Doar că unele dintre întrebările pe care mi le-a pus m-au făcut să mă simt ca un criminal.

– Eu nu mi-aș face griji. Până când a plecat a devenit cu siguranță unul dintre admiratorii tăi.

– Crezi?

– Da, acum mi-e teamă că trebuie să plec.

– Unde?

– Acasă să îmi fac temele.

– Nu poți să pleci. Jodie va fi aici în cincisprezece minute.

– Cine e Jodie?

– Ziarista. Ți-am promis că nu va dura mult. Îți voi comanda ceva prin room service.

– Nu mi-e foame.

– Atunci, șampanie. Voi comanda câteva sticle.

– Nu, mulțumesc.

– Uite ce e, scumpo, știu că nu vrei să faci asta, dar ne-ai promis și mie, și lui Dorian. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Sunt obișnuită. Bine?

După o oră și jumătate, Ava ieși din Savoy cu stomacul întors pe dos. Cheska insistase să stea lângă ea în timp ce Jodie le luase interviul. O ținuse de mână sau o cuprinse de umeri, jucând rolul mamei devotate până la perfecțiune. Ava vorbise foarte puțin, răspunzând monosilabic la întrebările care i se puneau. Apoi sosise și un fotograf, iar după ce fotografiile fuseseră făcute, Ava își sărută mama și se ridică să plece. Pe măsură ce se îndepărta, o auzi pe mama sa spunând ceva despre o întâlnire cu Simon a doua zi și că va avea niște vești bune pentru ea după aceea.

Odată urcată în autobuz, avu puterea să recunoască față de sine că Cheska era îndrăgostită de Simon. Și poate că și el de ea. Când ajunse în cameră, se întinse pe pat cu ochii în lacrimi, dar se gândi că nu era momentul să își facă griji pentru asta acum. Se hotărî ca a doua zi să plece spre Țara Galilor să o vadă pe LJ. Deși știa că nu va trebui să îi spună nimic despre cele întâmplate cu Marchmont, simțea nevoia să se afle în prezența mătușii, lângă care se simțea în siguranță. Extrem de obosită, închise ochii încercând să adoarmă. Apoi își aminti ce spuseseră anchetatorii legat de locul unde începuse focul. Și dintr-odată, cu toate celulele corpului, înțelese că mama ei mințea.

Capitolul 51

– Bună ziua, domnule Glenwilliam. Aveți un apel din partea domnului David Marchmont.

– Mulțumesc, Sheila.

– Glenwilliam?

– David, sunt incredibil de bucuros că m-ai sunat.

– Tocmai ne-am întors la hotelul din Lhasa după un itinerariu prin Himalaya. Am primit mesaje să vă sun urgent pe tine și pe Ava. Nu am reușit să iau legătura cu Ava la numărul pe care mi l-a lăsat, așa că te-am sunat pe tine. Ce s-a întâmplat? E vorba de mama?

– Nu, e bine, din câte știu. Cel puțin, este într-un sanatoriu.

– Într-un sanatoriu?!

– Da, dar, după cele întâmplate, putem fi ușurați că este acolo. Unul dintre motivele pentru care am încercat să iau legătura cu tine este că Marchmont a fost distrus într-un incendiu acum câteva zile.

– O, Dumnezeule! A fost cineva rănit?

– Nu.

– Slavă Cerului! Sunt recunoscător că m-ai contactat, Glenwilliam.

– Domnișoara Hammond mi-a spus că nu voi putea lua legătura cu tine, dar m-am gândit că cel mai bine ar fi să...

– Cheska?! S-a întors în Anglia?

– Da, deși, se pare că este în Londra acum. Iar Ava este tot acolo, la facultate.

– Iisuse! Se pare că s-a deschis iadul. Mama e în sanatoriu, Marchmont a ars, iar Cheska s-a întors în Anglia. E cu Ava acum?

– Menajera dumneavoastră mi-a spus că domnișoara Hammond stă la Savoy. Am sunat de câteva ori, dar nu m-a sunat înapoi încă. Trebuie neapărat să vorbesc

cu ea. Are o împuternicire temporară pentru Marchmont, deci nu pot face nimic fără încuviințarea ei.

– Împuternicire? Cheska? De ce?

– Îmi pare rău, David. Lasă-mă să-ți povestesc puțin. Motivul pentru care mama ta se află în sanatoriu este faptul că în septembrie a suferit un accident vascular cerebral. Și doctorii, și eu am considerat că este mai bine ca domnișoara Hammond să se ocupe de chestiunile financiare ale domeniului pentru moment.

– Un accident vascular? Cât de grav este?

– Din câte am aflat, se recuperează bine. Oricum mai este o problemă de care ar trebuie să știi... Glenwilliam făcu o pauză înainte să continue. O sumă substanțială de bani a fost retrasă din contul domeniului Marchmont și aș vrea să verific dacă lucrul acesta a fost făcut la îndemnul domnișoarei Hammond și de ce.

– Cum? Pentru Dumnezeu, de ce ai îngăduit ca Cheska să primească împuternicire? explodă David. Cu siguranță puteai aștepta să vorbești cu mine mai întâi.

– Iartă-mă, David, dar nu știam cât ar putea dura până să iau legătura cu tine, iar domnișoara Hammond a fost foarte insistentă. M-am oferit să administrez eu domeniul până când te întorci tu, dar era foarte hotărâtă să se ocupe ea de tot. Nu am putut face aproape nimic să o opresc. Doctorul mamei dumneavoastră a scris o declarație cum că situația în care se află mama dumneavoastră nu îi permite să se ocupe de administrarea domeniului.

– Figura ei celebră și farmecul ei legendar v-au sucit capetele amândurora. Te-a întrebat cine va moșteni Marchmont la moartea mamei mele?

Urmă o altă pauză.

– Cred că da.

– Și i-ai spus?

– Știa deja, David. Eu doar am confirmat.

– Vin cât se poate de repede acasă. Merg mai întâi la Londra să vorbesc cu Cheska și să aflu ce naiba se întâmplă. Te contactez imediat ce aterizez. La revedere.

David trânti receptorul în furcă și se lăsă pe pat cu un geamăt. Tor tocmai se întorcea de la duș.

– Dumnezeule! Ce bine să te răsfeți după ce câteva săptămâni ne-am spălat cu găleata și am dormit pe saltelele alea oribile. David, ce s-a întâmplat? Ești alb ca varul.

– Știam că nu trebuia să fim imposibil de contact pentru atât de mult timp. E iadul pe pământ în Anglia.

– Dar, dragul meu, asta a fost și ideea. Să fim numai noi pentru un timp, departe de ceilalți.

– Dacă s-a întâmplat ceva cu ea, voi...

David începu să tremure.

Tor se așeză lângă el și îl îmbrățișă.

– Cu cine să se întâmple? Ce? Spune-mi.

– Mama a avut un accident vascular cerebral. Glenwilliam mi-a spus că e într-un sanatoriu. Iar Cheska e acasă.

– Cheska? La Marchmont?

– Nu, Tor. Și, pe lângă asta, a avut loc un incendiu. Casa a ars complet. Nu știu cât de rău este, dar Glenwilliam i-a dat Cheskăi împuternicire. Cheska e acum la Londra, după ce a retras o sumă substanțială din contul Marchmont.

– Doamne Dumnezeule! Se pare că trebuie să verificăm cum putem zbura la Londra cât mai repede. Îl sun pe administrator în timp ce te duci să îți pui ceva de băut. Și pentru mine, adăugă Tor.

David se ridică și se duse cu pași nesiguri către minibar. Își turnă un pahar mare de gin, îi mai adăugă tonic și niște cuburi de gheață și luă o înghițitură mare.

După douăzeci de minute, Tor terminase de vorbit la telefon, iar acum îi punea lucrurile lui David în geanta de voiaj.

– Ți-am rezervat bilet pentru diseară. Schimbi avionul la Beijing. Vei avea mult de așteptat acolo, dar numai asta am găsit așa din scurt. Ar trebui să ajungi pe Heathrow duminică seara devreme.

– Tu ce vei face?

– Nu mai era decât un singur bilet la zborul ăsta, dragul meu. Administratorul se interesează și pentru mine și voi veni și eu cât pot de repede.

– E numai vina mea, oftă David disperat. Dacă nu eram atât de preocupat de călătoria asta mi-aș fi dat seama că Cheska punea la cale ceva.

Tor îl făcu să ia din nou loc pe pat și îi luă mâinile într-ale ei.

– Dragă David, ți-ai petrecut întreaga viață încercând să ai grijă de Greta, Cheska și Ava. Cu nici una nu ai vreo legătură de sânge. Faptul că ți-ai acordat și ție puțin timp nu te face vinovat de nimic. Nu uita asta.

– Mulțumesc. O să încerc.

– Acum du-te să faci un duș. Mai ai douăzeci de minute până să pleci spre aeroport.

Ava se afla la biroul ei, încercând cu disperare să își termine eseul pe care dorea să-l lase în cutia profesorului său înainte de a pleca la Marchmont.

Auzi o bătaie în ușă.

– Ai un telefon, Ava.

Ava coborî la telefon.

– Alo?

– Eu sunt, Mary. Îmi pare rău să te deranjez, dar nu știam ce altceva să fac. Am încercat și aseară, dar nu a răspuns nimeni.

– E vorba despre LJ?

Inima Avei se opri.

– Ava, nu te panica, nu e moartă sau cel puțin nu știu. A dispărut...

– A dispărut? Ce vrei să spui?

– Am fost să o vizitez ieri-seară. Directoarea a fost surprinsă să mă vadă. Credea că știu că doamna Marchmont a fost mutată de nepoata ei acum câteva zile, dar nu știa unde.

– Cum?! Vrei să spui că Cheska a scos-o din sanatoriu și nu ne-a spus?

– Da. Luni, înainte să plece la Londra. Mi-a spus să nu o vizitez pe LJ pentru câteva zile pentru că va fi dusă la Abergavenny Hospital pentru niște teste.

– Atunci cu siguranță că acolo este.

– Nu este. Am sunat la spital și mi-au spus că doamna Marchmont nu e programată pentru nici un test până săptămâna viitoare.

Ava o auzi pe Mary plângând.

– Atunci e foarte simplu. O voi suna pe mama și o voi întreba unde a mutat-o pe LJ și de ce.

– Am încercat să o sun aseară la Savoy, dar recepționista mi-a spus că Cheska și-a blocat temporar numărul. Ce i-a făcut mama ta lui LJ, Ava?

– Nu știu, dar îți promit că voi afla. Încearcă să nu te panichezi, Mary, sunt sigură că e bine. Ai primit ceva de la unchiul David? Conform itinerariului, ar fi trebuit să ajungă în Lhasa.

– Nimic încă, dar sunt sigură că va suna imediat ce primește mesajul.

– Avem nevoie urgentă de el, Mary. E singurul care poate înțelege ce se întâmplă. Aveam de gând să vin la Țara Galilor în seara asta, dar e clar că trebuie mai întâi să vorbesc cu mama. Te anunț imediat ce vorbesc cu ea și aflu unde a dus-o pe LJ.

– Mulțumesc. Dar ai grijă, te rog, când te duci să vorbești cu ea.

– Ce vrei să spui? întrebă Ava.

– Doar că... poate mama ta nu e ceea ce pare.

Ava își dădu seama că și ea începuse să creadă același lucru.

Simon bătu la ușa apartamentului Cheskăi.

– Intră.

Încercă să deschidă ușa și fu surprins să vadă că era descuiat.

– Bună, spuse intrând.

– Aici, dragul meu, spuse o voce din dormitor. Vino aici!

– Bine. Îmi pare rău am întârziat puțin, Cheska. Am...

Ceea ce văzu în fața ochilor îl reduse la tăcere. Cheska era întinsă pe pat purtând doar un sutien negru, chiloți și portjartiere. În mână ținea un pahar de șampanie.

– Bună, iubitule, spuse zâmbindu-i.

– Unde este producătorul de discuri pe care voiai să-l cunosc? o întrebă Simon, încercând să se uite în cu totul altă parte decât la Cheska.

– Ajunge mai târziu. Vino aici, dragul meu! Avem atâtea lucruri să sărbătorim.

Întinse mâna spre el. Simon se lăsă să cadă pe un scaun.

– Bobby, nu e nevoie să fii timid. Niciodată nu ai fost timid, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești, Cheska. Îți spun pentru a nu știu câta oară că numele meu e Simon.

– Sigur că da. Poftim, niște șampanie. Te va relaxa.

– Nu. Mulțumesc. Uite, Cheska, cred că totul e o greșeală.

– Ce greșeală?

Simon se chinuia să-și găsească cuvintele.

– Cred că vrei de la mine ceva ce eu nu îți pot oferi.

– Cum ar fi? Cheska îi zâmbi seducător. Dacă vrei să spui corpul tău și inima ta și sufletul tău, atunci ai dreptate. Asta vreau. Te iubesc, Bobby. Mereu te-am iubit. Știu că ești supărat pe mine pentru ceea ce ți-am făcut, dar o să mă revanșez. Îți jur. Iar fața ta s-a vindecat de tot. Se ridică și se apropie de Simon.

Cum el rămase înțepenit din cauza șocului, Cheska se urcă pe el, acoperindu-i picioarele cu ale ei.

– Te rog, Bobby, iartă-mă, iartă-mă!

Se aplecă să-l sărute pe gât.

– Nu.

Revenindu-și în fire, Simon sări în picioare, aruncând-o pe Cheska pe spate. Ea își recăpătă echilibrul și se uită la el printre gene.

– Știu că nu te lași prins cu ușurință. Mereu te-ai jucat cu mine. Capitulează, Bobby, să uităm trecutul și să o luăm de la început. Totul va fi atât de frumos. Mă mut la Londra, ca să putem fi împreună. Am văzut un apartament fabulos în Knightsbridge. Îl voi închiria pentru noi. Am primit un rol mare într-un serial de televiziune, iar tu vei face înregistrări și...

– Oprește-te! Oprește-te!

Simon o apucă de umeri și începu să o scuture. Cheska continua să-i surâdă ca prin vis.

– Îmi amintesc că uneori îți făcea plăcere să mă rănești. Nu mă deranjează. Orice vrei, dragul meu, orice.

Simon simți cum îi atinge picioarele cu ale ei.

– Taci!

Îi trase câteva palme peste față, nu suficient de dureroase, dar șocul o trezi. Se uită în sus la el, cu o expresie rănită în ochi.

– Bobby, ce ți-am făcut? Te rog, spune-mi.

Simon o întoarse și o așeză pe un scaun.

– Cheska, îți spun pentru ultima dată că numele meu nu e Bobby, ci Simon Hardy. Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni. Nu avem nici un trecut împreună și nu vom avea nici viitor.

– O, mereu ai fost necruțător, Bobby. Nu-ți mai place de mine? Spune-mi ce ți-am făcut?

– Nu ai făcut nimic, Cheska. Doar că nu ar merge.

– Te rog, dă-mi o șansă să-ți arăt cât de fericit te pot face.

– Nu. Trebuie să înțelegi că între noi nu e posibilă nici o relație.

– De ce?

– Pentru că sunt îndrăgostit de altcineva.

Cheska se uită în zare, după care iar spre el, cu privirea plină de ură.

– Faci din nou același lucru, nu-i așa?

– Nu, Cheska, nu am făcut niciodată asta. Nici ție, nici altcuiva.

– Nu mă minți. Toate nopțile pe care le-am petrecut împreună. Îmi spuneai că mă iubești, că mereu mă vei iubi, apoi... apoi...

Vocea i se stinse.

– Uite, nu știu despre ce vorbești, dar acum voi pleca.

Simon se întoarse spre ușă.

– Cine e ea? Nevasta aia pe care ai ascuns-o ani de zile sau târfa aia de la machiaj cu care te duceai în același timp cu mine?

– Nu știu despre ce vorbești. Îmi pare rău că lucrurile au luat turnura asta.

– Dacă pleci acum, jur că voi veni după tine și te voi pedepsi ca și înainte.

Simon se întoarse și văzu întunericul din privirea ei înghețată.

– Cred că ai nevoie de ajutor, Cheska. La revedere!

Ava se urcă în autobuzul care ducea la Savoy. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. În ultimele săptămâni văzuse de foarte multe ori cum dispoziția mamei sale se schimba de la un moment la altul. De fiecare dată se gândise că asta se datora cercului limitat în care trăise și faptului că era celebră. Toți cei care o întâlneau se simțeau onorați și o venerau. Toată lumea o adora. Ava știa că de mult

căzuse și ea sub vraja ei. Acum însă, era sigură că Cheska o minţise și pe ea și pe Mary asupra faptului că o mutase pe LJ. Iar în ceea ce privea incendiul, Ava se întreba dacă inspectorul chiar crezuse că Cheska nu avea legătură cu asta. Fusese și el vrăjit ca toți ceilalți?

Oftă când coborî din autobuz și se opri la semafor să aștepte schimbarea culorii și să traverseze spre Savoy. Problema era că, dacă chiar crezuse sau nu, Ava nu putea face nimic. Cheska era mama ei și nu-l putea suna pe inspector să-i spună că o bănuia. Ava tremura în aerul rece al serii de octombrie, parcurgând aleea scurtă spre Savoy. Încerca să se gândească la ceea ce-i va spune mamei sale. Chiar atunci văzu o figură familiară ieșind printre ușile glisante ale hotelului. Se trase în umbra hotelului, dar Simon o văzuse deja și se duse spre ea.

– Ava, bună!

Părea speriat și respira foarte greu.

– Ești bine?

– Da, cât de cât.

– Să nu-mi spui că tocmai te-ai întâlnit cu mama mea, spuse Ava luându-și privirea de la el și încercând să pară nepăsătoare.

– Ba da, mi-a spus că vine cineva care vrea să mă cunoască. Un producător de discuri.

– Grozav! Sper că a mers bine.

– Nu era acolo.

– Îmi pare rău.

– Ava, te rog, nu mă mai trata ca pe un străin. Te asigur că nu e ceea ce pare.

– Ești a doua persoană care îmi spune asta azi.

– Îmi pare rău să repet. Dar, judecând după cele ce tocmai s-au întâmplat sus, mama ta și-a format o idee complet greșită despre mine.

– Deci ce s-a întâmplat?

– Trebuie să ajung la teatru acum. Va avea loc un spectacol caritabil și începe devreme, iar ceea ce trebuie să-ți spun nu e atât de simplu.

– Începe totuși...

Ava se uita la picioarele lui. Oriunde numai la el, nu.

– Cred că mamei tale îi place de mine.

– Abia acum ai înțeles asta?

– Da, adică nu. Știu că a fost foarte prietenoasă. Dar credeam că asta datorită ție.

– De ce datorită mie?

– Nu e neobișnuit pentru mame să fie binevoitoare cu prietenii fiicelor lor.

– Dar tu nu ești prietenul meu, Simon! Nici măcar nu ne-am sărutat.

– Eu... Simon o luă ușor de braț și o trase spre el. Uită-te la mine, Ava, te rog!

– Simon, dacă vrei să ieși cu mama mea, e treaba ta, dar nu te aștepta să îmi și placă lucrul ăsta.

– Nu vreau, sigur că nu vreau, prostuțo. Am încercat să fiu amabil de dragul nostru. Să pregătesc terenul, dacă vrei.

– Pentru ce?

– Pentru noi. Ava, tu ești mai tânără decât mine și nu am vrut să forțez nimic. Am crezut că ne putem cunoaște unul pe celălalt treptat, fără să forțăm. Trebuia să fie evident pentru tine că mă interesezi.

– Nu știu. Ava scutură confuză din cap. Chiar și acum sunt atât de nedumerită în privința atâtor lucruri.

– Sigur că ești, îi spuse calm. Lasă-mă să te îmbrățișez, te rog!

O cuprinse în brațe, în timp ce Ava rămase nemișcată.

– Dar tu ce cauți aici?

– Se pare că Cheska a scos-o pe mătușa mea din sanatoriu și nimeni nu știe unde a dus-o. De ce ar fi făcut una ca asta?

– Nu știu, dar după cele întâmplate sus, ceva nu e în regulă cu ea.

– Nu, nu este. Ava își stăpâni plânsul, iar Simon o trase mai aproape de el. Dacă i-a făcut vreun rău lui LJ, jur că...

– Ascultă-mă, Ava, nu vreau să o întâlnești pe mama ta fără mine. Ne vedem la teatru după spectacol. Pe la nouă și jumătate. Apoi ne întoarcem la Savoy și mergem la ea. Promiți?

– Dacă crezi că este important...

– Este.

După ce plecă „Bobby“, Cheska se îmbrăcă într-o secundă și coborî scările pentru a se duce după el la teatru. Nu era vina lui că avea resentimente față de ea. Trebuia să-i explice iar, să aranjeze lucrurile între ei și să-i vorbească despre viitorul pe care l-ar fi putut avea împreună. Ieși din ascensor, traversă holul și trecu de ușile glisante de la intrare. În timp ce aștepta ca portarul să-i cheme un taxi, îl văzu cu coada ochiului pe Bobby, la câțiva metri distanță. Îmbrățișa o femeie, dar nu vedea clar cine era. Când ridică bărbia fetei spre el, Cheska o văzu pe fiica ei.

– Trădătoareo! își spuse în șoaptă, simțind cum o furie de nestăpânit punea stăpânire pe ea.

Văzu cum cei doi se îndepărtau de ea și se îndreptau spre Strand. Bobby o ținea pe Ava de umeri. Cheska îi făcu semn portarului că nu mai avea nevoie de taxi și o luă după ei. Îi văzu oprindu-se pe strada principală. El o sărută pe Ava pe frunte, o mai îmbrățișă o dată și apoi se pierdu în lungul străzii. Ava rămase pe trotuar așteptând să se schimbe culoarea semaforului pentru a traversa.

Cheska își aminti dintr-odată că mai fusese aici cândva. Vocile îi spuseră ce să facă, așa cum o făcuseră și cu ani în urmă. Cheska veni rapid în spatele fiicei sale.

Capitolul 52

David ajunse la Heathrow complet extenuat și cu nervii la pământ. După ce trecu de controlul vamal, se îndreptă repede spre stația de taxiuri.

– La Hotel Savoy, vă rog!

Taxiul ajunse repede la Strand, unde traficul devenise foarte aglomerat. David încerca să-și pună ordine în gânduri, căutând cele mai potrivite cuvinte pentru când se va afla față-n față cu Cheska.

– E bine dacă vă las aici? îl întrebă șoferul. S-a întâmplat ceva în fața noastră. Mai aveți puțin de mers pe jos. Va fi mai rapid decât dacă așteptăm aici.

– În regulă.

David ieși, își scoase bagajul și o luă către Savoy. Își croi drum printre mașinile oprite bară la bară și traversă strada. Avusese loc un accident la semaforul de lângă intrare.

O mulțime de oameni se adunaseră în jurul unei persoane care zăcea pe jos, chiar lângă trotuar. Trăgând aer în piept și luptând cu amintirile îngrozitoare pe care le avea cu locul acela, David trecu pe lângă mulțime, încercând să se uite în cealaltă direcție, dar, odată ajuns pe trotuar, ceva îl făcu să se oprească și să se întoarcă. Targa era chiar atunci ridicată în ambulanță, iar David văzu întinsă o fată cu părul blond și un profil atât de cunoscut.

– Dumnezeule! Nu! strigă, făcându-și drum prin mulțime.

Urcă pe platforma ambulanței și îi explică paramedicului cine era.

– Plecăm acum, domnule. Trebuie să eliberăm traficul. Veniți cu noi?

– Da. Cât de grav e rănită?

– Duceți-vă și vorbiți cu ea. E conștientă și coerentă. O ducem la secția de radiologie să vedem dacă are oase rupte. Mașina a lovit-o la umăr și apoi la cap, dar, în afară de asta, pare să fie nevătămată.

Aglomerația era atât de mare că mașinile abia se mișcau.

– Ava, o strigă paramedicul de deasupra capătului sirenei, uite cine e aici.

David se duse să se așeze lângă nepoata lui și o luă de mână.

– Ava, eu sunt, unchiul David.

Ava deschise ochii. Își concentră privirea asupra lui și, după ce îl recunoscu, pe față i se citi mirarea.

– Unchiule David, ești chiar tu sau halucinez din cauza accidentului?

– Nu, sunt chiar eu, draga mea.

– Slavă Domnului că ești acasă! Slavă Domnului!

– Sunt acasă și de acum încolo voi aranja lucrurile. Nu vreau să îți mai faci nici o grijă. Știi unde e mama ta?

– Nu chiar. Mă duceam să mă întâlnesc cu ea la Savoy, să o întreb ce a făcut cu LJ, dar m-a oprit Simon afară.

– Cum adică ce a făcut cu LJ?

– A mutat-o din sanatoriu și nu ne-a spus unde. Îmi pare rău, unchiule David, eu...

Nu mai avu timp să spună nimic căci ajunseră la St Thomas Hospital.

– Nu e nevoie să fiți îngrijorat, domnule, îi spuse paramedicul când o scoase pe Ava din ambulanță. Pare foarte lucidă. A avut noroc.

În timp ce Ava era transportată, David completă formularul necesar. Rămase neliniștit în camera de așteptare și își reaminti ceea ce-i spusese Ava despre mutarea lui LJ din sanatoriu. Se întreba dacă nu cumva fata visase cu voce tare. Se aplecă și scoase carnețelul cu numere de telefoane din geantă, apoi se îndreptă spre un telefon public și formă numărul lui Mary. Deși avea foarte puține monede, suficiente pentru o conversație foarte scurtă, Mary îi confirmă cele spuse de Ava. Inima aproape că i se opri. Îi spuse lui Mary să sune la toate spitalele și sanatoriile din jur să vadă dacă o poate găsi pe mama sa. Sigur că Cheska nu ar fi mers atât de departe încât să o omoare. LJ trebuia să fie pe undeva și o vor găsi negreșit. Imediat ce va fi sigur că Ava era bine, se va duce la Savoy să vorbească cu nepoata lui, chiar dacă va trebui să-i spargă ușa pentru asta. Desigur că mai era și întrebarea dacă ceea ce i se întâmplase Avei fusese chiar un accident. Sau totul fusese cauzat de Cheska pentru vreun motiv fabricat de mintea ei neclară.

De ce plecase oare? Trebuia să se fi gândit că Cheska se putea întoarce în Anglia. Nu mai avea nici un ban, iar cariera ei la Hollywood era terminată. Biata Ava, care nu știa nimic despre cealaltă față a mamei sale, aflase despre asta pe propria piele. Asemenea mamei lui... În cele din urmă veni și doctorul.

– Cum e? întrebă David.

– Vestea bună e că nu sunt semne că și-ar fi fracturat umărul, dar se pare că are o ușoară comoție în urma loviturii la cap. O vom ține sub observație peste noapte. Tocmai am sunat să i se pregătească un pat. Dacă totul merge bine, mâine-dimineață poate pleca acasă. Veniți să o vedeți. Stă în pat și bea o ceașcă de ceai.

Doctorul îl conduse de-a lungul coridorului și trase perdeaua.

– Vă las singuri. Mai am de văzut niște pacienți, își ceru el scuze.

David se așeză lângă Ava. Arăta mult mai bine decât înainte.

– Cum te simți, draga mea?

– Pe lângă o durere teribilă de cap, nu foarte rău. Doctorul spune că am scăpat teafără.

– Are dreptate.

– Unchiule, când bunica a avut accidentul, nu a fost tot lângă Savoy?

– Ba da.

Ava se cutremură.

– Ce coincidență îngrozitoare, nu-i așa?

– Da, dar, te rog, e doar o coincidență.

David nu era sigur că asta credea.

– Cât e ceasul?

– Puțin trecut de nouă.

– O, nu! I-am spus lui Simon că ne întâlnim după spectacol. Trebuie să aflăm unde se află LJ. Sunt foarte îngrijorată. Te poți duce să-l întâlnești pe Simon la Queen's Theatre și să-i explici ce s-a întâmplat? Apoi poate mergi să o vezi pe mama.

– Simon? Cine e? David se scărpină în cap.

– L-ai întâlnit la petrecerea dată la ziua lui LJ. Ai spus atunci că ți se părea cunoscut.

– Da, mi-am dat seama în cele din urmă că arată ca Bobby Cross, oftă David.

– Bobby? Ava se încruntă. Asta e amuzant. Cheska îi spune așa.

– Da?

– Iar Simon era astăzi la Savoy pentru că Cheska îi promisese că îi va face cunoștință cu un producător de discuri. L-am întâlnit tocmai când ieșea din hotel și mi-a spus că Cheska aproape că a sărit pe el.

David se întrebase dacă lucrurile se mai puteau înrăutăți, iar acum tocmai văzuse că da, se puteau.

– Poți merge să te întâlnești cu Simon în locul meu, unchiule? Nu e departe de aici.

– Ava, cred că ar trebui să rămân aici cu tine.

– Nu, mă simt mult mai bine. Și aș fi mai fericită să știu că LJ e bine. Dar, te rog, ai grijă cu Cheska. Simon a fost deja uluit de comportamentul ei.

– Nu-ți face griji pentru mine, Ava! O cunosc pe mama ta de când era mică. Dar aș vrea să vorbesc cu Simon, să văd ce s-a întâmplat. Deși cred că îmi pot închipui.

Asistenta trase perdeaua și le spuse că patul Avei fusese pregătit la etajul de sus.

– Ești în stare să te urci pe scaun sau să te luăm cu căruțul?

– Sigur că mă pot urca, spuse Ava, dându-se jos din pat și ridicându-se în picioare.

– Vezi? Sunt bine, unchiule. Te rog, du-te să afli unde este LJ.

– Mi-e teamă că nu puteți merge la această oră în salon, domnule, clarifică asistenta. Se dă stingerea în douăzeci de minute.

– Bine, dar îmi puteți spune numărul salonului pentru a suna mai târziu să mă interesez de Ava?

– Desigur. Întrebați la recepție. Iată caleașca dumneavoastră, domnișoară, glumi asistenta când un îngrijitor sosi cu scaunul pe rotile.

Ava se așeză pe scaun, iar David o sărută pe obraz.

– Mă sunați dacă apare vreo problemă, îi spuse David asistentei în timp ce mergeau pe coridor alături de Ava.

– La revedere, unchiule. Te rog să vii să mă vizitezi mâine-dimineață și să-mi spui ce ai aflat.

– Vin, promit, spuse David trimițându-i un sărut.

Ava fu urcată în lift și ușile se închiseră.

Ieșind din spital, David făcu cu mâna unui taxi și spuse șoferului să îl ducă la Queen's Theatre de pe Shaftesbury Avenue. Apoi încercă să pună cap la cap ce îi spusese Ava.

Imediat după spectacolul de caritate, Simon se întoarse în grabă în cabina de probă. Sperase ca până la acea oră să fi reușit deja să se schimbe și să fie gata pentru a o întâlni pe Ava, dar în public fuseseră și câteva persoane din familia regală – sponsorii evenimentului – așa încât interpreții fură reținuți în spatele scenei pentru a fi prezentați. Se uită la ceas și își dădu seama că trebuia să se grăbească. În timp ce deschidea ușa cabinei, își desfăcea deja nasturii de la cămașă, așa că avu nevoie de câteva secunde să-și dea seama că îl aștepta un oaspete nedorit.

– Bună, iubitule. Am venit să-ți spun că am înțeles de ce ești atât de supărat pe mine. A fost foarte urât ceea ce ți-am făcut, dar m-ai rănit atât de mult.

– Cheska, îmi pare rău, dar, așa cum ți-am spus și mai devreme, nu știu despre ce vorbești. Și chiar aș prefera să pleci.

Simon se așeză la masa de machiat și se întoarse cu spatele la ea.

– Haide, Bobby, îi vorbi ea siropos, așezându-se în spatele lui astfel încât fața ei să apară în oglindă. Trebuie să-ți amintești ce frumos a fost. Începu să-l maseze pe umeri.

– Pentru ultima dată, Cheska, spuse el, scuturându-se și întorcându-se cu fața spre ea. Nu știu cine este acest Bobby. Eu sunt Simon. Dacă nu pleci de bunăvoie, va trebui să chem paza.

Expresia feței Cheskăi se schimbă.

– Mă dai afară după tot ce am trăit împreună? După tot ce mi-ai făcut? Te-am văzut mai devreme cu Ava. E dezgustător!

– Cum? Ce anume ți se pare dezgustător? O iubesc. E foarte probabil să vreau să îmi petrec viața cu ea. Dacă nu-ți place, nu e treaba mea!

Cheska își dădu capul pe spate și râse.

– Haide, Bobby. Doar știi că nu vei putea fi niciodată cu Ava.

– Ai putea să-mi spui de ce?

– Pentru că, spuse Cheska victorioasă, e fiica ta. Ce mai ai de spus acum?

Simon se uită la ea îngrozit.

– Ești chiar bolnavă, nu-i așa?

– Bolnavă. Nu, tu ești nenorocitul aici. Tu m-ai lăsat însărcinată și apoi m-ai abandonat. Da, m-ai abandonat. Și aveam doar cincisprezece ani.

– Cheska, încerc să-ți mai spun o dată. Cred că mă confunzi cu altcineva.

Simon încercă să vorbească mai calm. Cheska începuse să fiarbă și nebunia i se vedea în priviri. Simon o luă spre ușă, în timp ce ea venea spre el.

– Niciodată nu ai fost un mincinos bun.

Întinse mâna și îl lovi puternic peste față. Apoi iar și iar, până când Simon, amețit din cauza șocului, reuși să o prindă de încheieturi.

– Oprește-te! îi spuse strângând-o de mâini.

Cheska se aplecă și îl lovi cu capul peste braț. Urlând de durere, Simon îi dădu drumul. În același moment, Cheska se aruncă pe el, lovindu-l ca un animal sălbatic, zgâriindu-l pe față cu unghiile ei lungi și roșii. Îi puse genunchii peste burtă, iar Simon urlă agonizând. Nu mai putea face nimic de durere. Se aplecă în față pentru a-și trage răsuflarea și simți cum mâinile ei îl prind de gât și încep să-l strângă.

– Nu meriți să trăiești, o auzi spunând.

În fața ochilor îi apărură o mulțime de pete, iar strânsoarea mâinilor ei deveni din ce în ce mai tare în timp ce îl apostrofa cu tot felul de invective.

„Dumnezeule, mă va omorî. Voi muri aici", se gândi Simon.

Începu să-și piardă cunoștința când văzu că cineva apare în cadrul ușii și o trage pe Cheska din spate. Dintr-odată fu eliberat din strânsoare. Tușind și scuipând, încercă să tragă cât mai mult aer în piept. Văzu cum o persoană cunoscută, dar care nu știa exact cine era, o ținea pe Cheska de umeri în timp ce ea se zbătea și îl lovea cu piciorul.

– Cheska, oprește-te! Unchiul David e aici acum și totul va fi bine.

Cheska se lăsă fără vlagă în mâinile lui și se lipi de el ca o păpușă de cârpe.

– Îmi pare rău, unchiule David, nu am vrut să fac rău nimănui. Doar că Bobby nu a fost foarte drăguț cu mine, știi. Te rog să nu mă pedepsești!

– Desigur că nu o să te pedepsesc, îi spuse el. O să am grijă de tine, ca și până acum.

Simon se ridică. Începu să-și revină din amețeală și văzu cum bărbatul o ținea în brațe pe Cheska și o mângâia pe păr.

– Cred că ar trebui să te duc acasă și să te pun în pat. Ești foarte obosită, Cheska.

– Sunt, încuviință ea.

Bărbatul se uita la Simon în timp ce o ducea pe Cheska spre un scaun și o așeză pe el. Cheska era într-o stare aproape catatonică. Privirea îi era fixă, iar agresivitatea îi dispăruse.

Simon își dădu seama că salvatorul lui era David Marchmont, unchiul Avei, cunoscut de admiratori ca Taffy.

– Ești bine? spuse David de deasupra capului femeii.

– Cred că da. Nu sunt rănit, spuse Simon întinzându-se după un șervețel pentru a se șterge de sângele de pe mână. M-a luat prin surprindere, dar sunt bine.

David o lăsă pe Cheska pe scaun și se duse să-i dea lui Simon o mână de ajutor.

– Ava a avut un accident în seara asta. E bine, dar sună dacă poți la St Thomas Hospital și întreabă cum este. Aș vrea să știu, șopti el. Trebuie să vorbim mâine. Ne vedem la ora zece în fața spitalului. Iar acum, spuse el, ridicând vocea și întorcându-se către Cheska, o voi...

Dar Cheska se ridicase deja și era la ușă, apăsând clanța. Înainte ca vreunul din ei să o poată opri, femeia ieși și se făcu nevăzută. David alergă după ea pe coridor, dar o văzu ieșind pe ușa teatrului și dispărând în noapte. În câteva secunde ajunse în stradă, dar nu mai era nici urmă de Cheska.

– La naiba! își reproșă.

Nu ar fi trebuit să o lase liberă. Nu-i rămânea decât să spere că se întorcea la Savoy. Hotărî să se plece cât mai repede într-acolo, în caz că Cheska ar fi împachetat și ar fi fugit. Opri un taxi și urcă.

Când ajunse la hotel, David coborî și îi dădu niște bani portarului. Apoi se gândi să-l întrebe dacă nu o văzuse plecând pe nepoata lui, Cheska Hammond. Și dacă se întorsese.

Portarul îl știa de mult pe David.

– De fapt, domnule, a ieșit pe la șase și jumătate. Mi-a spus să-i chem un taxi, după care s-a răzgândit și a plecat pe jos spre Strand. Cred că a văzut pe cineva

cunoscut. Îmi amintesc asta pentru că a fost chiar înaintea accidentului de la semafor. Șoferul mașinii era foarte nervos pentru că a rămas blocat aici o jumătate de oră, înainte să se reia circulația. Nu am văzut-o să se întoarcă, domnule.

– Mulțumesc, spuse David, mai dându-i o bancnotă.

Se duse apoi la recepție și spuse că urma să se întâlnească cu nepoata sa, Cheska Hammond, în apartamentul acesteia, dar că ea nu se întorsese încă.

– M-ați putea lăsa să intru în apartament să o aștept? Ar putea întârzia.

– Nu v-am lăsa în mod normal, domnule, dar pentru că vă cunoaștem, sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Lăsați-mă să vorbesc cu directorul!

David rămase la recepție și așteptă nerăbdător, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese portarul. Trebuia neapărat să vorbească cu Ava și cu Simon a doua zi, dar dacă Cheska îi văzuse împreună...

Recepționera îi confirmă că poate urca în apartamentul nepoatei sale, iar David se strădui să zâmbească atunci când îi mulțumi.

Se plimbă apoi prin apartamentul elegant, observând pungile de la Harrods și de la alte magazine de firmă încă nedeschise. Numai Dumnezeu știa cât costa apartamentul și cât cheltuise Cheska până atunci. Era dureros de conștient de unde erau banii cu care își satisfăcea Cheska excesele. Și-ar fi dorit să facă duș, dar, în același timp, se temea că întoarcerea femeii l-ar fi putut lua prin surprindere. Așa că se așeză să o aștepte și își turnă un pahar de whisky.

Capitolul 53

Greta tocmai adormise când auzi soneria de la ușă. Aprinse lumina și văzu că era aproape miezul nopții. Când soneria se auzi din nou, o cuprinse frica. Cine ar fi putut fi la o oră așa târzie? Soneria se auzi iar și iar și persoana de la ușă, oricine ar fi fost, începu să bată cu putere în ușă. Greta își puse halatul pe ea și se duse la ușă în vârful picioarelor.

– Mamă, eu sunt, Cheska. Lasă-mă să intru. Te rog, lasă-mă să intru.

Greta îngheță de frică. Era fiica de care îi povestise David și pe care nu o mai văzuse de ani de zile pentru că fusese stea de cinema la Hollywood.

– Te rog, mami, deschide ușa. M-am întors acasă. Greta o auzi cum plânge îndurerată. Un fior de groază o trecu pe șina spinării.Mami, te rog, te implor. Sunt fetița ta, am nevoie de tine. Am nevoie de tine, mami.

Greta o auzi suspinând și rămase indecisă între frica irațională pe care o simțea, groaza că vecinii ar putea fi deranjați și fascinația că fiica de care i se vorbise era acum în fața ușii.

– Da? Cheska?

Greta întredeschise ușa, dar nu văzu pe nimeni.

– Sunt aici, mami, stau pe jos. Sunt prea obosită să mă ridic. Te rog, lasă-mă să intru.

Greta se uită în jur și văzu o femeie blondă pe care o recunoscu imediat de la televizor. Inspiră adânc, trase lanțul și deschise încet ușa. Cheska, sprijinită de ușă, aproape căzu în hol.

– Mami, o, mami, te iubesc. Vino și îmbrățișează-mă, te rog, cum făceai înainte. Te rog!

Cheska întinse brațele spre ea și Greta le prinse. Aproape că fu nevoită să o tragă înăuntru, apoi închise ușa și o încuie. Vestea bună era că Cheska nu arăta deloc înfricoșător. Dimpotrivă, arăta ca o fetiță tristă și înspăimântată.

– Te rog, îmbrățișează-mă, mami. Nimeni nu o iubește pe Cheska, nimeni nu mă iubește.

Greta stătea nefiresc deasupra fiicei sale, încercând să își amintească ceva sau să simtă ceva pentru cea pe care o adusese pe lume, iar după spusele lui David, o iubise și o crescuse până când Cheska plecase la Hollywood în timp ce ea se afla în spital. De multe ori se gândise de ce oare fiica sa nu venise niciodată să o vadă sau nu luase legătura cu ea. În timp ce se uita lung la ea, își dori ca sentimentele pe care le avusese cândva pentru Cheska să reînvie dintr-odată, acum, că se afla chiar în fața ei. Dar așa cum se întâmplase și când deschisese ochii pentru prima dată și îl văzuse pe David, privind-o acum pe Cheska i se părea că se uită la un străin. Dar făcu ceea ce îi ceruse, îngenunche și o luă în brațe.

– Mami, am nevoie de tine. O să mă ții în siguranță, nu-i așa? Nu-i lăsa să mă ia.

Greta nu putu decât să asculte bolboroseala fiicei sale. Era ciudat ca un adult de aceeași statură cu ea să stea pe genunchii ei ca un copil. Dar se gândi apoi că poate asta presupunea să fii mamă.

După o vreme îi propuse să se mute din hol în sufragerie.

– Poate vrei să mănânci ceva sau să bei o cană de lapte fierbinte. Îmi place să beau asta seara.

– Mami, știu. Beam asta amândouă, nu-ți amintești? spuse Cheska, atunci când Greta o așeză pe canapea.

– Desigur că îmi amintesc, minți Greta și, văzând că Cheska tremură, luă o pătură din dulap și o puse în jurul ei.

– Și sendvișurile pe care mi le făceai când ajungeam acasă după ce filmam până târziu? Cu ce erau? A, da. Brânză topită. Le adoram.

– Îți plăceau? întrebă Greta nesigură. Îți pot pregăti și acum, dacă vrei.

Greta se duse în bucătărie, surprinsă de faptul că Cheska părea să nu știe că ea nu își amintea nimic. Însemna doar că va trebui să se prefacă. În timp ce punea laptele la fiert, o cuprinse din nou un fior de frică, dar îl alungă. Femeia aceasta nu era o amenințare, ci chiar fiica ei. Cheska mâncă sendvișurile cu brânză topită și bău laptele fierbinte, apoi Greta spuse că era timpul să meargă la culcare, dat fiind că era ora unu noaptea.

– Pot să dorm cu tine, mami, cum dormeam înainte? Nu vreau să rămân singură. Visez urât.

– Toți visăm urât, dar nu mă deranjează dacă vrei să dormi cu mine. Îți aduc ceva să te schimbi.

Greta se duse la dulap și scoase o cămașă de noapte, dorind să-i fi putut spune și lui David că Cheska venise în sfârșit la ea. Se gândi cât de ciudat va fi să doarmă în același pat cu o străină, dar îi părea bine că avea pe cineva de care să aibă grijă și care părea că avea nevoie de ea. După ce Cheska se schimbă, se urcară în pat.

– E atât de bine! Mă simt în siguranță aici, cred că voi putea dormi.

– Bine. Pari foarte obosită. Chiar ai nevoie de somn.

– Da. Noapte bună, mami! Cheska se întinse și o sărută pe mama sa pe obraz. Somn ușor!

Greta stinse lumina și rămase cu ochii deschiși în beznă, ascultând respirația fiicei sale. Puse mâna pe locul în care o sărutase Cheska și ochii i se umplură de lacrimi.

Simon era deja lângă patul Avei când David ajunse la spital a doua zi dimineață.

– Bună, unchiule. Doctorii spun că sunt bine și că pot pleca acasă, spuse Ava, sărutându-l. Voi vă cunoașteți, nu-i așa?

– Da, spuse Simon, schimbând priviri complice cu David.

– De la petrecerea lui LJ și aseară la teatru, întări ea.

– Da, confirmă David.

– Deci unde este LJ? îi întrebă uitându-se la amândoi.

– Din păcate, nu am reușit să vorbim cu mama ta, spuse David. Nu s-a întors la Savoy aseară.

– O, Doamne! Ava își acoperi capul cu mâinile. Acum sunt două persoane dispărute.

– David, ai văzut asta?

Simon îi întinse un exemplar din ziarul *Daily Mail*.

David se uită la prima pagină și fu năucit să vadă o fotografie mare în care Cheska arăta fascinant și o ținea de umeri pe Ava, care părea foarte stânjenită.

Fiica regăsită a lui Gigi. O poveste emoționantă despre celebra actriță Cheska Hammond, care se întoarce în Anglia după optsprezece ani pentru a-și căuta fiica la care a fost nevoită să renunțe.

Cheska Hammond, cândva actrița cu cele mai mari încasări de box office din Anglia și de curând interpreta rolului de renume internațional Gigi din Baronii petrolului*, s-a întors definitiv în Anglia. Povestea care stă în spatele revenirii ei este una mai dramatică decât orice film în care a jucat vreodată.*

Am întâlnit-o pe Cheska în apartamentul ei de la Savoy. Strălucitoare în realitate ca și pe ecran, dar atât de delicată și de vulnerabilă încât pare aproape de aceeași vârstă cu fiica pentru care s-a întors, Cheska mi-a relatat povestea ei fascinantă:

*„Aveam cincisprezece ani când am descoperit că sunt însărcinată. Cred că am fost foarte naivă și un bărbat mai mare ca mine a profitat de asta (*încă refuză să spună numele tatălui). *Desigur, cariera mea mergea foarte bine pe atunci. Tocmai filmasem pentru* Vă rog, domnule, eu vă iubesc*, iar Hollywoodul devenise interesat de mine. Aș fi putut face ceea ce făcuseră multe fete în situația mea. Un avort, chiar dacă era ilegal pe vremea aceea."*

Buzele actriței tremură la amintirea acelor zile și ochii i se umplu de lacrimi.

„Dar nu am putut face asta. Nu mi-am putut ucide copilul. Făcusem o greșeală și a trebuit să-mi asum responsabilitatea. Nu am putut ucide o ființă inocentă pentru o greșeală stupidă. Apoi mama mea a fost grav rănită într-un accident de circulație și cred că asta m-a făcut să îmi doresc și mai mult copilul. Deci m-am retras pentru o perioadă și am aranjat ca după ce o nasc pe Ava mătușa mea să aibă grijă de ea. Dacă studioul de la Hollywood ar fi aflat de existența ei, cariera mea ar fi fost terminată și nu aș fi fost în stare să-mi cresc copilul."

Cheska se oprește pentru a-și trage sufletul și stăpâni lacrimile.

„Am lăsat-o în Țara Galilor, într-o casă frumoasă la țară, știind că e pe mâini bune. Bineînțeles că am trimis toți banii necesari pentru creșterea ei."

„Am păstrat legătura cu mătușa mea, întrebând-o dacă nu dorea să o trimită pe Ava în Los Angeles în vacanță să vedem dacă îi place, dar mătușa mea nu a fost niciodată încântată de ideea asta. Bineînțeles că am înțeles de ce. Nu era un loc potrivit pentru un copil. Deci, chiar dacă mi se rupea inima, am hotărât că era mult

mai bine pentru Ava să rămână unde era. Apoi am aflat că mătușa mea e grav bolnavă. Am renunțat la tot și m-am întors să am grijă de amândouă. Și aici intenționez să rămân.“

Cheska pune ușor mâna pe umărul fiicei sale. Ava, în vârstă de optsprezece ani, imaginea mamei sale, zâmbește către ea. Legătura dintre ele este evidentă. Am întrebat-o pe Ava cum se simte în legătură cu întoarcerea mamei sale.

„Minunat. E minunat că s-a întors.“

Am întrebat-o dacă simte amărăciune din cauza absenței sale îndelungate. Ava a scuturat din cap.

„Nu, deloc. Am știut mereu că e acolo pentru mine. Îmi trimitea mereu cadouri frumoase și scrisori. Am înțeles de ce a procedat astfel.“

Am discutat apoi cu Cheska despre planurile ei de viitor. Ea a ridicat din umeri și a spus că speră să înceapă să lucreze cât de curând.

„Se pare că urmează să joc într-un serial de televiziune și aș dori să încerc și teatrul. Ar fi o adevărată provocare.“

Am întrebat-o despre bărbații din viața ei, iar ea a răspuns râzând timid.

„Există cineva, dar prefer să nu vorbesc încă despre asta.“

Îmi iau rămas bun de la actrița care a fost celebră și pe scenă și în afara ei. Din privirea calmă și mulțumită pe care o afișează când se uită la fiica ei cu evidentă adorație e clar că maternitatea a maturizat-o și a făcut-o să învingă orice obstacol.

Bine ai revenit acasă, Cheska! Noi, asemenea Avei, suntem bucuroși că te-ai întors.

David termină de citit și împături ziarul. Se uită la Ava, încercând să ghicească ce simțea.

– Mi-a venit să vomit peste ziar când am citit. Dar nu am făcut-o de teamă că doctorul ar fi putut crede că nu sunt bine și m-ar mai fi ținut aici. Râse ușor încercând să facă haz de necaz. Dar ce contează acum este unde s-a dus Cheska? Nu a fost cu tine, nu-i așa, Simon?

– Bineînțeles că nu.

– Pot să confirm și sunt foarte supărat că Cheska te-a făcut să treci prin asta, spuse David arătând spre ziar.

– Am implorat-o să nu mă oblige, dar ea nu acceptă un refuz. Nu îți pot spune cât de ciudată a fost în săptămânile astea. Ava dădu disperată din cap. De când te-a cunoscut pe tine, a fost și mai rău.

– A, minunat. Mulțumesc. Simon îi zâmbi și se întoarse spre David. Dar Ava are dreptate. Aseară, când m-a atacat în cabină, sunt sigur că mi-a spus că sunt tatăl Avei. Iisuse! Cât de mare poate fi nebunia ei!

– Nu atât de mare precum pare, dacă Cheska a crezut că erai prima ei dragoste, Bobby Cross, îi explică David. Semeni foarte mult cu el.

– Bobby Cross... Simon îl interpretează în musicalul pe care îl face acum, nu-i așa? adăugă Ava.

– Se complică lucrurile. A venit și Cheska la spectacol?

– A fost cu Ava la premieră. O invitasem când am întâlnit-o la Marchmont. Am dus-o pe Ava cu mașina pentru a o vedea pe mătușa ei după accidentul vascular. Am vrut doar să fiu politicos cu Cheska, David, nimic mai mult, sublinie el.

– Bineînțeles. Nu aveai de unde să știi despre trecutul ei.

Ava asculta tăcută.

– Unchiule David, Bobby Cross a fost tatăl meu?

David făcu o pauză înainte să răspundă.

– Da, Ava, el a fost. Îmi pare rău că afli asta de la mine și nu de la mama ta, dar în situația de față cred că e mai bine să știi pentru că asta explică multe lucruri. Bietul Simon a fost victima unei minți confuze și tulburate. Nu mă voi ierta niciodată că am plecat. Ce dezastru! Îmi pare atât de rău.

– Nu spune prostii, unchiule. Cel mai important lucru acum este să o găsim pe mama. Ava întorcea acum pe toate părțile ceea ce tocmai îi spusese David, dar hotărî să se gândească la toate astea după ce le găseau pe Cheska și pe LJ. Unde ai văzut-o ultima dată?

– În cabina lui Simon. Reușisem să o calmez și îi dădeam o mână de ajutor lui Simon când s-a dus drept la ușă și a fugit. Nu am mai putut-o prinde. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

– Nu, dar... Am fost foarte supărată în ultimele săptămâni și singurul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să fug la LJ. Unde ar putea fi ascunsă mama?

– Nu am nici o idee. Tu? îl întrebă pe Simon.

– Eu abia o cunosc. Nu se poate întoarce la Marchmont, deci unde s-ar fi putut duce, dacă nu acolo?

– Bunica nu locuiește în același apartament în care a crescut Cheska? întrebă Ava.

– Greta? Dar Cheska nu s-a întâlnit cu mama ei niciodată după accident, spuse David.

– Unde altundeva ar fi putut fugi? continuă Ava ridicând din umeri.

– Ava, știi că ai putea avea dreptate? Simon, poți rămâne aici să ai grijă de Ava?

– Sigur.

– Unde vă găsesc? îi întrebă David când se ridică să plece.

– O duc pe Ava în ascunzătoarea mea. Adică în dormitorul meu din Swiss Cottage. Zâmbi. Lasă-mă să îți scriu numărul de telefon.

David îi mulțumi, o sărută pe Ava și plecă, spunându-le că le va da de veste dacă află ceva.

– Simon? spuse Ava încet.

– Da?

– Mi-ai spus că mă vei duce la tine acasă când am plecat încoace.

– Da.

– De fapt, cel mai mult aș vrea să merg la mine acasă. M-ai putea duce la Marchmont după spectacol?

– Bineînțeles, dacă te simți în stare.

– Sunt. Trebuie să fiu. O, Doamne! Ava nu se mai putu controla și izbucni în lacrimi. E îngrozitor! Scuză-mă, murmură stânjenită.

– Ava, nu trebuie să-ți ceri scuze. Ai trecut prin momente grele, spuse Simon, luând-o în brațe în timp ce ea plângea.

– Promite-mi că nu va trebui să mă mai aflu vreodată prin preajma mamei mele. E complet nebună, Simon. Am fost atât de înspăimântată că nu știam ce să fac.

– Îți promit. Unchiul tău e iar aici și va rezolva totul. Sunt sigur. Peste câteva zile, când te vei simți mai bine, te voi duce în Țara Galilor și o vom găsi pe LJ. Îți jur.

– Mulțumesc, Simon. Ești minunat.

– Și tu la fel. Ești uimitoare, Ava, într-adevăr, îi șopti admirativ, mângâindu-i părul blond.

Capitolul 54

David bătu la ușa apartamentului Gretei. Ca de obicei, Greta deschise cât îi permitea lanțul. Îl văzu pe David și îi zâmbi larg, deschizând ușa.

– David, ce surpriză! Am crezut că vei lipsi câteva luni.

– S-au schimbat datele problemei. Ce faci?

– Bine, răspunse ea, ca întotdeauna. De fapt, chiar mă bucur că te-ai întors. Am un oaspete. A sosit azi-noapte foarte târziu și trebuie să vorbim încet. Greta vorbi șoptit, ducându-l în sufragerie. Încă doarme.

– Cheska?

Inima lui David se umplu de speranță.

– De unde știi?

– Pur și simplu. De fapt, Ava a bănuit că ar fi venit la tine. Cum ți s-a părut?

– Să fiu sinceră, spuse Greta, închizând ușa după ei. Era destul de tristă când a ajuns și mi-a spus că și-a dorit să se întoarcă acasă.

– Ai spus că doarme încă?

– Da, de fapt, nu s-a mișcat de când a închis ochii lângă mine azi-noapte. Cred că e foarte obosită, biata de ea.

– Nu ți-a spus nimic, nu-i așa?

– Despre ce?

– Despre cum e sau despre ceea ce o supără?

– Nu, chiar nimic, David, dar vorbești de parcă ești de la poliție. Râse nervos. E totul în ordine?

– Da.

– Mă bucur enorm să te văd. Cum a fost în vacanță?

– A fost fantastic… , incredibil. Dar nu de asta am venit. Greta, crezi că Cheska are încredere în tine?

– Cred că da. Până la urmă a venit la mine azi-noapte. Din câte mi-ai spus tu, sunt mama ei, spuse ea teritorial.

– Îți amintești de ea?

– Nu, din păcate. Dar pare destul de drăguță. Și chiar nu e nici o problemă dacă vrea să rămână la mine. Chiar mi-a făcut plăcere să am grijă de ea. M-a făcut să mă simt de folos.

– Greta, ascultă-mă, vreau să o întrebi ceva când se trezește.

– O, despre ce e vorba?

David se gândi cum să-i explice.

– Se pare că a scos-o pe mama din sanatoriul în care se afla și a dus-o în altă parte. Și până acum, nu știm unde.

– De ce nu o întrebi chiar tu?

– O pot întreba, cu siguranță, dar dacă are încredere în tine, îți va spune mai degrabă ție.

Greta se încruntă.

– David, despre ce e vorba?

– E mai complicat, Greta. Promit să-ți explic altă dată. Acum mă tem că dacă Cheska mă vede va fugi din nou.

– Să fiu sinceră, vorbești despre ea de parcă ar fi un copil, nu o femeie în toată firea, cum ar trebui să fie. Greta calculă. Treizeci și patru de ani? Nu a intrat în vreun bucluc, nu-i așa?

– Nu, nu chiar, deși, fie vorba între noi, starea ei nu e foarte stabilă.

– Ce problemă are?

– Cel mai sigur ar fi să spunem că e puțin confuză, spuse David cu tact. Cred că ar putea fi vorba de o cădere nervoasă.

– Înțeleg. Biata de ea! Mi-a spus că nu o iubește nimeni și că se simte foarte singură.

– Evident. Aș vrea să i se acorde ajutorul necesar. Dar, înainte de toate, o poți invita la un ceai și întreba cu grijă dacă își amintește sanatoriul unde a dus-o pe mama mea?

– Bineînțeles că pot. Nu ar fi posibil să se simtă amenințată, nu-i așa?

– Nu, o reasigură David.

– Vrei să mă duc să o trezesc acum?

– Da, până la urmă e mijlocul zilei.

– Bine.

– Și nu îi spune că sunt aici, te rog.

În timp ce Greta se îndepărtă spre bucătărie pentru a face ceaiul, David se duse la ușa de la intrare, o încuie și puse cheia în buzunar. Dacă Cheska ar mai fi încercat să fugă, nu ar mai fi reușit. Nu știa dacă ar fi fost mai bine să îi spună Gretei adevărul. Dat fiind că ea nu își amintea nimic despre Cheska, cum ar fi făcut față unor astfel de vești. Și în ce măsură fusese vina ei?

David auzi cum Greta bate ușor la ușa dormitorului și intră. Tensionat peste măsură, o așteptă să iasă. Peste zece minute, ieși.

– Cum se simte? întrebă, întorcându-se de la fereastră.

Se tot plimbase în lungul și-n latul sufrageriei ca un animal în cușcă.

– Destul de tristă.

– Ai întrebat-o unde e LJ?

– Da. A spus că bineînțeles că știe unde e, rosti Greta puțin defensiv. A dus-o într-un sanatoriu frumos. The Laurels. Chiar lângă Abergavenny. A mai spus că LJ și cu tine nu ați fost foarte drăguți cu ea în ultimul timp.

– Mulțumesc, Greta, spuse David evident ușurat. Ce face acum?

– I-am spus să se scoale și să-și facă o baie. Greta miji ochii. Ce se întâmplă, David?

– Nimic, doar că Cheska are nevoie de ajutor. Trece printr-o depresie, asta e tot.

– Știu cum e. Tocmai m-a întrebat dacă poate rămâne la mine pentru o vreme. I-am spus că bineînțeles. Chiar poate să rămână, David. E bine să-mi țină cineva companie și e fiica mea.

– Greta, te rog, trebuie să ai încredere în mine. Cheska nu poate sta aici cu tine. Trebuie să o iau cu mine acum. Are nevoie de ajutor.

– Nu merg nicăieri.

Greta și David ridicară privirea. Cheska stătea la ușă într-o pereche de pantaloni de-ai mamei ei și o bluză.

– Bună, Cheska. Mama ta mi-a spus că ai dormit foarte bine.

– Da. Și mă simt mult mai bine. Și voi rămâne aici cu mami, unchiule. Nu mă poți forța să plec și nu voi pleca.

– Ascultă-mă, draga mea, noi îți vrem doar binele! Măcar lasă-mă să te duc la un medic.

– Fără doctori! țipă Cheska. Greta rămase uluită. Nu mă poți obliga, nu ești tatăl meu.

– Nu, ai dreptate. Dar dacă refuzi să vii cu mine, voi vorbi cu poliția și le voi spune că tu ai inițiat incendiul în Marchmont. Tu ai fost, nu?

– Poftim? Cum poți spune așa ceva, unchiule?

David încercă altfel.

– Draga mea, dacă mi s-ar fi cuvenit să moștenesc o casă și niște bani ca fiind singurul copil supraviețuitor al ultimului proprietar și aș fi descoperit că totuși nu voi moșteni, cred că asta m-ar fi întristat puțin. Sau poate pe moment m-ar fi supărat destul de tare încât să fiu capabil să fac o prostie.

Cheska se uită la el cu suspiciune.

– Înțeleg faptul că ai fost foarte supărată că ai fost îndepărtată de la moștenire. Dar dacă m-ai fi întrebat pe mine, ți-aș fi dat domeniul Marchmont ție. Chiar așa.

Cheska se uită la el dezorientată. Rămase puțin pe gânduri înainte să încuviințeze, ceea ce fu revelator pentru David.

– Da, am fost supărată, unchiule David, pentru că ar fi trebuit să fie al meu. Și m-am săturat de oamenii care mă ignoră. Nu a fost corect. Dar nu a fost doar asta...

– Dar mai ce, Cheska?

– Au fost... vocile, unchiule. Ți-am spus despre asta în LA. Nu voiau să se oprească și a trebuit să le opresc. De aceea am hotărât că era cel mai bun lucru. Vei merge la poliție? Te rog, nu face asta. M-ar putea închide.

David văzu groaza din ochii ei.

– Nu, promit, dar numai dacă vii acum cu mine.

– Nu știu, nu...

David se apropie încet de ea.

– Vino cu mine, draga mea. Trebuie să facem ceva să fii mai bine.

Îi întinse mâna, iar Cheska încercă să o întindă pe a ei. Apoi, dintr-odată, țipă iar.

– Nu! Am mai avut încredere în tine, dar mereu spui altceva. O să mă trimiți într-unul din locurile acelea groaznice și nu-mi vor mai da drumul de acolo.

– Sigur că nu vor face asta, Cheska. Nu ți-aș face niciodată așa ceva, știi asta. Să mergem să primești ajutorul de care ai nevoie. Îți promit că vei fi într-un loc sigur.

– Mincinosule! Crezi că nu știu ce vei face dacă îți dau mâna? N-am încredere în tine. N-am încredere în nimeni! Mami! se apropie de Greta. Spune-mi că pot rămâne aici cu tine.

Greta se uita la David, șocată de ceea ce auzise și văzuse.

– Poate că, dacă unchiul David spune că ar trebui să mergi cu el, e spre binele tău.

– Trădătoareo! Cheska urlă și o scuipă pe Greta. Nu mă puteți face să vin cu voi! Nu vin!

Fugi către ușă și ieși pe coridor către intrarea în clădire. Greta vru să se ducă după ea, dar David o opri.

– Am încuiat mai devreme ca să nu poată ieși. E mai bine dacă rămâi aici și mă duc eu la ea.

O auziră pe Cheska încercând cu disperare să deschidă ușa. Apoi începu să bată în ea cu putere.

– Îmi pare rău, Greta, dar ai putea chema o ambulanță? Cred că vom avea nevoie de ajutor, spuse David, ieșind din sufragerie și încuind-o pe Greta înăuntru.

– Cheska, o rugă el, înaintând spre ea. Te rog, încearcă să te liniștești. Nu înțelegi că vreau să te ajut?

– Nu-i adevărat. Mereu m-ai urât. Toți m-ați urât. Nu mă poți obliga. Lasă-mă să plec.

– Vino, draga mea! Asta nu face bine nimănui, cu atât mai puțin mamei tale.

– Mama mea! Unde a fost în toți acești ani? Aș vrea să știu.

– Cheska, sigur îți amintești. A avut un accident cu mulți ani în urmă, în față la Savoy. Așa cum s-a întâmplat și cu Ava aseară. Fii bucuroasă să afli că Ava e bine, cel puțin. Acum vrei să nu mai bați în ușă înainte ca vreun vecin să cheme poliția.

La cuvintele astea, Cheska o luă la fugă pe hol și intră în baie, după care încuie ușa.

– O să stau aici. Nu poți pune mâna pe mine. Nimeni nu poate! Nimeni!

– Bine, draga mea. Stai acolo, iar eu te aștept afară.

– Pleacă! Lasă-mă în pace!

– David? se auzi vocea Gretei din sufragerie. De ce m-ai încuiat? Ce se întâmplă, pentru Dumnezeu?

– Greta, ai sunat? o întrebă, în timp ce plânsul isteric din baie devenea din ce în ce mai puternic.

– Da, vor ajunge imediat, dar...

– Te-am încuiat pentru siguranța ta, Greta. Te rog, ai încredere în mine.

După cinci minute sosiră paramedicii. David le explică repede situația, iar ei dădură din cap ca și când se întâlneau cu situații similare în fiecare zi. Ceea ce, se gândi David, ar fi putut fi adevărat.

– Lăsați-o în grija noastră, spuse unul dintre ei. Steve, du-te repede până la mașină și adu o cămașă de forță, în caz că vom avea nevoie.

– Mă îndoiesc că o veți putea convinge să iasă de acolo, oftă David.

– Vom vedea. Acum mergeți, vă rog, în cealaltă cameră, cu mama femeii.

David descuie ușa sufrageriei și se duse la Greta, care stătea pe canapea, palidă și tremurând. Se așeză lângă ea și o luă în brațe.

– Îmi pare atât de rău, Greta, știu că îți este foarte greu să înțelegi, dar crede-mă că așa este cel mai bine pentru Cheska.

– E nebună? Așa pare.

– Aș spune că... are niște probleme. Dar sunt sigur că, în timp, dacă va primi ajutorul necesar, se va însănătoși.

– Așa a fost mereu? E vina mea?

– Nu e vina nimănui. Cred că Cheska a avut mereu probleme. Nu trebuie să te învinovățești. Unii oameni așa se nasc.

– Am fost atât de fericită azi când m-am trezit, șopti ea. A fost bine să nu mai fiu singură. Îmi e așa de urât uneori.

– Știu. Sunt aici iar. E ceva, nu?

Greta își ridică ochii spre el și zâmbi ușor.

În cele din urmă, după ce încercaseră în toate felurile să o scoată pe Cheska, paramedicii fură nevoiți să spargă ușa. Greta și David se speriară la țipetele fetei când aceștia reușiră să o imobilizeze. Apoi se auzi o bătaie scurtă și unul dintre paramedici băgă capul pe ușă.

– Plecăm acum, domnule. E mai bine dacă nu veniți cu noi. I-am dat ceva să o calmăm și o ducem la secția de psihiatrie a Maudsley Hospital în Southwark, unde va fi evaluată. Puteți suna mai târziu pentru a vă interesa despre ea.

– Desigur. Să merg să îmi iau rămas-bun?

– Eu nu aș face-o în locul dumneavoastră. Nu arată foarte bine.

Peste o jumătate de oră, David plecă de la Greta, promițând că o va suna imediat ce va ști ceva, și se duse direct la Savoy unde anunță că Cheska nu se va mai întoarce la hotel, având o urgență de rezolvat. Le mai spuse că va rămâne el peste noapte pentru a-i împacheta lucrurile. Odată ajuns sus, sună la Serviciul de Informații și află că erau patru sanatorii The Laurels pe o rază de zece kilometri în jurul orașului Abergavenny. Își notă toate numerele de telefon și sună la fiecare în parte. O găsi abia când sună la ultimul dintre ele. Răspunse o femeie.

– Bună ziua, spuse David. Aș dori să vă întreb dacă aveți pe cineva cu numele de Laura-Jane Marchmont la dumneavoastră.

– Cine sunteți? întrebă femeia pe un ton foarte neprietenos.

– Fiul ei. Deci?

– Da, a venit săptămâna trecută.

– Cum este?

– E bine. Nu foarte vorbăreață. Dar știți asta.

David se strâmbă la lipsa de tact a persoanei de la capătul firului.

– Voi veni să o vizitez. Îmi puteți da adresa?

– De unde să știu dacă sunteți cine spuneți? A fost adusă de o femeie. Puteți fi oricine.

– Am spus că sunt fiul ei. David începu să se enerveze. Sigur că locul e vizitat tot timpul de membrii familiei.

David își dădu seama că vorbea singur. Femeia închisese. O sună apoi pe Mary. Îi spuse să caute adresa în cartea regională de telefoane și să se ducă la sanatoriu în

cel mai scurt timp posibil. La rândul ei, Mary îi spuse că Simon și Ava urmau să ajungă în aceeași seară după spectacol și că vor sta la ea.

– O să găsesc adresa, iar Ava și Simon se vor duce mâine-dimineață la prima oră. Unde e Cheska?

– În spital. A fugit la Greta și a trebuit să fie imobilizată cu forța și dusă cu ambulanța. A fost... groaznic.

– Așa e, domnule David. E cel mai bine pentru ea să fie în spital. Veniți și dumneavoastră curând? Inspectorul de la poliție a sunat ieri. I-am spus că v-ați întors și vrea să vorbească cu dumneavoastră. Cred că vor să vorbească iar cu Cheska. Ea a dat foc, nu-i așa?

– Cred că da, Mary.

– Să mă ierte Dumnezeu! Țin mult la ea, dar pe bună dreptate sper să o țină acolo pentru mult timp. Biata Ava nu a știut nimic despre mama ei până acum.

– Știu, iar de data asta promit să mă asigur că nu va mai face rău nimănui. Salut-o pe Ava din partea mea și spune-i că ajung și eu mâine. Să ne rugăm ca mama să mai fie încă în viață. Din vocea femeii cu care am vorbit, ceva nu era în regulă. Îți mulțumesc pentru tot, Mary.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți. A, era să uit. M-a sunat Tor în seara asta. E în Beijing și va ajunge pe Heathrow mâine-dimineață la ora opt. Mă voi duce să o iau și venim împreună la Marchmont. O să stăm în Lark Cottage.

– Dau drumul la încălzire atunci. La revedere, domnule David. Aveți grijă de dumneavoastră.

David puse telefonul jos și se duse să se așeze pe scaun. Își sprijini capul în mâini și începu să plângă.

Simon intră cu mașina într-o fundătură mizerabilă dintr-o mahala de lângă Abergavenny și parcă în fața unei case cu terasă, înspăimântătoare la vedere.

– Ești sigur că ăsta e locul? Doar Cheska nu a lăsat-o într-un loc ca ăsta.

Ava își mușcă buzele.

– Da. Simon trase frâna și o strânse de mână. Hai să mergem să o luăm.

Se îndreptară spre intrare. Ava observă că pe jos zăceau saci întregi de gunoi neridicat de multă vreme. Simon încercă să sune, dar soneria nu funcționa. Bătu

cu putere la ușă. O femeie de vârstă mijlocie, murdară și grasă, deschise.

– Da?

– Am venit să o vedem pe mătușa prietenei mele, doamna Laura-Jane Marchmont.

– Nu vă așteptam și făceam curățenie. Femeia de serviciu tocmai a venit. Puteți veni mâine.

– Nu. Vrem să o vedem acum.

– Nu cred că e posibil.

Femeia își încrucișă brațele.

– În regulă, atunci va trebui să sunăm la poliție și să-i chemăm aici întrucât Laura-Jane Marchmont figurează printre persoanele dispărute. Deci, ei sau noi? adăugă Simon amenințător.

Ava se uită la el recunoscătoare, mulțumindu-i lui Dumnezeu că venise cu ea. La auzul acestor vorbe, femeia ridică din umeri și se dădu la o parte. Simon și Ava o urmară de-a lungul unui coridor îngust care mirosea a urină și a varză. Amândurora aproape că li se făcu rău.

– Acesta este salonul, le spuse femeia când ajunseră în dreptul unei camere.

O mulțime de scaune vechi erau dispuse în jurul unui televizor alb-negru. Patru pacienți bătrâni dormitau pe desenele animate cu Tom și Jerry. Ava își aruncă rapid privirea asupra celor dinăuntru și scutură din cap.

– Nu e aici.

– Nu, e în camera de sus, în pat.

Ava și Simon o luară pe scări în urma femeii.

– Aici.

Femeia îi aduse într-o cameră întunecoasă. Patru paturi erau îngrămădite unul într-altul, iar mirosul de oameni nespălați îi făcu pe Ava și pe Simon să-și țină respirația.

– Mătușa voastră e aia de acolo.

Ava își înghiți lacrimile când o văzu pe LJ zăcând nemișcată pe pat, cu pielea cenușie și părul răvășit.

– O, LJ! Ce ți-au făcut? Eu sunt Ava.

LJ deschise ochii și Ava văzu că erau goi, fără nici o expresie și fără speranță.

– Mă recunoști? Spune-mi că da.

Lacrimile începură să curgă șiroaie pe fața fetei când o văzu pe mătușa că încearcă să-și miște gura. De sub pătură apăru o mână care o atinse.

– Ce spune, Ava? întrebă Simon.

Ava se apropie de LJ și se uită la buzele ei.

– Spune *acasă*, Simon. *Acasă*.

Capitolul 55. Marchmont Hall, Monmouthshire

Decembrie, 1985

David și Greta rămaseră tăcuți pentru o vreme, fiecare adâncit în gândurile lui.

– Asta a fost, oftă David, terminând ce mai rămăsese în paharul de whisky. Ți-am spus că Ava a înaintat o plângere către autorități în legătură cu locul acela îngrozitor în care Cheska a lăsat-o pe biata *ma*? La scurt timp după aceea, locația a fost închisă și proprietarul anchetat.

– Nu mi-ai spus. Nu e de mirare că LJ a avut nevoie de timp pentru a se reface. Și chiar dacă Cheska merita să fie condamnată pentru asta, mă bucur că poliția n-a tras-o la răspundere când au descoperit că ea a stârnit incendiul. Cred că asta ar fi distrus-o de tot.

– Adevărul este că au vrut să o închidă și au cerut permisiunea de la *ma*, ca proprietar. Inspectorul a descoperit că Cheska a mințit asupra orei la care a ajuns la Savoy. Cei de la recepție i-au spus că a ajuns la 4 și jumătate dimineața. Apoi Mary a spus că Cheska îi ceruse să-și ia câteva zile libere în lipsa ei, ceea ce era deja suspect.

– Înțeleg. Deci cum i-ai convins pe polițiști să nu meargă mai departe?

– *Ma* a făcut asta. Ar fi devenit totul un coșmar public și se temea pentru Ava care deja trecuse prin multe. Dar faptul că Cheska era internată într-o clinică de psihiatrie și nu ar fi putut oricum apărea în instanță i-a convins pe cei de la poliție să renunțe. Bineînțeles că asta a însemnat că am pierdut polița de asigurare, dar nu mai conta.

– David, spuse Greta șovăitor, știind că urma să-i mărturisească suspiciunile pe care le avea de când aflase de accidentul Avei. Crezi că Cheska m-a împins în stradă în noaptea aceea de groază?

David oftă, neștiind ce să răspundă. Se hotărî apoi să spună adevărul. Până la urmă Greta asta voia să știe.

– Gândind retrospectiv, da, există o mare probabilitate ca ea să fi făcut asta. Mai ales după ceea ce ți-am spus că i s-a întâmplat și Avei. Ar fi o coincidență șocantă dacă Cheska nu ar fi implicată. Dar nu există nici o dovadă, Greta, și nici nu va exista. Îmi pare foarte rău, trebuie să fie îngrozitor pentru tine doar gândul că ar exista posibilitatea asta.

– E greu de acceptat, dar trebuie să recunosc că Cheska a fost într-adevăr foarte bolnavă. Dumnezeule! Greta își duse degetele la tâmple. Nu-ți poți imagina cât de rău îmi pare că nu mi-ai spus niciodată nimic. Am trăit într-o lume închisă în toți acești ani, iar tu mi-ai spus că Cheska a suferit o depresie și că a hotărât să renunțe la carieră în schimbul unei vieți liniștite în Elveția. Se uită la el. Ăsta era adevărul?

– Mai mult sau mai puțin. Deși, din păcate, Cheska nu poate trăi liberă. Se află într-un loc sigur, într-un sanatoriu mic lângă Geneva. A trebuit să fac asta atât pentru ea, cât și pentru ceilalți.

– Crezi că eu sunt vinovată de problemele ei? Nu ar fi trebuit să insist atât de mult când era mică. Din ce am reușit să-mi amintesc, cred că am creat un monstru.

– Să fiu sincer, mă îndoiesc că ciudata copilărie pe care a avut-o a fost cel mai potrivit lucru pentru personalitatea ei problematică. Totuși, sigur îți amintești că era deja ceva în neregulă cu ea. Suferea de psihoze și paranoia. Încă de pe vremea când era copilă trăia într-o lume imaginară, deși noi nu aveam de unde să știm că ea nu făcea diferența între film și realitate. Uită-te la Shirley Temple. A trăit același scenariu. A devenit celebră la o vârstă foarte mică. Totuși a avut relații foarte sănătoase la maturitate și a fost o femeie foarte puternică. Deci, nu are rost să te învinovățești. Ai făcut ce ai crezut că e rabine la vremea respectivă.

– Am dezamăgit-o, David. Ar fi trebuit să văd ce efect avea asupra ei. Să fiu sinceră, am trăit prin ea propriul vis.

– Cu toții am dezamăgit-o într-un fel sau altul, răspunse David încet, iar faptul că a fost atât de frumoasă și de faimoasă i-a păcălit pe oamenii care erau în jurul ei. Am fost cu toții orbi la ceea ce trebuia să vedem. A fost o actriță nemaipomenită în fiecare moment al vieții ei. Iar puterea ei de manipulare, sublimă. Putea

întoarce orice situație în favoarea ei și ne făcea pe toți s-o credem. M-a dus și pe mine de nas de câteva ori. Singura persoană pe care nu a putut-o păcăli a fost draga mea mamă. Dumnezeule! Mi-e dor de ea.

– Sunt convinsă. A fost o femeie extraordinară. Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine, pentru Cheska și pentru Ava.

– Cred că era pregătită să moară, spuse David. Bine că nu a mai fost nevoie de spitale. Când îmi va veni și mie timpul, sper să mor ușor în somn, la fel ca ea.

– Nu vorbi despre asta, David, se cutremură Greta. Nu mă pot gândi că într-o zi nu vei mai fi aici. Cel puțin se va naște o nouă viață la Marchmont. Următoarea generație.

– Da. Și eu sunt recunoscător pentru asta.

– Ce prăpăd a făcut Cheska în jurul ei! Greta dădu din cap. Și nici măcar nu suntem rudele tale de sânge. Gândește-te doar cât de diferită ar fi fost viața ta dacă nu ți-ar fi fost milă de mine atunci, de mult și nu m-ai fi trimis la Marchmont.

– Și cât de plictisitoare! Te asigur că nu regret nimic, nici o secundă.

David luă mâna Gretei și i-o strânse.

Tor intră în cameră.

– Cum te simți, Greta?

– Destul de zguduită, să fiu sinceră. Sunt multe lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

– Sunt sigură de asta. Vrea cineva un ceai sau o ciocolată caldă înainte de culcare?

– Nu, mulțumesc, dragă, spuse David.

– Eu mă duc sus. Cred că din cauza aerului de aici mă simt deja obosită la ora șase.

– Vin și eu în scurt timp.

– Bine.

Tor le spuse noapte bună amândurora și ieși din cameră. Greta reuși să schițeze un zâmbet.

– Cel puțin, ți-ai găsit fericirea.

– Da. Tor este un sprijin de nădejde. Dar tu, Greta? Sper ca de acum încolo să recuperezi timpul pe care nu l-ai petrecut alături de noi.

– Atâția ani pierduți. Voi avea nevoie de puțin timp ca să pot trece de cele întâmplate în ultimele zile, recunoscu Greta. Mă simt copleșită și am dormit foarte prost în ultima vreme. Îmi amintesc tot felul de lucruri. E ca un film pe care l-am văzut cândva.

– Cred că trebuie să fie traumatizant pentru tine, dar te-ai descurcat admirabil până acum. Deși cred că ar fi bine să mergi și la doctor când ajungi în Londra. Te-ar putea ajuta. David se ridică și o sărută de noapte bună. OK, eu mă duc să mă culc? Tu?

– Cred că mai rămân puțin aici, dar tu poți merge. Noapte bună, David. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine și pentru familia mea problematică.

David ieși din cameră, iar Greta rămase cu ochii ațintiți în întunericul nopții. Faptul că David pomenise despre Londra și despre sfârșitul șederii ei aici îi dădea o stare de anxietate. Vidul din existența ei, chiar și după ce îi reveniseră amintirile, era îngrozitor de deprimant. Trebuia să facă față sentimentului de vină, pe lângă conștientizarea faptului că propria ei fiică încercase să o ucidă și o condamnase la o existență goală, la un simulacru de viață timp de douăzeci și patru de ani. O îngrozea gândul că urma să o ia de la capăt cu singurătatea și cu amintirile pe care începuse să le aibă.

„Hai, Greta, te-ai descurcat până acum și te vei descurca și de acum încolo", se încuraja ea. Poate că lumea nu va mai părea un loc așa de înspăimântător odată cu recăpătarea memoriei și nici nu se va mai simți ca un extraterestru rătăcit. Poate avusese dreptate David și asta chiar însemna un nou început al vieții ei. Zâmbi gândindu-se la el și la istoria lor comună, de demult și de atunci. O iubise cândva, dar acum era prea târziu. Se ridică și stinse luminile. Nu trebuia să fie egoistă și să se gândească numai la ea. David era fericit cu Tor și merita să fie fericit mai mult ca oricine.

– Sunteți chemat la telefon, domnule David, spuse Mary a doua zi dimineață, băgând capul pe ușa salonului.

David stătea lângă foc și citea *The Telegraph*.

– E din Elveția.

David simți un gol în stomac când se duse să răspundă la telefonul din bibliotecă. În seara de dinaintea venirii la Marchmont, sunase la sanatoriu pentru a se interesa de Cheska și pentru a-i transmite urări de Crăciun. Îi spuseseră că are un acces de bronșită, ceva de care suferise în ultimii ani, dar era liniștită și lua antibiotice. O vizitase de câteva ori în răstimpul celor cinci ani care se scurseseră de când o dusese în Elveția cu avionul. Considerase că era cea mai bună idee ca Cheska să părăsească țara. Asta o scutea să îndure umilința care ar fi venit din partea presei odată descoperit faptul că fusese internată. Locul îl costa o avere, era mai degrabă hotel decât spital, dar măcar era încredințat că Cheska se afla pe mâini bune. Ridică receptorul.

– David Marchmont la telefon.

– Bună ziua, *monsieur* Marchmont. Sunt doctorul Fournier. Îmi pare rău să vă deranjez în timpul sărbătorilor, dar trebuie să vă informez că nepoata dumneavoastră este internată la terapie intensivă la Geneva. Am fost nevoiți să o transferăm acolo azi foarte devreme. Din nefericire, bronșita de care suferea s-a agravat și a dat în pneumonie. Cred că trebuie să veniți aici, *monsieur*.

– E în pericol?

Doctorul făcu o pauză înainte să continue:

– Cred că trebuie să veniți imediat.

David ridică ochii spre cer înfuriat. Se gândea la planurile de Revelion pe care și le făcuse împreună cu Tor, nu la starea evident critică în care se afla Cheska. Simțindu-se vinovat pentru asta, răspunse:

– Desigur, mă urc în avion cât se poate de curând.

– Îmi pare rău, *monsieur*. Știți că nu v-aș cere lucrul acesta, dacă nu...

– Am înțeles.

David notă adresa spitalului în care se afla Cheska și apoi sună la agenția de turism locală pentru a cumpăra bilet la următorul zbor. O luă apoi în sus pe scări pentru a arunca niște lucruri la gunoi. Detesta faptul că urma să-i dea o asemenea veste lui Tor.

– Bună dimineața, îi spuse Greta, care tocmai cobora scările.

– Neața.

– E ceva în neregulă, David?

– Nu, Greta. Iartă-mă că îți mai dau încă o veste proastă. E vorba despre Cheska. A făcut pneumonie și e internată la terapie intensivă în Geneva. Am sunat la agenție. Plec imediat. Mă duc să-mi fac bagajul.

– Stai un moment, David! Spui că Cheska e grav bolnavă?

– Din câte mi-a spus doctorul, da. Să fiu sincer, nu înțeleg de ce. Cu câteva zile în urmă mi-a spus că are bronșită, iar acum mi-a spus că starea ei s-a înrăutățit dramatic.

Greta se uită lung la David și dădu din cap.

– Din păcate, se poate întâmpla, David. Așa a fost și cu fratele ei, Jonny. Îți amintești?

– Da, să sperăm că trece peste asta.

– Mă duc eu.

– Cum?

– Mă duc eu. Cheska e fiica mea până la urmă. Și cred că ai făcut destule pentru ea și pentru mine.

– Dar și tu ai trecut prin multe în ultimii ani, Greta. Să nu mai vorbim de faptul că aproape nu ai ieșit din casă în ultimii douăzeci și patru de ani.

– David, nu mă mai trata ca pe un copil. Sunt femeie în toată firea. Mă duc ca urmare a celor pe care le-am aflat în ultimele zile, și nu în ciuda a ceea ce am aflat. Tu ai deja program cu Tor, iar eu nu am nimic de făcut. Și chiar vreau să mă duc. În pofida a ceea ce este și a fost Cheska, o iubesc. O iubesc! Vocea Gretei se frânse. Încercă să se adune. Și aș vrea să fiu alături de ea.

– Dacă chiar asta vrei, mă duc să-l sun pe agent să cumpere biletul de avion pe numele tău. Du-te și fă-ți bagajele!

– Mă duc imediat.

Peste o oră, Greta era gata de plecare. Se duse de-a lungul coridorului către camera Avei. O găsi întinsă în pat și citind.

– Bună, îi spuse. Simon nu îmi permite să mă ridic din pat. Am avut o noapte foarte agitată. Micuțul pare să aibă nenumărate mânuțe și picioruțe. Dumnezeule, abia aștept să se nască!

Greta își aminti cât de inconfortabil se simțise în ultimele săptămâni de sarcină.

– Sarcina ta e foarte mare, Ava, chiar dacă ești în a treizeci și patra săptămână. Doctorul nu a spus nimic de gemeni, nu-i așa?

– Nu încă, dar nici n-am mai făcut o ecografie din a douăsprezecea săptămână. Să nu cumva să-i spui asta lui Simon că mă omoară. Am ratat ultimele programări. Am avut foarte mult de lucru la cabinet ca să mai pot ajunge și la Marchmont.

– Va trebui să faci un control, draga mea. E foarte important. Copilul, înainte de toate...

– Știu, oftă Ava. Problema e că nu aveam de gând să devenim o familie așa de curând. Amândoi suntem atât de prinși de carieră la momentul acesta.

– Cred că știu ce vrei să spui. Eu aveam optsprezece ani și am fost îngrozită.

– Chiar așa? Să-ți spun sincer, și eu am fost îngrozită. Dar nu am spus nimănui. Ar fi părut foarte egoist din partea mea. Mulțumesc, bunico, după ce mi-ai spus asta, mă simt mult mai bine. Ți-ai iubit bebelușii când s-au născut?

– I-am adorat. Greta zâmbi. Își putea aduce foarte bine aminte. Primii doi ani cred că au fost printre cei mai fericiți ani din viața mea. Nu știu dacă ai aflat încă, dar zbor la Geneva diseară. Mama ta e bolnavă.

Ava se întunecă la față.

– Nu am aflat. E foarte bolnavă?

– Nu știu sigur până nu ajung acolo, dar ne dăm cu toții seama că doctorul nu ar fi sunat pentru a chema un membru al familiei, dacă Cheska nu ar fi fost în stare critică.

– Am înțeles. Nu sunt sigură cum m-aș simți dacă... Cred că după ce ți-a făcut atâtea necazuri...

– Amintirile au început să-mi revină și aș vrea să-ți spun cât de rău îmi pare pentru cele ce ți s-au întâmplat și că nu am putut să fiu alături de tine.

– Nu ai avut ce face, bunico. Cheska aproape că te-a omorât. Ai avut parte de ani foarte grei de atunci. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să rămâi fără nici o amintire.

– Înfricoșător, recunoscu Greta. Vreau să știi că, după ce vei naște, aș fi foarte fericită să te ajut cu orice pot. Sună-mă de câte ori ai nevoie.

– Mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta.

– Acum trebuie să plec. Ai grijă de voi doi. Greta se aplecă să-și sărute nepoata.

– Și tu. Spune-i mamei că o iubesc, adăugă Ava când Greta ieșea din cameră.

Greta stătea la ușa de la intrare, gata să se urce în taxiul care urma să o ducă la Heathrow. Îi îmbrățișă pe David, pe Tor, Simon și Mary și le mulțumi pentru găzduire.

– E timpul să plec. Vă voi telefona imediat ce ajung acolo.

David îi duse bagajul la mașină și, când deschise portiera, o luă de mână.

– Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

– Absolut.

Se înălță și îl sărută pe obraz.

Fără să se gândească, David o cuprinse în brațe.

– Prin câte am trecut noi împreună, șopti. Sunt atât de mândru de tine! Ai grijă!

– Mulțumesc. O să am. Pa!

Greta se urcă în taxi înainte ca David să vadă lacrimile din ochii ei.

Primul lucru pe care îl observă când intră în spital fu mirosul. Nu avea importanță în ce țară se afla spitalul, cât de scump sau de renume era, mirosul era mereu același și îi amintea de timpul îndelungat pe care îl petrecuse în spital. Se prezentă la recepție și fu condusă către lift de o femeie îmbrăcată într-un costum elegant, apoi dusă la asistenta din schimbul de noapte de la departamentul de terapie intensivă.

– Ce face? întrebă Greta.

Își amintea foarte bine și liniștea aceea înspăimântătoare, întreruptă doar de sunetul aparatelor.

– Mi-e teamă că este într-o stare critică. Are plămânii plini de lichid din cauza pneumoniei și chiar dacă am făcut tot ce am putut pentru a o salva, tratamentul nu a avut nici un rezultat. Îmi pare foarte rău. Aș fi vrut să am vești mai bune pentru dumneavoastră, spuse asistenta într-un vioi accent elvețian. Uitați-o!

Tot felul de aparate înconjurau silueta fragilă din pat. Cheska purta o mască de oxigen care părea mult prea mare pentru fața ei delicată și trăsăturile atât de fine. Greta se întreba dacă era o farsă a imaginației sale sau fiica sa se micșorase. Oasele micuțe de la încheieturi i se vedeau dureros de clar prin pielea albă.

– Doctorul trece să o vadă la fiecare sfert de oră. Va veni curând.

– Mulțumesc.

Asistenta plecă, iar Greta își privi fiica pentru o vreme. Părea că doarme liniștită.

– Fetița mea dragă, cum ți-aș putea spune cât de mult te-am iubit? Trebui să știi că pentru nimic din ceea ce ai făcut nu a fost vina ta. Eu ar fi trebuit să văd și să știu, șopti Greta. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... Întinse mâna și o mângâie pe Cheska pe obraz. Era la fel de inocentă și vulnerabilă cum fusese când era mică. Ai fost un copil atât de bun, nu m-ai supărat niciodată. Te-am adorat. Erai atât de frumoasă. Și încă ești.

Cheska nu se mișcă, așa că Greta continuă:

– Adevărul e că îmi amintesc foarte bine acum. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat și câte greșeli am făcut. Nu te-am pus pe tine pe primul loc. Am crezut că banii și celebritatea erau mult mai importante și te-am împins mereu pentru că nu mi-am dat seama ce efect avea asupra ta. Nu am văzut că tu sufereai. Te rog să mă ierți. Iartă-mă pentru toate greșelile pe care le-am făcut.

Cheska tremură brusc și tuși, scoțând un zgomot vâscos și gros pe care Greta și-l aminti atât de bine din agonia ultimelor zile ale lui Jonny.

– Draga mea, nu pot suporta să mă părăsești. Abia acum aș putea fi mama de care ai avut mereu nevoie. Ai pierdut atât de multe. Mai întâi pe Jonny, fratele tău iubit. Îmi amintesc că îl urmai peste tot. Apoi tatăl tău...

– Jonny...

De dincolo de masca de oxigen se auzi un sunet ciudat și gutural, iar Greta văzu că Cheska avea ochii larg deschiși.

– Da, draga mea, Jonny. A fost fratele tău și...

Cheska își îndreptă ușor mâna spre față. Bătu în masca de oxigen și scutură din cap.

– Draga mea, nu cred că am voie să o scot. Doctorii au spus că...

Cheska se chinui să o scoată.

– Dă-mi voie.

Greta se aplecă peste ea și îndepărtă masca de la gura fiicei sale.

– Ce voiai să spui?

– Fratele meu m-a iubit? spuse Cheska gutural, strâmbându-se de durere.

– Da, te-a adorat.

– Mă așteaptă. E acolo.
Respirația femeii deveni și mai grea, iar Greta îi puse masca de oxigen înapoi.
– Da, e acolo, dar te rog să nu uiți că și eu te iubesc și am nevoie de tine.
Doctorul intră și o consultă pe Cheska. Părea că adormise la loc.
– Putem vorbi, doamnă Hammond?
– Eu sunt doamna Marchmont. Bineînțeles că putem vorbi.
Doctorul îi făcu semn că trebuie să părăsească camera.
– La revedere, fetița mea dragă!
Greta se ridică, o sărută pe frunte și ieși.
– La revedere, mami, se auzi o șoaptă din spatele măștii. Te iubesc.

Capitolul 56

Când sună telefonul, în ultima zi a anului, în timpul mesei de prânz, Mary se duse să răspundă.

– Alo?

– Mary? Eu sunt, Greta. Cheska a murit azi-noapte la ora trei.

– O! Îmi pare atât de rău.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme.

– David e acolo? întrebă Greta în cele din urmă.

– Din păcate a plecat de dimineață cu Tor spre apartamentul lui din Italia. Sunt sigură că îl poți suna acolo. Să-ți dau numărul lui de telefon?

– Nu. Lasă-l să se odihnească. Ava este?

– Se odihnește. Simon e pe undeva pe aici.

– Aș putea vorbi cu el, te rog?

Mary plecă să-l găsească pe Simon. Acesta veni la telefon și ascultă ce-i spuse Greta, după care fu de acord că îi va spune și Avei imediat ce se trezea.

– Îmi pare rău, Greta. Chiar îmi pare rău.

Puse telefonul jos și oftă.

– S-a încheiat un ciclu, nu-i așa? spuse Mary.

– Da, dar se va deschide altul foarte curând. Să nu uităm asta.

Mary se uită după el cum se îndepărta cu mâinile în buzunare. Avea dreptate.

De Anul Nou, David și Tor priveau artificiile spectaculoase care luminau cerul în portul din Santa Margherita.

– La mulți ani, draga mea! spuse David, trăgând-o pe Tor spre el.

– La mulți ani, David!

După câteva secunde se desprinse de el și se așeză jos în balconul micuț.

– Ce s-a întâmplat, Tor? se încruntă el. Ceva nu e în regulă. Ai fost puțin distantă de când am ajuns aici. Spune-mi, o îndemnă el, așezându-se lângă ea.

– Nu e momentul potrivit, David.

Tor își frecă fruntea.

– Dacă sunt vești proaste, nu e niciodată momentul potrivit. Deci spune-mi.

– E vorba de noi. Tor luă o gură de șampanie. Suntem împreună de aproape șase ani.

– Așa este. Și voi face din tine în sfârșit o femeie cinstită.

– M-am simțit foarte onorată și la început am fost foarte fericită că m-ai cerut. Te iubesc, David, foarte mult. Sper că știi asta.

– Desigur. David o privea nedumerit. Tor nu ar fi început niciodată o conversație fără un motiv întemeiat. Dar ce vrei să spui cu „la început"?

– În timpul Crăciunului mi-am dat seama de ceva chiar dacă mă ceruseși deja în căsătorie.

– Ce anume?

– Știu că îmi spui că mă iubești și te cred într-un fel. Dar adevărul este, David, că tu ești îndrăgostit de altcineva. Și mereu ai fost.

– De cine?

– Dragul meu, nu te face că nu știi. De Greta, bineînțeles.

– De Greta?

– Da, de Greta. Și, pe lângă asta, știu că și ea te iubește.

– O, Dumnezeule! Câtă șampanie ai băut, Tor? râse David. Greta nu m-a iubit niciodată. Ți-am spus că am cerut-o în căsătorie și m-a refuzat.

– Da, dar asta a fost atunci, iar acum e acum. Îți spun că te iubește, David. Ai încredere în mine. Am văzut asta. V-am văzut împreună.

– Tor, cred că exagerezi.

– Nu exagerez. Toată familia ta vede asta, nu doar eu. Iar dacă doi oameni se iubesc, cel mai natural lucru e să fie împreună, David! Tor îi luă mâna într-a ei și i-o strânse. Cred că trebuie să recunoști asta față de tine însuți. Pentru tine nu a existat decât o singură femeie. Nu încerc să te fac să te simți vinovat, dar cred că amândoi trebuie să privim adevărul în față. Am petrecut împreună șase ani minunați. Nu regret nici măcar o clipă. Dar cred că asta a fost tot. De Crăciun am

văzut asta într-o lumină foarte clară. Să fiu sinceră, nu vreau să fiu a doua femeie din viața ta. Și asta simt că sunt.

– Tor, te rog, te înșeli! Eu...

– David, am hotărât împreună că, pentru o vreme, chiar și după căsătorie, lucrurile vor rămâne la fel. Viața mea e în Oxford, iar a ta la Londra și la Marchmont. Ne-am ținut unul altuia companie și a fost extraordinar. Îmi place foarte mult de tine, dar...

– Vrei să spui că mă părăsești?

– David, te rog, nu dramatiza! Nu te părăsesc. Sper să rămânem prieteni. Iar dacă tu și Greta veți avea curajul să vă mărturisiți sentimentele unul față de celălalt, sper să fiu invitată la nuntă. Tor își scoase inelul de logodnă de pe deget și i-l dădu înapoi. Bine, am spus-o. Acum să mergem în oraș și să sărbătorim Anul Nou.

Greta reveni pe aeroportul din Londra într-o zi de ianuarie foarte mohorâtă. Decise să nu organizeze o înmormântare oficială pentru Cheska. Ar fi însemnat să ceară familiei să vină la Geneva și probabil că ar fi aflat și presa. În schimb, purta în bagaj cenușa fiicei sale. Urma să o ducă la Marchmont și să o îngroape lângă mormântul lui Jonny.

După două săptămâni de absență, Greta găsi apartamentul foarte rece. Dădu drumul la centrală, își făcu un ceai și se așeză pe canapea, încălzindu-și mâinile pe cană. Nu știa când urma să se întoarcă David din Italia și îi rugase pe cei de la Marchmont să nu îi spună nimic înainte. Se auzeau ticăitul ceasului și sunetul apei pe conducte. În rest, era liniște.

Greta sorbi din ceai. Era încă fierbinte. Se gândi câte se schimbaseră de când plecase la Marchmont, cu două săptămâni în urmă. Înainte fusese goală, lipsită de sentimente, iar acum se simțea atât de plină de tot felul de trăiri încât se întreba cum le va putea cuprinde pe toate. Își dorise enorm să vorbească cu David după moartea fiicei sale, știind că el ar fi fost singurul care ar fi înțeles cât de devastată era. Își pierduse amândoi copiii și chiar dacă poate fusese mai bine pentru Cheska să fie eliberată din tortura minții ei, faptul că o pierduse pe fetița ei frumoasă, pe

care o iubise atât de mult cândva o mistuia. Își dădu însă seama că de atunci încolo nu se mai putea baza pe David. De când își recăpătase memoria înțelese ce făcuse pentru ea de-a lungul timpului. Acum, chiar dacă avea nevoie de el mai mult ca niciodată, trebuia să-l lase liber.

Următoarea săptămână trecu dureros de încet. Pentru a umple cu ceva zilele reci și cenușii de ianuarie, Greta îi scrise lui David o scrisoare în care îi mulțumea pentru tot ce făcuse pentru ea și îi spunea că Cheska murise liniștită. Apoi îi scrise și Avei că mama sa nu suferise în ultimele momente și că îi transmisese dragostea ei.

Nu te-am ajutat până acum în nici un fel, dar precum ți-am spus când am plecat de la Marchmont, dacă ai nevoie de mine după nașterea copilului, aș fi foarte fericită să te ajut cu tot ce pot.

David o sună imediat după ce citi scrisoarea și o întrebă cum este. Îi mai spuse că, într-adevăr, Ava urma să nască gemeni. Greta avu nevoie de toată puterea de care era în stare pentru a-i spune că era bine și că, urmând sfatul lui, începuse să-și construiască o nouă viață. David o invită să ia masa împreună la Savoy, dar ea îl refuză, spunându-i că își făcuse deja planuri de vacanță, dar că se va întoarce în a doua săptămână din februarie și se vor putea vedea atunci. Ava îi răspunse plângându-se că doctorul nu îi mai permitea să iasă din casă și că spera să îi viziteze la Marchmont imediat după naștere.

Greta făcu curat prin casă până când totul strălucі, prepară prăjituri pe care nu avea cine să le mănânce și se înscrise la un curs de yoga și unul de artă la centrul de educație pentru adulți. Începu de asemenea să tricoteze jachete, șosete și căciuli exact așa cum făcuse pentru propriii copii și pentru a-și petrece într-un fel timpul. Croșetă și două șaluri și i le puse pe toate la poștă Avei. Putea trăi așa, își repeta necontenit. Avea nevoie doar de timp. Ianuarie trecu și veni februarie. Află de la Simon vestea că devenise străbunică. Ava adusese pe lume un băiețel, pe nume Jonathan și o fetiță pe nume Laura.

– Îi transmiți, te rog, că sunt incredibil de încântată și că aș fi foarte bucuroasă să ajut. Știu cât de extenuant poate fi când ai doi bebeluși.

Puse telefonul în furcă și plânse de bucurie, apoi de tristețe că Cheska nu era acolo să-și vadă nepoții. Câteva zile mai târziu, chiar când se așeza să se uite la un film cu cina pe genunchi, sună telefonul.

– Bunico?

– Da. Bună, Ava. Ce faci? Felicitări, draga mea!

– Mulțumesc. Cred că știi cum sunt pentru că ai trecut și tu prin asta. Abia dorm, foarte fericită și simțindu-mă ca o mașină de muls. Ava oftă. Dar mai fericită decât am fost vreodată.

– Mă bucur foarte mult, draga mea. Cum ți-am spus, am adorat să devin mamă.

– Așa mi-a spus și Mary. Că ai fost o mamă minunată.

– Da?

– Da. Mulțumesc pentru șaluri și pentru tot ce mi-ai trimis. Nu îți vine să crezi cât de folositoare îmi sunt. E foarte frig aici, iar Laura și Jonathan vomită peste tot. Ești atât de pricepută! Aș fi vrut și eu să știu să tricotez.

Greta zâmbi.

– Te pot învăța într-o zi dacă vrei, așa cum m-a învățat și LJ pe mine. Nu e mare lucru.

– Să fiu sinceră, acum sunt foarte strânsă cu timpul și îmi va fi și mai greu când mă voi întoarce la serviciu peste câteva luni, sper. Voiam să te întreb, bunico, dacă ai putea veni aici să mă ajuți. David mi-a spus că tocmai te-ai întors din vacanță și că ești destul de ocupată, deci să-mi spui dacă nu poți. Problema e că nu aș vrea să angajez o persoană necunoscută. De aceea te întreb. Sunt chiar disperată la momentul ăsta, spuse pe un ton care îi aminti Gretei de oboseala pe care o simțise și ea până în măduva oaselor.

– Desigur. Aș fi foarte încântată să vin să te ajut. Când ai dori să vin?

– Cât mai repede. Simon lucrează toată ziua la un album și chiar dacă Mary face tot ce poate, are oricum destule pe cap și nu vreau să o solicit prea mult.

– Aș putea veni chiar în weekend. Între timp termin aici cu ce am de rezolvat.

– Asta ar fi nemaipomenit! Îți mulțumesc mult, bunico. Să mă anunți la ce ora ajungi la Abergavenny, ca să trimit pe cineva după tine.

Greta puse jos telefonul și sări în sus de bucurie.

A doua zi se duse la coafor să se aranjeze pentru întâlnirea cu David. Restul după-amiezii și al serii îl petrecu împachetând. Cel puțin acum îl putea întâlni pe David și auzi despre Tor. Avea și ea planurile ei. Se văzură la masa obișnuită în Grill Room, iar Greta observă imediat că David slăbise.

– Ai ținut regim?

– Nu. Cred că e genetic. Când îmbătrânesc, unii oameni se îngrașă, alții slăbesc. Trebuie să-ți spun că arăți incredibil de bine, Greta. Vrei șampanie?

– Da, de ce nu? Nu e minunată vestea despre Ava?

– Cu siguranță. Ai văzut deja gemenii?

– Nu, dar mâine plec la Marchmont să ajut. Ava e extenuată.

– Sunt surprins că ai găsit timp în programul tău atât de încărcat, spuse David zâmbind.

– E nepoata mea și are nevoie de mine. Ce ai mai făcut?

– Am lucrat la cartea mea și m-am bucurat de pensie.

– Tor cum e? îl întrebă cu inima ușoară.

– Din câte știu, bine. Nu ne-am văzut de ceva vreme.

– E atât de ocupată în Oxford?

– Cred că da. De fapt, Greta, nu mai suntem împreună.

– Cum așa? De ce?

– A fost decizia ei. A spus că relația noastră nu ducea nicăieri și cred că a avut dreptate.

– Sunt înmărmurită, spuse Greta când sosi șampania. Așteptam să aud vești despre planurile de nuntă.

– Mai bine că s-a întâmplat acum, înainte să facem pasul ăsta. Ciocni paharul de al ei. Să bem pentru nou-născuți și pentru tine, Greta, sunt atât de mândru!

– Chiar ești? Foarte drăguț din partea ta.

– Ai trecut prin atâtea, mai ales de la Crăciun încoace și se pare că te-ai descurcat foarte bine.

– Nu aș putea spune asta. Au fost momente în care nu reușeam să înțeleg ce se întâmplă. Dar trebuie să facem tot ce putem ca să mergem mai departe, nu-i așa?

– E adevărat. Trebuie să recunosc că am fost foarte deprimat după moartea Cheskăi, mai ales la așa scurt timp după a mamei.

– Seamănă cu o cursă de maraton. Abia când ajungi la linia de sosire ai timp să cazi. Poate asta se întâmplă cu tine, David.

– Poate, zise el ridicând din umeri nu foarte convins. Mă îndoiesc că autobiografia pe care o scriu mă ajută în vreun fel. Trebuie să-mi petrec timpul gândindu-mă la trecut.

– Sunt și eu acolo? îl tachină ea.

– După cum am promis, nu am menționat nimic despre tine, Cheska și Ava. De aceea cartea e foarte subțire. Toate ați însemnat cea mai mare parte a vieții mele. Să comandăm?

Greta mâncă cu multă poftă, în timp ce David abia se atinse de mâncarea lui.

– Ești sigur că te simți bine, David? se încruntă Greta. E ceva în neregulă cu tine. Probabil din cauza lui Tor. Trebuie să-ți fie foarte dor de ea.

– Nu, nu e asta.

David se concentră pe împăturitul șervețelului într-un triunghi.

– Atunci ce este?

– Motivul pentru care Tor mi-a spus că ar fi cel mai bine să ne despărțim.

– Care a fost motivul?

– Eu...

– Spune odată, David. Nimic din ce ai spune nu mă poate șoca. Ne cunoaștem de foarte mult timp.

– Chestia e că... Făcu o pauză. Tor a spus că nu are rost să continuăm pentru că eu am fost mereu îndrăgostit de altcineva.

– De cine?

David își dădu ochii peste cap.

– De tine, bineînțeles.

– De mine? De ce ar fi crezut ea una ca asta?

– Pentru că e adevărat. A avut dreptate.

– Uite că nu am avut dreptate când ți-am zis că nimic nu m-ar putea surprinde.

– Tu m-ai întrebat. Oricum, asta e. I-am spus că tu niciodată nu ai simțit același lucru pentru mine.

– David! Bineînțeles că simt același lucru pentru tine. Simt asta de mulți ani. De fapt, aveam de gând să-ți spun asta în ziua aceea groaznică, când mai mult ca sigur Cheska m-a împins în stradă. Tocmai după ce îi spusesem că Bobby Cross era însurat, dar apoi bineînțeles că nu mi-am mai amintit nimic și m-am îndrăgostit iar de tine.

– Vorbești serios?

David se uita la ea atât de îngrozit că Gretei îi veni să râdă.

– Nu, îmi arde de glume! Sigur că vorbesc serios. Am încercat să stau departe de tine în ultimele luni pentru că nu am vrut să-ți mai fiu o povară.

– Eu am crezut că nu mai aveai nevoie de mine după ce ai început să-ți amintești.

– După cum știm amândoi, întotdeauna am avut nevoie de tine. Te iubesc, David.

David o văzu cum radiază de fericire, de parcă abia atunci înțelegea ce-i spusese, zâmbi și el larg.

– Atunci..., spuse.

– Atunci...

– Iată-ne în punctul ăsta.

– Da.

– Cred că e mai bine mai târziu decât niciodată. A fost nevoie doar de patruzeci de ani pentru ca asta să se întâmple. A meritat așteptarea.

– Da, David. A fost prostia mea. Nu am văzut că ce era potrivit pentru mine era chiar sub nasul meu.

– Așa se întâmplă.

– O, Taffy, spuse Greta chemându-l pe numele lui se scenă. Cât de diferit ar fi putut fi totul!

– Avem tot restul vieții înainte, nu-i așa?

– Da, pentru prima dată după atâția ani.

– Cum ar fi dacă, pentru început, te-aș duce cu mașina la Marchmont mâine? Îi vom saluta pe nou-născuți împreună.

David întinse o mână către Greta și ea făcu la fel.

– Ar fi un început perfect.